

Koviloor Digital Library
பன்னிரு திருமுறைகள்

A.No. 17673

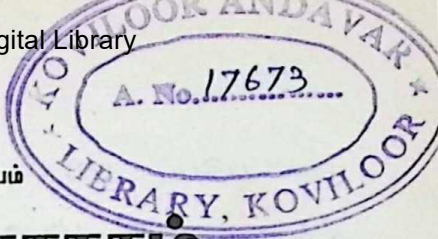
Q:23

பதினொன்றாம் திருமுறை

மூலமும் உரையும்

முதல் தொகுதி

தமிழ் நகரம்

பதினோராம்

திருமுறை

(மூலமும் தெளிவுரையும்)
(முதல் தொகுதி)

ஆசிரியர்கள் : பன்னிருவர்
நூல்கள் : நாற்பது

உரையாசிரியர்:

வித்வான் எம். நாராயண வேலுப்பிள்ளை
ஒய்வு பெற்ற தமிழாசிரியர்

தமிழ் நிலையம்,

ஏ.ஆர்.ஆர். காம்ப்ளக்ஸ்,
141, உஸ்மான் சாலை, தி. நகர்,
சென்னை - 600 017.

முதல் பதிப்பு : 1995

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே

இரு தொகுதிகள்
விலை : ரூ. 175.00

Laser Typeset at : LKM Computer Prints, Madras – 17.

Printed at : Sankar Printers, Madras – 42.

முன்னுரை

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் இது பதினோராம் திருமுறையாகும். இதில் 12 ஆசிரியர்கள் எழுதிய 40 நூல்கள் அடங்கியுள்ளன. மொத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 1401. தமிழில் உள்ள 96 வகைப் பிரபந்தங்களுள் பெரும்பாலானவற்றை இதில் காணலாம்.

யமகம், திரிபு, சிலேடை முதலியவைகளும் பயின்று வந்துள்ளன. சிவபெருமானைப் பற்றிய பாடல்களோடு இதில் விநாயகர், முருகர் இவர்கள் மீதும் பாடல்கள் உள்ளன. தமிழ் பயிலும் மாணவர்கள் இத்திருமுறையை ஊன்றிப் படித்தால் தமிழ் மொழியில் நல்ல பாண்டித்தியம் பெறுவர்.

நூல் ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் இதில் உள்ள நூல்களைப் பற்றியும் ஆங்காங்கே குறிப்புகள் உள்ளன. சென்னை 'தமிழ் நிலையத்தார்' சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டுக்கும் உரை எழுதி வெளியிடும் அரும் பணியை மேற்கொண்டிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது.

அடியேன் 7 முதல் 11 வரையுள்ள 5 திருமுறைகளில் அடங்கியுள்ள சுமார் ஏழாயிரம் பாடல்களுக்கும் என் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் உரை எழுதியுள்ளேன். சைவ நன்மக்கள் படித்துப் பயன் பெறுமாறு வேண்டுகிறேன்.

நான் சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்து, சைவனாக வளர்ந்தவனாகையில் சைவ சமயத்திற்கு என்னால் இயன்ற இந்தப் பணியைச் செய்துள்ளேன். இப்பணியை எனக்கு அளித்த தமிழ் நிலையத்தாருக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

- வித்துவான் எம். நாராயணவேலுப்பிள்ளை

பொருளடக்கம்

	தலைப்பு	பக்கம்
	நூல் வரலாறும் நூலாசிரியர் வரலாறும்	9
1.	திருஆலவாய் உடையார் 1. திருமுகப் பாகரம்	15
2.	காரைக்கால் அம்மையார் 2. திருஆலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் 1 திருஆலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் 2 3. திரு இரட்டை மணிமாலை 4. அற்புதத் திருஅந்தாதி	18 26 33 44
3.	ஐயடிகள் காவலர்கோன் நாயனார் 5. க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா	98
4.	சேரமான் பெருமாள் நாயனார் 6. பொன் வண்ணத்து அந்தாதி 7. திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை 8. திருக்கயிலாய ஞான உலா	111 169 197
5.	நக்கீரதேவ நாயனார் 9. கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி 10. திரு ஈங்கோய்மலை எழுபது 11. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை 12. திரு எழு கூற்றிருக்கை 13. பெருந்தேவ பாணி 14. கோப்பிரசாதம் 15. கார் எட்டு 16. போற்றித் திருக்கலி வெண்பா 17. திருமுருகாற்றுப்படை 18. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்	245 287 313 324 330 337 346 350 360 399

6.	கல்லாட தேவ நாயனார் 19. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்	412
7.	கபில தேவ நாயனார் 20. மூத்த நாயனார் திருஇரட்டைமணிமாலை 21. சிவபெருமான் திருஇரட்டைமணிமாலை 22. சிவபெருமான் திருவந்தாதி	416 428 447
8.	பரணதேவ நாயனார் 23. சிவபெருமான் திருவந்தாதி	485
9.	இளம்பெருமான் அடிகள் 24. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை	523
10.	அதிராவடிகள் 25. மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை	540
11.	பட்டினத்துப் பிள்ளையார் 26. கோயில் நான்மணிமாலை 27. திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை 28. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 29. திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி 30. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது	554 604 620 674 733
12.	நம்பியாண்டார் நம்பி 31. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை 32. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் 33. திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி 34. ஆளுடையபிள்ளையார் திருஅந்தாதி	754 766 805 864

35. ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்	923
36. ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை	931
37. ஆளுடையபிள்ளையார் திருஉலாமாலை	958
38. ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்	983
39. ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை	1027
40. திருநாவுக்கரசர் திருஏகாதசமாலை	1034
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி	1045

நூல் வரலாறும் நூல் ஆசிரியர்கள் வரலாறும் முன்னுரை

திருமுறை ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இறைவன் திருவருள் உள் நின்று உணர்த்தத் திருவாய் மலர்ந்தவர்கள் ஆவர். இவ்வகையில் அமைந்த பதினோராம் திருமுறை சங்ககால நக்கீரர் முதல் சோழர் கால நம்பியாண்டார் நம்பிகள் வரையுள்ள பன்னிரு அருளாளர்களின் திருவாக்குகளைக் கொண்டதாகும்.

பிற திருமுறைகள் பதிகப் பாங்கிலேயே அமைந்துள்ளன. ஆனால் இத்திருமுறையிலோ சிறுபிரபந்தங்களாக அமைந்த நூல்கள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. அந்தாதி, கோவை, மாலை, உலா, ஆற்றுப்படை போல் வனவாய நூல்கள் இருத்தல் காண்க.

1. திரு ஆலவாய் உடையார்

இவர் மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சொக்க நாதப் பெருமான் ஆவார். தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக வீற்றிருந்தருளிய இப்பெருமான் சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்கு அனுப்பிய திருமுகப்பாசரம் இதில் முதற்கண் உள்ளது. இதில் அனுப்புநர், பெறுநர், செய்தி முதலியவை நிரல்பட எழுதப்பட்டுள்ளன.

2. காரைக்கால் அம்மையார்

இவர் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர். கணவன் தம் தெய்வத் தன்மை கண்டு பத்திமையோடு துறந்து ஒழுக, இறைவனிடம் பேய் வடிவை வேண்டிப் பெற்றவர்.

இறைவனும் இப்பெருமை சேர் வடிவுடன் தம்பால் என்றும் இருக்க என அருளப் பெற்றவர். இவர் காலம் கி.பி நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். இவர் எழுதிய நூல்கள் வருமாறு.

1. திருவாலங்காட்டு மூத்தத் திருப்பதிகங்கள் இரண்டு.
2. திருஇரட்டை மணி மாலை
3. அற்புதத் திருவந்தாதி

3. ஐயடிகள் காடவர்கோன்

காடவர் என்பது பல்லவ மரபினரைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர். இவர் காஞ்சி மாநகரைத் தலை நகராகக் கொண்டு தொண்டை நாட்டை ஆண்ட பேரரசர். இவர் காலம் கி.பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு. இவர் பாடிய நூல் கேஷத்திரத் திருவெண்பா என்பதாகும்.

4. சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

இவர் சேர நாட்டுப் பேரரசர், வேறு பெயர் கழறிற்றறிவார். திருச்சிலம்பு ஓசை கேட்டு வழிபடும் பேறு பெற்றவர். இறைவனின் திருமுகம் பெற்ற பேறுடையவர். சுந்தரரின் தோழர். அவருடன் கயிலைக்குச் சென்று இறைவனின் இன்னருள் பெற்றவர். இவர் கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டினர். இவர் அருளிய நூல்களாவன:

1. பொன் வண்ணத் தந்தாதி
2. திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை
3. திருக் கயிலாய ஞான உலா

5. நக்கீர தேவ நாயனார்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த நக்கீரருக்குப் பல நூற்றாண்டுகள் பிற்பட்டவர் இவர். எனினும் பெயர் ஒற்றுமையால் இருவரும் ஒருவர் எனக் கருதப் பெற்றனர். சங்க கால நக்கீரர் எழுதியது திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்றே. மற்றவை பிற்காலத் தவரான நக்கீர தேவநாயனாரால் எழுதப்பட்டவை.

1. கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி
2. திரு ஈங்கோய் மலை எழுபது
3. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை
4. திருஎழு கூற்றிருக்கை
5. பெருந்தேவபாணி
6. கோபப் பிரசாதம்
7. கார் எட்டு
8. போற்றித் திருக்கலி வெண்பா
9. திருமுருகாற்றுப்படை
10. திருகண்ணப்பதேவர் திருமறம்

6. கல்லாட தேவ நாயனார்

கல்லாடர் என்னும் பெயருடைய புலவர்கள் மூன்று அல்லது நான்கு பெயர்கள் இருந்திருத்தல் கூடும். கல்லாடம் என்பது ஒரு சிவத்தலம். அதில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் கல்லாடர் எனப் பெறுவார். ஆகவே இப்புலவர்களும் அப்பெயர் பெற்றனர் எனலாம்.

இவர் எழுதிய நூல் 'திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்' என்பதாகும்.

7. கபில தேவ நாயனார்

இவரும் கடைச் சங்க காலப் புலவராகிய கபிலரும் ஒருவர் அல்லர். இவர் காலத்தால் பிற்பட்டவர். இவர் எழுதிய நூல்களாவன:

1. மூத்த நாயனார் திரு இரட்டை மணி மாலை
2. சிவபெருமான் திரு இரட்டை மணி மாலை
3. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

8. பரண தேவ நாயனார்

இவரும் கடைச் சங்க காலப் பரணரின் வேறானவர். காலம்: கடைச் சங்ககாலப் புலவர் பெருமக்களின் பெயர் பெற்ற இந்நூல்வரும் கி.பி 9,10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

இவர் செய்த நூல்: சிவபெருமான் திருவந்தாதி

9. இளம் பெருமாள் அடிகள்

இவருடைய நாடு, ஊர், குலம் முதலியன இவையெனத் தெரியவில்லை.

இவர் அருளிய நூல் 'சிவபெருமான் திருமும்மணிக் கோவை' என்பதாகும்.

10. அதிரா அடிகள்

இவருடைய ஊர், குலம் வரலாறுகள் யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அதிராவடிகள் என்னும் பெயர் எதற்கும் கலக்கமுடையாத உள்ளமுடைய பெரியாரைக் குறிப்பதாகும். இவர் காலம் கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டு எனலாம்.

இவர் செய்த நூல்: மூத்த பிள்ளையார் திருமும் மணிக் கோவை. (விநாயகரைப் பற்றிய நூல்)

11. திருவெண்காட்டு அடிகள்

இவர் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் தோன்றியவர். பட்டினத்துப் பிள்ளையார் எனவும் அழைக்கப் பெறுபவர். திருவெண்காட்டு அடிகள் எனவும் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரெனவும் பெயர் வழங்கப் பெற்றவர். இருவேறு காலங்களில் இருவர் இருந் திருத்தல் வேண்டும். அடியிற் கண்ட நூல்களை இயற்றியவர் காலத்தால் முற்பட்டவர் எனலாம்.

இவர் அருளிய நூல்கள்

1. கோயில் நான்மணிமாலை (சிதம்பரம் பற்றியது)
2. திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை (சீர்காழி பற்றியது)
3. திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவை
4. திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி (காஞ்சிபுரம்)
5. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒரு பஃது

12 நம்பியாண்டார் நம்பி

இவர் திருநாரையூரில் தோன்றியவர். ஆதிசைவர். திருநாரையூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையாரால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றவர். அப்பெருமானால் திருமுறைகளைக் காணவும், கண்ட வற்றை ஏழு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கவும் பேறு பெற்றவர்.

63 நாயன்மார்களுடைய வரலாற்றையும் திருத்தொண்டத் தொகையைக் கொண்டு வழி நூலாக விரித்தோதியவரும் இவரே. திருஞானசம்பந்தர்

தேவாரம் முதல் பதினொரு திருமுறைகளையும் இவர் வகுத்தருளினார். சேக்கிழார் பாடிய திருமுறைகளையும் இவர் வகுத்தருளினார். சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணம் பிறகு பன்னிரண்டாவது திருமுறையாகச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவர் செய்த நூல்களாவன:

1. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை
2. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்
3. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி
4. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி
5. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்
6. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை
7. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை
8. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்
9. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை
10. திருநாவுக்கரசர் திரு ஏகாதசமாலை

காலம்: இளம் பெருமான் அடிகள் முதலாக வுள்ள இந்நால்வரின் காலம் கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும் கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுமாகக் கருதுகின்றனர்.

முடிவுரை

பிற குறிப்புக்களை அந்தந்த நூலின் துவக்கத்தில் காணலாம்.

உ

சிவமயம்

பதினோராந் திருமுறை

திரு ஆலவாய் உடையார்
அருளிச் செய்த

1. திருமுகப் பாகரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

1 மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவு பால்நிற வரிச்சிற(கு)
அன்னம் பயில்பொழில் ஆல வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்(கு) 5

உரிமையின் உரிமையின் உதவி, ஒளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா உகைக்கும் சேரலன் காண்க;
பண்பால் யாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போல் என்பால் அன்பன்; தன்பால் 10

காண்பது கருதிப் போந்தனன்;
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இப்பாசரம் மதுரை ஸ்ரீ சோமசுந்தரக் கடவுள், பாண பத்திரருக்கு உதவி புரிய வேண்டுமென்று சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்கு எழுதியருளிய திருமுகம்.

பாண பத்திரர் மதுரையில் சிவபெருமானுக்கு இசைப் பணி புரிந்து வந்தவர். திருமுகப் பாசரம் பன்னிரண்டு அடிகளால் ஆகிய ஒரு சிறு நேரிசை ஆசிரியப்பாவேயாயினும் பாடியவர் சிவபெருமான் ஆகையால் பெருமை மிக்குடையதாயிற்று. இப் பாடலின் முதல் நான்கு அடிகளில் இதனைப் பாடிய சிவபெருமானுடைய சிறப்பும், அடுத்துள்ள நான்கு அடிகளில் அவ் இறைவனால் பாடப் பெறும் புகழ்மைந்த பாட்டுடைத் தலைவராகிய சேரமான் பெருமானுடைய சிறப்பும் இறுதியில் உள்ள நான்கு அடிகளில் இதனைப் பாடுதற்குக் காரணராகிய பாண பத்திரர் என்னும் அடியாருடைய அன்புரிமைச் சிறப்பும், அவருக்குப் பொருள் அளித்து அனுப்புக என்னும் செய்தியும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

தெளிவுரை

மின்னலைப் போல் விளங்குகின்ற செம் பொன்னினாலும் இரத்தினங்களாலும் அமைந்த உப்பரிகைகள் நிறைந்த மதுரையிலிருக்கும் சிவனாகிய யாம் எழுதி விடுக்கும் திருமுகத்தை, பருவ காலத்து மேகம் போல் புலவர்களுக்குக் கைம்மாறு கருதாமல் கொடுக்கிறவரும் ஒளி பொருந்திய சந்திரனைப் போன்ற குடையின் கீழ் போரில் யானையைச் செலுத்துகிறவருமான சேரமான் பெருமாள் காண்க.

தன்னைப் போல் நமதிடத்து அன்பனாகிய இன்னிசை யாழ்ப் பத்திரன் தன்னிடத்திற்கு வருகிறதனால், அவன் விரும்பிய வண்ணம் மிகுந்த திரவியங்களைக் கொடுத்து அனுப்புவீராக.

குறிப்பு: இச்செய்தி திருவிளையாடற் புராணத்திலும் உள்ளது.

காரைக்கால் அம்மையார்

அருளிச் செய்த

2. திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் - 2

பண் : இந்தளம்

திருச்சிற்றம்பலம்

13. எட்டி இலவம் ஈகை
குரை காரை படர்ந்தெங்கும்
கட்ட கடலை சூழ்ந்த
கள்ளி சோர்ந்த குடர்கௌவப்
பட்ட பிணங்கள் பரந்த
காட்டிற் பறைபோல் விழிகப்பேய்
கொட்ட முழுவங் கூளி
பாடக் குழகன் ஆடுமே.

1

எட்டி, இலவம், ஈகை, குரை, காரை, கள்ளி முதலிய மரங்களும் செடிக்களும் சூழ்ந்ததும் கழுகு களால் குடர் கௌவப்பட்ட பிணங்கள் நிறைந்த துமான சுடுகாட்டில் பரந்து வட்டவடிவம் கொண்ட விழிகளையுடைய பேய் முழுவங் கொட்ட, கூளி பாட, அழகன் ஆடுவான்.

கூளி - பேயில் ஒருவகை.

இரண்டு, திருவிரட்டை மணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தாதி ஆகிய நூல்கள்.

மூத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டினுள் சிவபெருமானுடைய தன்மைகள் முதலியன பேசப் படுகின்றன. பதிகங்களின் இறுதியில் அம்மையார் தம்மைக் காரைக்கால் பேய் என்று கூறிக் கொள்வதுடன் முதற்பதிகத்தைக் கற்று வல்லவர்கள் ஆனவர்கள் சிவகதி சேர்வர் என்றும், இரண்டாவது பதிகத்தைப் பாடப் பாபநாசம் ஆகும் என்றும் கூறுகிறார்.

பண் : நட்டபாடை

திருச்சிற்றம்பலம்

2. கொங்கை திரங்கி நரம்பெழுந்து
குண்டுகண் வெண்பற் குழிவயிற்றுப்
பங்கி சிவந்திரு பற்கள்நீண்டு
பரடுயர் நீள்கணைக் காலோர்பெண்பேய்
தங்கி யலறி யுலறுகாட்டில்
தாழ்சடை எட்டுத் திசையும்வீசி
அங்கங் குளிர்ந்தன லாடும்எங்கள்
அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே.

1

மார்பகங்கள் வற்றி, நரம்புகள் மேல் எழுந்து, கண்கள் குழி விழுந்து, பற்கள் விழுந்து, வயிறு குழி விழுந்து தலை மயிர் சிவப்பாகி, கோரைப் பற்கள் இரண்டும் நீண்டு, கணுக்கால் உயர்ந்து நீண்ட கால் களையுடைய ஓர் பெண் பேய் தங்கி, அலறி, காய்ந்த காட்டில் தாழ்ந்த சடைகள் எட்டுத் திக்குகளிலும் வீசி அங்கம் குளிர்மாறு ஆடும் எங்கள் அப்பன் இருக்கும் இடம் திருஆலங்காடாகும்.

3. கள்ளிக் கவட்டிடைக் காலைநீட்டிக்
கடைக்கொள்ளி வாங்கி மசித்துமையை
விள்ள எழுதி, வெடுவெடென்ன
நக்கு வெருண்டு விலங்குபார்த்து
துள்ளிச் கடலைச் சுடுபிணத்தீச்
சுட்டிட முற்றும் சுளிந்துபூழ்தி
அள்ளி அவிக்கநின் றாடும்எங்கள்
அப்ப னிடம்திரு ஆலங்காடே.

2

கள்ளிக் கிளைகளுக்கு இடையில் காலை நீட்டி
கொள்ளிக் கட்டையை வாங்கி குழைத்து மையை
அழித்து எழுதி நடுநடுங்குமாறு சிரித்து, மருட்சி
யடைந்து குறுக்கே நோக்கி, குதித்து கடலையில் எரிந்து
கொண்டிருக்கும் பிணத்தின் தீயானது கடவும், சினக்
குறிப்புக் கொண்டு மணலை அள்ளி அவிக்க, நின்று
ஆடுகின்ற எங்கள் அப்பன் தங்கியிருக்கும் இடம் திரு
ஆலங்காடாகும். இச்செய்யுளில் பேய்களின் செயல்கள்
கூறப்பட்டன.

4. வாகை விரிந்துவெண் ணெற்றொலிப்ப,
மயங்கிருள் கூர்நடு நாளையாங்கே
கூகையோடு ஆண்டலை பாடஆந்தை
கோடதன் மேற்குதித்(து) ஓடவீசி
ஈகை படர்தொடர் கள்ளிநீழல்
ஈமம் இடுகடு காட்டகத்தே
ஆகம் குளிர்ந்தனல் ஆடும்எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

3

பாலை நிலத்துக்குரிய வாகை மரத்தின் முற்றிய
வெண்மையான நெற்றுக்கள் காற்றினால் ஒலி
செய்யவும், அறிவை மயக்கும் திணிந்த இருளை
யுடைய நள்ளிரவில் கூகை (கோட்டான்) யோடு ஆண்

தலை போன்ற வடிவுடைய பறவை பாடவும், ஆந்தை கொம்புடன் அதன் மேற்குதித்து ஒடுமாறு வீசி கொடி படர்ந்த கள்ளியின் நீழலில் 'ஈமம்' அடுக்கப்பட்ட சுடுகாட்டில், உடல் குளிர்ந்து அனலில் ஆடுகின்ற எங்கள் அப்பன் இருக்கும் இடம் திருஆலங்காடாகும்.

5. குண்டில்ஓ மக்குழிச் சோற்றைவாங்கிக்
குறுநரி தின்ன அதனைமுன்னே
கண்டிலம் என்று கனன்றுபேய்கள்
கையடித்து ஒடிடு காடு அரங்கா
மண்டலம் நின்றங்கு உளாளம்இட்டு,
வாதித்து வீசி, எடுத்தபாதம்
அண்டம் உறநிமிர்ந்(கு) ஆடும்எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

4

ஆழமான வேள்விக் குழியில் உள்ள சோற்றை எடுத்து குறுநரி தின்னவும், அதை முன்பே பார்க்க வில்லையே என்று பேய்கள் கோபங் கொண்டு கையடித்துச் சுடுகாட்டைச் சுற்றி ஆடும் அரங்காக வளைந்து சுற்றி வந்தும், மாறி வந்தும், எல்லா உலகங்களிலும் பொருந்துமாறு ஆடுகின்ற எங்கள் அப்பன் இருக்கும் இடம் திருவாலங்காடே.

6. விழுது நிணத்தை விழுங்கியிட்டு
வெண்தலை மாலை விரவப்பூட்டிக்
கழுதுதன் பிள்ளையைக் காளியென்று
பேரிட்டுச் சீருடைத் தாவளர்த்துப்
புழுதி துடைத்து முலைகொடுத்துப்
போயின தாயை வரவுகாணா(து)
அழுதுறங் கும்புறங் காட்டில்ஆடும்
அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

5

விழுதாக உள்ள ஊனை விழுங்கிவிட்டு,
வெண்மையான தலைமாலையைப் பரவ அணிந்து,
பேயானது தன்னுடைய குழந்தையைக் காளியென்று
பெயரிட்டு, சிறப்புடன் வளர்த்து, தூசு அகற்றி, பால்
கொடுத்துச் சென்ற தாயின் வரவைக் காணாமல்
அழுது உறங்குகின்ற ஊழிக்கால ஈமத்தில் ஆடுகின்ற
என் அப்பன் வாழும் இடம் திருஆலங்காடே.

7. பட்டி நெட்டுகிர்ப் பாறுகாற்பேய்
பருந்தொடு கூகை பகண்டைஆந்தை
குட்டி யிடமுட்டை கூகைபேய்கள்
குறுநரி சென்றணங்கு ஆடுகாட்டில்
பிட்டித் துப்புறங் காட்டில்இட்ட
பிணத்தினைப் பேரப் புரட்டிஆங்கே
அட்டமே பாயநின்று ஆடும்எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

6

பட்டு அடிபட்ட நீண்ட நகத்தையும், மாறுபட்ட
கால்களையும் உடைய பேய், பருந்து, கூகை, சீவற்
பறவை, ஆந்தை ஆகியவை முட்டையிடவும் குறுநரி
வெறியாடவும் பின்புறம் அடித்து, சுடுகாட்டில் இட்ட
பிணத்தினை வெளியே எடுத்து, குறுக்கே பாய நின்று
ஆடுகின்ற எங்கள் அப்பன் கோயில் கொண்டிருக்கும்
இடம் திருஆலங்காடே.

8. கழலும் அழல்விழிக் கொள்ளிவாய்ப்பேய்
குழந்து துணங்கையிட்டு ஓடிஆடித்
தழலுள் எரியும் பிணத்தைவாங்கித்
தான்தடி தின்றணங்கு ஆடுகாட்டிற்
கழல்ஒலி ஓசைச் சிலம்பொலிப்பக்
காலுயர் வட்டணை இட்டுநட்டம்

அழல்உமிழ்ந்(து) ஓரி கதிக்கஆடும்
அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

7

சுழலுகின்ற நெருப்புப் போன்ற கண்களையுடைய கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள் ஒன்று கூடி துணங்கை என்னும் கூத்தை ஆடி, நெருப்பில் எறியப்படும் பிணத்தை எடுத்து அதன் ஊனைத்தின்று ஆடுகின்ற சுடுகாட்டில் சுழலின் ஓசையைச் சிலம்பு ஒலிக்க, காலை உயர்த்தி வட்டனை என்னும் சுழன்றாடும் நடனம் நெருப்பைக் கக்கி நரியும் ஆட ஆடுகின்ற எங்கள் அப்பன் வாழும் இடம் திருஆலங்காடேயாகும்.

9. நாடும் நகரும் திரிந்துசென்று,
நன்னெறி நாடி நயந்தவரை
மூடி முதுபிணத்(து) இட்டமாதே
முன்னிய பேய்க்கணம் குழச்சுழக்
காடும் கடலும் மலையும் மண்ணும்
விண்ணும் சுழல அனல்கை யேந்தி
ஆடும் அரவப் புயங்கன்ளங்கள்
அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

8

நாடும் நகரும் திரிந்து சென்று நல்ல நெறியை விரும்பிய வரை மூடிப் புதைத்த சுடுகாட்டில் வந்தணைந்த பேய்க் கூட்டம் காடும், கடலும் மலையும் மண்ணும், விண்ணும் சுழலுமாறு நெருப்பைக் கையிலேந்தி ஆடுகின்ற, பாம்பை அணிந்து புயங்கக் கூத்தை ஆடுகின்ற எங்கள் தலைவன் கோயில் கொண்டிருக்கும் தலம் திருஆலங்காடேயாகும்.

10. துத்தங்கைக் கிள்ளை விளரிதாரம்
உழைஇளி ஓசைபண் கெழுமப்பாடிச்

சச்சரி கொக்கரை தக்கையோடு,
 தகுணிதந் துந்துபி தாளம்வீணை
 மத்தளம் கரடிகை வன்கை மென்தோல்
 தமருகம் குடமுழா மொந்தை வாசித்(து)
 அத்தனை விரவினோடு ஆடும்எங்கள்
 அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

9

துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, தாரம், உழை, இளி, ஓசை என்ற ஏழு பண்களையும் இசைத்து, சச்சரி, கொக்கரை, தக்கை, தகுணி, துந்துபி, தாளம், வீணை, மத்தளம் கரடிகை, தமருகம், குடமுழா, மொந்தை முதலிய வாத்திய வகைகளை இயக்கி அத்தன்மையோடு ஆடுகின்ற எங்கள் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடம் திருஆலங்காடேயாகும்.

11. புந்தி கலங்கி மதிமயங்கி

இறந்தவ ரைப்புறங் காட்டில்இட்டுச்
 சந்தியில் வைத்துக் கடமைசெய்து
 தக்கவர் இட்டசெந் தீவிளக்கா
 முந்தி அமரர் முழுவின்ஓசை
 திசைகது வச்சிலம்(பு) ஆர்க்கஆர்க்க,
 அந்தியில் மாநடம் ஆடும்எங்கள்
 அப்பன் இடம்திரு ஆலங்காடே.

10

அறிவு கலங்கி, மதி மயங்கி, இறந்தவர்களை மயானத்தில் வைத்து இறுதிச் சடங்குகளை நிகழ்த்தி ஈமச்சடங்கு செய்யும் உரிமை உடையவர் இட்ட தீயை விளக்காகக் கொண்டு, முன்பு தேவர்களது மத்தளத்தின் ஓசை திசைகள் தோறும் நிறைய, சிலம்புகள் மிகுதியாக ஒலிக்க, யுகமுடிவில் மாநடனம் செய்யும் எங்கள் இறைவன் தங்கியிருக்கும் இடம் திருஆலங்காடேயாகும்.

12. ஒப்பினை இல்லவன் பேய்கள்கூடி
 ஒன்றினை ஒன்றடித்து ஒக்கலித்துப்
 பப்பினை யிட்டுப் பகண்டை யாட
 பாடிருந்து அந்நரி யாழ்அமைப்ப
 அப்பனை அணிதிரு ஆலங்காட்டுள்
 அடிகளைச் செடிதலைக் காரைக்காற்பேய்
 செப்பிய செந்தமிழ் பத்தும்வல்லார்
 சிவகதி சேர்ந்தின்பம் எய்துவாரே.

11

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒப்பில்லாதவனது, பேய்கள் கூடி ஒன்றை ஒன்று
 அடித்து, களிப்பு மிகுதியால் ஆரவாரித்து இசையை
 முழக்கி, பகண்டை பாடுதலுக்கு ஏற்ப யாழ் வாசித்தல்
 போல் நரி கூவ, இறைவனை அணியாகக்
 கொண்டுள்ள திருஆலங்காட்டுள் அடிகளை, முடிக்கப்
 படாமல் செடி போல் விரித்த மயிர் நிறைந்த தலை
 யினையுடைய காரைக்காற் பேய் என்று தன்னைக்
 கூறிக் கொள்ளும் காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய
 செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பத்தும் பாட வல்லவர் சிவகதி
 சேர்ந்து இன்பம் எய்துவார்.

காரைக்கால் அம்மையார்

அருளிச் செய்த

2. திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகங்கள் - 1

காரைக்கால் அம்மையாருடைய வரலாறு பெரிய புராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் மாக்கதைகளில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. அம்மையார் இல்லறத்தில் இருக்குங்கால் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றதாகவோ செய்யுள் பாடும் திறமடைந்து திகழ்ந்ததாகவோ கூறப்படவில்லை. அடியார்கட்கு அமுதளித்தல், வேண்டுவன நல்கல் முதலிய திருத்தொண்டுகளில் ஈடுபட்டிருந்ததாகவே கூறப்படுகிறது.

தம்மைக் கணவன் துறந்து விட்டான் என்பதை உணர்ந்தவுடன் அம்மையார் சதைப் பற்றுமிக்க தம்முடைய ஊனுடம்பை யொழித்து எற்புடம்பை அருள வேண்டுகிறார். அம்மையார் வேண்டிய படியே எற்புடம்பு அமைவதோடு தெய்வத் தன்மையும் மிகுதியாக அமைகிறது. தலையால் நடத்தல் முதலிய புதுமைகளும் நிகழ்கின்றன.

தெய்வீக முதிர்ச்சியினால் உள்ளத்திலிருந்து அருட் பாடல்களும் தோன்றுகின்றன. அவ்வாறு தோன்றிய பாடல்கள் தாம் முத்த திருப்பதிகங்கள்

14. நிணந்தான் உருகி நிலந்தான்
 நனைப்ப நெடும்பற் குழிகட்பேய்
 துணங்கை யெறிந்து குழும்
 நோக்கிச் சுடலை நனிழ்த்தெங்கும்
 கணங்கள் கூடிப் பிணங்கள்
 மாந்திக் களித்த மனத்தவாய்
 அணங்கு காட்டில் அனல்கை
 யேந்தி அழகன் ஆடுமே.

2

தசையின் இழுது தீயினால் உருகி நிலத்தை
 நனைக்கவும், நீண்ட பல்லையும் குழிந்த கண்ணையும்
 உடைய பேய் துணங்கைக் கூத்து சுற்றிலும் ஆடவும்,
 சுடலையை நோக்கி அவிழ்த்து கணங்கள் கூடி
 பிணங்களைத் தின்று வெறியாடுதலைச் செய்யும்
 காட்டில், அனலைக் கையிலேந்தி அழகன் ஆடுவான்.

15. புட்கள் பொதுத்த புலால்வெண்
 தலையைப் புறமே நரிகவ்வ
 அட்கென் றழைப்ப ஆந்தை
 வீச அருகே சிறுகூகை
 உட்க விழிக்க ஊமன்
 வெருட்ட ஓரி கதித்தெங்கும்
 பிட்க நட்டம் பேணும்
 இறைவன் பெயரும் பெருங்காடே.

3

பறவைகள் கொத்தித் தின்னுதலால் பொத்தல்
 செய்த புலால் வெண் தலையை வெளிப்புறத்தில் நரி
 பற்ற, அட்கு என்று அழைக்க ஆந்தை வீசவும், அருகில்
 சிறிய கோட்டான் அஞ்சுமாறு விழிக்க, ஊமன்
 என்னும் பறவை வெருட்டவும், நரியானது பெருங்

குரலாற் கூவ, அந்த ஒலி விண்ணையே பிளக்குமாறு
நடனம் ஆடும் இறைவன் பெயரும் இடம் சுடுகாடே.

16. செத்த பிணத்தைத் தெளியாது
ஒருபேய் சென்று விரல்கட்டிக்
கத்தி உறுமிக் கனல்விட்டு
எறிந்து கடக்கப் பாய்ந்துபோய்ப்
பத்தல் வயிற்றைப் பதைக்க
மோதிப் பலபேய் இரிந்தோடப்
பித்த வேடம் கொண்டு
நட்டம் பெருமான் ஆடுமே.

4

செத்ததென்று தெரியாமல் பிணத்தை ஒரு பேய்
சென்று விரலால் சுட்டிக்காட்டிக் கத்தியும் உறுமியும்
நெருப்பில் போட்டு விட்டுச் சென்று, ஒட்டி உலர்ந்து
உள்வற்றிய வயிற்றை வருந்துமாறு அடித்துப் பல
பேய்கள் அஞ்சியோட பித்த வேடங் கொண்டு
பெருமான் நடனம் ஆடுவான்.

17. முள்ளி தீந்து முளரி
கருகி மூளை சொரிந்துக்குக்
கள்ளி வற்றி வெள்ளில்
பிறங்கு கடுவெங் காட்டுள்ளே
புள்ளி உழைமான் தோலொன்று
உடுத்துப் புலித்தோல் பியற்கிட்டுப்
பள்ளி இடமும் அதுவே
யாகப் பரமன் ஆடுமே.

5

முள்மரம் தீய்ந்து, முளரி என்னும் முள் செடியும்
கருகி, மூளை சொரிந்து எழுந்து கள்ளியும் வற்றி
விளாமரம் விளங்குகின்ற மிகக் கொடிய காட்டில்
புள்ளிகளை உடைய ஆண்மான் தோலை முதுகில்

போட்டுக் கொண்டு கோயிலாகிய இடமும்
அதுவேயாக இறைவன் ஆடுவான்.

18. வாளை கிளர வளைவாள்
எயிற்று வண்ணச் சிறுகூகை
முளைத் தலையும் பிண்மும்
விழுங்கி முரலும் முதுகாட்டில்
தாளிப் பனையின் இலைபோல்
மயிர்க்கட் டழல்வாய் அழல்கட்பேய்
கூளிக் கணங்கள் குழலோடு
இயம்பக் குழகன் ஆடுமே.

6

வாளைப் போல் விளங்க வளைந்த ஒளிவிடும்
பல்லும் நிறமும் உடைய சிறிய கோட்டான் முளை
யோடு கூடிய தலையும் பிண்மும் விழுங்கி ஒலிக்கும்
சடுகாட்டில் தாளிப் பனையின் இலை போன்ற
மயிரும் தீப்போல் எரியும் வாயையும் கண்களையும்
உடைய பேயும் கூளிகளின் கூட்டமும் குழல் ஓசை
யோடு வாசிக்க இறைவன் ஆடுவான்.

குழகன் - இளமையும் அழகும் உடையவன்.

19. நொந்திக் கிடந்த கடலை
தடவி நுகரும் புழுக்கின்றிச்
சிந்தித் திருந்தங்(கு) உறங்குஞ்
சிறுபேய் சிரமப் படுகாட்டின்
முந்தி அமரர் முழுவின்
ஓசை முறைமை வழுவாமே
அந்தி நிருத்தம் அனல்சை
ஏந்தி அழகன் ஆடுமே.

7

கிளறிக் கிடந்த சடுகாட்டைத் தடவி அருந்தும்
உணவு ஏதும் இன்றி நினைத்த வண்ணமாய் அங்கு

உறங்கும் சிறுபேய் சிரமப்படுகின்ற சுடுகாட்டில் முன்பு
தேவர்கள் மத்தளம் வாசிக்க முறைமை தவறாமல்
யுகமுடிவாகிய அந்திப் பொழுதில் ஆடும் நடனத்தை,
கையில் தீயை ஏந்தி இறைவன் ஆடுவான்.

20. வேய்கள் ஒங்கி வெண்முத்து)

உதிர வெடிகொள் கடலையுள்
ஒயும் உருவில் உலறு
கூந்தல் அலறு பருவாய்
பேய்கள் கூடிப் பிணங்கள்
மாந்தி அணங்கும் பெருங்காட்டின்
மாயன் ஆட மலையான்
மகளும் மருண்டு நோக்குமே.

8

மூங்கில்கள் உயர்ந்து உதிர்த்த வெண் முத்துக்கள்
நாலாபக்கங்களிலும் சிதறிக் கிடக்கும் கடலையுள்
ஒய்ந்த நிலையில் வெளிறிக் கிடக்கும் கூந்தலையுடைய
தும் அலறுகின்ற பிளந்த வாயையுடையதுமான பேய்
கள் ஒன்று கூடிப் பிணங்களைத் தின்று அணங்கு ஆடு
கின்ற சுடுகாட்டில் சிவபெருமான் ஆட, பார்வதி
தேவியார் மருண்டு பார்க்கும்.

மாயன் - மாயத் தன்மைகளையுடைய சிவபெருமான்.

21. கடுவன் உகளும் கழைசூழ்

பொதும்பிற் கழுகும் பேயுமாய்
இடுவெண் தலையும் ஏமப்
புகையும் எழுந்த பெருங்காட்டில்
கொடுவெண் மழுவும் பிறையும்
ததும்பக் கொள்ளென்று இசைபாடப்
படுவெண் துடியும் பறையும்
கறங்கப் பரமன் ஆடுமே.

9

ஆண் குரங்கு சுற்றித்திரியும் மூங்கில்கள் நிறைந்த இளமரச் சோலையில் கழுமும் பேயும் இடுகின்ற வெண்தலையும் ஏமப்புகையும் எழுந்த சுடுகாட்டில் கொடுமையைச் செய்யும் வெள்ளிய மழுவும் பிறைச் சந்திரனும் ததும்ப, கொள்ளென்று இசை பாடவும், உடுக்கையும் பறையும் ஒலி செய்யவும், மேலோனாகிய இறைவன் ஆடுவான்.

22. குண்டை வயிற்றுக் குறிய
சிறிய நெடிய பிறங்கற்பேய்
இண்டை படர்ந்த இருள்குழ்
மயானத்(து) எரிவாய் எயிற்றுப்பேய்
கொண்டு குழவி தடவி
வெருட்டிக் கொள்ளென்று இசைபாட
மிண்டி மிளிர்ந்த சடைகள்
தாழ விமலன் ஆடுமே.

10

குழி விழுந்த வயிறும் குறிய சிறிய நெடியதாய் விளங்கும் பேய் இண்டு என்ற காட்டுச் செடி படர்ந்த, இருள் சூழ்ந்த மயானத்தில் எரிகின்ற வாயையும் பற்களையும் உடைய பேயை அச்சுறுத்திக் குழந்தையைத் தடவி ஏற்றுக்கொள் என்று இசைபாட நெருங்கி விளங்கிய சடைகள் தொங்குமாறு இறைவன் ஆடுவான்.

23. குடும் மதியம் சடைமேல்
உடையார் கழல்வார் திருநட்டம்
ஆடும் அரவம் அரையில்
ஆர்த்த அடிகள் அருளாலே
காடு மலிந்த கனல்வாய்
எயிற்றுக் காரைக் காற்பேய்தன்

பாடல் பத்தும் பாடி
ஆட பாவம் நாசமே.

11

திருச்சிற்றம்பலம்

பிறைச் சந்திரனைச் சடை மீது உடையவர்.
இடையில் பாம்பைக் கச்சையாகக் கட்டியுள்ளவர்;
திருஆலங்காட்டில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன்
அருளால் தீப்போன்ற வாயையும் பற்களையும்
உடைய காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய பத்துப்
பாடல்களையும் பாடி ஆட பாவங்கள் இல்லாது
போகும் என்பதாம்.

காரைக்கால் அம்மையார்

அருளிச்செய்த

3. திருஇரட்டைமணிமாலை

திரு இரட்டை மணி மாலை என்பது கட்டளைக் கலித்துறை முன்னும் வெண்பாப் பின்னுமாக அந்தாதித் தொடையால் பாடப் பெறுவதாகும். இரட்டை மணிமாலை என்னும் நூலை முதன் முதலாகப் பாடியவர் காரைக்கால் அம்மையாரே என்று பலரும் எண்ணுகின்றனர். இவ் இரட்டை மணி மாலைக்கு முற்பட்டதாக வேறோர் இரட்டை மணி மாலையும் கிடைத்திலது.

உலக வாழ்வில் துன்பம் உண்டாகும் பொழுதும் உள்ளம் தளராது இறைவனையே போற்றுதல் வேண்டும். இறைவன் ஆணையின்றி இவ்வுலகத்தில் எதுவும் நிகழாது என்பது உணர்ந்து மறவாது போற்றும் அடியார்களை இறைவன் மீண்டும் பிறவாது காத்தருளுகின்றான்.

எண் தோள் முக்கண் எம்மானாகிய இறைவனுடைய திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றுவோர் கடலனைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் கடந்து ஈறில்லாத திருவடிப் பேற்றை எய்தி மகிழ்வர். மறைகட்கு எல்லாம் தலையாய திருஐந்தெழுத்தினை உருவேற்றிப் போற்றுவோர் இறைவன் கழல் அடைவர்.

மெய்யடியார்களைப் போற்றுவோரைக் கண்டு
வினைகள் எல்லாம் நில்லாது ஒழிந்து போகின்றன.
திவினை வந்து அடையாதவாறு திருஐந்தெழுத்தை
ஒதினால் உய்தி பெறலாம். இத்தகைய நுண் பொருள்
கள் எல்லாம் இம்மாலையிற் காணலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கட்டளைக் கலித்துறை

24. கிளர்ந்துந்து வெந்துயர் வந்தடும்
போ(து)அஞ்சி நெஞ்சம்என்பாய்த்
தளர்ந்திங்(கு) இருத்தல் தவிர்திகண்
டாய் தளராதுவந்தி
வளர்ந்துந்து கங்கையும் வானத்(து)
இடைவளர் கோட்டுவெள்ளை
இளந்திங் களும்எருக் கும்மிருக்
குஞ்சென்னி ஈசனுக்கே.

1

முன்வினை தூண்ட அது காரணமாக
வெங்கும்பிக் காயத்துள் வந்து சேரும் பிறவித் துன்பம்
அடர்ந்து வருத்தும் சமயத்தில் நெஞ்சம் என்று
சொல்லப்படுகின்ற மனமே! அதற்கு நீ அஞ்சி, தளர்ந்
திருத்தலைத் தவிர்ப்பாயாக. கங்கையையும்
பிறையையும் எருக்கம் பூவையும் சென்னியில் அணிந்
திருக்கும் ஈசனுக்குத் தளராமல் வணக்கம் செய்.

ஈசனையே வணங்கு என்பதாம்.

வெண்பா

25. ஈசன் அவன்அல்லா(து) இல்லை யெனநினைந்து
கூசி மனத்தகத்துக் கொண்டிருந்து—பேசி

மறவாது வாழ்வாரை மண்ணுலகத்து) என்றும்
பிறவாமைக் காக்கும் பிரான்.

2

சிவனைத் தவிர வேறு தெய்வம் இல்லை என்று
நினைந்து, கடவுளின் பெருமையையும் தன்னுடைய
சிறுமையையும் எண்ணி நாணத்தை அடைந்து,
மனத்தில் இருத்தி, அவனது புகழைப் பேசி, மறவாமல்
வாழ்வாரை மறுபடியும் பிறவி எடுக்காதவாறு
செய்பவன் அவனேயாவான்.

26. பிரானென்று தன்னைப்பன் னாள்பர
வித்தொழு வார்இடர்கண்(டு)
இரான்என்ன நிற்கின்ற ஈசன்கண்
டர்இன வண்டுகிண்டிப்
பொராநின்ற கொன்றைப் பொதும்பர்க்
கிடந்துபொம் மென்துறைவாய்
அராநின்(று) இரைக்கும் சடைச்செம்பொன்
நீள்முடி அந்தணனே.

3

தலைவன் என்று தன்னைப் பல நாளும் துதித்துத்
தொழுகின்றவரது துன்பங்களைப் பார்த்துக்
கொண்டிராதவன். அவன் யாரெனில் கூட்டமான
வண்டுகள் நெருங்கியுள்ள கொன்றை மாலையாகிய
பொந்தில் உள்ள பாம்பு ஒலி செய்கின்ற சடையாகிய
நீண்ட செம்பொன் முடியினையுடைய அந்தணனே
யாவான்.

உறைவாய் - நச்சுப் பையினை யுடைய வாய்.

27. அந்தணனைத் தஞ்சமென்(று) ஆட்பட்டார் ஆழாமே
வந்தணைந்து காத்தளிக்கும் வல்லாளன்—

கொந்தணைந்த

பொன்கண்டால் பூணாதே கோள்அரவம் பூண்டானே
என்கண்டாய் நெஞ்சே இனி. 4

அழகிய தண்ணருளையுடைய சிவபிரானை
அடைக்கலம் என்று ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் பிறவிக்
கடலில் ஆழ்ந்து விடாதவாறு வந்து அருள் செய்யும்
பேராற்றலை உடையவன். கொத்தாகப் பொருந்திய
பொன் ஆபரணங்களை அணியாமல் தீமையைச்
செய்யும் பாம்பை பூண்டிருப்பவனை நெஞ்சே நீ நினை
என்பதாம்.

28. இனிவார் சடையினில் கங்கையென்
பாளைஅங் கத்திருந்த
கனிவாய் மலைமங்கை நாணில்என்
செய்திகை யிற்சிலையால்
முனிவார் திரிபுரம் மூன்றும்வெந்(து)
அன்றுசெந் தீயில்மூழ்கத்
தனிவார் கணைஒன்றி னால்மிகக்
கோத்தளஞ் சங்கரனே. 5

நீண்ட சடையில் உள்ள கங்கையைக் கண்டு
இடப்பாகத்தில் உள்ள உமாதேவியார் நாணினால் நீ
என்ன செய்வாய்? சினம் பொருந்திய திரிபுரங்கள்
மூன்றையும் வெந்தழியுமாறு ஒப்பற்ற கணையைக்
கோத்த சங்கரனே! இப்போது என்ன செய்வாய்!
என்று ஏளனமாய்க் கேட்பது போல் உள்ளது.

மேருமலையை வில்லாகவும் திருமாலை
அம்பாகவும் கொண்டார் என்று புராணம் கூறும்.

29. சங்கரனைத் தாழ்ந்த சடையானை அச்சடைமேல்
பொங்கரவம் வைத்துகந்த புண்ணியனை -

அங்கொருநாள்

ஆவாவென்று) ஆழாமைக் காப்பாணை எப்பொழுதும்
ஓவாது நெஞ்சே உரை. 6

சங்கரனை, தொங்குகின்ற சடையை
உடையவனை, அந்தச் சடையில் சினம் பொங்கி எழு
கின்ற பாம்பை உடைய புண்ணியனை, இறக்கும்
அன்று துன்பத்தில் அமிழ்ந்தாமல் காப்பாற்று
கின்றவனை இடை விடாமல் நெஞ்சே நீ துதிப்பாயாக.

30. உரைக்கப் படுவதும் ஒன்றுண்டு
கேட்கிற்செவ் வான்தொடைமேல்
இரைக்கின்ற பாம்பினை என்றும்
தொடேல்இழிந்(து) ஓட்டந்(து)எங்கும்
திரைக்கின்ற கங்கையும் தேன்நின்ற
கொன்றையும் செஞ்சடைமேல்
விரைக்கின்ற வன்னியும் சென்னித்'
தலைவைத்த வேதியனே. 7

சொல்லப்படுவதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதெனில்,
செவ்வானத்தைக் கற்றையாகத் தொகுத்தது போன்ற
தொகுதியின் மேல் ஒலிக்கின்ற பாம்பை எப்போதும்
தொடாதே. ஏனெனில் அது இறங்கி ஓடி விடும். அலை
வீசுதலைச் செய்கின்ற கங்கையும் தேன் பொருந்திய
கொன்றையும் செஞ்சடை மேல் மணம் வீசுகின்ற
வன்னியும் தலையில் வைத்துள்ள வேதியனே!

வேதியன் - மறையை அருளியவன்.

31. வேதியனை வேதப் பொருளானை வேதத்துக்கு)
ஆதியனை ஆதிரைநன் னாளானைச் - சோதிப்பான்
வல்லேன மாய்ப்புக்கு மாலவனும் மாட்டாது
கில்லேன மாஎன்றான் கீழ். 8

மறையை அருளியவனை, மறையின் உட்பொருளாக உள்ளவனை, வேதத்துக்கு ஆதியாக இருப்பவனை, திருவாதிரை நன்னாளுக்கு உரியவனை, அடியை ஆராய்ந்து கண்டறியும் பொருட்டு வலிமை தங்கிய பன்றியாய்ப் புகுந்து திருமாலும் அடியைக் காணமாட்டாது அறிய மாட்டேன் போற்றி என்றான்.

32. கீழா யினதுன்ப வெள்ளக்
கடல்தள்ளி உள்ளுறப்போய்
வீழா திருந்தின்பம் வேண்டும்என்
பீர்விர வார்புரங்கள்
பாழா யிடக்கண்ட கண்டன்எண்
தோளன்பைப் பொற்கழலே
தாழாது இறைஞ்சிப் பணிந்துபன்
னாளும் தலைநின்மினே.

9

கீழான துன்ப வெள்ளக் கடலை அணுகாமல் அப்புறப்படுத்தி, உள்ளுறப் போய் வீழாதிருந்து இன்பம் வேண்டும் என்று சொல்வீர்கள். பகைவர்களது முப்புரங்கள் பாழாகுமாறு செய்த நீல கண்டன் எட்டுத் தோள்களை உடையவன். அவனது பைம் பொற் கழலைப் பொழுது போக்காமல் போற்றிப் பணிந்து எக்காலமும் சலியாது உறுதியுடன் நில்லுங்கள். உங்கள் கோரிக்கை கைகூடும் என்பதாம்.

33. தலையாய ஐந்தினையுஞ் சாதித்துத் தாழ்ந்து
தலையா யினவுணர்ந்தோர் காண்பர் - தலையாய
அண்டத்தான் ஆதிரையான் ஆலாலம் உண்டிருண்ட
கண்டத்தான் செம்பொற் கழல்.

10

தலைமை பெற்ற திருஐந்தெழுத்தை இடை விடாது கூறி எண்ணுதல் செய்து, வணங்கி, தலைமை

பெற்ற பொருள்களை உணர்ந்தவர்கள் காண்பார்கள்.
தலைமை பெற்ற உலகங்களை உடையவன்.
திருவாதிரைக்கு உரியவன். நஞ்சையுண்டு இருண்ட
கண்டத்தை உடையவனது செம்பொற் கழலைக்
காண்பார்கள் என முடிக்க.

கழல் காண்டலாவது வீடு பேறு எய்தல்.

34. கழற்கொண்ட சேவடி காணலுற்
றார்தம்மைப் பேணலுற்றார்
நிழற்கண்ட போழ்த்தது நில்லா
வினைநிகர் ஏதுமின்றித்
தழற்கொண்ட சோதிச்செம் மேனிஎம்
மானைக்கைம் மாமலர்தூய்த்
தொழக்கண்டு நிற்கிற்கு மோதுன்னி
நம்அடுந் தொல்வினையே

வீரக்கழலணிந்த திருவடியைக் கண்ட
அடியவரைப் போற்றியவர் சாயலைப் பார்த்த போது,
சுமானமில்லாத தழலைப் போன்ற ஒளியுடைய செம்
மேனி எம்மானை மலர் கொண்டு அருச்சித்துத்
தொழுதலைப் பார்த்தும் பொருந்தி நம்மை வருத்தும்
பழமையான தீவினைகள் நிற்க மாட்டா என்பதாம்.

35. தொல்லை வினைவந்து சூழாமுன் தாழாமே
ஒல்லை வணங்கி உமையென்னும் - மெல்லியல்லூர்
கூற்றானைக் கூற்றுருவங் காய்ந்தானை வாய்ந்திலங்கு
நீற்றானை நெஞ்சே நினை. 12

துன்பத்தை உண்டாக்கும் தீவினை வந்து சூழா
முன், காலந் தாழ்த்தாது விரைவாக வணங்கி,
உமாதேவி என்று கூறப் பெறும் மெல்லியலானை ஒரு
பாகத்தில் உடையவனும், நமனைத் தண்டித்தவனும்

பொருந்தி விளங்குகின்ற திருநீற்றை அணிந்தவரு
மாகிய சிவபெருமானை நெஞ்சே நினைப்பாயாக.

36. நினையா(து) ஒழிதிகண் டாய்நெஞ்ச
மேஇங்கோர் தஞ்சமென்று
மனையா னையும்மக்கள் தம்மையும்
தேறியோர் ஆறுபுக்கு
நனையாச் சடைமுடி நம்பன்நந்
தாதைநொந் தாதசெந்நீ
அனையான் அமரர் பிரான்அண்ட
வாணன் அடித்தலமே.

13

நெஞ்சமே! இங்கு ஒரு பற்றுக் கோடு என்று
மனைவியையும் மக்களையும் நினையாமல்
ஒழிவாயாக. மனம் தேறி, ஒப்பற்ற கங்கையாறானது
புகுந்தும் ஈரமாகாத சடை முடியை உடையவனும், நம்
தந்தையும், ஒளி குறைவு படுதல் இல்லாத செம்மை
யான தீயைப் போன்றவனும் தேவர்களுக்குத்
தலைவனும் எல்லா உலகங்களிலும் நிறைந்து
இருப்பவனுமாகிய இறைவனது பாதங்களைப் பற்றுக்
கோடாகக் கொள்வாயாக என்பதாம்.

37. அடித்தலத்தின் அன்றரக்கன் ஐந்நான்கு தோளும்
முடித்தலமும் நீமுரித்த வாறென் - முடித்தலத்தின்
ஆறாடி ஆறா அனலாடி அவ்வனலின்
நீறாடி நெய்யாடி நீ.

14

நீ உன் திருவடிகளால் முன்பு இராவணனது
இருபது தோள்களும் திருமுடிகளும் முரிந்தொழியு
மாறு செய்த வகை எங்ஙனம்? உன் தலையில்
கங்கையாறு படியுமாறு செய்பவன். அனலை ஏந்து
பவன். நீறாடுதலைச் செய்பவன். நெய்யாடுதலை

செய்பனாகிய உனக்கு இது எங்ஙனம் சாத்தியமாயிற்று என்பதாம்.

38. நீநின்று தானவர் மாமதில்
மூன்றும் நிரந்துடனே
தீநின்று வேவச் சிலைதொட்ட
வாறென் திரங்குவல்வாய்ப்
பேய்நின்று பாடப் பெருங்காடு
அரங்காப் பெயர்ந்துநட்டம்
போய்நின்று பூதம் தொழச்செய்யும்
மொய்கழற் புண்ணியனே

15

நீ அரக்கர்களின் மூன்று பெரிய மதில்களையும் கலந்து உடனே எரியுமாறு வில்லேந்திய காரணம் என்ன? திரங்கிய பெரியவாயையுடைய பேய் நின்று பாட, ஊழிக்கால ஈமம் ஆடுமிடமாகக் கொண்டு நடனமாடி பூதம் தொழச் செய்யும் வலிய வீரக்கழலையணிந்த நல்வினை வடிவினனாகிய நீ இவ்வாறு செய்தது ஏன்? என்று முடிக்க.

39. புண்ணியங்கள் செய்தனவும் பொய்நெறிக்கட் சாராமே எண்ணியோ ரைந்தும் இசைந்தனவால் - திண்ணிய கைம்மாவின் ஈருரிவை மூவுருவும் போர்த்துகந்த அம்மானுக் காட்பட்ட அன்பு.

16

புண்ணியங்கள் செய்தனவும், பொய்யான வழிகளில் சாராமல் எண்ணி ஒப்பற்ற திருஐந்து எழுத்துக்களும் பொருந்தின. இதற்குக் காரணம் ஆற்றல் மிக்க கையை உடைய யானையின் தோலைப் போர்த்தியுள்ளவனும். அயன், அரன், அரி என்னும் மூவுருவமும் உடைய தலைவனுமாகிய உன்னைத் தொழுது பெற்ற அன்பினாலேயாம்.

40. அன்பால் அடைவதெவ் வாறுகொல்
 மேலதோர் ஆடரவம்
 தன்பால் ஒருவரைச் சாரஓட்
 டாதது வேயும்அன்றி
 முன்பா யினதலை யோடுகள்
 கோத்தவை ஆர்த்துவெள்ளை
 என்பா யினவும் அணிந்தங்கோர்
 ஏறுகந்து) ஏறுவதே.

17

உன்னை அன்பால் அடைவது எங்ஙனம்? உன் உடலின் மேல் ஓர் ஆடுகிற பாம்பு பொருந்தி யிருக்கிறது. அது ஒருவரையும் தன்பக்கம் நெருங்க விடாது. அதுவும் அல்லாமல் முன்பு இறந்து பட்டவர் களின் தலையோடுகள் மாலையாகக் கோக்கப் பெற்று, வெண்மையான எலும்புகளையும் அணிந்து விடையின் மீது ஏறியுள்ளீர். உன்னை நெருங்குவது சாத்தியமா என்றபடி.

41. ஏறலால் ஏறமற் றில்லையே எம்பெருமான்
 ஆறெலாம் பாயும் அவிர்சடையார்—வேறோர்
 படங்குலவு நாகமுமிழ் பண்டமரச்ச் சூழ்ந்த
 தடங்கடல்நஞ் கண்டார் தமக்கு.

18

இடபக் காளையை அல்லாமல் எம் பெருமானுக்கு வேறு வாகனம் இல்லையோ? கங்கையாறு முழுமையும் பாய்கின்ற ஒளியுடைய சடையை உடையவர்க்கு, அதுவும் அன்றி பாம்பு உலவுகின்றது. முன்பு தேவர்கள் பொருட்டு, பெரிய கடலில் தோன்றிய நஞ்சை உண்டவருக்கு இவை தாம் கிடைத் தனவோ?

42. தமக்கென்றும் இன்பணி செய்திருப்
 பேழுக்குத் தாம்ஒருநாள்

எமக்கொன்று சொன்னால் அருளுங்கொ
 லாமிணை யாதுமின்றிச்
 கமக்கின்ற பிள்ளைவெள் ளேறொப்ப
 தொன்றுதொண்டைக் கனிவாய்
 உமைக்கென்று தேடிப் பெறாதுட
 னே கொண்ட உத்தமரே.

19

சிவபிரானாகிய தமக்கு அடியவர்களாய் .
 இருக்கின்ற எங்களுக்கு என்று கொடுத்தருள வேண்டு
 மென்று கேட்டால் அருளுவாரா? ஒப்பில்லாத
 வெள்ளிய இடபக் காளையைப் போன்ற ஒன்றை,
 கோவைக் கனியைப் போன்ற சிவந்த வாயை யுடைய
 உமைக்கென்று தேடிப் பெறாமல் ஏற்றுக் கொண்ட
 உத்தமரே!

43. உத்தமராய் வாழ்வார் உலந்தக்கால் உற்றார்கள்
 செத்த மரமடுக்கித் தீயாமுன்-உத்தமனாம்
 நீளாழி நஞ்சுண்ட நெய்யாடி தன்திறமே
 கேளாழி நெஞ்சே கிளர்ந்து.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

எல்லாச் செயல்களாலும் சிறப்பாக வாழ்ந்திருந்
 தவர்களும் இறந்து போனால், உரியவர்கள் காய்ந்த
 மரம் கொண்டு சுடுவதற்கு முன்பு உயர்ந்தவனாய்
 பெரிய கடலில் வெளிப்பட்ட விஷத்தைப் பருகின
 நெய் முழுக்கு ஆடும் இறைவனது அன்பினாற்
 பொலிந்து நெஞ்சமே கேட்பாயாக. அதன் கண்ணே
 ஆழ்வாயாக.

காரைக்கால் அம்மையார்

அருளிச் செய்த

4. அற்புதத் திருவந்தாதி

மெய்யறிவு கைவரப் பெற்ற காரைக்கால் அம்மையார் முதன் முதலாகப் பாடியருளியது இவ் அற்புதத் திருவந்தாதியே என்பர். அற்புதத் திருவந்தாதி புதுமையான போக்குடையது. இவ் அந்தாதியின் சிறப்பை நோக்கியே சான்றோர் இவ் அந்தாதிக்கு அற்புதத் திருவந்தாதி என்று பெயர் கொடுத்தருளினர். இவ் வந்தாதி ஒதுவதற்கு இனிமையும் எளிமையும் உடையது. அறிதற்கரிய சிவஞானத்தின் இயல்பைத் தெளிவாக விளக்குவது. மெய்யன்போடு ஒதுவோர் உள்ளத்தை இவ் வந்தாதி உருக்கும் இயல்புடையது.

அம்மையார் தாம் பெற்ற திருவருள் மெய்யறிவினைத் தன்மை நிலையில் வைத்து உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்தும் பாடல்களும் தம்மைப் போன்ற அடியார்களுடைய இயல்பை விரித்துரைக்கும் பாடல்களும் சிவபெருமானுடைய அருட் கோலங்களையும் திருவருள் செயல்களையும் எண்ணிச் சிவபிரானை முன்னிலைப்படுத்தி அழைத்து உரையாடி மகிழும் பாடல்களும் அனைவருக்கும் இன்பத்தை அளிப்பன.

திருச்சிற்றம்பலம்

1. நீலகண்டன்

44. பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாம் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்— நிறந்திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப(து) இடர்.

1

எம்பெருமானே! தேவர்கள் வணங்கிய உடனே
அவர்களுக்கு அருள் செய்து கருமை நிறம் பொருந்திய
கண்டத்து வானோர் பெருமானாக நிற்கும் நீ, நான்
இவ்வுலகில் தோன்றி மொழி பயின்ற பின் எல்லாம்
உன் திருவடிப் பேற்றில் அன்பு மிகுந்து நின் சேவடியே
சேர்ந்தேன். என் பிறவித் துன்பத்தை எப்போது தீர்க்கப்
போகிறாய்?

2. அன்பு அறாது

45. இடர்களையா ரேனும் எமக்கிரங்கா ரேனும்
படரும் நெறிபணியா ரேனும்—கடருருவில்
என்பறாக் கோலத் தெரியாடும் எம்மானார்க்(கு)
அன்பறா(து) என்நெஞ் சவர்க்கு.

2

சிவபெருமான் எம்முடைய இடரைக் களையார்
என்றாலும், எம்பால் இரங்காமல் இருந்தார்
என்றாலும், நாங்கள் செல்ல வேண்டிய வழியைக்
காட்டாராயினும் சோதி வடிவமுள்ள தம்
திருமேனியில் எலும்பு மாலை எப்போதும் நீங்காமல்
இருக்கும் கோலத்தோடு தீயைத் திருக் கையிலேந்தி
ஆடுகிற எம் தலைவருக்கு என் அன்பு என்றும் அறாது.
என் நெஞ்சு அவருக்கே உரியது.

3. அவருக்கே

46. அவர்க்கே எழுபிறப்பும் ஆளாவோம் என்றும்
அவர்க்கேநாம் அன்பாவ தன்றிப்-பவர்சடைமேற்
பாகாப்போழ் குடும் அவர்க்கல்லால் மற்றொருவர்க்கு
ஆகாப்போம் எஞ்ஞான்றும் ஆள். 3

அவருக்கே அன்பாவதன்றி, கொடி போன்ற சடையின் மேல் துண்டாகத் திங்கள் பிளவைச் சூடுகின்ற அந்தப் பெருமானுக்கு அல்லாமல் வேறு ஒருவர்க்கு ஆளாவது இனி எந்தக் காலத்தும் இல்லை. எந்த நாளும் அவருக்கே ஆளாகக் கழியும் அன்றி வேறு யாருக்கும் ஆளாகாமலே அந்த நாட்கள் போகும்.

4. என்ன காரணம் ?

47. ஆளானோம் அல்லல் அறிய முறையிட்டாற்
கேளாதது என்கொலோ ! கேள் ஆமை-நீளா ஆகம்
செம்மையான் ஆகித் திருமிடறு மற்றொன்றாம்
எம்மையாட் கொண்ட இறை. 4

அவன் திருமேனி சிவப்பாகத் தோன்றி, அணுகிய போது திருமிடறு வேறு நிறமாக இருப்பதைப் போலவே, பெருங் கருணை உடையவனைப் போல வலிய வந்து ஆண்டு கொண்டவன் என் அல்லலைத் தானாகவே அறிந்து போக்குவது முறையாக இருக்க, நான் பலமுறை முறையிட்டுக் கேளாமல் இருக்கிறான். இரண்டுக்கும் ஒரு பொருத்தம் இருக்கிறது.

5. பொதுவும் சிறப்பும்

48. இறைவனே எவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான்; தோற்றி
இறைவனே ஈண்டிறக்கஞ் செய்வான்;-இறைவனே

‘எந்தாய்’ எனஇரங்கும்; எங்கள்மேல் வெந்துயரம்
வந்தால் அதுமாற்று வான்.

5

பொதுவாக, உயிர்க் கூட்டங்களின் வினைக்கு
ஈடாக அவர்களைத் தோற்றுவித்தும் உடம்பினின்றும்
பிரித்தும் செயல் புரியும் இறைவன், சிறப்பாகத்
தன்னையன்றி வேறுயாரையும் புகலாக அடையாத
அன்பர்களைத் துன்பத்தினின்றும் விடுவித்து, நலம்
அருளுவான் என்ற கருத்தை இந்தப் பாட்டில்
காரைக்கால் அம்மையார் வெளியிடுகின்றார்.

6. என் நெஞ்சத்தான்

49. வானத்தான் என்பாரும் என்கமற் றும்பர்கோன்
தானத்தான் என்பாரும் தாமென்க-ஞானத்தான்
முன்நஞ்சத் தாலிருண்ட மெய்யோளினீசர் கண்டத்தான்
என்னெஞ்சத் தானென்பன் யான்.

6

முன் நஞ்சை உண்டு அதனால் இருள்
கப்பியதைப் போல கருமை நிறம் பெற்ற மொய்த்த
ஒளியையுடைய கண்டம் உடையவனாகவே நான்
பார்க்கிறேன். வானத்துக்குச் செல்ல வேண்டாம். தேவ
லோகத்துக்கும் செல்ல வேண்டாம். என் நெஞ்சமாகிய
இடத்திலேயே அவனை எப்போதும் தரிசிக்கிறேன்.
மற்றவர்கள் என்ன சொன்னால் எனக்கு என்ன? நான்
பார்ப்பதையே சொல்கிறேன்.

7. காரணமும் காரியமும்

50. யானே தவமுடையேன் என்னெஞ்சே நன்னெஞ்சம்
யானே பிறப்பறுப்பான் எண்ணினேன்-யானே அக்
கைம்மா வுரிபோர்த்த கண்ணுதலான் வெண்ணீற்ற
அம்மானுக்கு ஆளாயி னேன்.

7

யான் தவமுடையேன். என் நெஞ்சு நல்ல நெஞ்சு;
யான் பிறப்பு அறுக்க எண்ணினேன். யான் அந்த
யானை உரியைப் போர்த்த நெற்றிக் கண்ணனும்
வெண்ணீற்றை அணிந்த பெருமானுமாகிய
சிவபெருமானுக்கு ஆளாகி விட்டேன்.

கஜாசுர சங்காரம் இறைவன் செய்த எட்டு வீரச்
செயல்களுள் ஒன்று.

8. அவன் அருளின் தன்மை

51. ஆயினேன் ஆள்வானுக்கு அன்றே பெறற்கரியன்
ஆயினேன் அஃதன்றே ஆமாறு-தூய
புனற்கங்கை ஏற்றானோர் பொன்வரையே போல்வான்
அனற்கங்கை ஏற்றான் அருள். 8

இறைவனுக்கு நான் அடிமை ஆனேன். ஆன
அப்பொழுதே யாராலும் மகவாகப் பெறுதற்கு
அரியேன் ஆகிப் பிறவித் துயரைக் கடந்து விட்டேன்.
அஃது அல்லவா, புனிதமான புனலையுடைய கங்கை
யைத் திருமுடியிலே தாங்கியவனும் ஒப்பற்ற பொன்
மலையாகிய மேருவைப் போன்ற தோற்ற முடைய
வனும் அனலை உள்ளங்கையில் தாங்கினவனுமாகிய
ஆண்டவன் அருள் இருக்கும் வண்ணம்?

9. எல்லாம் அருளே.

52. அருளே, உலகெலாம் ஆள்விப்பது ஈசன்
அருளே, பிறப்பறுப்ப தானால்-அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன்;
எப்பொருளும் ஆவது எனக்கு. எஞ்ஞான்றும் 9

பிறருக்கெல்லாம் சிறந்த பதவிகளைக் கொடுத்துப் பல வகை உலகங்களை ஆள்விப்பது இறைவன் அருளே. அந்த அருளே பிறப்பை அறுத்து முத்தி தருவது. ஆனால் நானோ அவன் அருளாலே உண்மையான பொருளைக் காணும் நியமத்தை உடையவன். ஆதலால் அவன் அருளே, எனக்கு எல்லாக் காலத்தும் எல்லாப் பொருளும் ஆவது.

10. எனக்கு அரியது உண்டா ?

53. எனக்கினிய எம்மானை, ஈசனையான் என்றும் மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தேன்;-எனக்கவனைக் கொண்டேன் பிரானாகக் கொள்வதுமே இன்புற்றேன் உண்டே எனக்கரிய(து) ஒன்று. 10

என் உயிருக்கு இனிமை தரும் எம்பெருமானாகிய ஈசனை யான் என்றைக்கும் மனத்துக்கு இனிய பெருஞ் செல்வமாகப் பொதிந்து வைத்தேன். அவனையே எனக்கு உரிய பிரானாகக் கொண்டேன். அப்படிக் கொண்டவுடன் நான் மாறாத இன்பத்தை அடைந்தேன். இனிமேல் எனக்குக் கிடைப்பதற்கு அரியதாகிய பொருள் ஒன்று உண்டோ?

உண்டே - உண்டோ?

11. ஒன்றே

54. ஒன்றே நினைந்திருந்தேன் ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன் ஒன்றேயென் உள்ளத்தின் உள்ளடைத்தேன்-

ஒன்றேகாண் கங்கையான் திங்கட் கதிர்முடியான் பொங்கொளிகேர் அங்கையாற்(கு) ஆளாம் அது. 11

ஒன்றையே எப்போதும் நினைந்து வாழ்ந்தேன். அந்த ஒன்றையே துணிவாக உறுதி செய்து பிறவற்றினின்றும் நீங்கினேன். அந்த ஒன்றையே என் அந்தரங்கத்தினுள்ளே பொன்னைப் போலப் பொதிந்து இன்புற்றேன். அந்த ஒன்று கங்கையைத் தரித்தவனும் சந்திரனை அணிந்த ஒளி வீசும் சடாமுடியை உடையவனும் கொழுந்துவிடும் ஒளியை உடைய கனலையுடைய உள்ளங்கையைப் பெற்றவனுமாகிய சிவபெருமானுக்கு ஆளாகும் இந்த இன்பம்.

12. அது தானா ?

55. அதுவே பிரான் ஆமாறு) ஆட்கொள்ளு மாறும்
அதுவே யினியறிந்தோ மானால்-அதுவே
பனிக்கணங்கு கண்ணியார் ஒண்ணுதலின் மேலோர்
தனிக்கணங்கு வைத்தார் தகவு. 12

அவர் தலைவராகும் வண்ணம் அதுதான்; அவர் அடியவரை ஆட் கொள்ளுமாறும் அதுதான்; இவ்வுண்மையை இப்போது அறிந்தோம். ஆனால் பனிக்கு வாடும் கொன்றை மாலையை அணிந்தவரும் விளக்கமான நெற்றியின் மேல் ஒப்பற்ற ஒற்றைக் கண்ணைப் படைத்தவருமாகிய சிவபெருமானுடைய பெருமை அது மட்டுமா?

13. ஏ பாவம் !

56. தகவுடையார் தாழுளரேல் தாரகலஞ் சாரப்
புகவிடுதல் பொல்லாது கண்டிர்-மிகவடர
ஊர்ந்திடுமா நாகம் ஒருநாள் மலைமகளைச்
சார்ந்திடுமேல் ஏபாவம் தான். 13

தகவுடையவர்கள் இல்லையா? அம்மையின் மேல் பாம்பு ஊராமல் இருக்க வேண்டுமானால் இறைவன் மார்பிலேயே அது புகும்படி செய்யக் கூடாது. அவனுக்கும் அம்மைக்கும் நெடுந் தூரமா? அவன் மார்புக்கு ஆபரணம் என்று சொல்கிறார்களே, அங்கேதான் தார் இருக்கிறதே, அது போதுமே! இந்தப் பாம்பு எதற்கு? இதுவரைக்கும் இருப்பது போலவே அது இருக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? என்றேனும் ஒருநாள் மலைமகளைச் சாரலாம். அதை நினைத் தாலே பயமாய் இருக்கிறது! அப்படி ஆகி விட்டால் அதைப் போன்ற மகாபாவம் வேறு இல்லை.

14. பெருஞ்சேமம்

57. தானே தனிநெஞ்சந் தன்னையுயக் கொள்வான்,
தானே பெருஞ்சேமம் செய்யுமால்;-தானேயோர்
பூணாகத் தாற்பொலிந்து, பொங்கமூல்சேர் நஞ்சுமீழும்
நீணாகத் தானை நினைந்து

14

என்னுடைய நெஞ்சம் தானே தனியாக வேறு துணையின்றி இருக்கும் நெஞ்சம். இது தன்னைத் தானே உய்யக் கொள்ளும் பொருட்டு, ஒப்பற்ற, தன்னைப் பூணும் திருமேனியால் பொலிவு பெற்றுக் கொழுந்து பொங்கும் அழலின் வெம்மையைச் சேர்ந்த நஞ்சை உமிழும் நீண்ட நாகத்தை உடையவனைத் தியானம் செய்து, அவனைத் தனக்குள்ளே பெரிய சேமிப்பாகச் சேர்த்துக் கொள்ளும்.

15. அடி பொருந்தும் அன்பு

58. நினைந்திருந்து வானவர்கள் நீள்மலராற் பாதம்
புனைந்தும் அடிபொருந்த மாட்டார்-நினைந்திருந்து

மின்செய்வான் செஞ்சடையாய் வேதியனே

என்கின்றேற்கு)

என்செய்வான் கொல்லோ இனி.

15

தேவர்கள் தம் நலத்தையும் இறைவனை வழி பட்டால் அவை மிகும் என்பதையும் நினைந்து, சில காலம் தாழ்த்திருந்து, பிறகு நீண்ட மாலைகளால் இறைவனுடைய பாதத்தை அலங்காரம் செய்தும் அந்தத் திருவடியில் மனம் பொருந்த மாட்டார். எப்போதும் இடைவிடாது அவனையே நினைத்திருந்து, மின்னலைப் போன்ற பெரிய செம்மையுடைய சடையை உடையவனே மறையை எப்போதும் ஒதிக் கொண்டிருப்பவனே என்று வாழ்த்துகிற எனக்கு அவன் இனிமேல் என்ன செய்து அருளுவானோ?

16. இருமைமில்லும் இன்பம்

59. இனியோநாம் உய்ந்தோம் இறைவன் அருள்சேர்ந்தோம்
இனியோர் இடரில்லோம் நெஞ்சே-இனியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கும் மீளாப் பிறவிச்
கனைக்கடலை நீந்தினோம் காண்.

என் நெஞ்சே, இப்போது நாம் உய்ந்து போகிறோம். இறைவன் திருத்தாளைச் சேர்ந்து விட்டோம். ஆகையால் இனி ஒரு துன்பமும் நாம் இல்லோம்; இதை இப்போது சிந்தித்துப்பார். கன்மங்களுக்கு உரிய வலிமையை உண்டாக்குவதும் தன்பால் விழுந்தவர் மீளாமல் இருக்கப் பண்ணுவதும் ஆகிய பிறவியாகிய ஒலித்தலையுடைய கடலை நாம் நீக்கி விட்டோம்.

சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாமியம் என்பன மூன்று வகை வினைகள், இவற்றில் நாம் செய்த

பழவினைகளின் குவியலுக்குச் சஞ்சிதம் என்று பெயர். இந்தப் பிறவியில் அனுபவிக்க வாய்ந்த பகுதிக்கு பிராரப்தம் என்று பெயர். இங்கே செய்யும் புதிய வினைக்கு ஆகாமியம் என்று பெயர்.

இறைவன் தானை இடைவிடாது சிந்திப்பார்க்கு இம்மை இன்பமும், மறுமை இன்பமும் எய்தும் என்பது இப்பாட்டின் கருத்து.

17. காண்பவர் மூவர்

60. காண்பார்க்குங் காணலாந் தன்மையனே கைதொழுது
காண்பார்க்குங் காணலாம் காதலால்-காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுளே தோன்றுமே தொல்லுலகுக்(கு)
ஆதியாய் நின்ற அரன். 17

பழமையான உலகத்துக்கு மூல காரணமாக நின்ற சிவபெருமான், வடிவத்தை மட்டும் காண்பவர்களுக்கும் காணத்தக்க இயல்புடையவன். அன்பினால் இவன் நம் இறைவன் என்று எண்ணிக் கைதொழுது காணும் பக்தர்களுக்கும் காணுதல் கூடும். உள்ளே நிறைந்த பேரன்பால் காணுகிறவர்களுக்கும் அவர்களுடைய சித்தத்துக்குள்ளே சோதிமயமாகக் காட்சி அளிப்பான். முதல் நிலையினர் பொதுமக்கள். அடுத்த நிலையினர் பக்தர். கடைசியில் வருகிறவர் அநுபூதிமான்.

18. எப்படிச் சொல்வேன் !

61. அரனென்கோ நான்முகன் என்கோ அரிய
பரனென்கோ பண்புணர மாட்டேன்-முரண்அழியத்
தானவனைப் பாதத் தனிவிரலால் செற்றாணை
யானவனை எம்மாணை இன்று. 18

வலிமை அழியும்படி இராவணனைத் தன்னுடைய திருவடியிலுள்ள கட்டை விரலால் அடர்த்தவனை, இறைவனாகிய அவனை, என் தலைவனை இன்று அடியேன் அவன் பண்பை உணர மாட்டாதேன், அரன் என்பேனா? பிரம தேவன் என்பேனா? யாவார்க்கும் அரிய சர்வ சூட்சுமப் பொருளான பரம் பொருள் என்பேனா?

அரன் - அழிக்கும் கடவுள், நான்முகன் - படைக்கும் கடவுளாகிய பிரமதேவன்.

19. அருமையும் எளிமையும்

62. இன்று நமக்கெளிதே மாலுக்கும் நான்முகற்கும் அன்றும் அளப்பரியன் ஆனானை-என்றும்ஓர் மூவா மதியானை மூவேழ் உலகங்கள் ஆவானைக் காணும் அறிவு.

19

திருமாலுக்கும் நான்முகனாகிய பிரம தேவனுக்கும் இன்று போல அன்றும் அளப்பதற்கு அரியவனாக நின்றவனும் என்றைக்கும் முதுமை அடையாமல் உள்ள ஒப்பற்ற சந்திரனைத் தலையில் அணியாக உடையவனும் இருபத்தொரு உலகங்களுமாக உள்ளவனும் ஆகிய சிவபெருமானை உள்முகத்தே கண்டு அனுபவிக்கும் அனுபவம் இன்று நமக்கு எளிதாக இருக்கிறதே! இது என்ன வியப்பு!

20. எல்லாம் அவன்

63. அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே அறிவாய் அறிகின்றான் தானே-அறிகின்ற மெய்ப்பொருளும் தானே விரிகடர்பார் ஆகாயம் அப்பொருளுந் தானே அவன்.

20

இறைவன் எல்லாவற்றையும் அறிபவனும் தானாக இருக்கிறான். உயிர்களுக்கு அறிவிப்பவனும் அவனாகவே இருக்கிறான். அறிவாகவும் அறிகின்ற வனாகவும் தானே; அறிகின்ற மெய்ப்பொருளும் அவனே; விரிந்த சுடரும் விரிந்த பாடும் விரிந்த ஆகாயமும் ஆகிய அப்பொருள்களும் அவன்.

21. அட்டமூர்த்தி

64. அவனே இருகடர்தீ ஆகாசம் ஆவான்
அவனே புவிபுனல்காற் றாவான் - அவனே
இயமான னாய்அட்ட மூர்த்தியுமாய் ஞான
மயனாகி நின்றானும் வந்து.

21

இயமானனாய், அட்டமூர்த்தியுமாய் ஞான மயனாகி வந்து நின்றானும் அவனே என்று பின் பகுதியில் கூட்டிப் பொருள் செய்க. இயமானனாய் ஆகிய அட்டமூர்த்தியுமாய் என்று சொல் வருவிக்க. அட்டமூர்த்தி என்பது மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன் உயிர் என்ற எட்டுமாம்.

22. பிறையும் பாம்பும்

65. வந்திதனைக் கொள்வதே யொக்குமில் வாளரவின்
சிந்தை யதுதெரிந்து காண்மினோ - வந்தோர்
இராநீர் இருண்டனைய கண்டத்தீர் எங்கள்
பிரானீரும் சென்னிப் பிறை.

22

தேடி வந்து ஓர் இரவானது தன் இயல்பு பின்னும் இருண்டாற் போலக் கறுத்திருக்கும் கண்டத்தை உடையவரே, எங்கள் தலைவரே, உம்முடைய திருமுடியில் உள்ள பிறையாகிய இதனை ஊர்ந்து வந்து பற்றிக் கொள்வது போல இருக்கிறது, இந்தக்

கொலைகாரப் பாம்பின் கருத்தை ஆராய்ந்து தெரிந்து
கொள்ளுங்கள்.

‘பாம்பை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்
கொள்ளுங்கள், அது உம்மிடம் புகல் அடைந்த
பிறையை விழுங்கினாலும் விழுங்கி விடும்’ என்று
அசதியாடுகிறார் அம்மையார்.

23. உள்ள நிறைவு

66. பிறையும், புனலும், அனலரவுஞ் குடும்
இறைவர் எமக்கிரங்கா ரேனுங் - கறைமிடற்ற
எந்தையார்க்கு) ஆட்பட்டேம் என்றென்று) இருக்குமே
எந்தையா உள்ளம் இது. 23

பிறையையும் கங்கையையும் அனலுகின்ற
பாம்பையும் தம் திருமுடிமேல் அணிந்த சிவபெருமான்
எமக்கு இரங்காமல் இருப்பார் எனினும் நஞ்சை
மிடற்றில் வைத்த எம் தந்தையாருக்கு நாம் ஆளாகி
விட்டோம் என்று பலகாலம் எண்ணி நிறைவோடு
அமைதி பெற்றிருக்கும் எம்முடைய புண்படாத
நெஞ்சமாகிய இது, இவ்வாறு எண்ணும் பக்தி நிலை
எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது.

24. சோதி தரிசனம்

67. இதுவன்றே ஈசன் திருவுருவம் ஆமாறு)
இதுவன்றே என்றனக்கோர் சேமம் - இதுவன்றே
மின்னுஞ் கடருருவாய் மீண்டாயென் சிந்தனைக்கே
இன்னுஞ் கழல்கின்றது) இங்கு. 24

இந்தச் சோதி வடிவம் அல்லவா இறை
வனுடைய திருவுருவம் ஆகும் வண்ணம்? இது
அல்லவா எனக்கு ஒரு பாதுகாப்பான இடம்?

அனுபவத்தை மீண்டும் எண்ணிப் பார்க்கின்ற என் சிந்தனையில் மின்னுகின்ற சோதி வடிவாகி இன்னும் இந்த விழிப்பு நிலையிலும் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது.

இறைவனுடைய சோதியிருவக் காட்சி அனுபவ நிலைக்கு, இட்டுச் செல்வது என்ற உண்மை இதனால் புலனாகிறது.

25. எதற்கு

68. இங்கிருந்து சொல்லுவதென் எம்பெருமான் எண்ணாதே எங்கும் பலிதிரியும் எத்திறமும் - பொங்கிரவில் ஈமவனத்து) ஆடுவதும் என்னுக்கென்று) ஆராய்வோம் நாமவனைக் காணலுற்ற ஞான்று. 25

இங்கே அவனைக் காணாமல் இருந்து கொண்டு அவனைப் பற்றிக் குறை கூறுவது ஏன்? நாம் அதனை நேரிலே காணும் அன்று, “எம்பெருமானே, உன்னுடைய பெருமையையும் மற்றவர்கள் கூறும் பழியையும் எண்ணாமல் எவ்விடத்திலும் பிச்சைக் காகத் திரிகின்ற 'இந்தக் கோலமும், மிக்க இரவில் சுடுகாட்டில் ஆடுவதும் எதற்காக?’ என்று கேட்போம்.

இப்படியெல்லாம் தாய் அன்பிலே காரைக்கால் அம்மையார் எண்ணுகிறார்.

26. தொங்கும் பொருள்கள்

69. ஞான்ற குழற்சடைகள் பொன்வரைபோல் மின்னுவன போன்ற கறைமிடற்றான் பொன்மார்பின்-ஞான்றெங்கும் மிக்கயலே தோன்ற விளங்கி மிளிருமே அக்கயலே வைத்த அரவு. 26

தொங்கும் கேசத்திலுள்ள சடைகள் பொன் மலையின் மேல் மின்னும் மின்னல்களைப் போல் உள்ளன. அவன் நீலகண்டப் பெருமான். கறுப்பான கழுத்தை உடையவன். -பொன் மேனியில் அது சிறிது மாறுபாடாகத் தோன்றும். அவனுடைய பொன்னிறம் பெற்ற திருமார்பில் என்பு மாலையும் பாம்புகளும் விளங்கிப் புரண்டு தோன்றும். அக்கு - ருத்திராட்சம். தேவருடைய என்புகளையே இறைவன் மாலைகளாக அணிந்துள்ளான். அவை மற்ற தேவர்களின் பதவிகள் நிலையில்லாதன என்பதைக் காட்டுகின்றன.

27. பாம்பை அணையாதே

70. அரவம்ஒன்று ஆகத்து நீயந்நு பூணேல்
பரவித் தொழுதிரந்தோம் பன்னாள்-முரணழிய
ஒன்னாதார் மூவெயிலும் ஓரம்பால் எய்தானே
பொன்னாரம் மற்றொன்று பூண்.

27

மூன்று அசுரர்களாகிய பகைவர்களுடைய வலிமையும் அழியும்படி அப்பகைவர்களுடைய மூன்று மதில்களாகிய திரிபுரங்களையும் ஓர் அம்பால் எய்தவனே, உன் திருமேனியில் ஒரு பாம்பையும் நீ விரும்பி அணிந்து கொள்ளாதே. வேறு ஒரு பொன்னாரத்தைப் பூண்பாயாக. 'நீ நயந்து பூணுகிறாய்; நான் பயந்து நடுங்குகிறேன்' என்று தாய் அன்பினால் காரைக்கால் அம்மையார் இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

28. எங்கும் பாம்பு

71. பூணாக வொன்று புனைந்தொன்று பொங்கதளின்
நாணாக மேல்மிளிர நன்கமைத்துக் - கோள்நாகம்

பொன்முடிமேற் சூடுவது மெல்லாம் பொறியிலியேற்(கு)
என்முடிவ தாக இவர். 28

இறைவராகிய இவர் கொலை புரிவதாகிய நாகப் பாம்பு ஒன்றை மார்பில் ஆபரணமாக அணிந்து, மற்றொரு பாம்பை, சிறந்து தோன்றும் புலித்தோல் ஆடையை இறுகக் கட்டும் அரை நாணாக மேலே விளங்கும்படி நன்றாகச் செறித்துக் கொண்டு மற்றொரு பாம்பை அழகிய திருமுடியின் மேல் அணிந்திருப்பதுமாகிய இந்தச் செயல் எல்லாம் அறிவில்லாத எனக்கு என்ன முடிவு உண்டாவதற்காக?

29. பேய்க் கோலம்

72. - இவரைப் பொருளுணர மாட்டாதார் எல்லாம்
இவரை யிகழ்வதே கண்டார் - இவர்தமது
பூக்கோல மேனிப் பொடியூசி என்பணிந்த
பேய்க்கோலங் கண்டார் பிறர். 29

இந்தச் சிவபெருமானுடைய தாமரைப் பூவின் அழகையுடைய சிவந்த திருமேனியில் சுடுகாட்டுத் திருநீற்றைப் பூசி எலும்பை ஆபரணமாக அணிந்த பேய் போன்ற வடிவத்தைப் பார்த்தவர்களாகிய அன்பர் அல்லாத பிறர் இந்தப் பெருமானுடைய உண்மையை உணரும் அறிவு வன்மையும் அருள் வன்மையும் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் யாவரும் இப்பெருமானை இழித்துப் பேசுவதையே பாருங்கள்! என்ன அறியாமை இது!

30. சச்சிதானந்தமூர்த்தி

73. பிறர்அறிய லாகர்ப் பெருமையரும் தாமே
பிறர்அறியும் பேருணர்வும் தாமே - பிறருடைய

என்பே அணிந்திரவில் தீயாடும் எம்மானார்
வன்பேயும் தாமும் மகிழ்ந்து.

30

வன்மையையுடைய பேய்களும் தாமும் கூடி
மகிழ்ந்து மற்ற தேவர்களுடைய என்னைப் புனைந்து
கொண்டு மயானத்தில் தீயில் கூத்தாடும் எம்
பெருமானார் தாம் ஒருவரே அன்பர் அல்லாத பிறர்
அறிவதற்கு இயலாத பெருமை உடையவரும் ஆவார்.
பிறர் தம்மை அறிவதற்குரிய பெரிய அனுபவ
ஞானமாக இருப்பவரும் தாம் ஒருவரே ஆவார். மேற்
சொன்ன மூன்று காரணங்களினால் அவர் (சத்து +
சித்து + ஆனந்தம்) சச்சிதானந்த மூர்த்தி என்று
சொன்னவாறாயிற்று.

31. அன்பைப் பெருக்கு

74. மகிழ்தி மடநெஞ்சே மானுடரில் நீயும்
திகழ்தி பெருஞ்சேமஞ் சேர்ந்தாய் - இகழாதே
யாரென்பே யேனும் அணிந்துழல்வார்க்கு) ஆட்பட்ட
பேரன்பே இன்றும் பெருக்கு.

31

அறியாமை உடையையாக இருந்த நெஞ்சே,
முன்பு துன்புற்ற நீ இப்போது மகிழ்கிறாய். 'பேயாகி
விட்டோமே இனித் தாழ்ந்த நிலை வருமே' என்று
அஞ்சிய நீயும் மானிடரைப் போன்ற சிறப்பைப்
பெற்று விளங்குகின்றாய். இதற்குக் காரணம் நீ பெரிய
பாதுகாப்பான இடத்தைச் சேர்ந்து விட்டாய்,
யாருடைய எலும்புக்காக இருந்தாலும் இது தொடு
வதற்கும் உரிய தன்று' என்று பிறர் இகழ்வது போல
இகழாமல் அதை அணிந்து கொண்டு ஊருர்தோறும்
பிச்சைக்காகத் திரிகின்ற இறைவருக்கு ஆளாகப் புகுந்த

தற்குக் காரணமான பெரிய அன்பையே இன்னும் பெருகச் செய்வாயாக.

32. திருமார்பின் நூல்

75. பெருகொளிய செஞ்சடைமேற் பிள்ளைப் பிறையின்
ஒருகதிரே போந்தொழுகிற்று) ஒக்கும் - தெரியின்
முதற்கண்ணான் முப்புரங்கள் அன்றெரித்தான் மூவா
நுதற்கண்ணான் தன்மார்பின் நூல். 32

‘எல்லாப் பொருளுக்கும் முதலிலே உள்ளவனும்
என் உயிர்க்குக் கண்ணைப் போன்றவனும் மூன்று
புரங்களையும் பழங்காலத்தில் எரித்தவனும் அழியாத
வனும் நெற்றியில் கண்ணை உடையவனுமாகிய
சிவபெருமானுடைய திருமார்பில் உள்ள முப்புரி
நூலானது, ஆராய்ந்து பார்த்தால், பெருகும் ஒளியை
உடைய செம்மையான சடையின் மேல் உள்ள இளம்
பிறையின் ஒரு கதிர் கீழே வந்து ஒழுகியதை ஒக்கும்’
என்பது இதன் பொருள்.

33. கோலமும் வடிவும்

76. நூலறிவு பேசி நுழைவிலா தார்திரிக
நீல மணிமிடற்றான் நீர்மையே - மேலுவந்த(து)
எக்கோலத்(து) எவ்வுருவாய் ? எத்தவங்கள்
செய்வார்க்கும்
அக்கோலத்(து) அவ்வுருவே ஆம். 33

நூலைக் கற்று அதனால் வந்த அறிவையே
பெரிதாக எண்ணி வீண் பேச்சுப் பேசி, நுட்பமான
வாலறிவுலகத்தில் புகாதவர்கள் ஒரு பயனும்
பெறாமல் திரிந்து கொண்டே இருக்கட்டும். நீலமணி
போன்ற திருக்கழுத்தையுடைய பெருமானுடைய

அனந்த கல்யாண குணங்களின், தொகுதியே, நான் மேலாக உவந்து ஏற்று வழிபடுவது; இறைவனை எந்தக் கோலத்தில், எந்த வடிவாக எண்ணி எத்தகைய தவம் செய்தாலும் அவன் அந்தக் கோலத்தில் அந்த வடிவுடையவனாகவே வந்து அருள் புரிவான்.

34. அணையாதார் பெறும் இன்பம்

77. ஆமா(று) அறியாவே வல்வினைகள் அந்தரத்தே
நாமாள்ளன்(று) ஏத்தார் நகர்முன்றும் - வேமா(று)
ஒருகணையால் செற்றாணை உள்ளத்தால் உள்ளி
அருகணையா தாரை அடும்.

34

நன்மைகள் உண்டாகும் வழியைத் தீவினைகள் அறியா; நாம் இறைவனுக்கு அடிமைகள் என்பதை உணர்ந்து அவனைத் துதித்து வணங்காத முன்று அசுரர்களுக்கு உரியனவாகிய, வானத்தில் பறந்த முன்று நகரங்கள் வெந்து எரியும்படியாக ஓர் அம்பி னால் அழித்தவனை மனத்தினால் தியானித்து அவனை நெருங்கிப் பக்தி செய்யாதவர்களை அந்த வினைகள் துன்புறுத்தும்.

35. இருள் இருக்கும் இடம்

78. அடுங்கண்டாய் வெண்மதியென்று அஞ்சி
இருள்போந்து
இடங்கொண்(டு) இருக்கின்ற(து) ஒக்கும்-படங்கொள்
அணிமிடற்ற பேழ்வாய் அரவசைத்தான் கோல
மணிமிடற்றின் உள்ள மறு.

35

படத்தைக் கொண்டனவும் அழகிய கழுத்தை உடையனவும் ஆழமான வாயை உடையனவுமாகிய நாகப் பாம்புகளை அணிகலனாகக் கட்டியவனுடைய

அழகையுடைய நீல மணி போன்ற கழுத்தில் உள்ள நஞ்சின் கறுப்பான அடையாளமானது, 'இந்த வெண்மதி நம்மை அழித்து விடும்' என்று பயந்து இருளானது இங்கே வந்து இந்த இடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு இங்கேயே தங்கியிருக்கிறதைப் போல் இருக்கும்.

36. வளராத மதி

79. மறுவுடைய கண்டத்தீர் வார்சடைமேல் நாகம்
தெறுமென்று தேய்ந்துமலும் ஆஆ - உறுவான்
தளரமீ(து) ஓடுமேல் தான்அதனை அஞ்சி
வளருமோ பிள்ளை மதி.

36

ஆலகால நஞ்சாகிய மறுவை அளித்த திருக் கழுத்தை உடைய பெருமானே! இளமையையுடைய பிறை, உம்முடைய நீண்ட சடையின் மேல் அணிந்துள்ள நாகப்பாம்பு தன்னை வருத்தும் என்று அஞ்சித் தேய்ந்து மனம் மறுகும், ஐயோ பாவம்! (தான் வளர்ந்து முழுத் திங்களாகி விடும் போது) மேலே உள்ள வானத்தில் உள்ளோர் தளரும்படியாக அந்தப் பாம்பு மேலே தன்னைக் கொல்ல ஓடுமானால் அந்த மதி அஞ்சி நையுமே அன்றி வளருமா?

பிறை அச்சத்தினால் வளராமல் தேய்ந் திருக்கிறது என்பது கருத்து.

37. திருக்கோல உண்மை

80. மதியா அடல்அவுணர் மாமதில்மூன்று) அட்ட
மதியார் வளர்சடையி னானை - மதியாலே
என்(பு)ஆக்கை யால்இகழா(து) ஏத்துவரேல் இவ்வுலகில்
என்(பு)ஆக்கை யாய்ப்பிறவார் ஈண்டு.

37

தன்னை மதிக்காத வலிமையுடைய அசுரர்களின் பெயரில் மதில்கள் மூன்றை அழித்த, சந்திரன் தங்கும் வளரும் சடையை உடைய சிவபெருமானை, அவன் அணிந்த என் புச்` சட்டத்தை அறியாமையால் இகழாமல், அறிவுத் திறத்தால் உண்மையைத் தெரிந்து புகழ்ந்து இவ்வுலகத்தில் வழிபடுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் என்போடு கூடிய உடம்புடன் இங்கே மீண்டும் பிறக்க மாட்டார்கள்.

38. சிறுத்த மதி

81. ஈண்டொளிசேர் வானத்து) எழுமதியை வாளரவம்
தீண்டச் சிறுகியதே போலாதே - பூண்டதோர்
தாரேறு பாம்புடையான் மார்பில் தழைந்திலங்கு
கூரேறு கார்எனக் கொம்பு.

அணிந்த ஒப்பற்ற மாலையின் தன்மையை உடைய பாம்பை உடைய சிவபெருமானுடைய திருமார்பில் நன்றாகச் சிறந்து விளங்கும் கூர்மையை உடைய கடுமையான பன்றியின் வெண்மையான கொம்பு நெருங்கிய ஒளி சேர்ந்த வானத்தில் எழுந்த சந்திரனை விடத்தையுடைய பாம்பு தீண்டி விழுங்க அது சிறுத்தது போல இருக்கிறதல்லவா?

வராக அவதாரத்தில் முரித்த கொம்பைச் சிவபிரான் திருமார்பில் அணிந்துள்ளார் என்பது நூல் முடிவு.

39. பொன் மலையும் வெள்ளி மலையும்

82. கொம்பினையோர் பாகத்துக் கொண்ட குழகன்தன்
அம்பவன மேனி அதுமுன்னம் - செம்பொன்

அணிவரையே போலும் பொடியணிந்தால் வெள்ளி
மணிவரையே போலும் மறித்து. 39

பூங்கொம்பு போன்ற அம்பிகையைத் தன் ஒரு
பாகமாகிய இடப் பகுதியில் ஏற்றுக் கொண்ட இளமை
எழிலையுடைய சிவபெருமானுடைய அழகிய பவளம்
போன்ற திருமேனி முதலில் செம்பொன்னாலான
அழகையுடைய மேருமலையைப் போல இருக்கும்.
வெண்பொடியாகிய திருநீற்றை அணிந்து கொண்டால்
மறுபடியும் அந்தத் திருமேனி அழகைப் பெற்ற வெள்ளி
மலையாகிய கைலாசத்தைப் போல இருக்கும்.

40. நல்லோரை மருவுதலும் அல்லோரை ஒருவுதலும்

83. மறித்தும் மடநெஞ்சே வாயாலும் சொல்லிக்
குறித்துத் தொழுதொண்டர் பாதம் - குறித்தொருவர்
கொள்ளாத திங்கட் குறுங்கண்ணி கொண்டார்மாட்(டு)
உள்ளதார் கூட்டம் ஒருவு. 40

அறியாமையையுடைய நெஞ்சே, இவனைக்
காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணி யாரும் ஏற்றுக்
கொள்ளாத சந்திரனைக் குறுங் கண்ணியாக
திருமுடியில் வைத்துக் கொண்டவரை மீட்டும்
வாயினாலும் புகழ் பாடித் தியானித்து, அவருடைய
தொண்டர்களின் திருவடிகளைத் தொழுவாயாக,
அவரை எண்ணாதவர்களின் கூட்டத்தினின்று நீ
விலகி ஒழுகுவாயாக.

41. நீ எங்கே ?

84. ஒருபால் உலகளந்த மாலவனாம் மற்றை
ஒருபால் உமையவனாம் என்றால் - இருபாலும்

நின்னுருவ மாக நிறந்தெரிய மாட்டோமால்
நின்னுருவோ மின்னுருவோ ? நேர்ந்து.

41

இறைவனே, உன்னுடைய ஒரு பாகத்தில் இருப்பவன் உலகத்தைத் தன் திருவடியால் அளந்த திருமாலாம். மற்ற ஒரு பாகத்தில் இருப்பவன் உமையவளாம். இவ்வாறு சொன்னால் அடியேங்கள் இரண்டு பக்கத்திலும் நின் திருவுருவமாக இதுதான் நிறம் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லோம். இன்னும் அணுகிப் பார்த்து நின் உருவமோ அல்லது மின்னலைப் போன்ற உமையவளின் உருவமோ என்றும் அறிய மாட்டோம்.

42. என்ன காரணம் ?

85. நேர்ந்தரவம் கொள்ளச் சிறுகிற்றோ நீயதனை
ஈந்தளவே கொண்டிசைய வைத்தாயோ - பேர்ந்து
வளங்குழவித் தாய்வளர மாட்டாதோ என்னோ
இளங்குழவித் திங்க ளிது ?

42

எம்பெருமானே, இளைய குழந்தை போன்ற சந்திரனாகிய இது, நீ அணிந்திருக்கும் பாம்பு பற்றிக் கொள்ள, நைந்து சிறியதாயிற்றோ? நீயே அதை அறிந்து உனக்கு வேண்டும் அளவில் கொண்டு உன் திருமுடியில் பொருந்தும்படி வைத்தாயோ? இளமையை உடையதாய் இதன் வளப்பம் மறுபடியும் வளராதோ? என்ன காரணம்?

43. நம்மால் முடியுமா ?

86. திங்கள் இதுகுடிச் சில்பலிக்(கு)என்று ஊர்திரியேல்
எங்கள் பெருமானே என்றிரந்து - பொங்கொளிய

வானோர் விலக்காரேல் யாம்விலக்க வல்லமே
தானே அறிவான் தனக்கு.

43

இந்தச் சந்திரனைத் தலையில் அணிந்து
கொண்டு சிறிது பிச்சைக்காக ஊர்தோறும் திரியாதே,
எம்பெருமானே! கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு மிக்க
ஒளியையுடைய தேவர்கள் சிவபெருமான் பிச்சை
எடுப்பதை விலக்காமல் இருப்பாரானால் ஒன்றுக்கும்
பற்றாத யாம் விலக்கும் வன்மையை உடையேமா?
தனக்கு உரியதைத் தானே அறிவான் எம்பெருமான்.

44. அருளுக்கு ஏங்குதல்

87. தனக்கே அடியனாய்த் தன்னடைந்து வாழும்
எனக்கே அருளாவாறு) என்கொல் - மனக்கினிய
சீராளன் கங்கை மணவாளன் செம்மேனிப்
பேராளன் வானோர் பிரான்.

44

மனத்துக்கு இனியனவாக உள்ள கல்யாண
குணங்களை உடையவனும் கங்காதேவியின்
மணவாளனும் செம்மையான திருமேனியையுடைய
பெரியவனும், தேவர்களுக்கெல்லாம் உபகாரியுமாக
இருக்கின்ற சிவபெருமான் வேறுயாரையும்
அணுகாமல் தனக்கே அடிமைப் பட்டேனாய்த்
தன்னை அடைந்து வாழும் அடியேனுக்கே
அருளாமல் இருக்கும் இயல்பு ஏன்? அதற்கு என்ன
காரணம்?

45. எங்கே இருக்கிறான் ?

88. பிரானவனை நோக்கும் பெருநெறியே பேணிப்
பிரானவன்தன் பேரருளே வேண்டிப் - பிரானவனை

எங்குற்றான் என்பீர்கள் என்போல்வார் சிந்தையினும்
இங்குற்றான் காண்பார்க்கு(கு) எளிது. 45

பரம உபகாரியாகிய ஆண்டவனை நோக்கி
ஒழுதும் பெருநெறியைக் கடைப்பிடித்து, பிரானாகிய
அவனுடைய பேரருளைப் பெறுவதை லட்சியமாக
அதனை விரும்பி, அந்தப் பிரான் 'எங்கே
இருக்கிறான்?' என்று கேட்கிறீர்கள். அவன் இங்கே என்
போல்வார் உள்ளத்திலும் இருக்கிறான். ஆர்வத்தோடு
உள்ளே காண்போர்க்கு அவனுடைய காட்சி எளிதாக
அமையும்.

46. எளிய செயல்

89. எளிய(து) இதுவன்றே ஏழைகள் யாதும்
அளியீர் அறிவிலீர் ஆஆ - ஒளிகொள்மிடற்று)
எந்தைஅராப் பூண்டுமூலும் எம்மானை உள்நினைந்த
சிந்தையராய் வாழுந் திறம். 46

அருட் செல்வம் பெறாத வறியவர்களே! சிறிதும்
பிறருக்குக் கொடுக்காதவர்களே, அறிவில்லா
தவர்களே! அந்தோ! மணியின் ஒளியைக் கொண்ட
திருக்கழுத்தையுடைய எந்தையும் அராவை
அணிகலனாகப் பூண்டு அன்பர்களைத் தேடித் திரியும்
எம்மானுமாகிய பரமேஸ்வரனை அந்தரங்கத்தில்
நினைக்கும் உள்ளம் உடையவர்களாக வாழும் திறமை
யாகிய இது எளிது அல்லவா?

47. இறைவனை அடையும் திரு

90. திறத்தான் மடநெஞ்சே சென்றடைவ தல்லால்
பெறத்தானும் ஆதியோ பேதாய் - நிறத்த

இருவடிக்கண் ஏழைக்கு ஒருபாகம் ஈந்தான்
திருவடிக்கண் சேரும் திரு.

47

இயல்பாகவே மடம்மையையுடைய நெஞ்சே,
சொன்னாலும் புரிந்து கொள்ளாத பேதமையை
உடைய மனமே, நல்ல வண்ணமுடைய இரண்டு
மாவடுவின் பிளப்பைப் போன்ற திருவிழிகளையுடைய
பெண்ணாகிய அம்பிகைக்குத் தன் ஒரு பாகமாகிய
இடப்பாகத்தை வழங்கினவனாகிய இறைவனுடைய
திருவடியைச் சேர்ந்து இன்புறும் வளவாழ்வு,
அதற்குரிய தகுதியோடு அதனைப் பெற வேண்டும்
என்ற ஏக்கத்தோடு எல்லாவற்றையும் விட்டொழித்து
அதனையே நாடிச் சென்று அடைவதல்லாமல் இருந்த
இடத்தில் இருந்தபடியே பெறுவதற்கு நீ தகுதி
யுடைய ஆவாயோ?

48. மதியில்லா அரவு

91. திருமார்பில் ஏனச் செழுமருப்பைப் பார்க்கும்
பெருமான் பிறைக்கொழுந்தை நோக்கும் - ஒருநாள்
இதுமதியென்று ஒன்றாக இன்றளவுந் தேரா
தது,மதியொன்று இல்லா அரா.

48

ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவு சிறிதும் இல்லாத
(சிவபெருமான் அணிந்திருக்கும்) பாம்பு இறைவன்
அழகிய மார்பில் உள்ள (இதுதான் சந்திரனோ என்று)
பன்றியின் வளமான கொம்பை முதலில் பார்க்கும்.
பிறகு இறைவன் முடிமேல் அணிந்துள்ள
இளம்பிறையைப் பார்க்கும். இந்த நாள் வரைக்கும்
ஏதேனும் ஒரு நாளில் இதுதான் சந்திரன் என்று ஒரு
முடிவாகத் தெரியாதது.

49. பொன்னும் வெள்ளியும்

92. அராவி வளைத்தனைய அங்குழவித் திங்கள்
விராவு கதிர்விரிய ஓடி - விராவுதலால்
பொன்னோடு வெள்ளிப் புரிபுரிந்தாற் போலாவே
தன்னோடே யொப்பான் சடை.

49

அரத்தால் வெள்ளித் தகட்டை அராவி வளைத்தாற் போன்ற தோற்றத்தையுடைய அழகிய இளம் பிறையிலிருந்து வெளியே தோன்றுகின்ற கதிர்கள் விரிவாக ஓடி இடையிடையே விராவுதலால், தனக்குத் தானே ஒப்பாகிய இறைவனுடைய சடைகள் பொன்னாலான புரிகளோடு வெள்ளிப் புரிகள் கலந்து அமைந்தாற் போலுள்ளன அல்லவா?

50. கொன்றையும் கனியும்

93. சடைமேல்அக் கொன்றை தருகனிகள் போந்து
புடைமேவித் தாழ்ந்தனவே போலும் - முடிமேல்
வலப்பால்அக் கோலமதி வைத்தான்தன் பங்கின்
குலப்பாவை நீலக் குழல்.

50

தன்னுடைய திருமுடியின் மேல் வலப்பக்கத்தில் அந்த அழகிய பிறையை வைத்த சிவபெருமானுடைய ஒரு பாதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் உயர் குலப் பெண்ணாகிய உமாதேவியின் கருமையான கூந்தல் கற்றைகள் இறைவன் சடையின்மேல் குடியிருக்கும் அந்தக் கொன்றை மலர்கள் முதிர்ந்து உண்டாக்கிய கனிகள் உருவாகி வந்து பக்கத்தில் சார்ந்து கீழே தொங்குவன போலத் தோன்றும். கொன்றைக் கனிகள் கரியனவாய் நீண்டு தொங்குபவை உமாதேவியின் குழற் சடை போன்றன என்பதாம்.

51. அங்கே அழைத்துச் செல்லாதே

94. குழலார் சிறுபுறத்துக் கோல்வளையைப் பாகத்(து)
எழிலாக வைத்தேக வேண்டா - கழலார்ப்பப்
பேரிரவில் ஈம்ப் பெருங்காட்டிற் பேயோடும்
ஆரழல்வாய் நீயாடும் அங்கு.

51

காலில் அணிந்த வீரக் கண்டை ஒலிக்க பெரிய நள்ளிரவில் ஈமமாகிய சுடுகாட்டில் பேய்களோடும் வெப்பம் தாங்குவதற்கு அரிய நெருப்பில் நீ தாண்டவமாடும் அவ்விடத்துக்குக் கூந்தல் தாழ்ந்திருக்கும் சிறிய முதுகை உடையவரும் திரட்சியான வளைகளை அணிந்தவருமாகிய உமாதேவியை உன் வாம பாகத்தில் அழகாக வைத்துக் கொண்டு போக வேண்டா.

இவ்வாறு இறைவனுக்கு அறிவுரை கூறுவனவாக உள்ள பாடல்களில் காரைக்கால் அம்மையாரின் தாய்த்தன்மை புலனாகிறது.

52. எங்கும் முழு மதியம்

95. அங்கண் முழுமதியம் செக்கர் அகல்வானத்(து)
எங்கும் இனிதெழுந்தால் ஒவ்வாதே - செங்கண்
திருமாலைப் பங்குடையான் செஞ்சடைமேல் வைத்த
சிரமாலை தோன்றுவதோர் சீர்.

52

செம்மையான கண்ணையுடைய திருமாலைத் தன் பங்கில் உடையவனாகிய சிவபிரானுடைய செம்மையான சடாபாரத்தின் மேல் அணிகலனாக வைத்த தலைமாலை தோற்றமளிக்கிற ஒப்பற்ற அழகு, அழகிய இடத்தையுடைய பூரண சந்திரன்கள் செம்மை

நிறமுடைய அகன்ற வானத்தில் எங்கும் இனிதாக
உதயமானாற் போல உள்ளதல்லவா?

ஒவ்வாதே - ஒவ்வாதோ; ஏ - வினா, ஒவ்வும் என்றபடி.

53. காரின் வடிவம்

96. கீரார்ந்த கொன்றை மலர்தழைப்பச் சேணுலவி
நீரார்ந்த பேரியாறு நீத்தமாய்ப் - போரார்ந்த
நாண்பாம்பு கொண்டசைத்த நம்மீசன் பொன்முடிதான்
காண்பார்க்குச் செவ்வேயோர் கார். 53

சிறப்பு நிரம்பிய கொன்றைப் பூவானது தளதள
வென்று மலர்ந்து விளங்க, வானுலகத்தில் ஒடி நீர்
நிரம்பிய பெரிய ஆறாகிய கங்கையானது வெள்ளமாக
இங்கே தங்கியிருக்க, போர் செய்யும் இயல்பு நிறைந்த
கயிற்றைப் போன்ற பாம்பைக் கொண்டு கட்டிய நம்
ஈசனாகிய சிவபெருமானுடைய பொன்நிறம் பெற்ற
திருமுடிதான் காண்பவர்களுக்கு நன்றாக கார்காலப்
பருவத்தின் வடிவேயாகும்.

பேர் + யாறு = பேரியாறு = கங்கை.

54. எங்கு ஒளித்தாய் ?

97. காருருவக் கண்டத்தெம் கண்ணுதலே எங்கொளித்தாய்
ஓர்உருவாய் நின்னோடு உழிதருவான் - நீர்உருவ
மேகத்தால் செய்தனைய மெனியான் நின்னுடைய
பாகத்தான் காணாமே பண்டு. 54

மேகத்தைப் போன்ற நிறத்தையுடைய
திருக்கழுத்தையும் நெற்றியில் கண்ணையும் உடைய
எம்பெருமானே! ஒரே வடிவமாக நின்னோடு எங்கும்
உலவுகிறவனும் நீரையுடைய அழகிய மேகத்தினால்

செய்தமைத்தால் போன்ற திருமேனியை உடைய வனும் நின்னுடைய இடப்பாகத்தில் இணைந்திருப்பவனுமாகிய திருமால் பழங்காலத்தில் நின்னைக் காண முடியாமல் நீ எங்கே மறைந்தாய்?

பண்டு - (முன் காலத்தில்) அடிமுடி தேடிய அந்நாளில்.

55. வேறு ஒன்றும் உண்டு

98. பண்டமரர் அஞ்சப் படுகடலின் நஞ்சுண்டு
கண்டம் கறுத்ததவும் அன்றியே - உண்டு
பணியறுவார் செஞ்சடைமேல் பால்மதியின் உள்ளே
மணிமறுவாய்த் தோன்றும் வடு. 55

பழங்காலத்தில் தேவர்கள் அமுதம் வேண்டுமென்று கடைந்தபோது அவர்கள் அஞ்சும்படி பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலகால நஞ்சத்தை உண்டு இறைவனுடைய கண்டம் கறுப்பு நிறத்தை அடைந்ததும் அல்லாமல் பாம்புகள் இருக்கும் நீண்ட செம்மையான சடையின்மேல் பாலைப் போல வெளுப்பான சந்திரனுக்குள்ளே நீலமணியின் நிறத்தைப் பெற்ற மறுவென்ற வடிவில் தோன்றும் வடுவும் உண்டு.

56. நிலாச் சூடும் காரணம்

99. வடுவன்(று) எனக்கருதி நீமதித்தி யாயில்
சுடுவெண் பொடிநிறத்தாய் சொல்லாய் - படுவெண்
புலாத்தலையி னுள்ஊண் புறம்பேசக் கேட்டோம்
நிலாத்தலையில் சூடுவாய் நீ. 56

சுட்ட வெண்மையான திருநீற்றின் நிறத்தை உடைய திருமேனிப் பெருமானே! உயிரின்றிப் பட்டுப் போன புலால் நாற்றம் கமழும் கபாலத்தினுள் பிச்சை

உணவைப் பெறுவதைப் பழியன்று என எண்ணி நீ அதைச் சிறப்பாக எண்ணினையாயினும் மற்றவர்கள் புறத்தே பழிகூறுவதைக் கேட்டோம். நிலாவையுடைய சந்திரனை நீ தலையில் சூடிக் கொண்டிருக்கிறாய்! நீ அதன் காரணத்தைச் சொல்.

நிலவை அணிதல் மண்டை ஓட்டில் பலி ஏற்று உண்டதற்கு ஒரு கழுவாய் போல உள்ளதென்று கற்பனை செய்தபடி.

57. பலிமிடார்

100. நீயுலகம் எல்லாம் இரப்பினும் நின்னுடைய
தீய அரவொழியச் செல்கண்டாய் - தூய
மடவரலார் வந்து பலிமிடார் அஞ்சி
விடஅரவம் மேல்ஆட மிக்கு.

57

இறைவனே, நீ உலகம் எல்லாம் தெரிந்து பிச்சை எடுத்தாலும் குற்றம் இல்லை. ஆபரணமாகப் பூண்டிருக்கும் நின்னுடைய தீங்கைப் பயக்கும் கெட்ட பாம்பு ஒழிந்து நிற்கப் போவாயாக. ஏனென்றால் உனக்குப் பிச்சையிடும் தூய மனம் உள்ள பெண்கள் விடம் பொருந்திய பாம்பு உன் மேலே ஆட, அதைக் கண்டு அஞ்சி உன் அருகில் வந்து பிச்சை போட மாட்டார்கள்.

பாம்பாகிய அணியை நீக்கிவிட்டுச் செல்வாயாக என்பதாம்.

58. சடையும் குழலும்

101. மிக்க முழங்கெரியும் வீங்கிய பொங்கிருளும்
ஒக்க உடனிருந்தால் ஒவ்வாதே - செக்கர்போல்

ஆகத்தான் செஞ்சடையும், ஆங்கவன்தன்

பொன்னுருவில்

பாகத்தாள் பூங்குழலும் பண்பு.

58

அந்திச் செவ்வானத்தைப் போலுள்ள திருமேனியையுடைய சிவபெருமானுடைய செந்நிற மான சடையும் அங்கே அவனுடைய பொலிவு பெற்ற திருவுருவத்தில் இடப் பாகத்திலுள்ள அம்பிகையின் பூவை அணிந்த கருங்குழலும் தோற்றுவிக்கும் இயல்பு, மிகவும் அதிகமாகப் பொங்கி முழங்கும் நெருப்புக் கொழுந்தும் மிகுதியாக அடர்ந்துள்ள இருளும் ஒருங்கே உடன் இருந்தால். எப்படியோ அப்படி ஒத்திராதோ?

59. நீறு அணியும் உருவம்

102. பண்புணர மாட்டேன்நான் நீயே பணித்துக்காண்
கண்புணரும் நெற்றிக் கறைக்கண்டா - பெண்புணரும்
அவ்வுருவோ மாலுருவோ ஆனேற்றாய் நீறணிவது
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேல். 59

கண் சேர்ந்த நெற்றியையும் நஞ்சுக் கறுப்பை யுடைய கண்டத்தையும் கொண்ட எம்பெருமானே, இடப வாகனத்தை உடையானே, உன்னுடைய இயல்பு முழுவதையும் உணரும் ஆற்றல் இல்லாதவள் யான். ஆதலால் நீயே என் ஐயம் நீங்கப் பணித்தருளல் வேண்டும். நின்னுடைய பலவகைத் திருக்கோலங் களுக்குள் உமாதேவியாகிய பெண்ணின் நல்லாள் சேர்ந்த அந்தத் திருவுருவமோ, திருமாலோடு இணைந்தபோது அந்தத் திருமாலின் பத்தியோ எவ்வுருவம் திருநீற்றை அணிவது?

நீயே பணித்துக் காண் - நீயே கூறியருள்வாயாக.

60. பொன்மலை

103. மேலாய மேகங்கள் கூடியோர் பொன்விலங்கல்
போலாம் ஒளிபுதைத்தால் ஒவ்வாதே - மாலாய
கைம்மா மதக்களிற்றுக் காருரிவை போர்த்தபோது
அம்மான் திருமேனி அன்று. 60

மயக்கமே தன் உருவாக வந்து துதிக்கையை
உடைய விலங்காக, மதம் மிகுந்த யானையாக வந்த
கஜாசுரனைச் சங்காரம் செய்து, அந்த யானையின்
கரிய தோலை அந்தப் பழங்காலத்தில் இறைவன்
போர்த்துக் கொண்ட போது அவன் திருமேனி, மேலே
படர்ந்த கரிய மேகங்கள் ஒன்றாகக் கூடி ஒரு பொன்
மலையில் வீசிய மிக்க ஒளியை மறைத்தால் அமையும்
காட்சியை ஒத்திருக்காதோ?

61. எந்த உருவம்?

104. அன்றும் திருவுருவம் காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றும் திருவுருவம் காண்கிலேன் - என்றும்தான்
எவ்வுருவோ நும்பிரான் என்பார்கட்(கு) என்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவம் ஏது 61

எம்பெருமானே, உன்னை வழிபடத் தொடங்கிய
அந்தக் காலத்திலும் உன்னுடைய இயல்பான
திருவுருவத்தைக் காணாமலே உனக்கு அடிமை
யானேன். உன்னுடைய திருவருளால் உன் அருள்
அனுபவத்தைப் பெற்று நிற்கும் இப்போதும் உன்
திருவுருவத்தை நான் காணவில்லை. “உம்முடைய
கடவுள் என்றைக்கும் எந்த உருவத்தை உடையவன்?”
என்று கேட்கிறவர்களுக்கு நான் எந்த விடையைச்
சொல்வேன்? எந்த உருவத்தைச் சொல்வது? நின்
உருவம் எது?

62. வேட வடிவம்

105. ஏதொக்கும் ஏதொவ்வா(து) ஏதாகும் ஏதாகா(து)
ஏதொக்கும் என்பதனை யார்அறிவார் - பூதப்பால்
வில்வேட னாகி விசயனோ(டு) ஏற்றநாள்
வல்வேடன் ஆன வடிவு.

62

பழங்காலத்தில் வில்லைக் கையிலேந்திய வேடனாக வந்து விசயனோடு எதிர்த்துப் போரிட்ட காலத்தில் வலிமையை உடைய வேடத்தை உடைய வனான அந்த இறைவன் வடிவத்திற்கு எது ஒப்பாகும். எது ஒவ்வாது? எது சொல்லத்தகும்? எது சொல்லத் தகாது? எது உவமானமாகும். என்பதனை யார் அறிவார்கள்?

பூதம் - இறந்தகாலம்.

63. திங்கள் நிலா

106. வடிவுடைய செங்கதிர்க்கு மாறாய்ப் பகலே
நெடிதுலவி நின்றெறிக்கும் கொல்லோ - வடிவுலவு
சொன்முடிவுஒன் றில்லாத சோதியாய் சொல்லாயால்
நின்முடிமேல் திங்கள் நிலா.

63

புதுமை சேர்ந்த சொல்லுக்கு முடிவு ஒன்றும் இல்லாத சோதியாக நிற்கும் எம்பெருமானே! நின்னுடைய திருமுடியின் மேல் உள்ள திங்களின் ஒளியானது; வடிவமுகுடைய செந்நிறமுள்ள சூரியனுக்கு எதிராகப் பகலில் நீண்டு உலவி நின்று ஒளி வீசுமா? இதைச் சொல்வாயாக.

64. திரியும் பாம்பு

107. நிலாஇலங்கு வெண்மதியை நேடிக்கொள் வான்போல்
உலாவி உழிதருமா கொல்லோ - நிலாவிருந்த

செக்கர்அவ் வானமே ஓக்கும் திருமுடிக்கே
புக்கரவம் காலையே போன்று.

64

பாம்பானது நிலா இருந்த அந்தச் சிவப்பான
அந்திவானத்தை ஒத்து விளங்கும் சிவபெருமானுடைய
அழகிய முடியிலே புகுந்து நிலா விளங்குகின்ற
வெண்ணிறமுள்ள சந்திரனைக் காலை நேரத்தில்
தேடுவதைப் போன்று அதைத் தேடிப் பற்றிக்
கொள்வதைப் போல் உலவித் திரியும் வண்ணமோ?

65. காலை முதல் இரவு வரை

108. காலையே போன்றிலங்கும் மேனி கடும்பகலின்
வேலையே போன்றிலங்கும் வெண்ணீறு - மாலையின்
தாங்குருவே போலுஞ் சடைக்கற்றை மற்றவற்கு
வீங்கிருளே போலும் மிடறு.

65

சிவபெருமானாகிய அவனுக்கு உதயவேளை
யாகிய காலை நேரத்தைப் போலச் சிவப்பாகத்
திருமேனி விளங்கும். கடும் பகலாகிய நண்பகல்
வேளையைப் போல அவன் திருமேனியில் அணிந்த
வெண்மையான திருநீறு விளங்கும். மாலை நேரத்தில்
வானம் தாங்கும் சிவப்பு உருவம் போல அவன்
சடையின் தொகுதி தோன்றும். மிக்க இருளைப் போல
அவனுடைய நீல கண்டம் தோன்றும்.

66. கழுத்தில் உள்ள நஞ்சு

109. மிடற்றில் விடமுடையீர் உம்மிடற்றை நக்கி
மிடற்றில் விடங்கொண்ட வாரோ - மிடற்றகத்து
மைத்தாம் இருள்போலும் வண்ணம் கரிதாலோ
பைத்தாடும் நும்மார்பிற் பாம்பு.

66

திருக்கழுத்தில் ஆலகால நஞ்சை உடைய எம்பெருமானே, உம்முடைய திருமார்பில் படம் எடுத்தாடும் பாம்பு, தன் கழுத்தில் கருமை பொருந்திய இருள் போல் நிறம் கரியதாக இருக்கிறது. அது உம்முடைய திருக்கழுத்தை நக்கி அங்குள்ள விடத்தைத் தன் கழுத்திலும் கொண்ட வண்ணமோ இது?

67. இறைவன் என்னும் மலை

110. பாம்பும் மதியும் மடமானும் பாய்புலியும்
தாம்பயின்று தாழ்அருவி தாங்குதலால் - ஆம்பொன்
உருவடிவில் ஒங்கொளிகேர் கண்ணுதலான் கோலத்
திருவடியின் மேய சிலம்பு. 67

அணிகளாகிய பாம்பும் சந்திரனும் மென்மையான மானும், பாய்கின்ற புலியும் தாம் அவனிடத்தில் பலகாலம் இருந்து பயின்று கீழே விழுகிற கங்கையாகிய அருவி ஒழுகுவதால் பொன்னான நிறத்தையுடைய திருவுருவத்தில் சிறந்து நிற்கின்ற ஒளியைச் சேர்ந்த வனும் நெற்றியில் கண்ணை உடையவனுமாகிய சிவபெருமான் தன்னுடைய அழகிய தெய்வத் திருவடிவினால் அன்பர்கள் விரும்பிய மலையாக உள்ளான்.

68. திருமுடியின் கோலம்

111. சிலம்படியாள் ஊடலைத் தான்தவிர்ப்பான் வேண்டிச்
சிலம்படிமேல் செவ்வரத்தம் சேர்த்தி - நலம்பெற்று
எதிராய செக்கரினும் இக்கோலஞ் செய்தான்
முதிரா மதியான் முடி. 68

முதிராத இளம்பிறையை அணிந்த இறைவன் சிலம்பை அணிந்த திருமுடியை உடைய அம்பிகையின்

ஊடலைத் தானே போக்குவதற்கு விரும்பி, அப்பெரு மாட்டியின் சிலம்படியின் மேல் உள்ள செம்பஞ்சுக் குழம்பைப் படச் செய்து, அழகு பெற்று, முன்பு ஒப்பாக உள்ள செவ்வானத்தை விடச் சிவப்பாக உள்ள இக் கோலத்தைத் திருமுடிக்குச் செய்தான்.

69. அவலம் உண்டோ ?

112. முடிமேல் கொடுமதியான் முக்கணான் நல்ல
அடிமேற் கொடுமதியோம் கூற்றைப் - படிமேல்
குனியவல மாம்படிமை கொண்டாடப் பெற்றோம்
இனியவலம் உண்டோ எமக்கு.

69

தன்னுடைய திருமுடியின் மேல் வளைந்த பிறையை அணிந்தவனும் மூன்று கண்களை உடைய வனும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய பிறப்பு இறப்பை நீக்கும் நல்ல அடியை வணங்கித் தலையின் மேற் கொண்டு அந்தப் பலத்தால் யமனை ஒரு பொருளாக மதிக்க மாட்டோம். இந்த உலகத்தில் ஒருவரை வணங்குவதற்காக உள்ளோம் அல்லோம், எங்களுக்கு ஆகிய அடியாரான தன்மையைப் பெரியோர்கள் கொண்டாடும் பேறு பெற்றோம். இப்போது எமக்கு ஏதேனும் துயரம் உண்டோ?

70. எரியில் ஆடும் இடம்

113. எமக்கு இதுவோ பேராசை என்றும் தவிராது)
எமக்கொருநாள் காட்டுதியோ எந்தாய் - அமைக்கவே
போந்தெரிபாய்ந் தன்ன பரிசடையாய் பொங்கிரவில்
ஏந்தெரிபாய்ந் தாடும் இடம்.

70

எம் தந்தையே, மற்ற ஒளிகளை அடக்கும் பொருட்டு நெருப்பானது வந்து பரந்தது போலத்

தோன்றும் புரிசடையுடைய சடாபாரத்தை
உடையவனே, எமக்கு இது ஒரு பேராசை; அது
எப்போதும் நீங்காமல் இருக்கிறது. இருள் விம்மித்
ததும்பும் இரவில் கொழுந்துகளைத் தாங்கும்
நெருப்பில் திருநடனம் ஆடும் இடத்தை எமக்கு ஒரு
நாள் காட்டுவாயோ?

71. வேறுபாடு தெரியாது

114. இடப்பால வானத்து) எழுமதியை நீயோர்
மடப்பாவை தன்னருகே வைத்தால் - இடப்பாகம்
கொண்டாள் மலைப்பாவை கூறொன்றும்

கண்டிலங்காண்

கண்டாயே முக்கண்ணாய் கண்.

71

முன்று கண்களையுடையாய், எம்பெருமானே!
இடப் பகுதிகளைத் தன்னிடத்தே கொண்ட
வானத்தில் தோன்றும் பிறையை நீ ஒப்பற்ற
இளமையையுடைய சித்திரப்பாவை போன்ற
உமாதேவியின் வாம பாகத்தில் வைத்துக்
கொண்டால், அப்போது உன் இடப்பாகத்தைத்
தனக்கு உரியதாக ஆக்கிக் கொண்ட மலை மடந்தை
யாகிய பார்வதி தேவியின் கூற்றைச் சிறிதும் யாம்
கண்டிலோம். இதை நீ அறிந்தாயோ? இல்லை
யெனின் இப்போதாவது எண்ணிப்பார்.

72. என் கருத்து

115. கண்டெந்தை என்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான்

செய்யேனேல்

அண்டம் பெறினும் அதுவேண்டேன் - துண்டஞ்சேர்
விண்ணாளுந் திங்களாய் மிக்குலகம் ஏழினுக்கும்
கண்ணாளா ஈதென் கருத்து.

72

துண்டமாகச் சேர்ந்ததும் வானிலே ஆட்சி புரிந்ததுமாகிய பிறையைத் திருமுடியில் புனைந்துள்ள பெருமானே, ஏழு உலகங்களுக்கும் மேலாக நிற்கும் கண்ணாக உள்ளவனே, உன்னைத் தரிசித்து, 'எம் தந்தையே' என்று உன்னை வணங்கி, உன்னுடைய திருத்தொண்டை அடியேன் செய்யாமல் இருப்பேனாயின் அண்டத்தைப் பெற்றாலும் அந்தப் பதவியை அடியேன் வேண்டேன். இதுவே அடியேனுடைய கருத்து.

73. நினைத்ததைப் பெறும் வழி

116. கருத்தினால் நீகருதிற் றெல்லாம் உடனே
திருத்தலாம் சிக்கெனநான் சொன்னேன்-பருத்தரங்க
வெள்ளநீர் ஏற்றான் அடிக்கமலம் நீவிரும்பி
உள்ளமே எப்போதும் ஓது. 73

என் நெஞ்சமே, நீ உன் கருத்துக்குள்ளே எதனை வேண்டுமென்று கருதுகிறாயோ அதனையெல்லாம் உடனே பெற்று நுகரலாம். இதை உறுதியாக நான் சொன்னேன். அதற்கு இதுதான் வழி, பெரிய அலைகளையுடையதாய் வெள்ளமாகப் பரந்து வந்த கங்கை நீரை அடக்கித் தன் தலைப் பாரத்தில் ஏற்றுக் கொண்ட சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரையை நீ விரும்பி எப்போதும் அவன் திருநாமத்தையும் புகழையும் ஓதிக் கொண்டே இரு.

74. கபாலக் கலம்

117. ஓத நெடுங்கடல்கள் எத்தனையும் உய்த்தட்ட
ஏதும் நிறைந்தில்லை என்பரால் - பேதையர்கள்

எண்ணா(து) இடும்பலியால் என்னோ நிறைந்தவா
கண்ணார் கபாலக் கலம்.

74

இடம் நிரம்ப உள்ளதும் இறைவன் திருக்கரத்தில் உள்ளதுமாகிய பிரம கபாலமாகிய பிச்சைப் பாத்திரமானது அலைப் பெருக்கையுடைய ஆழமான கடல்கள் எத்துணையைப் பெய்து இட இட, சிறிதும் நிறைவு பெறவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்றும் அறியாத பேதையர்களாகிய தாருகாவனத்து முனிவரின் மனைவிமார் பிச்சைப் பாத்திரத்தின் அளவையும் பிறவற்றையும் எண்ணாமல் இட்ட பிச்சையால் நினைந்தவாறு என்ன வியப்பு!

75. சடையும் விசும்பும்

118. கலங்கு புனற்கங்கை ஊடாட லாலும்
இலங்கு மதிஇயங்க லாலும் - தலங்கொள்
பரிகடையான் நீள்முடிமேல் பாம்பியங்க லாலும்
விரிசடையாம் காணில் விசும்பு.

75

பல நலங்களைக் கொண்ட தன்மையை உடைய இறைவனுடைய நீண்ட திருமுடியின்மேல் கலங்கிய புனலையுடைய ஆகாச கங்கை ஊடே அசைவதாலும், விளங்கும் பிறையானது இயங்குவதாலும் பாம்புகள் உலாவுவதாலும் அவனுடைய விரிந்த சடையை யாம் காணும்போது வானமாகத் தோற்றம் அளிக்கிறது.

76. திருவடிக்கு வந்த தீங்கு

119. விசும்பில் விதியுடைய விண்ணோர் பணிந்து
பசும்பொன் மணிமகுடந் தேய்ப்ப - முசிந்தெங்கும்
எந்தாய் தழும்பேறி யேபாவம் பொல்லாவாம்
அந்தா மரைபோல் அடி.

76

எங்கள் தந்தையே, வானத்தில் வாழும் நியமனத்தை உடைய தேவர்கள் கீழே விழுந்து தம் முடைய தூய பொன்னும் மணியும் கொண்டு சமைத்த கிரீடங்களைப் படியும்படி தேய்ப்பதனால், உன்னுடைய அழகிய தாமரையைப் போலத் தோற்றம் அளிக்கும் திருவடிகள் நலிவு பெற்று, எங்கும் தழும்பு ஏறிக் காண்பதற்கு அழகற்றனவாக இருக்கின்றனவே, அந்தோ பாவம்!

77. அறிந்து ஆடும்

120. அடிபேரின் பாதாளம் பேரும் அடிகள்
முடிபேரின் மாழகடு பேரும் - கடகம்
மறிந்தாடு கைபேரில் வான்திசைகள் பேரும்
அறிந்தாடும் ஆற்றா(து) அரங்கு.

77

சுவாமி நீங்கள் தாண்டவம் புரியும்போது, தங்கள் திருவடி வேகமாகப் பெயர்ந்து கதி மிதித்தால் கீழே உள்ள பாதாள உலகம் நிலை பெயரும். தேவரீர் திருமுடி பெயர்த்து வேகமாக ஆடினால் பெரிய வானத்தின் உச்சியில் அது முட்டி அந்த வானம் பெயர்ந்து விடும். வளைகள் மாறி மாறி ஆடும் திருக்கரங்களை வீசி ஆடினால், பெரிய திசைகளே தம் நிலையிலும் குலைந்து மாறிவிடும். ஆகவே இவற்றை எல்லாம் அறிந்து நடனம் புரிந்தருள்வீராக. இந்தச் சிறிய நடன அரங்கு தேவரீருடைய ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தாங்காது. நிலை குலைந்து போகும்.

78. எல்லாம் கிடைக்கும்

121. அரங்கமாப் பேய்க்காட்டில் ஆடுவான் வாளா
இரங்குமோ எவ்வுயிர்க்கும் ஏழாய் - இரங்குமேல்

என்னாக வையான்தான் எவ்வுலகம் ஈந்தளியான்
பன்னாள் இரந்தால் பணிந்து.

78

அறிவற்ற நெஞ்சே, பேய்களையுடைய
சுடுகாட்டில் அதையே அரங்கமாகக் கொண்டு நடன
மிடும் சிவபெருமான் தராதரம் பாராமல் எல்லா
உயிர்களுக்கும் வாளா இரங்குவானோ? மாட்டான்.
அவனைப் பலகாலம் வணங்கி வழிபட்டு விண்ணப்
பித்துக் கொண்டால் இரங்குவான். அவ்வாறு
இரங்குவானாயின், அவன் நம்மை எந்தப் பதவியில்
உள்ளவராகத்தான் வைக்க மாட்டான்; எந்த
உலகத்தைத்தான் வழங்கிக் காப்பாற்ற மாட்டான்?

79. அடியவர்களின் பெருமிதம்

122. பணிந்தும் படர்சடையான் பாதங்கள் போதால்
அணிந்தும் அணிந்தவரை ஏத்தத் - துணிந்தென்றும்
எந்தையார்க்கு) ஆட்செய்யப் பெற்ற இதுகொலோ
சிந்தையார்க்கு) உள்ள செருக்கு.

79

படர்ந்த சடையை உடையவன் பாதங்களைப்
பணிந்தும், பிறகு அந்தத் திருவடிகளை அலரும்
பருவத்துள்ள மலர்களால் அலங்கரித்தும், அப்பால்
அவ்வாறு அலங்கரித்த அன்பர்களை ஏத்துவதே நல்ல
நெறியென்று பணிந்து நின்றோம். அப்பால் என்றும்
பிறழாமல் எம் தந்தையாராகிய சிவபெருமானுக்கு
ஆளாகித் தொண்டு செய்யப் பெற்றோம். அவ்வாறு
பெற்ற இந்த நிலைதானோ எம்முடைய சிந்தை
யார்க்கு உள்ள செருக்குக்குக் காரணம்.

80. திருவடியின் ஆற்றல்

123. செருக்கினால் வெற்பெடுத்த எத்தனையோ திண்தோள்
அரக்கனையும் முன்னின்று அடர்த்த - திருத்தக்க

மாலயனுங் காணா(து) அரற்றி மகிழ்ந்தேத்தக்
காலனையும் வென்றுதைத்த கால்.

80

திருவினால் தகுதி பெற்ற திருமாலும் அயனும்
காணாமல் அரற்றி, பின்பு இறைவன் அருள் செய்த
தனால் மகிழ்ந்து துதி பாட, யாராலும் வெல்லற்கரிய
காலனையும் உதைத்து வென்ற திருவடிகள், நம்மை
விட வலியவர் இல்லை என்ற கர்வத்தால் கைலாச
மலையைத் தூக்கிய பல திண்ணிய தோள்களை
உடைய அரக்கனாகிய இராவணனையும் முன்னே
நின்று அழுத்தின.

81. அடியார்களின் நிலை

124. காலனையும் வென்றோம் கடுநரகம் கைகழன்றோம்
மேலை இருவினையும் வேறுத்தோம் - கோல
அரணார் அவிந்தழிய வெந்தீயம் பெய்தான்
சரணார் விந்தங்கள் சார்ந்து

81

பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்த கோட்டை
களாகிய திரிபுரங்களை உடைய அசுரர்கள், தம்
ஊக்கம் குலைந்து இரங்கும்படியாக அந்தப்புரங்களை
வெவ்விய தீயைக் கக்கும் ஓர் அம்பினால் எய்து
அழித்த சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றாகப்
பற்றி, யாம் கால ஜெயம் பெற்றோம். கடுமையான நரக
அனுபவத்தினின்றும் விலகி நிற்கின்றோம். முன்புள்ள
சஞ்சித வினையையும் இப்போது சேரும் ஆகாமிய
வினையையும் வேரோடு அறுத்து விட்டோம்.

82. இறைவன் திருச்சடை

125. சார்ந்தார்க்குப் பொற்கொழுந்தே ஒத்திலங்கிச் சாராது
பேர்ந்தார்க்குத் தீக்கொடியின் பெற்றியதாம்-
தேர்ந்துணரில்

தாழ்கடரோன் செங்கதிரும் சாயும் தழல்வண்ணன்
வீழ்சடையே என்றுரைக்கும் மின்.

82

பொருந்தி உணர்ந்தால் கிரணங்கள் தங்கும்
சூரியனுடைய சிவந்த கதிர்களும் மழுங்கிச் சாய்வதற்
சூரிய தழல் போன்ற வண்ணமுடைய சிவபெரு
மானுடைய தொங்கும் சடை என்று சொல்லும்
மின்னல்கள் ஆனவை, இறைவனை அணுகி அன்பு
செய்பவர்களுக்குப் பொன்னின் கொழுந்தைப்
போலத் தோன்றி, அவ்வாறு அவனைச் சாராமல்
விலகிச் செல்பவர்களுக்கு நெருப்புக் கொடியின்
தன்மையை உடையனவாகும்.

83. இரண்டு குன்றுகள்

126. மின்போலும் செஞ்சடையான் மாலோடும் ஈண்டிசைந்தால்
என்போலும் காண்பார்கட்(கு) என்றிரேல் - தன்போலும்
பொற்குன்றும் நீல மணிக்குன்றும் தாழுடனே
நிற்கின்ற போலும் நெடிது.

83

மின்னலைப் போன்ற செம்மையை உடைய
சடையை உடைய சிவபெருமான், திருமாலோடு
பிரிந்து நில்லாமல் மீண்டு ஒன்றி இணைந்து நின்றால்,
'அந்தக் கோலம் தரிசிப்பவர்களுக்கு எதைப் போல
இருக்கும்?' என்று கேட்பீர்களானால், சிவபிரானைப்
போன்றுள்ள பொன் மலையும் நீலமணிக் குன்றும்
உடன் ஒன்றி உயர்ந்து நிற்கின்றதைப் போல இருக்கும்.

84. மூன்று கண்கள்

127. நெடிதாய பொங்கெரியும் தண்மதியும் நேரே
கடிதாம் கடுஞ்சுடரும் போலும் - கொடிதாக

விண்டார்கள் மும்மதிலும் வெந்தீ யினில் அழியக்
கண்டாலும் முக்கணான் கண்.

84

கொடுமை உண்டாக மற்றவர்களினின்றும்
பிரிந்து சென்று பகைவர்களாக இருந்த திரிபுரத்
தலைவர்களுடைய மூன்று மதில்களும் வெம்மையான
தீயினால் அழியும்படி பார்த்து, அவை அழிந்த பிறகு
மகிழ்ந்த முக்கண்ணனாகிய சிவபெருமானுடைய
கண்கள் உயர்ந்ததாகிய கொழுந்துவிடும் தீயையும்,
குளிர்ச்சியுடைய சந்திரனையும் நேரே கடுமையாக
உள்ள வெய்ய கதிரவனையும் போல இருக்கும்.

85. தரிசனத்தால் பெறும் இன்பம்

128. கண்ணாரக் கண்டும்என் கையாரக் கூப்பியும்
எண்ணார எண்ணத்தால் எண்ணியும் - விண்ணோன்
எரியாடி என்றென்றும் இன்பறுவன் கொல்லோ
பெரியானைக் காணப் பெறின்.

85

எல்லாரினும் பெரியவனாகி சிவபெருமானைத்
தரிசிக்கும் பேறு பெற்றால், அவனை என் கண்
நிரம்பும்படியாகப் பார்த்தும், என் கைகள் நிரம்பக்
கும்பிட்டும், மனம் நிரம்பும்படியாக அவனைப் பற்றிய
எண்ணங்களை எண்ணியும், 'மகாதேவனே!
எரியாடியே' என்று பலகால் சொல்லியும் இன்பம்
அடைவேன்.

86. வேறு நிலையே வேண்டாம்

129. பெறினும் பிறிதியாதும் வேண்டேம் நமக்கீ(கு)
உறினும் உறாதொழியு மேனும் - சிறிதுணர்த்தி
மற்றொருகண் நெற்றிமேல் வைத்தான்தன் பேயாய்
நற்கணத்தில் ஒன்றாய் நாம்.

86

இயல்பான இரண்டு கண்களோடு மற்றும் ஒரு கண்ணைச் சில சமயங்களில் சிறிதளவு உணரச் செய்து, தன் நெற்றியின்மேல் வைத்துள்ள சிவபிரானுடைய பேயாகிய நல்ல கணத்தில் ஒரு பேயாகிய நாம், இந்த நிலை எப்போதும் தங்கினாலும் — தங்காமல் போய் விட்டாலும் இதனினும் சிறந்ததென்று பிறர் சொல்லும் பிறநிலை எதனையும் வேண்டோம்.

87. எப்படி அடும் ?

130. நாமாலை சூடியும் நம்சன் பொன்னடிக்கே
பூமாலை கொண்டு புனைந்தன்பாய் - நாமோர்
அறிவினையே பற்றினால் எற்றே தடுமே
எறிவினையே என்னும் இருள்.

87

என்னுடைய நெஞ்சமே! நாம் நமக்கு உறவாகிய சிவபெருமானுடைய பொன் வண்ணத் திருவடிகளுக்கே நாவினால் — அன்பால் பாமாலை சூடியும், பூ மாலையைக் கொண்டு அலங்கரித்தும், அவனை நினைக்கும் அறிவினையே பற்றி வாழ்ந்தால் பிறரை மோதித் துன்புறுத்தும் தீவினையாகிய இருள் நம்மை எவ்வாறு எதற்காக வந்து அடும்? என்று + ஏது + அடும் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ள.

88. கண்டத்து ஒளி

131. இருளின் உருவென்கோ மாமேகம் என்கோ
மருளின் மணிநீலம் என்கோ - அருளெமக்கு
நன்றுடையாய் செஞ்சடைமேல் நக்கிலங்கு வெண்மதியம்
ஒன்றுடையாய் கண்டத்து ஒளி.

88

நல்லவற்றை எல்லாம் உடையவனே! செந்நிறம் படைத்த சடையின்மேல் ஒளி விட்டு விளங்கும்படி

வெண்ணிறம் பெற்ற ஒன்றை உடையவனே!
 உன்னுடைய திருக்கழுத்தில் நஞ்சினால் உண்டான
 ஒளியை இருளின் உருவம் என்று சொல்வேனா? கரிய
 மேகம் என்று சொல்வேனா? மயக்கம் இன்றித்
 தெளிவாக வண்ணம் தெரியும் நீலமணி என்று
 சொல்லட்டுமா? எது சரி என்பதை நீயே எமக்குச்
 சொல்லி அருள வேண்டும்.

89. வாயும் கண்டமும்

132. ஒளிவிலி வன்மதனை ஒண்பொடியா நோக்கித்
 தெளிவுள்ள சிந்தனையில் சேர்வாய் - ஒளிநஞ்சம்
 உண்டவாய் அஃதிருப்ப உன்னுடைய கண்டம்இருள்
 கொண்டவாறு) என்இதனைக் கூறு. 89

எம்பெருமானே! ஒளியை உடைய கரும்பு
 வில்லை உடைய வன்மையான மன்மதனைச்
 சாம்பலாகும்படி திருவிழியால் பார்த்து ஞானத்
 தினால் தெளிவு பெற்ற அன்பர்களின் சித்தத்தில் தங்கி
 வடிவத்தைக் காட்டும் ஐயனே, ஒளியை உடைய
 ஆலகால விடத்தை உண்ட வாய், தன் நிறம் மாறாமல்
 இருக்க, உன்னுடைய திருக்கழுத்து மட்டும் கரிய
 நிறத்தை அடைந்த வண்ணம் ஏன்? இதை எனக்குத்
 தெளிவாகச் சொல்வாயாக.

90. கங்கை பெருகினால்

133. கூறெமக்கீ(து) எந்தாய் குளிர்சடையை மீதழித்திட்டு
 ஏற மிகப்பெருகின் என்செய்தி - சீறி
 விழித்தாரும் வாளரவும் வெண்மதியும் ஈர்த்துத்
 தெழித்தோடும் கங்கைத் திரை. 90

என் அப்பனே! இந்தக் கேள்வியை விடுக்கும் எமக்கு விடையைச் சொல். சிறிக் கோபத்தோடு விழித்து ஊர்ந்து செல்லும் ஒளியை உடைய பாம்பையும் வெண்மையான பிறையையும் இழுத்துக் கொண்டு ஒலித்து ஓடும் கங்கையில், அலைகள் தாம் தங்கியிருக்கும் நின்னுடைய குளிர்ந்த சடையை மேலே அவிழ்த்து விட்டு வெள்ளம் ஏறும்படியாக மிகப் பெருகினால் நீ என்ன செய்வாய்?

91. புறம் கூறுவது ஏன் ?

134. திரைமருவு செஞ்சடையான் சேவடிக்கே ஆளாய்
உரைமருவு யாமுணர்ந்தோம் கண்டீர் - தெரிமினோ
இம்மைக்கும் அம்மைக்கும் எல்லாம் அமைந்தோமே
எம்மைப் புறனுரைப்பது) என்.

91

உலகியலில் ஈடுபட்டு எம்மைப் பற்றிப் பழி கூறுகிறவர்களே, கங்கை பொருந்திய செம்மையான சடையை உடைய சிவபெருமானுடைய செம்மையான திருவடிக்கே ஆளாகி, அவனைப் பற்றிய உரைகளையே உரைத்து, அவனை யாம் உணர்ந்தோம். இதைப் பாருங்கள்; இந்த நிலையை அறிந்து கொள்ளுங்கள். இகலோக வாழ்வுக்கும் அடுத்த வாழ்வுக்கும் உரிய எல்லா நலன்களும் அமையப் பெற்றோம். அப்படி இருக்க எம்மைப் புறத்தே நின்று பழி கூறுவது ஏன்?

92. எம்மை உடையான்

135. என்னை உடையானும் ஏகமாய் நின்றானும்
தன்னை அறியாத தன்மையானும் - பொன்னைச்
சுருளாகச் செய்தனைய தூச்சடையான் வானோர்க்கு)
அருளாக வைத்த அவன்.

92

என்னை உடைமையாக உடைய சுவாமியும், தானே தனித் தலைவனாக நின்றவனும், தன்னையே தான் அறியாத இயல்புள்ளவனும், செம்பொன்னைச் சுருளாகச் செய்தாற் போன்ற தூய சடையவனாகிய தேவர்களுக்கு அருள் உண்டாகும்படியாக அந்தச் சிவபெருமான் உள்ளான் என்க. உடையானும், நின்றானும் தன்மையானும் சடையான் அவன் என்று முடிக்க.

93. அன்பாய் விரும்பு

136. அவன்கண்டாய் வானோர் பிரானாவான் என்றும்
அவன்கண்டாய் அம்பவள வண்ணன்-அவன்கண்டாய்
மைத்தமர்ந்த கண்டத்தான் மற்றவன்பால் நன்னெஞ்சே
மெய்த்தமர்ந்தன் பாய்நீ விரும்பு. 93

என்னுடைய நல்ல நெஞ்சமே! சிவபெருமானே எல்லாக் காலத்தும் வானோர்களுக்குத் தலைவனாய் அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை வழங்கும் பரம உபகாரியாக இருப்பவன்; இதனை நீ தெரிந்து கொள். அவனே அழகிய பவள வண்ணத் திருமேனியை உடையவன். இதையும் அறிந்து கொள். அவனே மைநிறம் பெற்றுப் பொருந்திய திருக்கழுத்தை உடையவன். இதனையும் நீ உணர்ந்து கொள். அவனிடம் உண்மையாகத் தங்கி அன்பாக இருந்து அவனை விரும்புவாயாக.

மெய்த்து + அமர்ந்து + அன்பாய் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்க.

94. இணைப்புக் காரணம்

137. விருப்பினால் நீபிரிய கில்லாயோ வேறா
இருப்பிடமற் றில்லையோ என்னோ - பொருப்பன்மகள்

மஞ்சுபோல் மால்விடையாய் நிற்பிரிந்து வேறிருக்க
அஞ்சுமோ சொல்லாய் அவள்.

94

மேகம் போன்ற நிறத்தையுடைய திருமாலை
விடையாகக் கொண்டவளே! நீ பார்வதியிடம்
கொண்ட பெருங்காதலால் அவளைப் பிரியும் ஆற்றல்
இல்லாதவனாக இருக்கிறாயோ? அன்றி உன்னை
விட்டு வேறாக இருக்கும் இடம் பிறிது அவளுக்கு
இல்லையோ? என்ன காரணம்? அந்தப் பார்வதி
உன்னைப் பிரிந்து வேறாக இருக்க அஞ்சுவாளோ?
இதை எனக்குச் சொல்வாயாக.

95. அன்பு மிக்கவர் யார் ?

138. அவளோர் குலமங்கை பாகத் தகலாள்
இவளோர் சலமகளும் ஈதே - தவளநீறு)
என்(பு)அணியீர் என்றும் பிரிந்தறியீர் ஈங்கிவருள்
அன்(பு)அணியார் சொல்லுமினிங்(கு) ஆர்.

95

வெண்மையான திருநீற்றையும் எலும்பையும்
அணியும் பெருமானே! அங்கே இருக்கும் ஒப்பற்ற
அவள் நல்ல குலத்தில் தோன்றிய மங்கையாகிய
பார்வதி; இங்கே இருக்கும் இந்த நீர் வடிவத்திலுள்ள
கங்கா தேவியும் இந்தத் திருமுடியில் இருக்கிறாள். இந்த
இரண்டு தேவிமாரையும் நீர் என்றும் பிரிந்தறிய
மாட்டீர். இவ்வாறு உம்மோடு ஒட்டி நிற்கும் இந்த இரு
தேவிமார்களுக்குள் உம்முடைய அன்புக்கு
அணிமையை உடைய நெருக்கமானவர் யார்? இதை
யானாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீரே
சொல்லும்.

96. மறைத்து வைத்தோம்

139. ஆர்வல்லார் காண் அரனவனை அன்பென்னும்
போர்வை அதனாலே போர்த்தமைத்துச் - சீர்வல்ல
தாயத்தால் நாமும் தனிநெஞ்சின் உள்ளடைத்து
மாயத்தால் வைத்தோம் மறைத்து. 96

அரனை அன்பு என்னும் மூடு துணியினால் போர்த்து உள்ளே அமையச் செய்து, சிறப்பு மிக்க உரிமையால் நாம் வேறெதுவும் தன்னிடம் இல்லாத எம்முடைய தனி நெஞ்சின் அந்தரங்கத்தில் அடைத்துப் பிறருக்குத் தெரியாத மாயமான முறையினால் மறைத்து வைத்து விட்டோம். ஆகையால், அவனை ஆர் காண் வல்லார்?

97. செந்தீ அழல்

140. மறைத்துலகம் ஏழினிலும் வைத்தாயோ அன்றேல்
உறைப்போடும் உன்கைக்கொண் டாயோ-நிறைத்திட்டிடு
உளைந்தெழுந்து நீயெரிப்ப முவுலகும் உள்புக்கு
அளைந்தெழுந்த செந்தீ யழல். 97

எம்பெருமானே! சர்வ பிரளயகாலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்து நின்று சீறி எழுந்து நீ எரிப்பதனால் மூன்று உலகங்களிலும் கலந்து பொங்கி எழுந்த பிரளய-காலாக்கினியாகிய செம்மையாகிய தீயின் கொழுந்துகளை, மற்றக் காலங்களில் இந்த உலகம் ஏழினிலும் மறைத்து வைத்தாயோ? அல்லாமல் அதனை அதன் வெம்மையோடும் நின் திருக்கரத்தில் பாதுகாத்து வைத்தாயோ? இதனை எனக்குச் சொல்லி அருள வேண்டும்.

98. சிவந்தது எப்படி ?

141. அழலாட அங்கை சிவந்ததோ அங்கை
அழகால் அழல்சிவந்த வாறோ - கழலாடப்
பேயோடு கானிற் பிறங்க அனலேந்தித்
தீயாடு வாயிதனைச் செப்பு.

98

காலில் கட்டிய வீரக் கண்டை ஆடி ஒலிக்க,
சுடுகாட்டில் பேயோடு உன் கோலம் நன்றாக
விளங்கும்படி தழலை ஏந்திக் கொண்டு தீயில் நடனம்
புரியும் எம்பெருமானே! உன்னுடைய உள்ளங்கை
அதில் ஏந்தியிருக்கும் தீயானது ஆடி எரிய அதனால்
சிவந்ததோ? அன்றி உன்னுடைய உள்ளங்கையில்
அழகிய செவ் வண்ணத்தால் அந்த அழல் சிவந்த
படியோ? இந்த வினாவுக்கு உரிய விடையை நீ
சொல்லியருள்வாயாக.

99. யார் காண ?

142. செப்பேந்(து) இளமுலையாள் காணவோ தீப்படுகாட்(டு)
அப்பேய்க் கணம்அவைதாம் காணவோ-
செப்பெனக்கொன்(று)
ஆகத்தான் அங்காந்(து) அனல்உமிழும் ஐவாய்
நாகத்தாய் ஆடுன் நடம்.

99

வாயைத் திறந்து அனலைக் கக்கும் ஐந்து
வாய்களையுடைய நாகத்தை அணிந்த எம்பெரு
மானே! நீ ஆடுகின்ற உன் நடனமானது, தங்கச்
செப்பின் தன்மையை ஏந்திய இளமையின் அடையாள
மாகிய தனங்களையுடைய அன்னை கண்டு
களிக்கவோ? அல்லது தீ உண்டாகும் சுடுகாட்டில்
உள்ள அந்தப் பேய்க் கணங்கள் கண்டு மகிழ்வோ?

இந்த இரண்டில் இன்னதுதான் காரணம் என்று ஒன்றாக எனக்குச் சொல்.

100. இறைவன் ஊறும் ஏறு

143. நடக்கிற் படிநடுங்கும் நோக்கில் திசைவேம்
இடிக்கின் உலகனைத்தும் ஏங்கும் - அடுக்கல்
பொரும்ஏறோ ஆனேறோ பொன்ஒப்பாய் நின்னேறு
உரும்ஏறோ ஒன்றா உரை. 100

பொன்னை ஒத்த நிறமுடையவனே!
நின்னுடைய வாகனமாகிய இடபம் நடந்தால், இந்த உலகமே நடுங்கும்; கோபத்தோடு பார்த்தால் திசைகளில் உள்ளவை வெந்து போகும் இடி போல முழங்கினால் உலகிலுள்ள உயிர்கள் யாவும் அச்சத்தால் துன்பம் கொண்டு, என்ன ஆகுமோ என்ற ஏக்கத்தை அடையும்; ஆதலால் அது மலைகளோடு மோதி உடைக்கும் ஆண் சிங்கமோ? ஆனேறு தானோ? இடிதானோ? ஏதேனும் என் வினாவுக்குரிய விடையை ஒன்றாகச் சொல்.

101. பாடலின் பயன்

144. உரையினால் இம்மாலை அந்தாதி வெண்பாக்
கரைவினாற் காரைக்கால் பேய்சொல் - பரவுவார்
ஆராத அன்பினோடு அண்ணலைச்சென்று ஏத்துவார்
பேராத காதல் பிறந்து. 101

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்த வெண்பா அந்தாதி மாலையாகிய காரைக் கால் பேயின் சொல்லைத் தம்முடைய வாக்கினால் மனக் கசிவோடு சொல்லி இறைவனைத் துதிக்கும் அன்பர்கள், என்றும் அடங்காத அன்போடு, என்றும்

நீங்காத பக்தி பிறந்து இறைவனிடம் சென்று துதித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

கரைவு : மனக்கசிவு.

குறிப்பு: இந்தப் பாட்டில் ஈற்றில் உள்ள சொல் 'பிறந்து' என்பது இந்த அந்தமே அந்தாதியின் முதற் பாட்டின் முதலில் 'பிறந்து மொழி பயின்று' என்று வந்திருக்கிறது. இதை மண்டலித்தல் என்பர். பூவைச் சரமாகத் தொடுத்துச் சரத்தின் இரண்டு தலைப்பையும் முடிந்து விட்டால் அது வட்டமான மாலையாகத் தோற்றம் அளிக்கும். அப்படியே இதுவும் வட்டமாக மண்டலமாகத் தோன்றுகிறது. அந்தாதி மண்டலித்து வரவேண்டும் என்பது இலக்கணம்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

அருளிச் செய்த

5. திருக்கோயில் திருவெண்பா

வேறு பெயர் : க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா

திருக்கோயில் வெண்பாவைப் பாடிய ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார், திருத்தொண்டர் புராணத்துள் கூறப்பெறும் நாயன்மார்களுள் ஒருவராவார். இவர் காடவர் என்னும் பல்லவ அரசு வழி முறையினர். இவரும் இவருடைய வழிமுறையினரும் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு புரிந்திருந்தனர் என்று தெரிகிறது. இவர் ஏறக்குறைய 1500 ஆண்டுகட்கு முன்பு இருந்திருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணுகின்றனர். இவர் தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றுச் செய்யுள் பாடும் திறமுடையவராகத் திகழ்ந்ததன்றி, வடமொழியிலும் வல்லவராக விளங்கினார். உலக நூல்களை அன்றி அறிவு நூல்களையும் இவர் மிகுதியாகப் பயின்ற படியால் நாளடைவில் மெய்யறிவு உண்டாகியது.

அரசாட்சி துன்பமுடையது என்று அதனைத் துறந்து துறவி போல் வாழ்தலை மேற்கொண்டார். அதனால் இவருடைய பெயர் ஐயடிகள் என்று மாறியது. இவர் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கோயில்கள்தோறும் சென்று இறைவனைப்

போற்றினார். ஒவ்வோர் ஊரிலும் ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடுதலையும் மேற்கொண்டார். அவ்வாறு இவரால் பாடப் பெற்ற வெண்பாக்கள் பல. அவைகள் எல்லாம் நாளடைவில் மறைந்து போக, நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலத்தில் 24 வெண்பாக்களே எஞ்சி நின்றன. அவற்றை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருமுறையிற் சேர்த்தருளினார்.

இவ்வெண்பாக்கள் யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை உற்றார், உறவினர்கள் இறுதிக் காலத்தில் கைவிடுதல், முதுமை பருவத் துன்பம் முதலியவற்றைப் பற்றியே பேசுகின்றன. பாடல்கள் யாவும் யாவருக்கும் எளிதில் விளங்கும் இனிய நடையில் அமைந்து கற்போருக்குக் கழிபேருவகை ஊட்டும் பண்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன. சொற் சுவை, பொருட் சுவை முதலிய சுவைகள் யாவும் நன்கு அமைந்துள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லைச் சிற்றம்பலம்

145. ஓடுகின்ற நீர்மை ஒழிதலுமே, உற்றாரும்
கோடுகின்றார் மூப்பும் குறுகிற்று - நாடுகின்ற
நல்லச்சிற் றம்பலமே நண்ணாமுன் நன்னெஞ்சே
தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்.

1

வாழ்க்கையில் இயங்குகின்ற தன்மை ஒழிந்தவுடன், உறவினரும் மனம் திரும்பி வேறுபடுகிறார்கள். வயோதிகமும் நெருங்கியது. விரும்புகின்ற நல்ல உடல் இறந்து சுடுகாட்டை அடைவதற்குமுன் நல்ல நெஞ்சமே! திருச்சிற்றம்பலத்தைச் சேர்வாயாக.

முன்றாம் அடியை, நல் அச்ச இற்று அம்பலமே
நண்ணாமே எனப் பிரித்துக் கொள்க.

அச்ச - உடம்பு.

திருநாகேசுக்கரம்

146. கடுவடுத்த நீர்கொடுவா காடிதா என்று
நடுநடுத்து நாஅடங்கா முன்னம் - பொடிஅடுத்த
பாழ்கோட்டம் சேராமுன் பன்மாடத் தென்குடந்தைக்
கீழ்க்கோட்டம் செப்பிக் கிட. 2

கடுக்காய் போட்டுக் காய்ச்சப்பட்ட மருந்து நீர்
கொண்டு வா; புளித்த நீர் கொடு என்று நடுநடுங்கி
நாக்கு அடங்குவதற்கு முன், சாம்பல் நிறைந்த சுடுகாடு
சேர்வதற்கு முன் பல மாடங்களை உடைய
கும்பகோணத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள
திருநாகேசுரர் கோயிலைப் பிரார்த்தனை செய்து
கொண்டிரு.

திருவையாறு

147. குந்தி நடந்து குனிந்தொருகை கோல்ஊன்றி
நொந்திருமி ஏங்கி நுரைத்தேறி - வந்துந்தி
ஐயாறு வாயாறு பாயாமுன் நெஞ்சமே
ஐயாறு வாயால் அழை. 3

உட்கார்ந்தபடியே நகர்ந்தும், குனிந்து ஒரு
கையில் கோல் ஊன்றியும், நொந்தும் இறுமியும்
வருந்தியும், நுரைதள்ளியும் கோழை பெருகி வாய்
வழியே பாய்வதற்கு முன், நெஞ்சமே! திருவையாற்றை
வாயால் அழைப்பாயாக.

ஐ - கோழை.

திருவாரூர்

148. காளை வடிவொழிந்து கையுறவோடு ஐயுறவாய்
நாளும் அணுகி நலியாமுன் - பாளை
அவிழ்கமுகம் பூஞ்சோலை ஆரூரற்(கு) ஆளாய்க்
கவிழ்கமுகம் கூம்புகளன் கை.

4

காளையைப் போல் உள்ள இளமைப் பருவத்தின்
வடிவு ஒழிந்து, துன்பத்தோடு கோழை பொருந்தி, நாள்
தோறும் நெருங்கித் துன்புறாமுன், பாளை அவிழ்கின்ற
பாக்குமரச் சோலைகள் சூழ்ந்த திருவாரூர் எம்பெரு
மானுக்கு அடிமையாகி முகங்கவிழ்ந்து வணங்குக. என்
கைகள் கூம்புவதாக.

திருத்துருத்தி

149. வஞ்சியன நுண்ணிடையார் வாள்தடங்கண் நீர்சோரக்
குஞ்சி குறங்கின்மேல் கொண்டிருந்து - கஞ்சி
அருத்தொருத்தி கொண்டுவா என்னாமுன் நெஞ்சே
திருத்துருத்தி யான்பாதம் சேர்.

5

வஞ்சிக் கொடியைப் போன்ற மென்மையான
இடையை உடையாரது வாளைப் போன்ற பெரிய
கண்களில் நீர் சோரவும், தொடையின் மேல் வைத்துக்
கொண்டு கஞ்சி உண்பிக்கக் கொண்டு வா
என்னாமுன் நெஞ்சமே! சோழ நாட்டிலுள்ள திருக்
குத்தாலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனது பாதங்
களைச் சேர்வாயாக.

திருக்கோடிக்கா

150. காலைக் கலையிழையால் கட்டித்தாங் கையார்த்து
மாலை தலைக்கணிந்து மைஎழுதி - மேலோர்

பருக்கோடி மூடிப் பலர்அழா முன்னம்
திருக்கோடி காஅடைநீ சென்று.

6

கால்களைத் துணியின் கரைப் பகுதியினால் இறுகக் கட்டி, கைகளை இழுத்துக் கட்டி, மாலையைத் தலைக்குச் சூட்டி, மை எழுதி, பெரிய புதுத் துணியினால் மூடுதல் செய்து, பலர் அழாமுன்பே காவிரிக்கு வடகரையில் உள்ள திருக்கோடிக்கா என்னும் திருக்கோயிலை நீ சென்று அடைவாயாக.

திருவிடைவாய்

151. மாண்டுவாய் அங்காவாய் முன்னம் மடநெஞ்சே
வேண்டுவாய் ஆகி விரைந்தொல்லைப் - பாண்டவாய்த்
தென்இடைவாய் மேய சிவனார் திருநாமம்
நின்னிடவாய் வைத்து நினை.

7

இறந்து, வாய் திறந்து போவதற்கு முன்பு, மடமை நிறைந்த நெஞ்சமே! வேண்டுதலைச் செய்து, விரைவாக விரிந்த வாயினையுடைய அழகிய திரு இடைவாய் என்னும் பதியில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானுடைய திருநாமத்தை உன் மனத்தில் பதிய வைத்து எண்ணுவாயாக.

திருநெடுங்களம்

152. தொட்டுத் தடவித் துடிப்பொன்றும் காணாது
பெட்டப் பிணம்என்று பேரிட்டுக் - கட்டி
எடுங்களத்தா என்னாமுன் ஏழைமட நெஞ்சே
நெடுங்களத்தான் பாதம் நினை.

8

தொட்டுப் பார்த்தும் தடவிப் பார்த்தும் துடிப் பொன்றும் இல்லாமையால், வறிய பிணம் என்று பேரிட்டுப் பாதையில் வைத்துக் கட்டி, எடுங்கள்

அத்தா என்னா முன், மடப்பம் பொருந்திய நெஞ்சமே!
திருநெடுங்களம் என்னும் ஊரில் எழுந்தருளிய
இறைவனது பாதங்களை நினைப்பாயாக.

குழித்தண்டலை

153. அழகு திரிகுரம்பை ஆங்கதுவிட்டு ஆவி
ஒழுகும் பொழுதறிய ஒண்ணா - கழுகு
கழித்துண்(டு) அலையாமுன் காவிரியின் தென்பால்
குழித்தண் டலையானைக் கூறு. 9

அழகிப் போவதும் மாறுபட்டுப் போவதுமான
உடலை விட்டு உயிர் வெளியேறும்போது அறிய
முடியாமல் கழுகு உடலைச் சிதைத்து உண்டு
அலையாத முன், திருக்கடம்பந்துறையில் கோயில்
கொண்டுள்ள இறைவனைப் போற்றுவாயாக.
இப்போது இத்தலம் குளித்தலை எனப்படுகிறது.

பொது

154. படிமுழுதும் வெண்குடைக்கீழ்ப் பாரெலாம் ஆண்ட
முடியரசர் செல்வத்து மும்மைக் - கடியிலங்கு
தோடேந்து கொன்றையந்தார்ச் சோதிக்குத்
தொண்டுபட்டு
ஓடேந்தி உண்பது) உறும். 10

உலக முழுவதையும் வெண்குடைக்கீழ் இருந்து
ஆண்ட முடி சூடிய மன்னர், பெரிய அரசர்
செல்வத்தை நுகர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிலும்,
மணமிகுந்த கொன்றை மாலையணிந்த ஒளி
வடிவாகிய சிவபெருமானுக்குப் பணி செய்து ஐயம்
ஏற்றுண்டல் மூன்று மடங்கு சிறந்தது என்றவாறு.

திருவானைக்கா

155. குழீஇயிருந்த சுற்றம் குணங்கள்பா ராட்ட
வழீஇயிருந்த அங்கங்கள் எல்லாம் - தழீஇயிருந்தும்
என்னானைக் காவா இதுதகா(து) என்னாமுன்
தென்னானைக் காஅடைநீ சென்று. 11

சுற்றிக் கூடியிருந்த சுற்றத்தார் குணங்களை
எல்லாம் பாராட்டவும், நழுவித் கடந்த உறுப்புக்கள்
எல்லாம் தழுவிச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்து
என்னுடைய ஆனையைப் போன்ற இவனுக்கு
இவ்வாறு இறந்து போனது கூடாது என்னாமுன்,
திருவானைக்காவை நீ சென்று அடைவாயாக.
(அங்கங்கள் எல்லாம் என்பது குடும்பத்தாரையும்
குறிக்கும் என்க)

திருமயிலை

156. குயிலொத்து இருள்குஞ்சி கொக்கொத்து இருமல்
பயிலப் புகாமுன்னம் நெஞ்சே - மயிலைத்
திருப்புன்னை யங்கானல் சிந்தியா யாகில்
இருப்பினை அங்காந்து இளைத்து. 12

குயில் நிறம் போல் கருமையாக இருந்த மயிர்,
கொக்கைப் போல் வெண்மையாய் நரைத்து, இருமல்
மிகுதிப்படத் தொடங்குவதற்கு முன், திருமயிலைச்
சிவப்பதியை சிந்திக்காமற் போனால், பின்னை வாய்
திறந்து இளைத்து இரு என்பதாம்.

உஞ்சேனை மாகாளம்

157. காளையர்கள் ஈளையர்கள் ஆகிக் கருமயிரும்
பூளையெனப் பொங்கிப் பொலிவழிந்து - சூளையர்கள்

ஓகாளஞ் செய்யாமுன் நெஞ்சமே உஞ்சேனை
மாகாளங் கைதொழுது வாழ்த்து. 13

காளை போன்ற இளவயதுடையவர்கள் இருமல் முதலிய நோயுடையவர்களாகி கரு மயிரும் வெண்ணிறப் பூளைப் பூவைப் போல் நரைத்து, தோற்றம் கெட்டு விலைமகளிர் வெறுப்பதற்கு முன்னே நெஞ்சமே, வடநாட்டிலுள்ள உஞ்சேனை மாகாளம் என்னும் சிவத்தலத்தைக் கைதொழுது வாழ்த்து.

வளைகுளம்

158. இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே
சொல்லும் அயலார் துடிப்பளவே - நல்ல
கிளைகுளத்து நீர்அளவே கிற்றியே நெஞ்சே
வளைகுளத்துள் ஈசனையே வாழ்த்து. 14

மனைவியும் செல்வமும் வீட்டில் இருந்தவரை தான். புகழ்ந்துரைக்கும் அயலாரும் உயிர் உள்ள அளவுதான். நல்ல சுற்றத்தாரும் இறந்தபின் மூழ்கும் குளத்தளவுதான். வல்லையாயின் நெஞ்சமே! வளைகுளம் என்னும் சிவப்பதியில் இருக்கும் ஈசனையே வாழ்த்துவாயாக. இது சோழ நாட்டுத் திருத்தலம்.

திருச்சாய்க்காடு

159. அஞ்சனஞ்சேர் கண்ணார் அருவருக்கும் அப்பதமாய்க்
குஞ்சி வெளுத்துடலம் கோடாமுன் - நெஞ்சமே
போய்க்காடு கூடப் புலம்பாது பூம்புகார்ச்
சாய்க்காடு கைதொழுநீ சார்ந்து. 15

மை தீட்டப் பெற்ற கண்களை உடையவர் வெறுக்கும் பருவமாய் மயிர் நரையாகி உடம்பு கூன்

அடைவதற்கு முன் நெஞ்சமே! சுடுகாட்டிற்குப் போய்ச் சேர, இறப்புத் துன்பத்தால் பிதற்றாமல் பூம் புகாரைச் சேர்ந்த திருச்சாய்க்கொடு என்னும் சிவப்பதியைச் சார்ந்து நீ கை தொழுவாயாக.

திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்

160. இட்ட குடிநீர் இருநாழி ஓர்உழக்காச்
சட்டஒரு முட்டைநெய் தான்கலந்து) - அட்ட
அருவாச்சார் என்றங்கு) அழாமுன்னம் பாச்சில்
திருவாச்சி ராமமே சேர்.

16

மருந்துகள் இடப்பட்ட இரு நாழி அளவுள்ள மருந்து நீர் ஓர் உழக்களவு ஆகுமாறு செப்பமாகக் காய்ச்சி, சிறிய கரண்டியளவு நெய் கலந்து ஊட்டியிட உயிர் பிரிந்தார் என்று அங்கு இருப்பவர் அழுவதற்கு முன், திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்னும் சோழநாட்டுச் சிவத்தலத்திற்குச் செல்வாயாக என்பதாம்.

திருச்சிராமலை

161. கழிந்தது நென்னற்றுக் கட்டுவிட்டு நாறி
ஒழிந்த துடனிரா வண்ணம் - அழிந்தது)
இராமலையா கொண்டுபோ என்னாமுன் நெஞ்சே
சிராமலையான் பாதமே சேர்.

17

நல்ல நெற்று தளர்ச்சியடைந்து கழிந்தது; நம்முடன் வைத்திருக்க முடியாதபடி அழிந்தது; இதை எடுத்துக் கொண்டு போ என்று சொல்வதற்கு முன்பே நெஞ்சமே! திருச்சிராப்பள்ளி மலைமீது கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவனது பாதங்களைச் சென்று அடைவாயாக.

நெற்று - காய். முற்றியபின் காய்ந்து ஈரமில்லாமல் இருப்பது;
இராமல் + ஐயா எனப் பிரிக்க.

திருமழபாடி

162. இழவாடிச் சுற்றத்தார் எல்லாருங் கூடி
விழவாடி ஆவிவிடா முன்னம் - மழபாடி
ஆண்டாணை ஆரமுதை அன்றயன்மால் காணாமை
நீண்டாணை நெஞ்சே நினை. 18

இழவு கொண்டாடி சுற்றத்தார் எல்லாரும் கூடி
பிணத்தின்மேல் விழுந்து வருந்திக் கதற, உயிர்
பிரிவதற்கு முன் திருமழபாடி என்னும் சிவப்பதியில்
எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை, அமுதம் போன்ற
வனை, முன்பு பிரமனும் திருமாலும் கண்டறியாதபடி
ஜோதி வடிவாய் நின்றானை, நெஞ்சே நினைவாயாக.

திருவாப்பாடி

163. உள்ளிடத்தான் வல்லையே நெஞ்சமே ஊழ்வினைகள்
கள்ளிடத்தான் வந்து கலவாமுன் - கொள்ளிடத்தின்
தென்திருவாப் பாடியான் தெய்வமறை நான்கனையும்
தன்திருவாய்ப் பாடியான் தாள். 19

நெஞ்சமே! நீ நினைக்கத்தான் வல்லையோ?
ஊழ்வினைகள் கொள்ளை கொள்ள வந்து சேராமுன்
கொள்ளிடத்தின் தெற்கிலுள்ள திருவாய்பாடியில்
கோயில் கொண்டுள்ளவனும் நான்கு வேதங்களையும்
தன் திருவாயினால் பாடியவனுமான இறைவனது
பாதங்களை நினைக்கவல்லையோ என்று கூட்டுக.

திருவேகம்பம்

164. என்னெஞ்சே உன்னை இரந்தும் உரைக்கின்றேன்
கன்னஞ்செய் வாயாகில் காலத்தால் - வன்னெஞ்சேய்

மாகம்பத் தானை உரித்தானை வண்கச்சி
ஏகம்பத் தானை இறைஞ்சு.

20

என் நெஞ்சமே! உன்னை நான் வேண்டிச் சொல்
கின்றேன். காது கொடுத்துக் கேட்பாயானால், காலப்
போக்கில் வலிமையுடைய மனம் பொருந்திய பெரிய
தூணில் கட்டப்படுகிற யானையினது தோலை
உரித்தவனும், வளம் பொருந்திய காஞ்சிபுரத்தில்
எழுந்தருளியிருப்பவனுமான ஏகாம்பரநாதனை
வழிபடுவாயாக.

திருப்பனந்தாள்

165. கரம்ஊன்றிக் கண்இடுங்கிக் கால்குலைய மற்றோர்
மரம்ஊன்றி வாய்குதட்டா முன்னம் - புரம்மூன்றும்
தீச்சரத்தால் செற்றான் திருப்பனந்தாள் தாடகைய
ஈச்சரத்தான் பாதமே ஏத்து.

21

கையை ஊன்றி, கண்கள் குழிவிழுந்து, கால் தடு
மாற ஊன்றுகோலை ஊன்றி, வாய் பேச முடியாமல்
அசைப்பதற்குமுன், முப்புரங்களையும் தீயினைக்
கூராகவுடைய அம்பினால் அழித்தவனும், திருப்பனந்
தாளில் உள்ள தாடகையீச்சரத்தானுமாகிய
இறைவனின் பாதங்களையே புகழ்வாயாக.

ஊர் - திருப்பனந்தாள்; கோயிலின் பெயர்:
தாடகையீச்சரம்.

திருவொற்றியூர்

166. தஞ்சாக மூவுலகும் ஆண்டு தலையளித்திட்(டு)
எஞ்சாமை பெற்றிடினும் யான்வேண்டேன் - நஞ்சம்
கரந்துண்ட கண்டர்தம் ஒற்றியூர் பற்றி
இரந்துண் டிருக்கப் பெறின்.

22

விஷத்தை மறைந்திருக்குமாறு உண்ட நீல கண்டனது திருவொற்றியூரைச் சார்ந்து யாசித்து உண்டு இருக்கப் பெற்றால், அடைக்கலப் பொருளாக மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டு காத்து, குறைவில்லாமற் பெற்றாலும் யான் வேண்டேன் என்பதாம்.

பொது

167. நூற்றனைத்தோர் பல்லாழி நுண்வயிர வெண்குடைக்கீழ்
வீற்றிருந்த செல்வம் விழையாதே - கூற்றுதைத்தான்
ஆடரவம் கச்சா அரைக்கசைத்த அம்மான்தன்
பாடவரம் கேட்ட பகல். 23

நூற்றுக்கணக்காகிய பல்லாழிக் காலம் வெண் கொற்றக்குடைக்கீழ் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த அரசாட்சிச் செல்வத்தை விரும்பாதே, எமனை அழித்தவனும் ஆடுகின்ற பாம்பை அரையில் கச்சாகக் கட்டியவனுமாகிய அம்மானுடைய பாட்டின் ஒலி ஒருபகல் கேட்பதனால் உளவாம் பயன், நூற்றுக்கணக்கான ஊழிக் காலம் அரசாட்சி செய்த தனாலும் உண்டாகாது என்றபடி.

திருமயானம்

168. உய்யும் மருந்திதனை உண்மின் எனஉற்றார்
கையைப் பிடித்தெதிரே காட்டியக்கால் - பைய
எழுந்திருமி யான்வேண்டேன் என்னாமுன் நெஞ்சே
செழுந்திரும யானமே சேர். 24

திருச்சிற்றம்பலம்

இஃது உயிர் வாழச் செய்யும் மருந்து, உண்பாயாக என உறவின் முறையார் கையைப் பிடித்து எதிரே காட்டினால், மெள்ள எழுந்து இருமி

எனக்கு வேண்டாம் என்பதற்கு முன் நெஞ்சமே!
செழிப்பான திருக்கடலூர் மயானம் என்னும்
தலத்தையே சென்று அடைவாயாக.

மயானம் என்னும் பெயருடைய சிவத்தலங்கள்
முன்று.

அவையாவன: திருக்கடலூர் மயானம்,
திருநாலூர் மயானம், திருக்கச்சி மயானம்
என்பனவாம்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

அருளிச் செய்த

6. பொன்வண்ணத்து அந்தாதி

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சேர நாட்டுப் பேரரசர். 'கார் கொண்ட கொடைக் கழறிற்றறிவார்' எனப் போற்றப்படுபவர். திருச்சிலம்பு ஓசை ஒலி வழியே சென்று நிருத்தனைக் கும்பிடும் பேறு பெற்றவர். இறைவனின் திருமுகம் பெறும் பேறுடையவர். சுந்தரரின் இனிய தோழர். அவருடன் கயிலைக்குச் சென்று இறைவனின் இன்னருள் பெற்றவர்.

காலம்: இவர் சுந்தரர் காலத்தவர்; ஆதலின், அவர் காலமாகிய எட்டாம் நூற்றாண்டே இவரது காலமும் ஆகும்.

அருளிய நூல்கள்:

1) பொன் வண்ணத்தந்தாதி 2) திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை 3) திருக்கயிலாய ஞான உலா என்பன. இவற்றுள் முன்னயதைத் தில்லையிலும், இரண்டாவது நூலைச் சுந்தரருடன் திருவாரூர்ப் பெருமானை வழிபட்ட பொழுதும், மூன்றாவது நூலைத் திருக்கயிலையிலும் அருளிச் செய்தார்.

பொன்வண்ணத்தந்தாதி

பொன் வண்ணம் எனத் தொடங்கிப் பொன் வண்ணமே என நிறைவு பெறுதலானும், அந்தாதித் தொடையாக அமைந்திருத்தலானும் இப்பெயர் பெற்றது. இந்நூல் நூறு பாடல்களை உடையது. கட்டளைக் கலித்துறையால் ஆனது. அணி நலம் சான்றது. கடவுள்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாகப் பாடிய பாடல்கள் 40க்கு மேல் இந்நூற்கண் உள்ளன.

இதன்கண் அமைந்துள்ள பாடல்கள் யாவும் மோனை எதுகை முதலிய தொடை நலம் பொருந்தியனவாய், நிரல் நிறை முதலிய பொருள் கோளும், தன்மை உவமை முதலிய பொருளணிகளும், யமகம் திரிபு முதலிய சொல்லணிகளும் அமையப் பெற்று விளங்குகின்றன. ஆழ்ந்து பயில்வார்க்கு இந்நூல் பேருவகையை அளிக்கும் என்பது திண்ணம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

169. பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
மேனி பொலிந்திலங்கும்
மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
வீழ்சடை வெள்ளிக்குன்றம்
தன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
மால்விடை தன்னைக்கண்ட
என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
ஆகிய ஈசனுக்கே.

1

பொன் வண்ணம் போல மேனி அழகாகப் பொலிவுற்று விளங்கும் மின்னல் போன்று நீண்ட சடை உள்ளது. வெள்ளிக் குன்றமாகிய கைலை மலை

போன்று பெரிய இடபம் வெண்மை நிறமானது. என் நிறம் போலவே ஈசனுடைய நிறமும் உள்ளது.

இது இறைவன் மீது காமுற்ற பெண் கூறியது போன்றுள்ளது. தன்னுடைய மேனி பசலை உற்றுள்ளது என்று குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள்.

170. ஈசனைக் காணப் பலிகொடு
செல்லஎந் றேஇவளோர்
பேயனைக் காமுறு பிச்சிகொ
லாம்என்று பேதையர்முன்
தாயெனை ஈர்ப்பத் தமியேன்
தளரஅத் தாழ்சடையோன்
வாவெனைப் புல்லஎன் றான்இமை
விண்டன வாட்கண்களே.

2

இது இறைவனுடைய பிட்சாடணத் திருக் கோலம் கண்டு காமுற்ற பெண் கூறியது. நான் இறைவனைக் காண பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு செல்ல, இது எத்தன்மைத்து என்றால், “இவள் ஓர் பேயனைக் காமுற்ற பைத்தியக்காரி போலும் என்று பேதைப் பெண்களின் முன்னால் தாயானவள் என்னைப் பிடித்து இழுக்க, யான் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவிக்க, அந்த நீண்ட சடையை உடையவன் என்னைத் தழுவ வருவாயாக” என்றான். கண்கள் விழித்துக் கொண்டன.

171. கண்களங் கம்செய்யக் கைவளை
சோரக் கலையுஞ்செல்ல
ஒண்களங் கண்ணுதல் வேர்ப்பஒண்
கொன்றையந் தாருருவப்
பெண்களங் கம்இவள் பேதுறும்
என்பதோர் பேதைநெஞ்சம்

பண்களங் கம்இசை பாடநின்(று)
ஆடும் பரமனையே.

3

கண்கள் நீர் பொழிய, கைவளைகள் கழல,
ஆடை இடுப்பை விட்டு நழுவ, கழுத்தும் நெற்றியும்
வேர்ப்ப, ஒளி பொருந்திய கொன்றை மாலை கழல,
விண்ணின் மீது இசை பாட இவள் மயங்குவாள்.
பேதை நெஞ்சம் ஆடும் பரமனைக் குறித்து இசை
பாடும்.

172. பரமனை யேபலி தேர்ந்துநஞ்
கண்டது பன்மலர்சேர்
பிரமனை யேசிரம் கொண்டும்
கொடுப்பது பேரருளாம்
சரமனை யேஉடம் பட்டும்
உடம்பொடு மாதிடமாம்
வரமனை யேகிளை யாகும்முக்
கண்ணுடை மாதவனே.

4

பிறர் வீடுகளுக்குச் சென்று பிச்சை எடுத்தது,
ஆலகால விஷத்தை உண்டது, பல மலர்கள் சேர்ந்த
பிரமனைச் சிரம் அறுத்தது, காமனை எரித்தது,
உடம்பின் இடப் பாகத்தில் மேலான இல்லாளைக்
கொண்டது, இவைகளே முக்கண்களையுடைய
மாதவனுடைய உறவுகளாம்.

173. தவனே உலகுக்குத் தானே
முதல்தான் படைத்தவெல்லாம்
சிவனே முழுதும்என் பார்சிவ
லோகம் பெறுவர்செய்ய
அவனே அடல்விடை ஊர்தி
கடலிடை நஞ்சமுண்ட

பவனே எனச்சொல்லு வாரும்
பெறுவரீஇப் பாரிடமே.

5

சிவனே உலகுக்கு முதல்வன். சிவனே எல்லாவற்றையும் படைத்தான் என்பார். அவனே சிவலோகம் பெறச் செய்பவன். வலிமையுள்ள காளையை ஊர்பவன். கடலிடத்து எழுந்த ஆலகால விஷத்தை உண்டவனும் அவனே என்று இவர் பெருமையைச் சொல்லுகின்றவர், இப்பெரிய உலகைப் பெறுவர்.

174. இடமால் வலந்தான் இடப்பால்
துழாய்வலப் பால்ஒண்கொன்றை
வடமால் இடந்துகில் தோல்வலம்
ஆழி இடம்வலம்மான்
இடமால் கரிதால் வலஞ்சே(கு)
இவனுக்கு எழில்நலஞ்சேர்
குடமால் இடம்வலம் கொக்கரை
யாம்எங்கள் கூத்தனுக்கே.

6

இது சங்கரநாராயணத் திருக்கோலம் பற்றியது. இடப்பக்கம் திருமால், வலப்பக்கம் சிவன்; இடப்பக்கம் துளசிமாலை, வலப்பக்கம் கொன்றை மாலை; இடப்பக்கம் பொன்னாடை, வலப்பக்கம் தோலாடை; இடப்பக்கம் சக்கராயுதம், வலப்பக்கம் மான்; இடப்பக்கம் கருநிறம், வலப்பக்கம் செந்நிறம்; இடப்பக்கம் குடக் கூத்து, வலப்பக்கம் கொக்கரை என்னும் கூத்து. இந்த உருவம்தான் எங்கள் கூத்தனுடையது.

175. கூத்துக் கொலாம்இவர் ஆடித்
திரிவது கோல்வளைகள்

பாத்துக் கொலாம்பலி தேர்வது
 மேனி பவளம்கொலாம்
 ஏத்துக் கொலாம்இவர் ஆதரிக்
 கின்ற(து) இமையவர்தம்
 ஒத்துக் கொலாம்இவர் கண்ட(து)இண்
 டைச்சடை உத்தமரே.

7

இவர் ஆடித் திரிவது கூத்து போலும். வளைந்த வளையல்களை அணிந்த பெண்கள் பிச்சை இடுவது சோறு போலும். இவருடைய மேனி பவள நிறம் போன்றது. இவர் ஆதரிக்கின்றது துதிப்பாடல். தேவர் களுடைய வேதமே இவர் கண்டது. தலையில் உள்ளது ஊமத்தம் பூமாலை.

176. உத்தம ராய்அடி யார்உல
 காளத் தமக்குரிய
 மத்தம் அராமதி மாடம்
 பதிநலம் சீர்மைகுன்றா
 எத்தம ராயும் பணிகொள்ள
 வல்ல இறைவர்வந்தென்
 சித்தம ராயக லாதுடன்
 ஆடித் திரிதவரே.

8

இவரது அடியார்கள் உத்தமராய் உலகாளு கிறார்கள். ஆனால் ஊமத்தம் பூ, பாம்பு, பிறைச் சந்திரன் ஆகியவை இவரது உடைமைகள். எப்படிப் பட்ட தன்மை உடையவர்களையும் பணிகொள்ள வல்ல இறைவர் வந்து என் உள்ளத்தில் பொருந்தியவர். அவர் என்னை விட்டுப் பிரியாமல் திரிகின்றவர்.

177. திரிதவர் கண்ணுள்ளும் உள்ளத்தின்
 உள்ளும் திரிதரினும்
 அரிதவர் தன்மை அறிவிப்ப
 தாயினும் ஆழிநஞ்சேய்
 கரிதவர் கண்டம் வெளிதவர்
 சாந்தம்கண் மூன்றொடுஒன்றாம்
 பரிதவர் தாமே அருள்செய்து
 கொள்வர்தம் பல்பணியே.

9

அவ்வாறு திரிகின்றவரது கண்ணுள்ளும் மனத்திலும் குடிகொண்டிருந்தும் அவரை அடைவது அரிது. அவரது தன்மையை அறிவிப்பதாயின், கடலில் தோன்றிய நஞ்சை அருந்தியதால் நீல கண்டத்தை உடையவர். அவர் அணிந்துள்ள நிறு வெண்மை யானது. மூன்று கண்களை உடையவர். அவர் பெரிய தவத்தை உடையவர். தம் அணிகலன்களை அவரே சரி செய்து கொள்வார்.

178. பணிபதம் பாடிசை ஆடிசை
 யாகப் பணிமலரால்
 அணிபதங் கன்பற் கொளப்பனை
 அத்தவற் கேயடிமை
 துணிபதங் காழுறு தோலொடு
 நிறுடல் தூர்த்துநல்ல
 தணிபதங் காட்டிடும் சஞ்சலம்
 நீளன் தனிநெஞ்சமே.

10

நீ அவனைப் பணிவாயாக. அவனுடைய பாதங் களைத் துதி செய். இசையோடு ஆடு. பணி மலரால் அருச்சனை செய். சூரியனது பற்களைப் பிடுங்கிய பெருமானே சிறந்தவன் என முடிவு செய்து கொள்.

அவனை அடைய விரும்பு, நெஞ்சமே! அவன் உன்
கவலைகளைத் தீர்த்து வைப்பான்.

ஐயத்தவர் - பிச்சை ஏற்றவர்.

179. நெஞ்சம் தளிர்விடக் கண்ணீர்
ததும்ப முகம்மலர
அஞ்செங் கரதலம் கூம்பவட்
டாங்கம் அடிபணிந்து
தஞ்சொல் மலரால் அணியவல்
லோர்கட்குத் தாழ்சடையான்
வஞ்சம் கடிந்து திருத்திவைத்
தான்பெரு வானகமே.

11

நெஞ்சம் அன்புத் தளிரை விடவும், கண்களில்
நீர் பெருகவும், முகம் மலரவும், கைகள் குவியவும்
எட்டு உறுப்புக்களும் தரையில் தோயப் பணிந்தும்
வணங்குபவர்களுக்கு, நீண்ட சடையை உடைய
இறைவன், உன் மனத்திலுள்ள வஞ்சனைகளைப்
போக்கி, செம்மைப்படுத்தி வைப்பான். பெருமை
பொருந்திய வீடு பேற்றை அளிப்பான் என்பதாம்.

180. வானகம் ஆண்டுமந் தாகினி
ஆடிநந் தாவனம்குழ்
தேனக மாமலர் குடிச்செல்
வோரும் சிதவல்கற்றிக்
கானகந் தேயத் திரிந்திரப்
போரும் கனகவண்ணப்
பால்நிற நீற்றந்(கு) அடியரும்
அல்லாப் படிற்றமே.

12

சுவர்க்கத்தை ஆண்டு, விண்ணகக் கங்கையில்
நீராடி, நந்தவனம் சூழ்ந்த தேன் பொருந்திய மலரைச்

சூடிச் செல்வோரும், கந்தைத் துணியைச் சுற்றிக்
கொண்டு காடு தேயத் திரிந்து யாசிப்பவரும் பால்
போன்ற வெண்ணிற நீறு அணிந்த அப்பெருமாற்கு
அடியவர் ஆகாதவர் வஞ்சகரே.

181. படிறா யினசொல்லிப் பாழுடல்
ஓம்பிப் பலகடைச்சென்றா)
இடறா(து) ஒழிதும் எழு,நெஞ்ச
மேளரி ஆடிஎம்மான்
கடல்தா யினநஞ்சம் உண்ட
பிரான்கழல் சேர்தல்கண்டாய்
உடல்தான் உளபயன் ஆவசொன்
னேன்திவ் வுலகினுள்ளே.

13

பொய் பேசி, இந்தப் பாழ் உடலை வளர்த்து, பல
வாசல்கள் சென்று வருந்தாமல் எழுச்சி பெற்ற
நெஞ்சமே ஒழிவாயாக. அவன் நெருப்பில் நடன
மாடிய எம்மான். கடலில் உண்டாகிய விஷத்தை
அருந்திய அப்பெருமானது பாதங்களை அடைவது
தான் வழி என்பதை நீ காண்பாய். இவ்வுலகில் பிறவி
எடுத்ததன் பயன் அதுதான். அறிவாயாக.

182. உலகா முறுவீர் தொழுமின்விண்
ணாள்வீர் பணிமின்நித்தம்
பலகா முறுவீர் நினைமின்
பரமனோ(டு) ஒன்றலுற்றீர்
நலகா மலரால் அருச்சிமின்
ஆள்நர கத்துநிற்கும்
அலகா முறுவீர் அரனடி
யாரை அலைமின்களே.

14

உலகை ஆள விரும்புகிறவர்களே, இறைவனை
வணங்குங்கள். அவனைத் தொழுதால் தெய்வ

லோகத்தையும் ஆள்வீர்கள். அவனை நாள்தோறும் பணியுங்கள். பலவற்றையும் அடைய அலைபவர்களே, அவனை நினையுங்கள். பரமனை அடைய விரும்பினால் நல்ல மலரைக் கொண்டு அருச்சியுங்கள். ஆளுகின்ற நரகத்தில் நிற்பதற்குக் காரணமான அறமல்லாத செயல்களைச் செய்யாதீர்கள். அதாவது, அடியவரை வருத்துபவர் நரகம் புகுவர் என்றபடி. நாள் நரகம் என்றும் பாடம்.

183. அலையார் புனல்அனல் ஞாயிற்று
 அவனி மதியம்விண்கால்
 தொலையா உயிருடம் பாகிய
 சோதியைத் தொக்குமினோ
 தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங்
 கொடித்தேர் அரக்கன்என்னே
 கலையான் ஒருவிரல் தங்ககில்
 லான்விட்ட காரணமே.

15

நீர், தீ, சூரியன், பூமி, சந்திரன், ஆகாயம், காற்று, நிலைத்திராத உயிர் ஆகிய அஷ்ட மூர்த்தங்களாக உடைய ஒளி வடிவினனை அடையுங்கள். தலையால் சுமந்தும் வீழ்த்தியும் கொடி கட்டிய தேரையுடைய இராவணனை, பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சிவபிரான் கால் விரலால் அழுத்தி, தண்டித்த காரணம் என்னவோ?

184. காரணன் காமரம் பாடவோர்
 காமரம் பூடுறத்தன்
 தாரணங் காகத் தளர்கின்ற
 தையலைத் தாங்குவர்யார்
 போரணி வேற்கண் புனற்படம்
 போர்த்தன பூஞ்சுணங்கார்

ஏரணி கொங்கையும் பொற்படம்
மூடி இருந்தனவே.

16

யாவற்றிற்கும் கார்ணனாகிய இறைவன் காமரம்
என்னும் இசையைப் பாட, ஒப்பற்ற மன்மதனுடைய
கணை, மாலையாக வருத்துவதற்குரிய பொருளாக
வருந்துகின்ற என் மகளை யார் தாங்குவர்? போர்
செய்கின்ற வேல் போன்ற கண்கள் நீர் சொரிந்தன.
பசலை என்னும் பொன்னாடை கொங்கைகளை
மூடியது.

இது தாய்க் கூற்று.

185. இருந்தனம் எய்தியும் நின்றும்
திரிந்தும் கிடந்தலைந்தும்
வருந்திய வாழ்க்கை தவிர்த்திடு
போகநெஞ் சேமடவாள்
பொருந்திய பாகத்துப் புண்ணியன்
புண்ணியல் சூலத்தெம்மான்
திருந்திய போதவன் தானே
களையும்நம் தீவினையே.

17

பெருஞ் செல்வம் பெற்ற பின்பும், நின்றும்,
திரிந்தும், கிடந்து அலைந்தும் வருந்திய வாழ்க்கையை
விட்டுவிடு. இன்பத்தை மென்மேலும் அடைய
விரும்பும் நெஞ்சமே! உமாதேவியை இடப்பாகத்தில்
கொண்டுள்ள புண்ணியனும் ஊன் பொருந்திய
சூலத்தைக் கையில் ஏந்தியவனுமாகிய நம் தலைவன்,
நாம் திருந்திவிட்ட க்ஷலத்தில் அவனே வந்து நம்
தீவினைகளைப் போக்குவான்.

186. தீவினை யேனைநின்று ஐவர்
இராப்பகல் செத்தித்தின்ன

மேவின வாழ்க்கை வெறுத்தேன்
 வெறுத்துவிட் டேன்வினையும்
 ஒவின(து) உள்ளந் தெளிந்தது
 கள்ளங் கடிந்(து)அடைந்தேன்
 பாவின செஞ்சடை முக்கணன்
 ஆரணன் பாதங்களே.

18

திவினை உடையவனாகிய என்னை விடாமல்
 ஐம்புலக் கள்வர் இரவும் பகலும் வருத்தித் தின்ன,
 பொருந்திய இந்த வாழ்க்கையை வெறுத்தேன்.
 வினையும் ஒழிந்தது. உள்ளம் தெளிந்தது. கள்ளங்
 கடிந்து, பரவின செஞ்சடையையும் மூன்று கண்
 களையும் உடைய மறை முதல்வனது பாதங்களை
 அடைந்தேன்.

187. பாதம் புவனி கடர்நய
 னம்பவ னம்உயிர்ப்(பு)ஓங்
 கோதம் உடுக்கை உயர்வான்
 முடிவிகம் பேயுடம்பு
 வேதம் முகம்திசை தோள்மிகு
 பன்மொழி கீதமென்ன
 போதம் இவற்கோர் மணிநிறம்
 தோற்பது பூங்கொடியே.

19

திருவடி, உலகம்; சூரிய சந்திர அக்கினி, மூன்றும்
 கண்கள்; காற்று, மூச்சு; ஒலி செய்கின்ற கடல், ஆடை;
 உயர்ந்த வானம், தலைமுடி; ஆகாயமே உடம்பு; வேதம்
 முகம். திசைகள், தோள்கள்; மிகுபன்மொழி கீதம்
 என்று சொல்லும் போதம். இவற்கு ஒப்பற்ற மணி நிறம்.
 தோற்பது பூங்கொடி.

188. கொடிமேல் இடபமுங் கோவணக்
 கீளுமோர் கொக்கிற்கும்

அடிமேற் கழலும் அகலத்தில்
 நீறும்ஐ வாய்ரவும்
 முடிமேல் மதியும் முருகலர்
 கொன்றையும் மூவிலைய
 வடிவேல் வடிவுமன் கண்ணுள்ளப்
 போதும் வருகின்றவே.

20

கொடியில் எழுதியிருப்பது இடபம்; அரையில் இருப்பவை கோவணமும் கீளும்; தலையில் அணிந்திருப்பது கொக்கின் இறகு; பாதத்தில் உள்ளது வீரக்கழல். மார்பில் பூசியிருப்பது திருநீறு; முடிமேல் ஐந்து தலை நாகமும் பிறைச்சந்திரனும் வாசனை மலராகிய கொன்றையும் உள்ளன. அவர் கையில் உள்ளது மூன்று நிலையாக உள்ள சூலப்படை. இவைகள் எப்போதும் என் கண்முன் வருகின்றன.

189. வருகின்ற மூப்பொடு தீப்பிணிக்
 கூற்றம்வை கற்குவைகல்
 பொருகின்ற போர்க்கொன்றும் ஆற்றகில்
 லேன்பொடி பூசிவந்துன்
 அருகொன்றி நிற்க அருளுகண்
 டாய்அழல் வாய்ரவம்
 வெருகொன்ற வெண்மதி செஞ்சடை
 மேல்வைத்த வேதியனே.

21

வருகின்ற வயோதிகமும் தீப்பிணியாகிய எமனும் நாளுக்கு நாள் தாக்குகின்ற போரும் ஆகிய இவற்றிற்குப் பொறுக்க முடியாதவனாக இருக்கிறேன். திருநீறு பூசி வந்து உன் அருகில் வந்து நிற்க அருள் செய்வாயாக. தீயைப் போன்ற நஞ்சு பொருந்திய வாயினையுடைய பாம்பையும் பிறைச் சந்திரனையும்

செஞ்சடைமேல் வைத்த வேதியனே, வேண்டுதலை
இறுதியில் பொருத்திக் கொள்க.

190. வேதியன் பாதம் பணிந்தேன்
பணிந்துமெய்ஞ் ஞானமென்னும்
சோதியென் பால்கொள்ள உற்றுநின்
றேற்(கு)இன்று தொட்டியதுதான்
நீதியென் றான்செல்வம் ஆவதென்
றேன்மேல் நினைப்புவண்டேர்
ஓதிநின் போல்வகைத் தேயிரு
பாலும் ஒழித்ததுவே.

22

சிவபெருமானது பாதங்களை வணங்கினேன்.
வணங்கியதும் உண்மையறிவு என்று சொல்லப்படுகிற
ஒளி என்மேல் பாய்ந்தது. உற்றுப் பார்த்த எனக்கு
இன்று முதல் இதுதான் நீதியென்றான். செல்வம் ஆவது
என்றேன். மேல் நினைப்பு வண்டு பொருந்திய அழகு.
கூந்தல் போல்வது வெறுத்துத் தள்ளி விட்டது
என்பதாம்.

நீதி - முறை.

191. ஒழித்தேன் பிறவியை ஊர்ந்தேன்
உவகையை ஒங்கிற்றுள்ளம்
இழித்தேன் உடம்பினை ஏலேன்
பிறரிடை இம்மனையும்
பழித்தேன் பழியே விளைக்கும்பஞ்
சேந்தியக் குஞ்சரமும்
தெழித்தேன் சிவனடி சேர்ந்தேன்
இனிமிகத் தெள்ளியனே.

23

பிறவியை ஒழித்துவிட்டேன்; மகிழ்ச்சியை
அடக்கி விட்டேன். உள்ளம் உயர்ந்த நிலையை

அடைந்தது. உடம்பை இழிவுடையதாக வெறுத்தேன்.
பிறரிடம் சென்று யாசிக்க மாட்டேன். குடும்ப
வாழ்க்கையையும் பழித்தேன். துன்பத்தையே தருகின்ற
ஐம்பொறிகளாகிய யானையையும் அடக்கினேன்.
சிவனது பாதங்களைச் சேர்ந்தேன்.

192. தெள்ளிய மாந்தரைச் சேர்ந்திலேன்
தீங்கவி பாடலுற்றேன்
ஒள்ளிய சொல்லும் பொருளும்
பெறேன்உரைத் தார்உரைத்த
கள்ளிய புக்காற் கவிகள்ஓட்
டார்;கடல் நஞ்சயின்றாய்
கொள்ளிய அல்லகண் டாய்புன்சொல்
ஆயினும் கொண்டருளே.

24

தெளிந்த அறிவினையுடைய மாந்தர்களிடம்
நான் சேரவில்லை. இனிமையான கவிகளைப்
பாடலானேன். சிறந்த சொற்களும் பொருளும் பெற
வில்லை. மற்றவர்கள் சொன்ன திருடப்பட்ட
அப்பாடல்களைப் புலவர்கள் ஏற்க மாட்டார்கள்.
கடலினின்றும் எழுந்த விடத்தைப் பருகினாய். அவை
கொள்ளத் தக்கனவல்ல. என்னுடைய சொற்கள்
அற்பமானவை என்றாலும் ஏற்றுக் கொள்வீர்களாக.

193. அருளால் வரும்நஞ்சம் உண்டுநின்
றாயை அமரர்குழாம்
பொருளார் கவிசொல்ல யானும்புன்
சொற்கள் புணர்க்கலுற்றேன்
இருளா சறவெழில் மாமதி
தோன்றவும் ஏன்றதென்ன
வெருளா(து) எதிர்சென்று மின்மினி
தானும் விரிகின்றதே.

25

தேவர்கள் மீது கொண்ட கருணையினால் கடலில் தோன்றிய விடத்தை உண்டு நின்ற உன்னை, அவர்கள் நற்பொருள்கள் நிறைந்த கவிகளைப் பாடி துதி செய்ய, யானும் பொருளற்ற பாடல்களைச் சேர்க்கலானேன். இருளாகிய குற்றம் நீங்க அழகிய சந்திரன் தோன்றவும் ஒத்திருக்கின்றது என்ன. அஞ்சாமல் எதிர் சென்று மின்மினிப் பூச்சியும் விளக்கு கின்றது.

194. விரிகின்ற ஞாயிறு போன்றது
மேனி;யஞ் ஞாயிறுகுழ்ந்து
ளிகின்ற வெங்கதிர் ஒத்தது
செஞ்சடை அச்சடைக்கீழ்ச்
சரிகின்ற காரிருள் போன்றது
கண்டம்அக் காரிருட்கீழ்ப்
புரிகின்ற வெண்முகில் போன்றுள
தால்எந்தை ஒன்பொடியே.

26

பரவுகின்ற சூரியனைப் போன்றது உன் மேனி; அச்சூரியனைச் சூழ்ந்து வெப்பம் பொருந்திய ஒளிக் கதிர் போன்றது உன் செந்நிறச் சடை; அச்சடையின் கீழ் தவழுகின்ற கருமையான இருள் போன்றது உன் நீலகண்டம்; அந்தக் கருமையான இருளின்கீழ் மிகுகின்ற வெண்முகில் போன்றுள்ளது என் தந்தையாகிய நீ அணிந்துள்ள திருநீற்றுப் பொடி.

195. பொடிக்கின் நிலமுலை போந்தில
பல்சொற் பொருள்தெரியா
முடிக்கின் நிலகுழல் ஆயினும்
கேண்மின்கள் மூரிவெள்ளம்
குடிக்கொண்ட செஞ்சடைக் கொண்டலங்
கண்டன்மெய்க் கொண்டணிந்த

கடிக்கொன்றை நாறுகின் நாள்அறி
யேன்பிறர் கட்டுரையே.

27

முலைகள் இன்னும் திரண்டு தோன்றவில்லை.
பற்கள் இன்னும் முளைக்கவில்லை. சொற்களுக்கு
இன்னும் பொருள் தெரியவில்லை. கூந்தல் இன்னும்
முடிக்கும் அளவுக்கு வளரவில்லை. என்றாலும்
கேளுங்கள். பெரிய வெள்ளம் பொருந்தியுள்ள செஞ்
சடையாகிய மேகம் அணிந்த மணம் பொருந்திய
கொன்றை மலரின் வாசனையை உடையவளாய்
இருக்கின்றாள். பிறர் சொல்வதை நான் அறியேன்.

196. உரைவளர் நான்மறை ஒதி
உலகம் எலாந் திரியும்,
விரைவளர் கொன்றை மருவிய
மார்பன் விரிசடைமேல்
திரைவளர் கங்கை நுரைவளர்
தீர்த்தம் செறியச்செய்த
கரைவளர் ஒத்துள தால்சிர
மாலைஎம் கண்டனுக்கே.

28

புகழ் பெருகுகின்ற நான்கு வேதங்களையும்
பாராயணம் செய்து உலகம் முழுவதிலும் திரிகின்ற
மணம் வீசுகின்ற கொன்றை மலர் பொருந்திய மார்பை
உடையவன், விரிந்த சடையின்மேல் அலைகள்
பெருகுகின்ற கங்கையின் நுரையோடு கூடிய புனித நீர்
செறியச் செய்த கரையின் வளர்ச்சி, தலையில்
அணிந்துள்ள மாலை அப் பெருமானுக்கு ஒத்துள்ளது.

197. கண்டங் கரியன் கரியர்
உரியன் விரிதருசீர்
அண்டங் கடந்த பெருமான்
சிறுமான் தரித்தபிரான்

பண்டன் பரம சிவனோர்
 பிரமன் சிரம்அரிந்த
 புண்தங் கயிலன் ப்யிலார
 மார்பன்எம் புண்ணியனே.

29

நீலகண்டத்தை உடையவன்; யானையின் உரித்த
 தோலை உடையவன்; பரந்த உலகங்களை எல்லாம்
 தாண்டிய பெருமான்; சிறிய மானைக் கையில்
 தரித்துள்ளவன்; பழைமையானவன்; பரமசிவன்;
 ஒப்பற்ற பிரமதேவனது தலையை அரிந்தவன்; ஊன்
 பொருந்திய சூலப்படையை உடையவன். ஆத்தி மலர்
 மாலை பொருந்திய மார்பை உடையவன்; அவனே
 நான் வணங்கும் புண்ணியனாகிய சிவபெருமான்
 என்றபடி.

198. புண்ணியன் புண்ணியல் வேலையன்
 வேலைய நஞ்சன்அங்கக்
 கண்ணியன் கண்ணியல் நெற்றியன்
 காரணன் காரியங்கும்
 விண்ணியன் விண்ணியல் பாணியன்
 பாணி கொளஉமையாள்
 பண்ணியன் பண்ணியல் பாடலன்
 ஆடற் பகபுதியே.

30

அறவடிவினன் ஊன் பொருந்திய சூலப்
 படையை உடையவன்; கடலில் உண்டான நஞ்சைக்
 கழுத்தில் உடையவன்; எலும்பு மாலையை
 உடையவன். நெற்றியில் கண்ணை உடையவன்;
 முத்தொழில்களுக்கும் காரணமானவன்; மேகங்கள்
 சஞ்சரிக்கின்ற விண் வடிவமானவன்; விண்ணில்
 பொருந்திய கங்கையை உடையவன்; உமாதேவியின்
 கையைப் பிடிக்கத் தகுதியுடையவன்; புகழ்ப் பாடல்

களை உடையவன். நடனமாடுகின்ற அந்தப் பசுபதியை நீ நாடுவாயாக.

199. பதியார் பலிக்கென்று வந்தார்
 ஒருவர்க்குப் பாவைநல்லீர்
 கதியார் விடைஉண்டு கண்முன்று)
 உளகறைக் கண்டமுண்டு
 கொதியார் மழுவுண்டு கொக்கரை
 உண்டிறை கூத்துமுண்டு
 மதியார் சடையுள மாலுள(து)
 ஈவது மங்கையர்க்கே.

31

தலைவர் பிச்சை வேண்டி வந்தார். அந்த ஒப்பற்ற தலைவர்க்குப் பாவை போன்ற, பெண்களே! விரைவாகச் செல்லும் காளை உண்டு; முன்று கண்கள் உள்ளன; கருமையான கழுத்தை உடையவன்; கொதித் தலைச் செய்யும் மழுவுண்டு; கொக்கரை யென்னும் வாத்தியத்தை உடையவன்; சிறிது கூத்தும் ஆடுவான்; பிறை அணிந்த சடையை உடையவன். மங்கையர்க்கு ஈவதாகிய மயக்கம் அவனிடம் உள்ளது.

200. மங்கைகொங் கைத்தடத் திங்குமக்
 குங்குமப் பங்கநுங்கி
 அங்கமெங் கும்நெகச் சங்கமங்
 கைத்தலத் துங்கவர்வான்
 கங்கைநங் கைத்திரைப் பொங்குசெங்
 கண்ணர வங்கள்பெரங்கிப்
 பங்கிதங் கும்மலர்த் திங்கள்தங்
 கும்முடிப் பண்டங்கனே.

32

மங்கையர்களின் கொங்கைகளில் குங்குமச் சேறு வருந்தி, உடல் முழுதும் உருக, மயிர்க் கற்றைகளின்

இடையே தங்கும் பழைமையான முழு எலும்பு அணிந்தவன். கங்கையின் அலைகள் பொங்கும். செங்கண் அரவங்கள் அங்கு தங்கியிருக்கும். பிறைச் சந்திரனும் இருக்கும். மங்கையர்களின் கைவளைகளையும் கவர்வான்.

201. பண்டங்கள் வந்து பலிதான்
 றான்பக லோற்கு)இடுஎன்றேன்
 அண்டங் கடந்தவன் அன்னம்என்
 றான்அயன் ஊர்தியென்றேன்
 கொண்டிங்(கு) உன்ஐயம்பெய் என்றான்
 கொடித்தேர் அநங்கன்என்றேன்
 உண்டிங்(கு) அமைந்ததென் றாற்கு)அது
 சொல்ல உணர்வற்றதே.

33

சிவபெருமான் வந்து பலிதா, பிச்சை இடு என்றான். கதிரவனுடைய (பல் இதா) பல்லைக் கொடு என்றேன். உலகங்களை எல்லாம் கடந்தவன் (அன்னம்) சோறு என்றான். அது பிரமனுடைய ஊர்தியாகிய அன்னப் பறவை என்றேன். இங்கு எடுத்து வந்து (ஐயம் பெய்) பிச்சை போடு என்றான். காமனுடைய ஐந்து கணைகளை எய்வாயாக என்றேன். இவைதான் இங்கு உள்ளவை என்று அவற்குச் சொல்ல அறிவு உண்டாயிற்று. இப் பாட்டில் சிலேடை அமைந்துள்ளன.

தட்ச யாகத்தில் சூரியனுடைய பல்லை *உடைத்த செய்தி இதில் குறிக்கப்படுகிறது.

202. உற்றடி யார்உல காளஓர்
 ஊனும் உறக்கும்இன்றிப்
 பெற்றம தாவதென்று) ஏறும்
 பிரான்பெரு வேல்நெடுங்கண்

சிற்றடி யாய்வெண்பல் செவ்வாய்
இவள்சிர மாலைக்(கு)என்றும்
இற்றிடை யாம்படி யாகாஎன்
னுக்கு மெலிக்கின்றதே.

34

இவருடைய அடியார்கள் எல்லாம் உலகை ஆண்டு கொண்டிருக்க, இவர் உணவும் உறக்கமும் இல்லாமல் இடபத்தை ஊர்தியாகக் கொண்டு திரியும் காரணம் என்ன? பெரிய வேல் போன்ற நீண்ட கண்களையும் சிறிய பாதங்களையும் வெண்மையான பற்களையும் சிவந்த வாயையும் உடைய இவள், அவருடைய தலைமாலைக்காக மனம் முறிந்து இடை துவண்டு வாடும் தன்மை போல மெலிக்கின்றதே.

203. மெலிக்கின்ற வெந்தீ வெயில்வாய்

இழுதழல் வாய்மெழுகு
கலிக்கின்ற காமம் கரதலம்
எல்லி துறக்கம்வெங்கூற்று)
ஒலிக்கின்ற நீருறு தீயொளி
யார்முக்கண் அத்தர்மிக்க
பலிக்கென்று வந்தார் கடிக்கொன்றை
சூடிய பல்லுயிரே.

35

வெப்பமான தீ மெல்லியது; வாய் வெண்ணெய் மெழுகு போல் பெருகுகின்ற நாமம். கையில் தீ வெங்கூற்றை அழித்தவன். ஒலிக்கின்ற நீரைத் தலையில் உடையவன். மிகுந்த தீயைப் போன்ற செந்நிறம் உடையவன். மூன்று கண்களையுடைய தலைவன். பிச்சை ஏற்று வந்துள்ளான். மணம் பொருந்திய கொன்றை மாலையைச் சூடுபவன்.

204. பல்லுயிர் பாகம் உடல்தலை

தோல்பக லோன்மறல்பெண்

வில்லியோர் வேதியன் வேழம்
 நிரையே பறித்துதைத்துப்
 புல்லியும் சுட்டும் அறுத்தும்
 உரித்துங்கொண் டான்புகழே
 சொல்லியும் பாடியும் ஏத்தக்
 கெடும்நங்கள் சூழ்துயரே.

36

இதில் நிரல் நிறைப் பொருள்கோள் வந்துள்ளது. பகலோன் பல்லைப் பறித்து, யமன் உயிரை உதைத்து, உமாதேவியின் பாகம் புல்லி, காமன் உடலைச் சுட்டு, பிரமன் தலையை அறுத்து, வேழத்தின் தோலை உரித்துப் புகழ் கொண்டவன் என்று முறையே கூட்டுக. அவனுடைய புகழைச் சொல்லியும் பாடியும் ஏத்தியும் வணங்கினால் நம்மைச் சூழ்ந்து வரும் துன்பங்கள் கெடும் என்பதாம்.

205. துயரும் தொழும்அழும் சோரும்
 துகிலும் கலையும்செல்லப்
 பெயரும் பிதற்றும் நகும்வெய்
 துயிர்க்கும் பெரும்பணிகூர்ந்து
 அயரும் அமர்விக்கும் மூரி
 நிமிர்க்கும்அந் தோஇங்ஙனே
 மயரும் மறைக்காட்டு இறையினுக்கு
 ஆட்பட்ட வாணுதலே.

37

திருமறைக்காட்டு (வேதாரண்யம்) இறைவனுக்கு ஆட்பட்ட வாணுதல் வருந்துவாள்; தொழுவாள்; அழுவாள்; சோர்வடைவாள்; ஆடையும் மேகலா பரணமும் நழுவ நடப்பாள்; பிதற்றுவாள்; நகைப்பாள்; பெருமூச்சு விடுவாள்; பெரும் பணி கூர்ந்து அயர்வாள்; மிகுதியாக விக்குவாள்; திமிர் விடுவாள்; அந்தோ! இவ்வாறு மயங்குவாள் என்க.

206. வாணுதற்(கு) எண்ணம்நன் றன்று
 வளர்சடை எந்தைவந்தால்
 நாணுதற்(கு) எண்ணாள் பலிகொடு
 சென்று நகும்நயந்து
 பேணுதற்(கு) எண்ணும் பிரமன்
 திருமால் அவர்க்(கு)அரிய
 தாணுவுக்(கு) என்னோ இராப்பகல்
 நைந்(கு)இவள் தாழ்கின்றதே.

38

ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடைய இவளுக்கு
 எண்ணம் நல்லதல்ல. பெரிய சடையை உடைய
 சிவபெருமான் வந்தால் நாண வேண்டுமென்று
 நினையாள். பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு போய்
 சிரிப்பாள். விரும்பித் தழுவுவதற்கு நினைப்பாள்.
 பிரமனும் திருமாலும் தேடியும் காண முடியாத
 சிவபெருமானுக்கு என்ன காரணம் பற்றி இவள் இரவு
 பகல் இவ்வாறு தாழ்ந்து போகின்றாள்?

207. தாழும் சடைசடை மேலது
 கங்கையக் கங்கைநங்கை
 வாழும் சடைசடை மேலது
 திங்கள்அத் திங்கட்பிள்ளை
 போழும் சடைசடை மேலது
 பொங்கர(வு) அவ்வரவம்
 வாழும் சடைசடை மேலது
 கொன்றையெம் மாமுனிக்கே.

39

தாழ்ந்திருக்கும் சடைமேல் உள்ளது கங்கை. அந்த
 கங்கையாகிய நங்கை வாழும் சடை மேலது பிறைச்
 சந்திரன். அது பிளந்து செல்லும் சடை மேல் உள்ளது
 சிறுகின்ற பாம்பு. அந்தப் பாம்பு வாழும் சடை மேல்

உள்ளது கொன்றை மலர். இவை யாவும் எம் முனிவர் தலைவனாகிய பரமனது சிரசில் உள்ளவை.

208. முனியே முருகலர் கொன்றையி
 னாய்என்னை மூப்பொழித்த
 கனியே கழலடி அல்லால்
 களைகண்மற்று) ஒன்றுமிலேன்
 இனியேல் இருந்தவம் செய்பேன்
 திருந்தவஞ் சேநினைந்து
 தனியேன் படுகின்ற சங்கடம்
 ஆர்க்கினிச் சாற்றுவனே.

40

முனிவனே! மணம் வீசுகின்ற கொன்றை மலரைச் சூடியவனே! என்னுடைய முதுமையைப் போக்கிய கனியே! உன்னுடைய திருவடிகளை அல்லாமல் வேறு பற்றுக் கோடு எனக்கு இல்லை. இனிமேல் ஏற்றுக் கொள்வாயாக. பெருந் தவம் செய்ய மாட்டேன். நான் திருந்துவதற்கு ஐம்புலன்களின் விடயங்களையே எண்ணி, தனியேன் படுகின்ற சங்கடத்தை யார்க்கு இனி சொல்லுவேன்.

209. சாற்றுவன் கோயில் தலையும்
 மனமும் தவம்இவற்றால்
 ஆற்றுவன் அன்பெனும் நெய்சொரிந்து)
 ஆற்றிஅம் சொல்லரால்
 ஏற்றுவன் ஈசன்வந்து) என்மனத்
 தான்என்று) எழுந்தலரே
 தூற்றுவன் தோத்திரம் ஆயின
 வேயினிச் சொல்லுவனே.

41

சிதம்பரத்தைத் துதிப்பேன். தலை, மனம், தலம் இவற்றால் செய்வேன். அன்பென்ற நெய்யை வார்த்து,

அழகிய சொல்லாகிய மலரால் அருச்சிப்பேன். என்
மனத்தில் இருப்பவன் என்று எழுந்து பலர் அறியச்
சொல்வேன். இனி தோத்திரப் பாடல்களைப்
பாடுவேன்.

210. சொல்லா தனகொழு நாவல்ல
சோதியுள் சோதிதன்பேர்
சொல்லாச் செவிமரம் தேறித்
தொழாதகை மண்திணிந்த
கல்லாம் நினையா மனம்வணங்
காத்தலை யும்பொறையாம்
அல்லா அவயவம் தானும்
மனிதர்க்கு(கு) அசேதனமே.

42

இறைவனைப் புகழாதன இரும்புக் கொழு.
நாக்குகள் அல்ல. பேரொளியாக விளங்கும்
பரம்பொருளின் புகழ் நுழையாத காது மரம். தெளிந்து
தொழாத கைகள் மண் திணிந்த கல். அவனை
நினைக்காத மனமும் வணங்காத தலையும் சலதாரை
அடைக்குங் கல். இறைவன் பொருட்டாகப் பயன்
படாத உறுப்புக்கள் சடப் பொருள்களாம்.

211. தனக்குன்றம் மாவையம் சங்கரன்
தன்னருள் அன்றிப்பெற்றால்
மனக்கென்றும் நஞ்சிற் கடையா
நினைவன் மதுவிரியும்
புனக்கொன்றை யான்அரு ளால்புழு
வாகிப் பிறந்திடினும்
எனக்கென்றும் வானவர் பொன்னுல
கோ(டு)ஒக்க எண்ணுவனே.

43

பொருட் குவியலையும் பெரிய நிலத்தையும்
சங்கரனுடைய அருள் இல்லாமல் பெற்றால்,

மனத்தின்கண் நஞ்சை விடக் கீழ்ப்பட்டதாக
எண்ணுவேன். தேன் நிறைந்த கொன்றை
மலரையுடையவனது அருளால் புழுவாகப்
பிறந்தாலும் எனக்கு என்றும் தேவர்களது
பொன்னுலகுக்குச் சமமாக எண்ணுவேன்.

212. எண்ணம் இறையே பிழைக்கும்
கொலாம்இமை யோர்இறைஞ்சும்
தண்ணம் பிறைச்சடைச் சங்கரன்
சங்கக் குழையன்வந்தென்
உண்ணன் குறைவது அறிந்தும்
ஒளிமா நிறங்கவர்வான்
கண்ணும் உறங்காது இராப்பகல்
எய்கின்ற காமனுக்கே.

44

நினைவு சிறிது தவறுமோ? தேவர்கள் வணங்கும்
குளிர்ந்த பிறை சூடிய சடையினையுடைய சங்கரனும்
சங்காலாகிய குண்டலங்களை உடையவனுமாகிய
இறைவன் வந்து என் மனத்தில் நன்றாகத் தங்கி
யிருப்பது அறிந்தும், ஒளி பொருந்திய நிறம் கவரும்
பொருட்டுக் கண் உறங்காமல் இரவுபகல் மலர் அம்பு
களை விடுக்கும் காமனுக்காக மனம் சிறிது தவறுமோ
என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

213. காமனை முன்செற்றது என்றாள்
அவளிவள் காலன்என்னும்
தாமநன் மார்பனை முன்செற்றது
என்றுதன் கையெறிந்தாள்
நாம்முனம் செற்றதன் றாரைஎன்
றே(கு)இரு வார்க்கும்அஞ்சி
ஆமெனக் கிற்றிலர் அற்றெனக்
கிற்றிலர் அந்தணரே.

45

மன்மதனை முன்பு அழித்தது என்றாள். அவள், இவள் எமன் என்னும் தாமநன் மார்பனை முன்; அழித்தது என்று தன் கையே வீசினாள். தேவரீர் முதலில் அழித்தது அல்ல என்று சொன்ன எனக்கு இருவர்க்கும் அஞ்சி ஆம் என்றும் கூற மாட்டார்; அல்ல என்றும் கூறமாட்டார் அந்தணராகிய இப் பரமர்.

214. அந்தண ராம்இவர் ஆரூர்
உறைவதென் றேன்அதுவே
சந்தனை தோளியென் றார்தலை
யாய சலவர் என்றேன்
பத்தனை கையாய் அதுவும்கண்
டென்றார் உமையறியக்
கொந்தனை தாரீர் உரைமின்னன்
றேன்துடி கொட்டினரே.

46

அந்தணராகிய இப்பரமர் உறைவது (ஆர் ஊர்) எவருடைய ஊர் என்றேன். சந்தனக் குழம்பு பூசப்பட்ட தோள்களையுடைய பெண்ணே! அதுவே - ஆருரே; திருவாரூரே என்றார். முதன்மையான சலம் பேசுகின்றவர் என்றேன். பந்தாடுகின்ற கைகளை உடையவளே! சலவர் - சலமாகிய கங்கையை முடியிற் கொண்டவர் என்றார். உமை அறிய - உம்மை அறிந்து கொள்ளுமாறு (உமாதேவியார் சாட்சியாக) பூங்கொத்து பொருந்திய மாலையைத் தருவீராக (பூங்கொத்து பொருந்திய படுக்கையைத் தருவீராக) என்றேன். உடுக்கையை அடித்தார். இதில் சிலேடையணி உள்ளது.

215. கொட்டும் சிலபல குழநின்
றார்க்கும்குப் புற்றெழுந்து

நட்ட மறியும் கிரீடிக்கும்
 பாடும் நகும்வெருட்டும்
 வட்டம் வரும்அருஞ் சாரணை
 செல்லும் மலர்தயங்கும்
 புட்டங்(கு) இரும்பொழில் சூழ்மறைக்
 காட்டான் பூதங்களே.

47

பறவைகள் தங்கும் நெருங்கிய மலர்ச் சோலை
 களையுடைய திருமறைக்காட்டிலுள்ள இறைவனது
 பூதங்கள் கை கொட்டும்; ஒன்றாகக் கூடி நின்று
 ஆரவாரிக்கும்; குதித்தெழுந்து கூத்தாடும்;
 விளையாடும்; பாடும்; சிரிக்கும்; அச்சுறுத்தும்; வட்ட
 மாகச் சுற்றி வரும். வரிசையாகச் செல்லும்.

216. பூதப் படையுடைப் புண்ணிய
 ரேபுறஞ் சொற்கள்நும்மேல்
 ஏதப் படஎழு கின்றன
 வாலிளை யாளொடும்மைக்
 காதற் படுப்பான் கணைதொட்ட
 காமனைக் கண்மலரால்
 சேதப் படுத்திட்ட காரணம்
 நீரிறை செப்புமினே.

48

பூதப் படைகளை உடைய புண்ணியரே! பழிச்
 சொற்கள் உம்மேல் குற்றம் உண்டாக எழுகின்றன.
 பார்வதியோடும் விருப்பமாகச் சேர்க்குமாறு மலரம்பு-
 களைத் தொடுத்த மன்மதனைக் கண் மலரால் அழித்து
 விட்ட காரணத்தை நீர் சிறிது கூறுவீராக.

217. செப்பனக் கொங்கைக்குத் தேமலர்க்
 கொன்றை நிறம்பணித்தான்
 மைப்புரை கண்ணுக்கு வார்புனல்
 கங்கைவைத் தான்மனத்துக்கு)

ஒப்பன இல்லா ஒளிகிளர்
 உன்மத் தழும்அமைத்தான்
 அப்பனை அம்மனை நீயென்
 பெறாதுநின் றார்க்கின்றதே.

49

கிண்ணத்தைப் போன்ற முலைகளுக்குத் தேன் பொருந்திய கொன்றைப் பூவின் நிறத்தைக் கொடுத்தான். மை பூசிய கண்களுக்கு நீர் விட்டு அழுது கொண்டிருக்குமாறு செய்தான். மனத்துக்கு ஒப்புமையில்லாத ஒளியுள்ள மயக்கத்தை அமைத்தான். அப்பனே இது தகுமோ என்று ஆரவாரம் செய்கின்றாள் என்பதாம். பிரிவினால் மார்பில் பசலை நிறம் வந்தது என்பது பொருள்.

218. ஆர்க்கின்ற நீரும் அனலும்
 மதியும்ஐ வாய்அரவும்
 ஓர்க்கின்ற யோகும் உமையும்
 உருவும் அருவும்வென்றி
 பார்க்கின்ற வேங்கையும் மாணும்
 பகலும் இரவும்எல்லாம்
 கார்க்கொன்றை மாலையி னார்க்குடன்
 ஆகிக் கலந்தனவே.

50

ஒன்றோடு ஒன்று ஒவ்வாத பொருள்களை உடன் வைத்தவன் என்றபடி.

ஒலிக்கின்ற நீரையும் தீயையும், பிறைச் சந்திரனையும் ஐந்து தலைகளையுடைய பாம்பையும், நினைத்தற்குரிய யோகத்தையும் உமையையும், உருவுள்ள பொருளையும், உருவம் இல்லாத பொருளையும், புலியையும் மானையும், பசலையும்

இரவையும், கொன்றை மாலையினை உடையவர்
இணைத்து வைத்துள்ளார்.

219. கலந்தனக் கென்பலர் கட்டிழி
வார்கொன்றை கட்டரவார்
சலந்தனக் கண்ணிய கானகம்
ஆடியோர் சாணகமும்
நிலந்தனக் கில்லா அகதியன்
ஆகிய நீலகண்டத்து
அலந்தலைக்கு(கு) என்னே அலந்தலை
யாகி அழிகின்றதே.

51

அணிகலம் எலும்பு. முறுக்கு விரிகின்ற
கொன்றை மலர் அணிந்தவர். அரையில் கட்டி
இருப்பது பாம்பு. நிறைந்த வெள்ளப் பெருக்கு
உடையவர். நெருங்கியுள்ள மயானத்தில் ஆடுபவர்.
ஒரு சாண் அகலமுள்ள நிலமும் தனக்குச்
சொந்தமாய்ப் பெற்றிராத அகதியாகிய நீலகண்டத்து
துக்கமுடையவனுக்கு ஏன் இவள் துக்க
முடையவளாகி அழிகின்றாள்?

220. அழிகின்ற(து) ஆருயிர் ஆகின்ற(து)
ஆகுலம் ஏறிடும்மால்
இழிகின்ற சங்கம் இருந்த
முலைமேல் கிடந்தனபீர்
பொழிகின்ற கண்ணீர் புலர்ந்தது
வாய்கலை போனவந்தார்
மொழிகின்ற(து) என்இனி நான்மறை
முக்கண் முறைவனுக்கே.

அருமையான உயிர் அழிகின்றது. கவலை
மிகுகின்றது. மயக்கம் ஏறுகின்றது. சங்க வளையல்கள்

நழுவி விழுகின்றன. முலைகளின் மீது பசலை படர்ந்தது. கண்களிலிருந்து நீர் பொழிகின்றது. வாய் உலர்ந்தது. தூது சென்று வந்த பெண்கள் நான்மறை உணர்ந்த முக்கண்ணனாகிய பரமனுக்கு இனி சொல்ல வேண்டியது என்ன இருக்கின்றது?

221. முறைவனை மூப்புக்கு நான்மறைக்
கும்முதல் ஏழ்கடலந்
துறைவனைச் சூழ்கயி லாயச்
சிலம்பனைத் தொன்மைகுன்றா
இறைவனை எண்குணத்து) ஈசனை
ஏத்தினர் சித்தம்தம்பால்
உறைவனைப் பாம்பனை யாம்பின்னை
என்சொல்லி ஓதுவதே.

53

நீதி உடையவன். முதுமைக்கும் நான்கு மறை களுக்கும் முதல்வன். ஏழ் கடல் துறையை உடையவன். கயிலாய மலையை உடையவன். பழைமை குறையாத இறைவன். எண் குணத்தானாகிய ஈசன். தன்னைத் துதிப்பவர்களின் மனத்தில் வாழ்பவன். பாம்பை ஆபரணமாக உடையவன். யாம் அத்தகைய பெருமானை இன்னும் என்ன சொல்லிப் பாடுவது?

222. ஓதவன் நாமம் உரையவன்
பல்குணம் உன்னைவிட்டேன்
போதவன் பின்னே பொருந்தவன்
வாழ்க்கை திருந்தச்சென்று
மாதவ மாகிடு மாதவ
மாவளர் புன்சடையான்
யாதவன் சொன்னான் அதுகொண்(டு)
ஒழியினி ஆரணங்கே.

54

ஆரணங்கே! அவனுடைய பெயரை
 உரைப்பாயாக. அவனுடைய பல நற்குணங்களைச்
 சொல்வாயாக. உன்னை விட்டுவிட்டேன். அவன்
 பிறகே செல்லக் கடவாய். அவனுடைய வாழ்க்கை
 யோடு இணைந்து கொள். திருந்த வேண்டுமானால் நீ
 சென்று சிறந்த தவமுடையவளாக இருக்கக் கடவாய்.
 மாதவத்தோனாகிய அந்த இறைவன் என்ன சொல்
 கிறானோ அதன்படி செய். இனிச் செல்வாயாக.

223. ஆரணங் கின்முகம் ஐங்கணை
 யானகம் அவ்வகத்தில்
 தோரணந் தோனவன் தேரகல்
 அல்குல்தொன் மைக்கண்வந்த
 பூரண கும்பம் முலையிவை
 காணப் புரிசடைஎம்
 காரணன் தாள்தொழும் அன்போ
 பகையோ கருதியதே.

55

அரிய தெய்வப் பெண்ணின் முகம் காமனது
 வீடாம்; அவ்வீட்டில் அவனது தேர் அகன்ற அல்குல்;
 பழைமையாக வந்த பூரண கும்பம் முலைகள்; இவை
 காண நெருங்கிய சடையை உடையவன்; எம்
 காரணனாகிய அவன் தான் தொழும் அன்போ
 பகையோ கருதியது? இதற்கு விடை அடுத்த பாட்டு.

224. கருதிய(து) ஒன்றில்லை ஆயினும்
 கேண்மின்கள் காரிகையாள்
 ஒருதின மும்முள ளாகஒட்
 டாதொடுங் கார்ஒடுங்கப்
 பொருதநன் மால்விடைப் புண்ணியன்
 பொங்கிளங் கொன்றைஇன்னே

தருதிர்நன் றாயிடும் தாரா
விடிற்கொல்லும் தாழ்இருளே.

56

கருதியது ஒன்றில்லை ஆயினும், கேளுங்கள்.
இப்பெண் ஒரு நாளும் உயிரோடு இருப்பவளாக
விடாமல் பகைவர்கள் ஒடுங்கப் போர் செய்து அழித்த
பெரிய இடப வாகனத்தையுடைய சிவபெருமான்
அணிந்துள்ள பொங்கிளங் கொன்றை மாலையை
இப்போதே தாருங்கள். குணமடைவாள்.
தராவிட்டால் நிரம்பிய இருள் அவளைக் கொன்று
விடும்.

225. இருளார் மிடற்றால் இராப்பகல்
தன்னால் வரைமறையால்
பொருளார் கமழ்கொன்றை யால்முல்லை
புற்றர வாடுதலால்
தெருளார் மதினிகம் பால்பெளவந்
தெண்புனல் தாங்குதலால்
அருளாற் பலபல வண்ணமு
மாஅரன் ஆயினனே.

57

இருள் நிறைந்த கண்டத்தாலும், இரவாலும்
பகலாலும் மலையிலுள்ள மானாலும், பொன்னிறம்
பொருந்திய மணமுள்ள கொன்றையாலும், முல்லை
யிலுள்ள புற்றில் வாழும் பாம்பு ஆடுதலாலும்,
விளக்கம் பொருந்திய மதியோடு கூடிய விசும்பாலும்,
கடலின் தெளிந்த நீரைத் தாங்குதலாலும், அருளாலும்
பலபல வண்ணங்களாக அரன் ஆயினன். குறிஞ்சி
முதலிய ஐந்து நில இயல்புகளும் பெற்றான் என்றபடி.

தெண்புனல் - கங்கை.

226. ஆயின அந்தணர் வாய்மை
 அரைக்கலை கைவளைகள்
 போயின வாள்நிகர் கண்ணுறு
 மைந்தீர் முலையிடையே
 பாயின வேள்கைக் கரபத்
 திரத்துக்குச் சூத்திரம்போல்
 ஆயின பல்சடை யார்க்கு(கு)அன்பு
 பட்டவெம் ஆயிழைக்கே.

58

சிவபெருமானுக்கு அன்பு பட்ட ஆயிழைக்கு அந்தணர்களது உண்மையுரை ஆயின. அரையிலுள்ள ஆடையும் கையிலுள்ள வளையல்களும் நழுவின. வாள் போன்ற கண்களிலிருந்து பெருகிய மையோடு கூடிய நீர்த்தாரைகள் முலைகள் மீது ஒழுகிப் பாய்ந்தன. மன்மதனது கையிலுள்ள ஈர்வாளுக்குச் சூத்திரம் போல் ஆயின.

227. இழையார் வனமுலை வீங்கி
 இடையிறு கின்ற(கு)இற்றால்
 பிழையாள் நமக்கிவை கட்டுண்க
 என்பது பேச்சுக்கொலாம்
 கழையார் கழுக்குன்ற வாணனைக்
 கண்டனைக் காதலித்தாள்
 குழையார் செவியொடு கோலக்
 கயற்கண்கள் கூடியவே.

59

அணிகலன்கள் பொருந்திய அழகிய முலைகள் இடை முரியும் தன்மை உடையதாக இருக்கிறது. அவ்வாறு முரிந்தால் உயிர் பிழையாள். இந்நோய் தணியும் என்று சொல்வதற்கில்லை. மூங்கில் புதர்கள் நிறைந்த திருக்கழுக்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனும் நீலகண்டனுமாகிய இறைவனைக்

காதலித்தாள். குண்டலம் பொருந்திய செவியோடு
அழகிய கயல் போன்ற கண்கள் கூடின.

228. கூடிய தன்னிடத் தான்உமை
யாளிடத் தானையுயர்நு)
ஈடிய பல்சடை மேற்றெரி
வண்ணம் எனப்பணிமின்
பாடிய நான்மறை பாய்ந்தது
கூற்றைப் படர்புரஞ்சுட்டு)
ஆடிய நீறுசெஞ் சாந்திவை
யாம்எம் அயன்எனவே.

60

உமையவளை இடப்பாகத்தில் கொண்டவனும்
திருவையாற்றை இடமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய
இறைவனது சடையின் மேல் இருப்பது தீயின் நிறம்
என்று பணியுங்கள். பாடிய நான்கு வேதங்களும்
பாய்ந்தது. கூற்றை உதைத்து ஆடிய திருநீறு செஞ்சாந்து
இல்லை. இவை நம் நல்வினையே.

229. அயமே பலிஇங்கு மாடுள
தாணுவோர் குக்கிக்கிடப்
பயமே மொழியும் பசுபதி
ஏறெம்மைப் பாய்ந்திடுமால்
புயமேய் குழலியர் புண்ணியர்
போமின் இரத்தூல்பால்லா
நயமே மொழியினும் நக்காம்அம்
மாஉம்மை நாணுதுமே.

61

இங்கு புண்ணியமே பிச்சை. மாட்டிலேறும்
சிவபெருமான் நல்ல மொழிகளையே சொன்னாலும்
நக்கராய் இருக்கிறார். அதாவது ஆடையற்றவராய்
இருக்கிறார். அவருடைய வயிறு வருத்தத்தையே

சொல்லும். அவருடைய ஊர்தியாகிய காளை
எம்மைப் பாய்ந்திடும். அழகிய கூந்தலையுடைய
புண்ணியர் போய்விடுங்கள். யாசிக்க வேண்டா
பொல்லாதது என்பதாம்.

230. நாணா நடக்க நலத்தார்க்கு)
இடையில்லை நாம்எழுத
ஏணார் இருந்தமி ழால்மற
வேனுந் நினைமின்என்றும்
பூணார் முலையீர் நிருத்தன்
புரிசடை எந்தைவந்தால்
காணா விடேன்கண் டிரவா
தொழியேன் கடிமலரே.

62

நாணாமல் நடக்க நலத்தார்க்கு சமயம் வாய்ப்பு
தில்லை. நாம் எழுத இடையில்லை என்பதுமாம்.
மேன்மை பொருந்திய சிறந்த தமிழ்ப் பாடல்களால்
உன்னை மறவாமல் துதிப்பேன். நினையுங்கள்.
ஆபரணம் அணிந்த முலைகளை உடையீர், திருக்கூத்
தியற்றும் புரிசடை எந்தை வந்தால் நான் பார்க்காமல்
விடமாட்டேன். கண்டு கடி மலரை யாசிக்காமல்
இருக்க மாட்டேன்.

231. கடிமலர்க் கொன்றை தரினும்புல்
லேன்கலை சாரலொட்டேன்
முடிமலர் தீண்டின் முனிவன்
முலைதொடு மேற்கெடுவன்
அடிமலர் வானவர் ஏத்தநின்
றாய்க்(கு)அழ கல்லஎன்பன்
தொடிமலர்த் தோள்தொடு மேல்திரு
ஆணை தொடங்குவனே.

63

மணமுள்ள கொன்றை மாலையைத் தந்தாலும்
தழுவ மாட்டேன். ஆடையை அவர் மீது பட விட
மாட்டேன். முடி மலரைத் தொட்டால் சினப்பேன்.
முலைகளைத் தொட்டால் அழுது புலம்புவேன்.
தேவர்கள் வணங்கும் பெருமானுக்கு இது ஒழுங்கல்ல
என்பேன். தொடி மலர்த் தோள்களைத் தொட்டால்
தொடக்கூடாது என்று ஆணையிட்டுத் தடுப்பேன்.

232. தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா

துறப்பர் துறந்தவரே
உங்கிய வேட்கை அரன்பால்
இலர்அஃது நாற்பறவை
முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண்
னார்க்கன்றி இங்கும்அன்றிக்
கிடங்கின்றி பட்ட கராஅனை
யார்பல கேவலரே.

64

துறவிகள் ஆரம்பித்த வாழ்க்கையை வீணாக
ஒழித்து விடுவர். ஆசை ஒழிந்தவர் அன்பாக இலர்.
வண்டுகள் மொய்த்து நெருங்கியுள்ள சிவந்த சடையை
யுடைய முக்கண்ணார்க்கும் அன்றி இங்கும் அன்றி
அகழியில் அகப்பட்டுள்ள முதலையைப் போன்றவர்
இழிவுடையர் என்பதாம்.

233. வலந்தான் கழல்இடம் பாடகம்

பாம்பு வலம்இடமே
கலந்தான் வலம்நீ றிடம்சாந்
தெரிவலம் பந்திடமென்
பலந்தார் வலம்இடம் ஆடகம்
வேல்வலம் ஆழிஇடம்
சலந்தாழ் சடைவலம் தண்ணங்
குழல்இடம் சங்கரற்கே.

65

இது, மாதொர் பாதியனது திருக்கோல வருணனை. சங்கரருக்கு வலப்பக்கம் வீரக்கழல். இடப்பக்கம் பாடகம் என்னும் அணி. பாம்பு வலப்பக்கம். இடப்பக்கம் மேக்லை. வலப்பக்கம் திருநீறு. இடப்பக்கம் சாந்து. வலப்பக்கம் தீ. பந்து இடப்பக்கம். அசைகின்ற எலும்பு மாலை வலப்பக்கம். பொன்னரி மாலை இடப்பக்கம். வேல் (முத்தலை சூலம்) வலப்பக்கம். சக்கரம் இடப்பக்கம். நீர் தாழ் சடை வலப்பக்கம். தண்ணிய கூந்தல் இடப்பக்கம் என்பதாம்.

234. சங்கரன் சங்கக் குழையன்
 சரணார விந்தந்தன்னை
 அங்கரங் கூப்பித் தொழுதாட்
 படுமின்தொண் டாந்மனார்
 கிங்கரர் தாம்செய்யும் கீழா
 யினமிறை கேட்டலுமே
 இங்கரம் ஆயிரம் ஈரளன்
 நெஞ்சம் எரிகின்றதே.

66

தொண்டார்களே! சங்கரனும் சங்கக் குழையை உடையவனுமாகிய இறைவனது திருவடித் தாமரை மலர்களை அழகிய கைகளைக் குவித்து வணங்கி அவனுக்குத் தொண்டு செய்யுங்கள். எமனுடைய ஆட்களாகிய கிங்கரர்கள் இழிவான தொல்லைகளைச் சிறிது கேட்ட அளவில், இரும்பை அராவுங் கருவிகள் பல அராவ, நெஞ்சம் எரிகின்றது.

235. எரிகின்ற தீயொத்து) உளசடை
 ஈசற்(கு)அத் தீக்(கு)இமையோர்
 சொரிகின்ற பாற்கடல் போன்றது
 சூழ்புனல் அப்புனலிற்

சரிகின்ற திங்களோர் தோணிஓக்
கின்ற(து)அத் தோணிஉய்ப்பான்
தெரிகின்ற திண்கழை போன்றுள
தால்அத் திறல்அரவே.

67

ஈசனுக்கு எரிகின்ற தீ போன்றுள்ளது சடை. அத்
தீயினுக்குத் தேவர்கள் சொரிகின்ற பாற்கடல்
போன்றுள்ளது கங்கை. அந்நீரில் ஒதுங்கிச் செல்லு
கின்ற சந்திரன் தோணி போன்றுள்ளது. அத் தோணி
யைச் செலுத்த திண்கழை போன்றுள்ளது பாம்பு.

இப்பாட்டில் உவமையணி பயின்று வந்துள்ளது.
திண் கழை - கெட்டியான மூங்கில்.

236. அரவம் உயிர்ப்ப அழலும்அங்
கங்கை வளாய்க்குளிரும்.
குரவங் குழல்உமை ஊடற்கு
நைந்துரு கும்அடைந்தோர்
பரவும் புகழ்அண்ணல் தீண்டலும்
பார்வா னவைவிளக்கும்
விரவும் இடர்இன்பம் எம்இறை
குடிய வெண்பிறையே.

68

பாம்பு மூச்சு விட கங்கை வெம்மையடையும்.
கலத்தலினால் குராமலர் குளிரும். உமாதேவி ஊடற்கு
வருந்துவாள். அடியார்கள் போற்றும் கீர்த்தியை
உடைய சிவபெருமான், தொட்டவுடன் அவர் குடிய
வெண்பிறை நிலத்தையும் வானத்தையும் விளங்கச்
செய்யும். பிறை இடரும் இன்பமும் கலந்து
அனுபவிக்கும் என்பதாம்.

237. பிறைத்துண்டம் குடலுற் றோபிச்சை
கொண்டனல் ஆடலுற்றோ

மறைக்கண்டம் பாடலுற் றோஎன்பும்
 நீறும் மருவலுற்றோ
 கறைக்கண்டம் புல்லலுற் றோகடு
 வாய்அர ஆடலுற்றோ
 குறைக்கொண் டிவள்அரன் பின்செல்வ
 தென்னுக்குக் கூறுமினே.

69

பிறைச் சந்திரனை அணிதலை விரும்பியோ,
 பிச்சை ஏற்று தீயில் ஆடுதலை விரும்பியோ, மறையைக்
 கண்டத்திலிருந்து பாடுதலை விரும்பியோ, எலும்பும்
 திருநீறும் அணிதலை விரும்பியோ, நீலகண்டத்தைத்
 தழுவ விரும்பியோ, நஞ்சு பொருந்திய
 பற்களையுடைய பாம்பு ஆடுவதை விரும்பியோ,
 குறையைக் கூறிக் கொண்டு இவள் அரன் பின்
 செல்வது என்ன காரணம் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

238. கூறுமின் ஈசனைச் செய்ம்மின்குற்
 றேவல் குளிர்மின்கண்கள்
 தேறுமின் சித்தம் தெளிமின்
 சிவனைச் செறுமின்செற்றம்
 ஆறுமின் வேட்கை அறுமின்
 அவலம் இவைநெறியா
 ஏறுமின் வானத்து) இருமின்
 விருந்தாய் இமையவர்க்கே.

70

ஈசனைப் புகழ்ந்து பாடுங்கள்; அவனுக்குக்
 குற்றேவல் செய்யுங்கள். கண்கள் குளிர்மமாறு
 செய்யுங்கள். மனம் தெளியுங்கள். சிவனை அறியுங்கள்.
 கோபத்தை அடக்குங்கள். வேட்கை தணியுங்கள்.
 பயனில்லாத செயல்களை அறுத்து எறியுங்கள். இவை
 களையே வழியாகக் கொண்டு வானுலகம் ஏறுங்கள்.
 தேவர்களுக்கு விருந்தாய் இருங்கள்.

வானத்து - சிவலோகத்து.

239. இமையோர் கொணர்ந்திங்(கு) இழித்திட
நீர்மைகெட்(டு) ஏந்தல்பின்போய்
அமையா நெறிச்சென்றோர் ஆழ்ந்த
சலமக ளாய்அணைந்தே
எமையாளு டையான் தலைமக
ளாஅங்(கு) இருப்பஎன்னே
உமையாள் அவள்கீழ் உறைவிடம்
பெற்றோ உறைகின்றதே.

71

தேவர்கள் கொண்டு வந்து இம்மண்ணுலகத்தில் இறங்கச் செய்ய நல்லியல்பு அழிந்து பகீரதன் பின்னால் சென்று பொருந்தாத வழியில் சென்று ஒரு சலமகளாய் அணைந்து இறைவனுக்குத் தலைமகளாய் அங்கு இருக்கவும் உமாதேவியார் அவளுக்குக் கீழ் தங்குமிடம் பெற்று வாழ்வதும் என்ன வியப்பு.

கங்கை தலையில் இருக்க, உமை கீழ் உறைவது நியாயமா என்றபடி.

240. உறைகின் றனர்ஐவர் ஒன்பது
வாயில்ஓர் மூன்றுளதால்
மறைகின்ற என்பு நரம்போ(டு)
இறைச்சி உதிரம்மச்சை
பறைகின்ற தோல்போர் குரம்பை
பயன்இல்லை போய்அடையின்
அறைகின்ற தெண்புனல் செஞ்சடைக்
கொண்டோன் மலரடிக்கே.

72

இவ்வுடம்பில் ஐம்புலன்களும் ஒன்பது வாயில் களும் மூன்று சரீரங்களும் உள்ளன. எலும்பு, நரம்பு, இறைச்சி, உதிரம், பச்சை இவைகளோடு இழித்துக் கூறப்படுகின்ற தோலால் போர்க்கப்பட்ட சிறு குடிசை இது. இதனால் பயன் இல்லை. ஒலிக்கின்ற தெளிந்த

புனலைச் செஞ்சடையில் கொண்டோனது மலரடி
களை அடைமின். நற்கதி கீழ்றுவீர்கள் என்றபடி.

241. அடிக்கண்ணி கைதொழு தார்க்கு)அகன்
ஞாலங் கொடுத்தநாய்
வடிக்கண்ணி நின்னைத் தொழுவளை
கொண்டனை வண்டுண்கொன்றைக்
கடிக்கண்ணி யாய்எமக்கு) ஒருர்
இரண்டகங் காட்டினையால்
கொடிக்கண்ணி மேல்நல்ல கொல்வேறு)
உயர்த்த குணக்குன்றமே.

73

கயிறு கட்டிய கொடியில் காளை உருவை எழுதி
உயர்த்திய குணக் குன்றமே! ஓர் ஊரில் இரண்டு
விதமான மன இயல்பைக் காட்டினாய். இது நியாயமா
என்றபடி. எப்படியெனில்,

திருவடிகளை அடைந்து கைதொழுதார்க்கு
அகன்ற உலகைக் கொடுத்து, மாவடு போன்ற
கண்களை உடையவள் நின்னைத் தொழுதபோது
அவளது கை வளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டாய்.
வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கொன்றை மாலையைத்
தலையில் சூடியவரே, ஒரே ஊரில் வஞ்சனையைக்
காண்பித்தாய்.

242. குன்றெடுத் தான்செவி கண்வாய்
சிரங்கள் நெரிந்தலற
அன்றடர்த் தற்றுக்கச் செற்றவன்
நற்றவர்க் கற்றசிவன்
மன்றிடைத் தோன்றிய நெல்லிக்
கனிநிற்ப் மானுடர்போய்

ஒன்றெடுத்து ஒதிப் புகுவர்
நரகத் துறுகுழியே.

74

கைலை மலையை எடுத்தவனாகிய இராவணனது செவி, கண், வாய், சிரங்கள் நெரிந்து அலறுமாறு கெட்டழிய நெருக்கி வருத்தியவனும், நல்ல தவமுடையோர்க்கு அருளுகின்றவனுமாகிய சிவன், பொன்னம்பலத்தில் தோன்றிய நெல்லிக்கனி நிற்க, மானிடர்போய் ஒன்றை எடுத்து ஒதி நரகத்து உறுகுழி புகுவர்.

243. குழிகட் கொடுநடைக் கூன்பற்
கவட்டி நெட்டிடைஊன்
உழுவைத் தழைசெவித் தோல்முலைச்
குறை மயிர்ப்பகுவாய்த்
தெழிகட் டிரைகுரல் தேம்பல்
வயிற்றுத் திருக்குவிரற்
கழுதுக் குறைவிடம் போல்கண்டன்
ஆடும் கடியரங்கே.

75

ஆழமாகிய கண், விரைவான நடை, வளைந்த பல், பிளவுப்பட்ட அடி, நீண்ட இடுப்பு, இறைச்சி, புலி, தாழ்ந்த செவி, சதை வற்றிய முலை, சுருளுதலை உடைய மயிர், பிளந்த வாய், மிகுதியாக அதட்டிக் கூவுகின்ற குரல், வாடிய வயிறு, முறுக்கிய விரல் ஆகியவற்றையுடைய பேய்களுக்கு உறைவிடம் போல் உள்ளது நீலகண்டன் ஆடும் அச்சம் மிகுந்த அரங்கம் என்றபடி.

244. அரங்கா மணிஅன்றில் தென்றல்ஓர்
கூற்றம் மதியம்அந்தீச்
சரம்காமன் எய்யஞ்சு சந்துட்
பகையால் இவள்தளர்ந்தாள்

இரங்கா மனத்தவர் இல்லை
 இரங்கான் இமையவர்தம்
 சிரங்கா முறுவான் எலும்புகொள்
 வான்என்றன் தேமொழிக்கே.

76

இவளுக்கு, காவில் உள்ள அழகிய அன்றில் பறவை அரமாகும். தென்றல் ஒப்பற்ற யமனாகும். சந்திரன் மாலைக் காலத்துத் தீயாகும். மலர் அம்புகளை எய்யும் மன்மதன் மாலைக் காலத்தில் பகையாவான். இவைகளினால் இவள் தளர்ந்தாள். இவளைக் கண்டு இரங்காதவர் எவரும் இல்லை. ஆனால், இமையவர்களுடைய தலைகளை மாலையாக அணிய விரும்புகிறவன் மனம் இரங்கான். என் தேமொழியின் எலும்பைத்தான் கொள்வான். இவள் இவனுக்காக ஏக்கமுற்று இறந்து படுவாள் என்பதாம்.

245. மொழியக்கண் டான்பழி மூளக்கண்
 டான்பிணி முன்கைச்சங்கம்
 அழியக்கண் டான்அன்றில் ஈரக்கண்
 டாந்தென்றல் என்உயிர்மேல்
 கழியக்கண் டான்துயர் கூரக்கண்
 டான்துகில் சூழ்கலையும்
 கழியக்கண் டான்தில்லைக் கண்ணுத
 லான்கண்ட கள்ளங்களே.

77

தில்லையில் கோயில் கொண்டிருப்பவனும் நெற்றிக் கண்ணை உடையவனுமாகிய நடராஜப் பெருமான் கண்ட வஞ்சகச் செயல்களாவன: பழிச் சொற்கள் மொழிவதைக் கண்டான். நோயை அதிகரிக்கச் செய்தான். முன் கைகளில் உள்ள சங்க வளையல்கள் கழலுமாறு செய்தான். அன்றில்

பறவையைக் கொண்டு என்னைப் பிளக்கச் செய்தான்.
தென்றல் காற்று என் உயிர்மேல் சுழித்தோடச்
செய்தான். துயரத்தை மிகுமாறு செய்தான். ஆடைகள்
நழுவுமாறு செய்தான் என்பதாம்.

246. கள்ள வளாகங் கடிந்தடி
மைப்படக் கற்றவர்தம்
உள்ள வளாகத்து) உறுகின்ற
உத்தமன் நீள்முடிமேல்
வெள்ள வளாகத்து வெண்ணுரை
சூடி வியன்பிறையைக்
கொள்ள அளாய்கின்ற பாம்பொன்று
உளது குறிக்கொண்மினே.

78

கள்ளமுடையவர் கூட்டத்தை வெறுத்து,
கற்றவர்களுடைய உள்ளமாகிய வளாகத்தில்
பொருந்தியிருக்கின்ற உத்தமனுடைய நீண்ட முடிமேல்
உள்ள வெள்ளப் பெருக்கத்தில் உள்ள சிறந்த
பிறையைப் பற்றுவதற்குப் பாம்பு ஒன்று உள்ளது.
அதைக் கவனியுங்கள்.

247. குறிக்கொண்டு இவள்பெய்த கோல்வளை
யேவந்து கோள்இழைத்தீர்
வெறிக்கொண்ட வெள்ளிலம் போதோ
எலும்போ விரிசடைமேல்
உறைக்கொன்றை யோவுடைத் தோலோ
பொடியோ உடைகலனோ
கறைக்கண்ட ரேநுமக்கு) என்னோ
சிறுமி கடவியதே.

79

கொள்ளுங் குறிப்பைக் கொண்டு வந்து இவள்
பெய்த கைவளைகளையே கொள்ளுதலைச் செய்தீர்.

விளா மரத்தினது அழகிய மலர் மாலையையோ,
எலும்போ, விரிசடைமேல் உள்ள கொன்றையையோ,
உடுத்தியுள்ள தோல் ஆடையையோ, திருநீற்றையோ,
அணிகலன்களையோ, நீலகண்டரே! சிறுமி கேட்டது
யாது என்று கூறுவீர் என்பதாம்.

248. கடவிய(து) ஒன்றில்லை ஆயினும்
கேண்மின்கள் காரிகையாள்
மடவிய வாறுகண் டாம்பிறை
வார்சடை எந்தைவந்தால்
கிடவிய நெஞ்சம் இடங்கொடுத்
தாட்(கு)அவ லங்கொடுத்தான்
தடவிய கொம்பதன் தாள்மேல்
இருந்து தறிக்குறுமே.

80

கேட்கத் தக்கது ஒன்றில்லை என்றாலும்
கேளுங்கள். பிறைச் சந்திரனையும் சடையையும்
உடைய எந்தை வந்தால் காணலாம் என்று பொருந்திய
நெஞ்சத்தில் இடம் கொடுத்தவருக்குத் துன்பத்தைக்
கொடுத்தான். பெரிய அடியை வெட்டும் மடமை
உடையவளான தன்மையைக் கொடுத்தான்
என்பதாம்.

249. தறித்தாய் அயன்தலை சாய்த்தாய்
சலந்தர னைத்தழலாப்
பொறித்தாய் அனங்கனைச் சுட்டாய்
புரம்புன லும்சடைமேல்
செறித்தாய்க்(கு) இவைபுகழ் ஆகின்ற
கண்டிவள் சில்வளையும்
பறித்தாய்க்(கு) இதுபழி ஆகுங்கொ
லாம்என்று பாவிப்பனே.

81

பிரமனது தலையை அறுத்தாய்; சலந்தரனைக்
கொன்றாய்; மன்மதனை எரித்தாய்; திரிபுரங்களை
எரித்தாய்; இவைகளைச் செய்த உனக்குப் புகழ்
ஆகின்றது என்று கண்டு, இவளுடைய சிலவாகிய
வளைகளையும் பறித்துக் கொண்ட உனக்கு இது
பழியாகுமோ என்று எண்ணுவேன்.

250. பாவிக்கும் பண்டையள் அல்லள்
பரிசுறி யாள்சிறுமி
ஆவிக்கும் குற்குலு நாளும்
அகம்நெக அங்கம்எங்கும்
காவிக்கண் சோரும்பொச் சாப்புங்
கறையிடற் றானைக்கண்ணில்
தாவிக்கும் வெண்ணகை யாளம்மெல்
லோதிக்குச் சந்தித்தவே.

82

எண்ணியறியும் பழையையானவள் அல்லள்.
தன்மை அறியாள். சிறுமி பெருமூச்சு விடும். குங்கிலிய
மணம் வீசப் பெற்றிருக்கிறாள். உடல் முழுதும் நடுங்கு
கிறாள். கருங்குவளை மலரைப் போன்ற கண்கள்
சோர்கின்றன. தன்னை மறக்கும் நீலகண்டனைக்
கண்ணில் நிலை பெறச் செய்கின்றாள். வெண்மை
யான பற்களையும் மெல்லிய கூந்தலையும் உடைய
வளுக்கு இவைகள் உண்டாயின.

251. சந்தித்த கூற்றுக்குக் கூற்றாம்
பிணிக்குத் தணிமருந்தாம்
சிந்திக்கிற் சிந்தா மணியாகித்
தித்தித்(கு) அமுதமுமாம்
வந்திக்கில் வந்தென்னை மால்செய்யும்
வானோர் வணங்கநின்ற

அந்திக்கண் ணாடியி னான் அடி
யார்களுக்(கு) ஆவனவே.

83

எதிர்ப்பட்ட நமனுக்கு நமனாம். நோய்க்கு
மருந்து ஆனவன். சிந்தித்தால் சிந்தாமணியாகி
இனிமை உடையதாகிய அமுதமாம். வழிபட்டால்
வந்து என்னை- மயக்குகின்றான். தேவர்கள்
வணங்குமாறு நின்றவனும் மாலைப் பொழுதில்
கூத்தாடியவனுமாகிய சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு
அருள் செய்வான்.

252. ஆவன யாரே அழிக்கவல்
லார்அமை யாவுலகில்
போவன யாரே பொதியகிற்
பார்புரம் மூன்றெரித்த
தேவனைத் தில்லைச் சிவனைத்
திருந்தடி கைதொழுது
தீவினை யேன்இழந் தேன்கலை
யோடு செறிவளையே.

84

வரத் தக்கவற்றை அழிக்க வல்லவர் யார்? நிலை
பெற்றிராத இவ்வுலகில் போகின்றவற்றைப் போகாமல்
பாதுகாக்க வல்லவர் யார்? முப்புரங்களை அழித்
தெரித்த தேவனும் தில்லைச் சிவனுமாகிய அவனது
திருந்திய பாதங்களைத் தொழுது ஆடையோடு
நெருங்கிய வளையல்களையும் தீவினையேனாகிய
யான் இழந்தேன்.

253. செறிவளை யாய்நீ விரையல்
குலநலம் கல்விமெய்யாம்
இறையவன் தாமரைச் சேவடிப்
போதென்றெல் லோரும்ஏத்தும்

நிறையுடை நெஞ்சிது வேண்டிற்று
வேண்டிய நீசர்தம்பால்
கறைவளர் கண்டனைக் காணப்
பெரிதும் கலங்கியதே.

85

செறிந்த வளையல்களை உடையவளே! நீ
விரைந்து செல்லாதே. குல நலம், கல்வி ஆகியவை
மெய்யானவை. இறைவனது தாமரை மலர் போன்ற
பாதங்களை எல்லாரும் ஏத்தும் நிறையுடை நெஞ்சிது.
வேண்டியதைத் தரவல்லது. இழிந்தவர்களிடம் நஞ்சுக்
கறை பொருந்திய கழுத்தை உடையவனைக் காணப்
பெரிதும் கலங்கியது.

254. கலங்கின மால்கடல் வீழ்ந்தன
கார்வரை ஆழ்ந்ததுமண்
மலங்கின நாகம் மருண்டன
பல்கணம் வானம்கைபோய்
இலங்கின மின்னொடு நீண்ட
சடைஇமை யோர்வியந்தார்
அலங்கல்நன் மாநடம் ஆர்க்கினி
ஆடுவது) எம்மிறையே.

86

முன்பு இறைவன் ஆடியபோது பெரிய கடல்கள்
கலங்கின. முகில் தவழ்கிற மலைகள் வீழ்ந்தன. பூமி
ஆழ்ந்தது. நாகங்கள் வருத்தமடைந்தன. பல தேவக்
கூட்டங்கள் மருண்டன. வானம் செயலிழந்து
மின்னலோடு விளங்கியது. நீண்ட சடையைக் கண்டு
தேவர்கள் வியந்தார்கள். கொன்றை மலர்மாலை
யோடு நன்மாடத்தில் இனி எவர்க்காக இறைவன்
ஆடுவது?

முன்பு ஆடியதே போதும் என்றபடி.

255. எம்இறை வன்இமை யோர்தலை
வன்உமை யாள்கணவன்
மும்முறை யாலும் வணங்கப்
படுகின்ற முக்கண்நக்கற்(கு)
எம்முறை யாள்இவள் என்பிழைத்
தாட்(கு)இறை என்பிழைத்தான்
இம்முறை யாலே கவரக்
கருதிற்(று) எழிற்கலையே.

87

எம் இறைவன் தேவர்களுக்குத் தலைவன்; உமா தேவியார்க்குக் கணவன்; மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றாலும் வணங்கப்படுகின்ற மூன்று கண்களையுடைய நிர்வாணிக்கு இவள் எம்முறையாள்? எலும்பு மாலையை விரும்பிய இவளுக்கு இறைவன் பிழை செய்தான். அழகிய ஆடையை இம்முறையால் கவரக் கருதினாள் என்க.

256. கலைதலை சூலம் மழுக்கனல்
கண்டைகட் டங்கம்கொடி
சிலைஇவை ஏந்திய எண்தோள்
சிவற்கு மனஞ்சொற்செய்கை
நிலைபிழை யாதுகுற் றேவல்செய்
தார்நின்ற மேருஎன்னும்
மலைபிழை யார்என்ப ரால்அறிந்
தோர்கள்இம் மாநிலத்தே.

88

எட்டுத் திருக்கரங்களிலும் ஏந்தும் எட்டுப் பொருள்களைக் கூறினார். கலைமான், பிரமனது தலை, சூலம், மழுவாகிய கனல், வீரக்கழல், யோக தண்டம், கொடி, பிளாகம் என்னும் வில் என்னும் இவை எட்டையும் ஏந்திய எட்டுத் தோள்களையுடைய சிவபிரானுக்கு, மனம் வாக்கு காயம் என்னும் மூன்று

நிலைகளிலும் பிழையாமல் சிறுதொண்டு செய்தார்
மேருமலைக்கு ஒப்பாவார்; பிழை செய்ய மாட்டார்கள்
என்று அறிந்தோர்கள் இம்மாநிலத்தில் சொல்வார்கள்.

2257. மாநிலத் தோர்கட்குத் தேவர்
அனையஅத் தேவர்எல்லாம்
ஆனலத் தால்தொழும் அஞ்சடை
ஈசன் அவன்பெருமை
தேனலர்த் தாமரை யோன்திரு
மாலவர் தேர்ந்துணரார்
பானலத் தாற்கவி யாமெங்ங
னேஇனிப் பாடுவதே.

89

மாநிலத்தோர்கட்குத் தேவர் ஒப்பாவார்.
அத்தேவர்கள் எல்லாம் பசுவிடத்தே பெறும் நல்ல
பொருள்களைக் கொண்டு தொழும் அழகிய சடையை
உடையவன் ஈசன். அவன் பெருமையை, நான்முகனும்
திருமாலும் தேர்ந்துணராதவர்கள். இலக்கணம்
அமைந்த நல்ல பாடலால் யாம் எவ்வாறு அவன்
புகழை இனிப் பாடுவது?

258. பாடிய வண்டுறை கொன்றையி
னான்படப் பரம்புயிர்ப்பு
ஒடிய தீயால் உருகிய
திங்களின் ஊறல்ஒத்தது)
ஆடிய நீறது கங்கையும்
தெண்ணீர் யமுனையுமே
கூடிய கோப்பொத்த தால்உமை
பாகம்எம் கொற்றவற்கே.

90

நீற்றினால் வெண்ணிறம் பெற்ற பெருமான்
மேனி கங்கையையும், உமாதேவியாரின் நீலத்திருமேனி
யமுனையையும் ஒத்தன என்கிறார்.

ரீங்காரம் செய்கின்ற வண்டுகள் நிறைந்த
கொன்றை மாலையையுடைய பெருமான், படத்தை
உடைய பாம்பு பெருமூச்சுவிட குலைந்த தீயால்
உருகிய சந்திரனின் கசிவு நீர் கலப்பையை ஒத்திருக்
கின்றது. பூசிய வெண்ணீறு கங்கையையும் உமையின்
திருமேனி தெளிந்த யமுனையையும் ஒத்திருக்கின்றன.

259. கொற்றவ னேஎன்றும் கோவணத்
தாய்என்றும் மாவணத்தால்
நற்றவ னேஎன்றும் நஞ்சுண்டி
யேஎன்றும் அஞ்சமைக்கப்
பெற்றவ னேஎன்றும் பிஞ்சு
னேஎன்றும் மன்மதனைச்
செற்றவ னேஎன்றும் நாளும்
பரவும்என் சிந்தனையே.

91

வெற்றியாளனே என்றும், கோவணம்
அணிந்தவனே என்றும், மாவணத்தால் நற்றவனே
என்றும், விடத்தை அருந்தியவனே என்றும்,
ஐந்தொழில்களையும் செய்ய வல்லவன் என்றும்,
சிவனே என்றும், மன்மதனை எரித்தவனே என்றும்
நாள்தோறும் என் சிந்தனை துதிக்கின்றது.

ஆவணம் என்று பாடம் கொண்டு அடையாளம்
என்று பொருள் கூறுவர். அஞ்ச அமைக்கப் பெற்றவன்
என்பதற்குப் புலன் ஐந்தும் வென்றவன் என்றும்
பொருள் கூறுவர்.

260. சிந்தனை செய்ய மனம்அமைத்
தேன்செப்ப நாஅமைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலைஅமைத்
தேன்கை தொழஅமைத்தேன்

பந்தனை செய்வதற்கு அன்பமைத்
தேன்மெய் அரும்பவைத்தேன்
வெந்தவெண் ணீறணி ஈசற்கு)
இவையான் விதித்தனவே.

92

சிந்தனை செய்வதற்கு மனத்தை அமைத்தேன்.
துதிப் பாடல்களைப் பாட நீர்க்கை அமைத்தேன்.
வழிபாடு செய்யத் தலையை அமைத்தேன். வணங்கு
வதற்குக் கையை அமைத்தேன். உள்ளத்தில்
கட்டுவதற்கு அன்பை அமைத்தேன். அரும்புவதற்கு
உடம்பை வைத்தேன். சுட்ட வெண்ணீற்றை அணியும்
ஈசற்கு இவை யான் விதித்தனவாம்.

விதித்தன - நிர்ணயிக்கப்பட்டன.

261. விதித்தன வாழ்நாள் பெரும்பிணி
விச்சைகள் கொண்டுபண்டே
கொதிப்பினில் ஒன்றும் குறைவில்லை
குங்குமக் குன்றனைய
பதித்தனம் கண்டனம் குன்றம்வெண்
சந்தனம் பட்டனைய
மதித்தனம் கண்டனம் நெஞ்சினி
என்செய்யும் வஞ்சனையே.

93

வாழ்நாளும் பெரும் பிணியும் நான்முகனால்
விதிக்கப்பட்டன. வித்தைகளைக் கூறும் நூல்களைக்
கொண்டு முன்பே வருத்தத்திற்கு ஒன்றும் குறைவு
இல்லை. குங்குமக் குன்று அளவு தீங்கு இழைத்தனம்.
கயிலாய மலையைக் கண்டனம். வெண் சந்தனம்
பட்டு அனைய மதித்தனம். நெஞ்சமே, இனி என்ன
வஞ்சனையைச் செய்யப் போகிறாய்?

262. வஞ்சனை யாலே வரிவளை
கொண்டுள்ள மால்பனிப்பத்
துஞ்சும் பொழுதும் உறத்தொழு
தேன்சொரி மால்அருவி
அஞ்சன மால்வரை வெண்பிறை
கவ்விஅண் ணாந்தனைய
வெஞ்சின ஆனையின் ஈருரி
முடிய வீரனையே.

94

வஞ்சனையால் வளைகளைக் கொண்டு மயக்கம்
நிங்குமாறு தூங்கும் பொழுதும் பொருந்துமாறு
வணங்கினேன். பெரிய அருவி நீர் சொரிகின்ற பெரிய
நீல மலை, வெண்பிறை கவ்வி மல்லாந்தது பேராலக்
கோபம் மிகுந்த யானையின் உரித்த தோலைப்
போர்த்துக் கொண்டுள்ள ஈசனை வணங்கினேன் என
முடிக்க. யானையின் வருணனை, பாட்டின்
பிற்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

263. வீரன் அயன்அரி வெற்பலர்
நீர்ளரி பொன்எழிலார்
காரொண் கடுக்கை கமலம்
துழாய்விடை தொல்பறவை
பேர்ஒண் பதிநிறம் தார்இவர்
ஊர்திவெவ் வேறென்பரால்
யாரும் அறியா வகைஎங்கள்
ஈசர் பரிசுகளே.

95

தரிமூர்த்திகளும் இறைவனே என்றபடி.
இவர்களின் பெயர்: பதி, நிறம், தார், ஊர்தி நிரல்படக்
கூறப்பட்டுள்ளன. சிவபெருமானது பதி கைலைமலை
நிறம் தீ; தார் கொன்றை; ஊர்தி விடை.

பிரமனது பதி தாமரை மலர்; நிறம் பொன்; தார் கமலம்; ஊர்தி அன்னப் பறவை; திருமாலினது பதி திருப்பாற்கடல்; நிறம் கருப்பு; தார் துளசி; ஊர்தி கருடன்.

264. பரியா தனவந்த பாவமும்
 பற்றும்மற் றும்பணிந்தார்க்கு
 உரியான் எனச்சொல்லி உன்னுடன்
 ஆவன் எனஅடியார்க்கு
 அரியான் இவன்என்று காட்டுவன்
 என்றென்று இவைஇவையே
 பிரியா(து) உறையும் சடையான்
 அடிக்கென்றும் பேசுதுமே.

96

ஒழியாதனவாகி வந்த பாவமும் பற்றும் அன்றித் தொழுதவர்களுக்கு உரியவன் என்றும் சொல்லி உன்னுடன் கலந்திருப்பன் என்று சொல்லுபவன். அடியார்களால் அடைய முடியாதவன் என்று காட்டு வேன். என்றாலும் இவன் இவைகளிலிருந்து பிரியாமல் உறைபவன். அவன்தான் சடாபாரத்தை உடைய சிவபெருமான்.

265. பேசுவ(து) எல்லாம் அரன்திரு
 நாமம்அப் பேதைநல்லாள்
 காய்சின வேட்கை அரன்பா
 லதுஅறு காற்பறவை
 மூசின கொன்றை முடிமே
 லதுமுலை மேல்முயங்கப்
 பூசின சாந்தம் தொழுமால்.
 இவைஒன்றும் பொய்யலவே.

97

அப் பேதை நல்லாள் பேசுவது எல்லாம் அரன் திருநாமமே. அவளை வருத்துகிற அவா அரன் பாலது. ஆறு கால்களையுடைய வண்டுகள் நெருங்கியுள்ள

166 ♦ பதினோராம் திருமுறை

கொன்றை மலர் அவள் முடி மேலது. முலைகள் மேல்
பூசப்பட்டிருப்பது அவனது சந்தனமே. அவள்
அவனையே தொழுவாள். இவை எதுவும் பொய்யல்ல.

266. பொய்யா நரகம் புகினும்
துறக்கம் புகினும்புக்கிங்(கு)
உய்யா உடம்பினோ(டு) ஊர்வ
நடப்ப பறப்பஎன்று
நையா விளியினும் நானிலம்
ஆளினும் நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்றான் அடிமற
வாவரம் வேண்டுவனே.

98

தவறுதல் இல்லாத நரகம் புகுந்தாலும், துறக்கம்
புகுந்தாலும் மீண்டும் இங்கு வந்து உடம்போடு கூடி
ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன என்று பல பிறவிகளை
எடுத்து வருத்தமுற்று இறந்தாலும், இவ்வுலகை ஆட்சி
செய்தாலும் நான்கு வேதங்களும் துதிக்கின்ற நீல
கண்டனது பாதங்களை மறவாத வரத்தை
வேண்டுவேன்.

267. வேண்டிய நாள்களில் பாதியும்
கங்குல் மிகஅவற்றுள்
ஈண்டிய வெந்நோய் முதலது
பிள்ளைமை மேலதுமூப்(பு)
ஆண்டின அச்சம் வெகுளி
அவாஅழுக கா(று)இங்ஙனே
மாண்டன சேர்தும் வளர்புன்
சடைமுக்கண் மாயனையே.

99

நமக்காக வரையறை செய்யப்பட்ட வாழ்நாளில்
பாதி இரவில் தூங்கிக் கழியும். எஞ்சியுள்ள சேர்ந்துள்ள

கொடிய நோய்கள் வருத்தும். ஆரம்ப நாட்களில் பிள்ளைப் பருவமும் அதன் பின்னர் வயோதிகமும், அச்சமும் வெகுளியும் அவாவும் பொறாமையும் என்னும் இவற்றோடு இறப்பும் வரும். ஆகையால் வளர்கின்ற புன்சடையானும் மாயையைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ளவனுமான இறைவனைச் சேர்வோமாக.

268. மாயன்நன் மாமணி கண்டன்
வளர்சடை யாற்(கு)அடிமை
ஆயின தொண்டர் துறக்கம்
பெறுவது சொல்லுடைத்தே
காய்சின ஆனை வளரும்
கனக மலையருகே
போயின காக்கையும் அன்றே
படைத்தது பொன்வண்ணமே.

100

மாயங்களில் வல்லவனும் நீலகண்டனும் வளர்கின்ற சடையை உடையவனுக்கு அடிமை யானவர்கள் துறக்கம் பெறுவது சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் உள்ளதோ? மிக்க கோபமுள்ள யானை வளரும் பொன் மலையைச் சார்ந்த காக்கையும் பொன்னிறம் பெற்றது என்க.

துறக்கம் - வீடுபேறு.

ஆக்கியோன் பெயர்

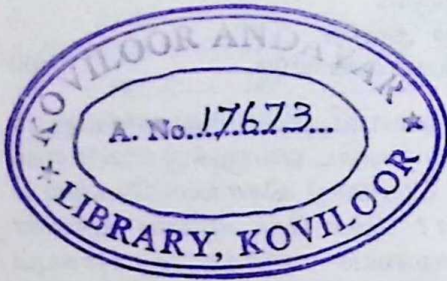
269. அன்றுவெள் ளானையின் மீதிமை
யோர்குற் றணுகுறச்செல்
வன்தொண்டர் பின்பரி மேற்கொண்டு
வெள்ளி மலையரன்முன்
சென்றெழில் ஆதி உலாஅரங்
கேற்றிய சேரர்பிரான்

168 ♦ பதினோராம் திருமுறை

மன்றிடை ஒதுபொன் வண்ணத்
தந்தாதி வழங்கிதுவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

முன்பு வெள்ளை யானையின் மீது தேவர்கள்
குழ்ந்து வரச் சென்ற சுந்தரர், பின்னால் குதிரையின்
மீது கயிலை மலையை அடைந்து அழகுடைய
திருக்கயிலாய ஞான உலாவை அரங்கேற்றிய
சேரமான்பெருமாள் நாயனார் ஓதிய பொன்
வண்ணத்தந்தாதி இதுவாகும்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

அருளிச் செய்த

7. திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை

மும்மணிக் கோவை என்பது அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் மூவகைப் பாடல் களையும் வகைக்குப் பத்து விழுக்காடு கொண்டு பாடப்பட்டதாகும். இம் மும்மணிக் கோவை திருவாரூரில் எழுந்தருளிய இறைவன் மீது பாடப் பட்டபடியால் 'திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை' என்னும் பெயருடையதாயிற்று. சேரமான் பெருமாள் இந்நூலை இயற்றித் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலில் சுந்தரர் தலைமையில் அரங்கேற்றம் செய்தருளினார்.

விண்ணகக் கங்கைப் பெரு வெள்ளத்தை அடக்கியது, அதனைச் சடையிற் சேர்த்தது, தேயுந் திங்களையணிந்து காத்தது, நஞ்சினை உண்டு, தேவர் களை உய்வித்தது, மேருமலையை வில்லாக வளைத்தது, முப்புரத்தை எரித்தது, தக்கன் வேள்வியை அழித்தது, கூற்றை அடக்கியது காம்னை எரித்தது, ஆனையை உரித்துப் போர்த்தது, அருச்சுனனுக்கு அருள் செய்தது முதலிய செய்திகளும் பிறவும் இந்நூலிற் கூறப் பெறுகின்றன.

திருச்சிற்றம்பலம்

அகவல்

270. விரிகடல் பருகி அளறுபட் டன்ன
கருநிற மேகம் கல்முக டேறி
நுண்துளி பொழிய நோக்கி ஒண்தொடி
பொலங்குழை மின்னப் புருவ வில்லிட்டு
5 இலங்கெழிற் செவ்வாய்க் கோபம் ஊர்தரக்

கைத்தலம் என்னும் காந்தள் மலர
முத்திலங்(கு) எயிறெனும் முல்லை யரும்பக்
குழலும் சுணங்கும் கொன்றை காட்ட
எழிலுடைச் சாயல் இளமயில் படைப்ப
10 உள்நிறை உயிர்ப்பெனும் ஊதை ஊர்தரக்

கண்ணீர்ப் பெருமழை பொழிதலின் ஒண்ணிறத்து
அஞ்சனக் கொழுஞ்சேறு அலம்பி எஞ்சா
மணியும் பொன்னும் மாசறு வயிரமும்
அணிகிளர் அகிலும் ஆரமும் உரிஞ்சிக்
15 கொங்கை என்னும் குவட்டிடை இழிதரப்

பொங்குபுயல் காட்டி யோளே கங்கை
வருவிசை தவிர்த்த வார்சடைக் கடவுள்
அரிவை பாகத்து அண்ணல் ஆரூர்
எல்லையில் இரும்பலி சொரியும்
20 கல்லோ சென்ற காதலர் மனமே.

1

இவள் கார்காலத்துத் தன்மைகளை எல்லாம்
காட்டினாள். இது தலைவியின் நிலை கண்ட தோழி
வருந்திக் கூறியது.

அடிகள் (1-5) விரிவான கடல் குழைசேறு
ஆனாற்போல அதிலுள்ள நீரைப் பருகி, கருமையான

நிறமுள்ள மேகமானது மலையின் உச்சிக்குச் சென்று, மழை பொழிவதைக் கண்ட ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்த தலைவியின் பின்னிய சடை மின்ன புருவம் வில்லைப் போல் வளைந்து, அழகிய செவ்வாய் இந்திர கோபப் பூச்சி போல செந்நிறம் அடைய —

அடிகள் (6-10) கைகள் காந்தள் மலர் வகை போலவும் முத்துப் போல் விளங்கும் பல் முல்லை அரும்புவதைப் போலவும் (பின்னிய சடை கொன்றைப்பழம் போலவும் சுணங்கு கொன்றை மலரைப் போலவும் விளங்க), அழகிய சாயல் இளமையில் போலவும் உள்ளிருந்து வரும் பெருமூச்சு ஊதைக் காற்றைப் போலவும் — (சுணங்கு - பசலை) ஊதை - வாடைக் காற்று.

அடிகள் (11-15) கண்ணீர் பெருமழை போலப் பெய்தலினால் கண்களில் பூசிய மை கரைந்து, சேறாகி, வழிந்து மணி, பொன், வயிரம், அகில், ஆரம் இவைகளை நனைத்து முலையின் மீது இறங்கி வர —

அடிகள் (16-20) பொங்குகின்ற புயலைக் காட்டியவளே, கங்கையின் வேகத்தைத் தவிர்த்த சிவபெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருவாரூர் எல்லையில் நம்மை விட்டுச் சென்ற தலைவரின் மனம் கல்லோ! கார்காலத்தில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற தலைவர் கார் காலம் வந்த பிறகும் வரவில்லையே என்கிறாள்.

வெண்பா

271. மனமால் உறாதே மற்றென்செய் யும்வாய்ந்த
கனமால் விடையுடையோன் கண்டத்(து)-இனமாகித்

தோன்றினகார் தோன்றிலதேர்; சோர்ந்தனசங்(கு)

ஊர்ந்தனபீர்

கான்றனநீர் ஏந்திழையாள் கண்.

2

மனம் மயக்கம் அடையாமல் வேறு என்ன செய்யும்? மிகப் பெரிய காளையை உடையவன் நீல கண்டத்துக்கு ஒப்பாகி மேகங்கள் தோன்றின. தலைவனது தேர் இன்னும் வரவில்லை. கைவளைகள் கழன்றன. பசலை படர்ந்தது. தலைவியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

கட்டளைக் கலித்துறை

272. கண்ணார் நுதலெந்தை காமரு

கண்ட மெனஇருண்ட

விண்ணால் உருமொடு மேலது

கீழது கொண்டல்விண்ட

மண்ணார் மலைமேல் இளமயி

லால்மட மான்அனைய

பெண்ணாம் இவள்இனி என்னாய்க்

கழியும் பிரிந்துறைவே.

3

நெற்றியில் கண்ணை உடைய சிவபெருமானது அழகிய கழுத்தைப் போல விண்ணிடத்தில் இருண்ட மேகம் இடிக்கின்ற இடியுடன் மலைமேல் மழை பொழிய, மடப்பம் பொருந்திய மடமான் போன்ற இவளது பிரிவு வாழ்க்கை எங்ஙனம் கழியும்? பிரிவுத் துயரால் துன்புறுவாள் என்றபடி.

அகவல்

273. உறைகழி ஒள்வாள் மின்னி உருமெனும்

அறைகுரல் முரசம் ஆர்ப்பக் கைபோய்

- 5 வெஞ்சிலை கோலி விரிதுளி என்னும்
மின்கரந் துரந்தது வானே நிலனே
கடிய வாகிய களவநன் மலரொடு
- 10 கொடிய வாகிய தளவமும் அந்தண்
குலைமேம் பட்ட கோடலும் கோபமோடு
அலைமேம் பட்ட காந்தளும் இவற்றொடு
காயா வெந்துயர் தருமேல் அவரே
பொங்கிரும் புரிசை போக்கற வளைஇக்
- 15 கங்குலும் பகலும் காவில் மேவி
மாசறு வேந்தன் பாசறை யோரே
யானே இன்னே
அலகி லாற்றல் அருச்சுனற்(கு) அஞ்ஞான்று
உலவா நல்வரம் அருளிய உத்தமன்
- அந்தண் ஆரூர் சிந்தித்து மகிழா
மயரிய மாக்களைப் போலத்
துயருழந்(து) அழியக் கண்துயி லாவே. 4

துணைவயின் பிரிவுக் காலத்தில் பருவங் கண்ட
தலைவி வருந்திக் கூறியது.

அடிகள் (1-5) உறையிலிருந்து வெளியே எடுத்த
ஒளி பொருந்திய வாளைப் போல மின்னி,
இடியோசை முரசம் போல் ஒலி செய்ய, வல்லமை
யுடையதாகி இந்திர வில்லை வளைத்து விரிந்த மழை
யென்னும் ஒளியுடைய அம்பு பெய்தது. வானத்திலும்
நிலத்திலும் மணமுடைய களவ மலரோடு—

அடிகள் (6-10) கொடியில் தோன்றுவதாகிய
முல்லை மலரும், குளிர்ந்த குலையாகவுள்ள வெண்
காந்தளும் இந்திர கோபம் என்றும் பூச்சியும், காந்தளும்

காயா மலரும் வெந்துயர் தரும். தலைவர் பெரிய மதிலைச் சூழ்ந்து—

அடிகள் (11-15) இரவும் பகலும் புறஞ்சோலையில் பொருந்திய குற்றமற்ற மன்னன் பாசறையில் உள்ளார். யானே இப்போதே எல்லையற்ற ஆற்றல் படைத்த அருச்சுனனுக்கு அப்போது அழியாத நல்ல வரத்தை அருளிய உத்தமனது—

அடிகள் (16-18) குளிர்ந்த திருவாரூரைச் சிந்தித்து மகிழாத மயக்கங் கொண்டவர்களைப் போலத் துன்ப முற்று அழியக் கண்கள் உறக்கங் கொள்ளவில்லை என்பதாம்.

வெண்பா

274. துயிலாநோய் யாம்தோன்றத்தீத் தோன்ற
மயிலால வந்ததால் மாதோ-அயலாய
அண்டத்துக்கு அப்பாலான் அந்திங்கட் கண்ணியான்
கண்டத்துக்கு ஒப்பாய கார். 5

இது கார் கால வருணனை.

தூங்காத நோயின்கண் யாம் வருந்த செங்காந்தள் மலர் தோன்ற, மயிலாட வந்தது. நிலவுலகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அண்டத்துக்கும் அப்பால் உள்ளவனும் பிறைச்சந்திரனைத் தலையில் அணிந்தவனுமாகிய எம்பெருமானது கழுத்துக்கு ஒப்பாய கருமேகம். கருமேகம் வந்தது என்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

275. காரும் முழக்கொடு மின்னொடு
வந்தது காதலர்தம்

தேருந் தெருவும் சிலம்பப்
 புகுந்தது சில்வளைகள்
 சோருஞ் சிலபல அங்கே
 நெரிந்தன துன்னருநஞ்
 சாரும் மிடற்றண்ணல் ஆரூர்
 அனைய அணங்கினுக்கே.

6

முகிலும் ஆரவாரத்தோடும் மின்னலோடும் வந்தது. காதலருடைய தேரும், தெருவில் ஒலி செய்து கொண்டு புகுந்தது. சிலவாகிய வளைகள் சோர்ந்தன. சில பல அங்கே உடைந்தன. நெருங்குதற்கரிய நஞ்சை யுண்ட நீலகண்டனது திருவாரூரைப் போன்ற சிறப்புடைய தலைவிக்கு என்றவாறு. தலைவி மகிழ்ந்தாள் என்க.

அகவல்

276. அணங்குறை நெடுவரை அருமைபே ணாது
 மணங்கமழ் தெரியல் சூடி வைகலும்
 விடுகடர் நெடுவேல் முன்னடி விளக்காக்
 கடுவிசைக் கான்யாற்று நெடுநீர் நீந்தி
 5 ஒருதனி பெயரும் பொழுதிற் புரிசுழல்

வானர மகளிர்நின் மல்வழங்கு அகலத்து)
 ஆனாக் காதல் ஆகுவர் என்று
 புலவி உள்ளமொடு பொருந்தாக் கண்ணன்
 கலைபிணை திரியக் கையறவு எய்தி
 10 மெல்விரல் நெரித்து விம்மி வெய்துயிர்த்து

அல்லியங் கோதை அழலற் றாஅங்கு
 எல்லையில் இருந்துயர் எய்தினள் புல்லார்
 திரிபுரம் எரிய ஒருகணை தெரிந்த

- 15 அரிவை பாகத்(து) அண்ணல் ஆரூர்
வளமலி கமல வாள்முகத்(து)

இளமயிற் சாயல் ஏந்திழை தானே.

7

வரும் வழியிடையே உண்டாகும் இடையூற்றுக்கு அஞ்சினாள் தலைவி என்று தோழி தலை மகனுக்குக் கூறியது.

அடிகள் (1-5) தீண்டி வருத்தும் தெய்வம் உறையும் பெரிய மலையின் அருமையைப் பாராட்டாமல், மணம் வீசுகின்ற மாலையைச் சூடி நாள்தோறும் ஒளிபொருந்திய வேலை விளக்காகக் கொண்டு விரைந்து செல்லும் காட்டாற்றின் நீரில் நீந்தி வருங் காலத்தில் புரிசூழலை உடைய—

அடிகள் (6-10) தெய்வப் பெண்கள் உன்னுடைய வலிமை பொருந்திய மார்பைக் கண்டு குறையாத காதல் கொள்வர் என்று ஊடல் கொண்டு உறங்காத கண்ணையுடையவள். ஆண் மானோடு பெண் மான் மகிழ்ந்து விளையாடச் செயல் ஒழிந்து, கைவிரல்களை நெரித்து விம்மிப் பெருமூச்சு விட்டு— (கோதை - மலர் மாலை)

அடிகள் (11-16) அல்லியங் கோதை தீயல் விழுந்தாற் போன்று எல்லையற்ற துயர் எய்தினள். பகைவரது திரிபுரங்கள் எரிய ஒரு கணை விடுத்தவனும் உமாதேவியாரை இடப் பக்கத்தில் கொண்டவனு மாகிய இறைவனது திருவாரூரில், தாமரை மலரைப் போல் ஒளியமைந்த முகத்தையும் மயிலன்ன சாயலையும் உடைய தலைவி துயர் எய்தினள் என்க.

வெண்பா

277. இழையார் வனமுலை ஈர்ந்தண் புனத்தில்
உழையாகப் போந்ததொன்று) உண்டே - பிழையாச்சீர்
அம்மான் அனலாடி ஆரூர்க்கோன் அன்றுரித்த
கைம்மானேர் அன்ன களிறு. 8

(கெடுதி வினவிப் புக்க தலை மகன் கூறியது)
அணிகலன்களை உடைய வன முலையீர்! மிகுந்த
குளிர்ச்சி பொருந்திய இவ்வனத்தில், சீர் பிழையாத
அம்மானும் அனலாடியும் திருவாரூர் இறைவனு
மாகிய எங்கோன் முன்பு உரித்த யானையைப் போன்ற
களிறு ஒன்று இப் பக்கமாக வந்ததா?

கட்டளைக் கலித்துறை

278. களிறு வழங்க வழங்கா
அதர்கதிர் வேல்துணையா
வெளிறு விரவ வருதிகண்
டாய்விண்ணின் நின்றிழிந்து
பிளிறு குரற்கங்கை தாங்கிய
பிஞ்சகன் பூங்கழல்மாட்டு
ஒளிறு மணிக்கொடும் பூணிமை
யோர்செல்லும் ஒங்கிருளே. 9

(தோழி தலைமகனை இரவில் வரவேண்டாம்
என்றல்)

யானை திரிதலால் போக்குவரவு இல்லாத
வழியில் வேலைத் துணையாகக் கொண்டு வெளிச்சம்
வீச வர வேண்டாம். ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கிய
உரத்த குரலைக் கொண்ட கங்கையைத் தாங்கிய
சிவபெருமான் பூங்கழல் மாட்டு ஒளிரும் மணிக்

கொடும் பூண் இமையோர் செல்லும் ஓங்கிருளில் வர
வேண்டாம் என்றபடி.

வருதி என்பதற்கு வருக என்று சிலர் பொருள்
கொண்டனர்.

அகவல்

279. இருள்புரி கூந்தலும் எழில்நலம் சிதைந்தது
மருள்புரி வண்டறை மாலையும் பரிந்தது
ஒண்ணுதல் திலகமும் அழிந்தது கண்ணும்
மைந்நிறம் ஒழிந்து செந்நிறம் எய்தி
5 உள்ளறி கொடுமை உரைப்ப போன்றன

சேதகம் பரந்தது செவ்வாய் மேதகு
குழைகெழு திருமுகம் வியப்புள் உறுத்தி
இழைகெழு கொங்கையும் இன்சாந்(து) அழிஇக்
கலையுந் துகிலும் நிலையிற் கலங்கி
10 என்னிது விளைந்த வாறென மற்றிஃது

அன்னதும் அறிகிலம் யாமே செறிபொழில்
அருகுடை ஆரூர் அமர்துறை அமுதன்
முருகுவிரி தெரியல் முக்கண் மூர்த்தி
மராமரச் சோலை சிராமலைச் சாரல்
15 கரும்பிவர் நறும்போது கொய்யப்

பெருஞ்செறி வனத்தில்யான் பிரிந்ததிப் பொழுதே. 10

(இது தோழி கூற்று. தலைவனுடன் அளவளாகிய
தலைவி பெற்ற வேறுபாடுகளைச் சொல்கிறாள்.)

அடிகள் (1-5) கூந்தல் எழில் நலம் சிதைந்தது.
வண்டு முரலும் மாலையும் நிலையழிந்தது. நெற்றித்
திலகமும் அழிந்தது. கண்ணும் கருநிறம் ஒழிந்து

செந்நிறம் எய்தியது. இவை வாய்விட்டுச் சொல்வது போல் உள்ளன.

அடிகள் (6-10) வாய் விளத்தற் சிவப்புற்றது. சிறந்த குழையணிந்த திருமுகம் வியப்புள் ஆழ்ந்தது. கொங்கை மீதிருந்த சாந்து அழிந்தது. கலையும் துகிலும் நிலையில் கலங்கின. கூந்தல் நலம் சிதைத்தல் முதலியன புணர்ச்சி யினால் உண்டாகிய வேறுபாடுகள்.

அடிகள் (11-16) செறிந்த பொழில்களையுடைய திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள அமுதம் போன்றவன். மணம் வீசும் மாலை அணிந்தவன். மூன்று கண்களையுடையவனது மராமரச் சோலை சிராமலைச் சோலையில் மலர் கொய்யச் சென்ற வனத்தில் நான் பிரிந்த போது நடந்தது இது என்றவாறு.

வெண்பா

280. பொழுது கழிந்தாலும் பூம்புனங்காத்து) என்கி
எழுது கொடியிடையாய் ஏகான் - தொழுதமரர்
முன்னஞ்சேர் மொய்கழலான் முக்கணான்

நான்மறையான்

மன்னுஞ்சேய் போலொருவன் வந்து.

11

பொழுது போனாலும் அழகிய புனத்தைக் காவல் செய்து வருந்தினாலும் சித்திரம் போன்ற கொடி போன்ற இடையை உடையாய்! முன்பு தேவர்கள் வழிபட்டு அடைந்த வீரக் கழல் அணிந்த மூன்று கண்களையுடைய நான்மறையாளனின் மகனாகிய முருகன் போல் வந்து போக மாட்டான். இது தோழி கூற்று.

கட்டளைக் கலித்துறை

281. வந்தார் எதிர்சென்று நின்றேன்
கிடந்தவண் தார்தழைகள்
தந்தார் அவையொன்றும் மாற்றகில்
வேந்தக்கன் வேள்விசெற்ற
செந்தா மரைவண்ணன் தீர்த்தச்
சடையன் சிராமலைவாய்க்
கொந்தார் பொழிலணி நந்தா
வனஞ்சூழ் குளிர் புனத்தே.

12

தக்கனது வேள்வியை அழித்த, செந்தாமரை
மலர் போன்ற நிறத்தையுடைய, கங்கையைச் சடையில்
அணிந்தவன் சிராமலை இடத்தில் சோலைகள்
நிறைந்த நந்தவனம் சூழ்ந்த குளிர் புனத்தில், தலைவர்
வந்தார். எதிர் சென்று நின்றேன். அங்கு அவர்
தழையினாலாகிய ஆடையைக் கொடுத்தார். அதை
என்னால் மறுக்க முடியவில்லை.

அகவல்

282. புனமயில் சாயல் பூங்குழல் மடந்தை
மனைமலி செல்வம் மகிழா ளாகி
ஏதிலன் ஒருவன் காதல னாக
விகெடர் நடுவுநின்றது அடுதலின் நிழலும்
5 அடியகத்து ஒளிக்கும் ஆரழற் கானத்து

வெவ்வினை வேடர் துடிக்குரல் வெரீஇ
மெய்விதிர் எறியும் செவ்வித் தாகி
முள்ளிலை ஈந்தும் முளிதாள் இலவமும்
வெள்ளிலும் பரந்த வெள்ளிடை மருங்கில்
10 கடுங்குரல் கதநாய் நெடுந்தொடர் பிணித்துப்

பாசந் தின்ற தேய்கால் உம்பர்
மரையதள் மேய்ந்த மயிர்ப்புன் குரம்பை
விரிநரைக் கூந்தல் வெள்வாய் மறத்தியர்
விருந்தா யினள்கொல் தானே திருந்தாக்
15 கூற்றெனப் பெயரிய கொடுத்தொழில் ஒருவன்

ஆற்றல் செற்ற அண்ணல் ஆரூர்ச்
செய்வளர் கமலச் சீறடிக்
கொவ்வைச் செவ்வாய்க் குயில்மொழிக் கொடியே. 13

தலைமகள் தலைமகனுடன் சென்றாளாக
செவிலி கவன்று கூறியது.

அடிகள் (1-5) மயில் போன்ற சாயலையுடைய
பூங்குழல் மடந்தை இல்லத்தில் மிகுதியாகப் பொருந்தி
யுள்ள செல்வத்தைக் கண்டு மகிழாமல், அயலான்
ஒருவனைக் காதலனாகக் கொண்டு சூரிய வெப்பம்
எரிக்கின்ற காட்டில்—

அடிகள் (6-10) வேடவர்களுடைய உடுக்கை ஒலி
நடுக்கத்தைச் செய்ய உலர்ந்த ஈந்து, இலவம் விளா
மரங்களில் நாய்களைப் பிணித்து—

அடிகள் (11-15) மான் தோல் வேய்ந்த சிறு குடிலில்
விரிந்த நரைக் கூந்தலையும் வெற்றிலை போடாத
வெள்வாயையுடைய மறத்தியருக்கு விருந்தாயினாள்.
பாலை நிலத்தில் போற்றுவார் வேறு எவரும்
இன்மையால், மறத்தியரால் போற்றப்பட்டாள் என்க.
எமனது ஆற்றலை அழித்த ஒப்பற்றவன்—

அடிகள் (16-18) பெருமையிற் சிறந்தவன்.
அவனுடைய திருவாரூர் வயலில் வளர்கின்ற கமல
மலர் போன்ற சீறடிகளையும் கொவ்வைச் செவ்

வாயையும் குயில் போன்ற மொழியையும் உடைய
தலைவி (சென்றனள் என்க) மறத்தியர்க்கு
விருந்தாயினள் என முடிக்க.

வெண்பா

283. கொடியேர் நுடங்கிடையாள் கொய்தாரான் பின்னே
அடியால் நடந்தடைந்தாள் ஆக-பொடியாக
நண்ணாரூர் மூன்றெரித்த நாகஞ்சேர் திண்சிலையான்
தண்ணாரூர் சூழ்ந்த தடம். 14

செவிலி, தன் மகள் ஆருரை இனிது சென்று
அடைவாளாக என்று வாழ்த்துகிறாள். கொடியைப்
போல் அழகாக அசைகின்ற இடையை உடையவள்
மாலை அணிந்த தலைவன் பின்னே நடந்து
சென்றாள். பகைவர்களது திரிபுரங்களை எரித்த மேரு
மலையை வில்லாகவுடையவனது குளிர்ந்த
திருவாருரைச் சென்று அடைவாளாக.

கட்டளைக் கலித்துறை

284. தடப்பாற் புனற்சடைச் சங்கரன்
தண்மதி போல்முகத்து
மடப்பால் மடந்தை மலரணைச்
சேக்கையில் பாசம்பிரீஇ
இடப்பால் திரியில் வெருவும்
இருஞ்சுரம் சென்றனளால்
படப்பா லனவல்ல வால்தமி
யேன்தையல் பட்டனவே. 15

பெருந் தடத்தின் தன்மை கொண்ட பெரிய
நீராகிய கங்கையைச் சடையில் உடைய சங்கரன்
அணிந்துள்ள சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடைய

பேதைமைப் பகுதியையுடைய பெண் மலரணையாகிய படுக்கையில் பிணைப்புப் பிரிந்து இடப்பால் திரும்பினால் அஞ்சுவாள். அத்தகையவள் கொடிய பாலையில் சென்றாள். பட்ட துன்பங்கள் அவள் படுத்தன்மையுடையன அல்ல. (படுக்கையில் நான் கட்டிக் கொள்வதை விட்டு இடப்புக்கத்தில் திரும்பிப் படுத்தால் அஞ்சுவாள் என்று செவிலி கூறினாள் என்க)

அகவல்

285. பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி
நட்ட கல்லும் மூதூர் நத்தமும்
பரல்முரம்(பு) அதரும் அல்லது படுமழை
வரன்முறை அறியா வல்வெயிற் கானத்துத்
5 தேனிவர் கோதை செல்ல மானினம்

அஞ்சில் ஒதி நோக்கிற் கழிந்து
நெஞ்செரி வுடைமையின் விலக்காது விடுக
கொங்கைக் கழிந்து குன்றிடை அடைந்த
கொங்கிவர் கோங்கமும் செலவுடன் படுக
10 மென்றோள் குடைந்து வெயில்நிலை நின்ற

குன்ற வேய்களும் கூற்றடைத்து) ஒழிக
மாயிருங் கடற்றிடை வைகல் ஆயிரம்
பாவையை வளர்ப்போய் நீநனி பாவையை
விலக்காது பிழைத்தனை மாதோ நலத்தகும்
15 அலைபுனல் ஆரூர் அமர்ந்துறை அமுதன்

கலையமர் கையன் கண்ணுதல் எந்தை
தொங்கலஞ் சடைமுடிக்கு) அணிந்த
கொங்கலர் கண்ணி ஆயின குரவே.

அடிகள் (1-5) போரில் பொருது இறந்தோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி நட்ட கல்லும் வீரக் கல்லும் பழைய ஊர் இருந்து அழிந்து போன இடமும், பருக்கைக் கற்களையுடைய மேட்டு நிலத்திலுள்ள வழியும் அல்லது மழை பெய்யாத வறண்ட நிலத்தில் இவள் செல்ல மானினம் —

அடிகள் (6-10) அழகிய சிலவாகிய கூந்தலை உடையவள் பார்வைக்குத் தோற்று விலக்காமல் இருந்தாலும் இருக்கட்டும். கோங்கமும் உடன் செல்வதாக. மெல்லிய தோள்களுக்குத் தோற்று வெயிலின்கண் நிற்கின்ற —

அடிகள் (11-14) மலை மூங்கில்களும் பேச்சின்றிக் கிடக்கட்டும். பெரிய பாலையின்கண் நாள்தோறும் பாலை போன்ற குராமலர்களைப் பூக்கும் குராமரமே. நீ என் பெண்ணை விலக்காமல் விட்டு விட்டாய். நன்மையுடைய

அடிகள் (15-18) நீர் வளமிக்க திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள அமுதம் போன்றவன்; மான் கன்றை ஏந்திய கையன்; நெற்றிக் கண்ணை உடையவன். எந்தை சடை முடிக்கு அணிந்த தலை மாலையாக அமைந்தன குராமலர்கள்.

இது செவிலி கூறுதல்.

வெண்பா

286. குரவம் கமழ்கோதை கோதைவே லோன்யின்
விரவும் கடுங்கானம் வெவ்வாய் — அரவம்
சடைக்கணிந்த சங்கரன் தார்மதனன் தன்னைக்
கடைக்கணித்த தீயிற் கடிது.

இது கண்டோர் கூறியது:

குராமலர் மணம் வீசுகின்ற கூந்தலையுடையாள்.
கைச் சல்லடத்தையும் வேலையும் உடையவன்
பின்னால் சென்ற கொடுங்காளமாகிய வழி, நஞ்சு
பொருந்திய கொடிய வாயையுடைய அரவத்தைச்
சடைக்கு அணிந்த சங்கரன் மன்மதனைக் கடைக்
கண்ணாற் பார்த்து எரித்த தீயை விடக் கடுமையானது.

கடுங்கானம் கடிது என முடிக்க. கோதை வேல்
- மாலை அணிந்த வேல் எனினுமாம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

287. கடிமலர்க் கொன்றையும் திங்களும்

செங்கண் அரவும்அங்கே

முடிமல ராக்கிய முக்கணநக்

கன்மிக்க செக்கரொக்கும்

படிமலர் மேனிப் பரமன்

அடிபர வாதவர்போல்

அடிமலர் நோவ நடந்தோ

கடந்த(து)எம் அம்மனையே.

18

மணமுள்ள கொன்றை மாலையும் சந்திரனும்
சிவந்த கண்களையுடைய பாம்பும் முடிமலராக்கிய
மூன்று கண்களையுடைய ஆடையற்றவன் செவ்
வானத்தை ஒத்திருப்பான். அப்பரமனது பாதங்களை
வணங்காதவர் போலப் பாதங்கள் நோவ எம் அருமை
மகள் நடந்தோ கடந்தாள் .

இது செவிலி கூற்று.

அகவல்

287. மனையுறைக் குருவி வளைவாய்ச் சேவல்
 சினைமுதிர் பேடைச் செவ்வி நோக்கி
 ஈனில் இழைக்க 'வேண்டி ஆனா
 அன்புபொறை கூர மேன்மேல் முயங்கிக்
 5 கண்ணுடைக் கரும்பின் நுண்தோடு கவரும்

- பெருவளம் தழீஇய பீடுசால் கிடக்கை
 வருபுனல் ஊரன் பார்வை யாகி
 மடக்கொடி மாதர்க்கு வலையாய்த் தோன்றிப்
 படிற்று வாய்மொழி பலபா ராட்டி
 10 உள்ளத்கு) உள்ளது தெள்ளிதிற் கரந்து

- கள்ள நோக்கமொடு கைதொழுது) இறைஞ்சி
 எம்மி லோயே பாண அவனேல்
 அமரரும் அறியா ஆதிமூர்த்தி
 குமரன் தாதை குளிர்ச்சடை இறைவன்
 15 அறைகழல் எந்தை ஆரூர் ஆவணத்

துறையில் தூக்கும் எழில்மென் காட்சிக்
 கண்ணடி அணைய நீர்மைப்
 பண்ணுடைச் சொல்லியர் தம்பா லோனே. 19

வாயிலாகப் புக்க பாணனுக்குத் தலைவி கூறியது.

அடிகள் (1-5) வீட்டில் வாழும் குருவியாகிய வளைந்த வாயையுடைய சேவல், தனது பெடையின் ஈறும் பருவம் நோக்கி, கூடு கட்ட அன்பு மீதூர, மேலும் மேலும் தழுவி கணுக்களையுடைய கரும்பின் தோகையைக் கவருகின்ற—

அடிகள் (6-10) பெருமை மிகுந்த நீர் வரும் பெரிய நிலப்பரப்புக் கொண்ட ஊரின் தலைவனுடைய

பார்வை மிருகமாகி (பிறரை வசப்படுத்தும் கருவியாய் இருப்பவன் என்றபடி) மடக் கொடி போன்ற பெண் மக்களுக்கு வலையாய்த் தோன்றி, பொய்ம்மையான உரைகள் பலவற்றைக் கூறி மனத்திலுள்ளதை மறைத்து—

அடிகள் (11-15) கள்ள எண்ணத்தோடு கைகூப்பி வணங்கி எம் இல்லத்துக்கு வந்திருக்கும் பாணனே! அவன், அமரரும் அறியாத ஆதிமூர்த்தி; குமரனுடைய தந்தை; குளிர் சடை இறைவன்; கழல் ஒலிக்கின்ற அவனுடைய திருவாரூர்க் கடை வீதியில்—

அடிகள் (16-18) தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணாடி யார் எதிர் நின்றாலும் அவர் நிழலைக் கொள்ளும். அதுபோல யாரை எதிர்ப்பட்டாலும் தம் வசப்படுத்தும் பொது மகளிர் பக்கம் இருப்பவனே. உன் பொய் உரையை நம்ப மாட்டேன் என்றபடி.

வெண்பா

289. பாலாய சொல்லியர்க்கே சொல்லுபோய்ப் பாண்மகனே, ஏலாஇங்(கு) என்னுக்(கு) இடுகின்றாய் - மேலாய தேந்தண் கமழ்கொன்றைச் செஞ்சடையான் தாள்குடும் பூந்தண் புனலூரன் பொய். 20

தலைமகள் பாணனுக்கு உரைத்தது.

பாண்மகனே! பால் போன்ற சொல்லையுடைய பரத்தையர்க்கு நீ போய்ச் சொல். இவ்விடத்தில் உன் சொல் எடுபடாது. ஐதற்காகக் கூறுகின்றாய். மேன்மையான தேன் பொருந்திய குளிர்ந்த கொன்றையைச் சூடுகின்றவன் தாளை வணங்குகின்ற தலைமகனது

பொய்யான வார்த்தைகளைப் பரத்தையர்களிடம்
போய்ச் சொல் டன்பதாம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

290. பொய்யால் தொழினும் அருளும்
இறைகண்டிப் போலிருண்ட
மையார் தடங்கண் புடந்தையர்
கேட்கிற்பொல் லாதுவந்துன்
கையால் அடிதொடல் செல்லல்நில்
புல்லல் கலையளையல்
ஐயா இவைநன்கு கற்றாய்
பெரிதும் அழகியதே.

21

தலைவன் பணிதல் கண்டு தலைவி கூறியது.

பொய்ம்மையாக உணங்கினாலும் அருள் செய்
கின்ற நீலகண்டம் போல் இருண்ட மை பூசிய
கண்களையுடைய பரத்தையர் இதை அறிந்தால்
பொல்லாது. உன் கையால் என் கால்களைத்
தொடாதே, அணுகி வராதே. தழுவாதே. ஆடையைக்
களையாதே. இவைகளை நீ எங்குக் கற்றாய். மிகவும்
நன்றாக இருக்கிறது என்றபடி.

அகவல்

291. அழகுடைக் கிங்கிணி அடிமிசை அரற்றத்
தொழிலுடைச் சிறுபறை பூண்டு தேர்ஈர்த்து
ஒருகளிறு) உருட்டி ஒண்பொடி ஆடிப்
பொருகளிறு) அவனய பொக்கமொடு பிற்றாழ்ந்து
5 பூங்குழற் சிறாரொடு தூங்குநடை பயிற்றி

அக்கரை உடுத்தி ஐம்படை கட்டி
ஒக்கரை இருக்கும் ஒளிப்புன் குஞ்சிக்

- 10 குதலையங் கிளவிப் புதல்வன் தன்னை
உள்ளச் சொரிந்த வெள்ளத் தீம்பால்
உடைய வாகிய தடமென் கொங்கை

- 15 வேண்டாது பிரிந்த விரிபுனல் ஊரன்
பூண்தாங்(கு) அகலம் புகுவன் எனப்போய்ப்
பெருமடம் உடையை வாழி வார்சடைக்
கொடுவெண் திங்கள் கொழுநிலவு ஏய்க்கும்
சுடுபொடி யணிந்த துளங்கொளி அகலத்து)

அண்ணல் ஆரூர் திண்ணிதிற் செய்த
சிறைகெழு செம்புனல் போல
நிறையொடு நீங்காய் நெஞ்சம் நீயே.

22

பரத்தையர் பிரிவில் தலைவி நெஞ்சொடு
கூறியது.

அடிகள் (1-5) அழகிய கிண்கிணி அடிமீது ஒலி
செய்ய, சிறுபறை முழக்கி, சிறுதேர் உருட்டி, மர
யானையை இழுத்து, மண் அளைந்து, போர்
செய்கின்ற யானையைப் போல மிகுதியாகப் பின்புறம்
தாழ்ந்த அழகிய தலைமயிரை யுடைய சிறுவர்களோடு
அசைந்து நடந்து—

அடிகள் (6-10) ஆடை கட்டி ஐம்படைத் தாலியை
அணிந்து இடுப்பில் வைத்து இருக்கும், கொஞ்சமான
தலை மயிரையும் கொச்சைச் சொல்லையும் உடைய
புதல்வனை நினைக்கச் சொரிகின்ற தீம்பாலை உடைய
தாகிய பருத்த என் கொங்கைகளை—

அடிகள் (11-15) வேண்டாமென்று பிரிந்து சென்ற
விரிபுனல் ஊரனாகிய தலைவன்- உடைய ஆபரண
மணிந்த மார்பைத் தழுவுவேன் என்னும் எண்ணத்தை

உடைய நெஞ்சமே! நீ வாழ்க! வளர்ந்த சடையில்
வளைந்த பிறை நிலவொளி வீச, திருநீறு அணிந்த
மார்பினை உடைய—

அடிகள் (16-18) அண்ணலது திருவாரூரில் தேக்கிய
செம்புனல் போல நீ கற்பிலிருந்து நீங்காதே!

வெண்பா

292. நீயிருந்திங்(கு) என்போது நெஞ்சமே நீள்இருட்கண்
ஆயிரங்கை வட்டித்(து) அனலாடித் - தீயரங்கத்(து)
ஐவாய் அரவசைத்தான் நன்பணைத் தோட்(கு)
அன்பமைத்த

செய்வான்நல் லூரன் திறம்.

23

நெஞ்சமே! நீ இங்கு இருந்து என்ன பயன்?
பெரிய இருளில் ஆயிரங் கைகளை வீசி, தீயில்
நின்றாடி, அந்தத் தீயாகிய அரங்கில் ஐந்து
வாய்களையுடைய பாம்பை இடையில்
சுட்டியுள்ளவனது பருத்த தோள்களுக்கு அன்பாக
அமைத்த செய்கைகளையுடைய தலைவனது
வல்லமையை நீ அறியாய் என்றபடி.

கட்டளைக் கலித்துறை

293. திறமலி சின்மொழிச் செந்துவார்
வாயினர் எங்கையர்க்கே
மறவலி வேலோன் அருளுக
வார்சடை யான்கடலூர்த்
துறைமலி ஆம்பல்பல் லாயிரத்
துத்தமி யேயெழினும்
நறைமலி தாமரை-தன்னதென்
றேசொல்லும் நற்கயமே.

24

தோழிக்குத் தலைவி கூறியது. (கயத்தில் பல்லாயிரம் ஆம்பல் எழுந்தாலும் தனியொரு தாமரையைக் கொண்டு தாமரைப் பொய்கை என்று உலகம் சொல்லும். இது உவமானம்) திறமை நிறைந்த இன்மொழியுடையவளே! சிவந்த வாயினையுடைய எம் தங்கையர் போன்ற பரத்தையர்க்கு வீரம் மிகுந்த வேலை உடைய தலைவன் அருளுக. நீண்ட சடையினை உடைய திருக்கடவுர் துறையில் மலிந்த ஆம்பல்கள் பல மலர்ந்தாலும் தாமரைக் குளம் என்றே சொல்வார்கள். அதுபோல் தலைவன் எனக்கே உரியவன் என்பதாம்.

அகவல்

294. கயங்கெழு கருங்கடல் முதுகு தெருவுபட
இயங்குதியில் கடவி எறியொளி நுளையர்
நெய்ம்மீன் கவரல் வேண்டிக் கைம்மிகுத்
தால வட்டம் ஏய்ப்ப மீமிசை
5 முடிகெழு தருவலை வீசி முந்நீர்க்

- குடரென வாங்கிக் கொள்ளை கொண்ட
சுரிமுகச் சங்கும் கடர்விடு பவளமும்
எரிகதிர் நித்திலத் தொகுதியும் கூடி
விரிகதிர் நிலவும் செக்கரும் தாரகை
10 உருவது காட்டும் உலவாக் காட்சித்

- தண்ணந் துறைவன் தடவரை அகலம்
கண்ணுறக் கண்டது முதலா ஒண்ணிறக்
காள மாசுணம் கதிர்மதிக் குழுவியைக்
கோளிழைத் திருக்கும் கொள்கை போல
15 மணிதிகழ் மிடற்று வானவன் மருவும்

அணிதிகழ் அகல்த்(து) அண்ணல் ஆரூர்
ஆர்கலி விழுவின் அன்னதோர்
பேரலர் சிறந்தது சிறுநல் லூரே.

25

தலைவி அலர் மிகுதியை உரைத்தல்.

அடிகள் (1-5) கயல் மீன்கள் நிறைந்த கருங்கடல், முதுகு தெருவு போல் வழி விடுமாறு, படகுகளை வலையர் நெய் மிகுந்த மீன்களைப் பிடிப்பதற்காக, கைம்மிகுந்து ஆலவட்டம் போல, மேலிருந்து வலைகளை வீசி— கடலின்

அடிகள் (6-10) குடரைப் பிடுங்கியது போல, கொள்ளை கொண்ட உட்கழிகளையுடைய முகத்தில் சங்கும் ஒளிவிடு பவளமும், முத்தும் வானத்தில் நட்சத்திரங்களைப் போலப் பிரகாசிக்கும் காட்சி—

அடிகள் (11-15) தண்ணந்துறைவனை மலைப் பக்கத்தில் கண்ணுறக் கண்டது முதலாக, ஒளி பொருந்திய கருநிற காளத்தையுடைய பாம்பு பிறைச் சந்திரனை விழுங்குவது போல நீல கண்டத்து வானவன் மருவும்—

அடிகள் (16-18) திருவாரூர் பெருமானது ஆரவார முள்ள விழாஷைப் போல இச்சிறு நல்லூரில் பழிமொழி பரவியது என்க.

வெண்பா

295. ஊரெலாம் துஞ்சி உலகெலாம் நள்ளென்று
பாரெலாம் பாடஇந்தப் பாயிருட்கண் - சீருலாம்
மாந்துறைவாய் ஈசன் மணிநீர் மறைகாட்டுப்
பூந்துறைவாய் மேய்ந்துறங்கா புள்.

26

ஊர் எல்லாம் உறங்கி, உலகெல்லாம் நடு இரவு என்று பூமியெல்லாம் ஓசையடங்கிய இந்தப் பரவிய இருளின் கண் சிறப்புப் பொருந்திய மாந்துறை என்னும் ஊரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் ஈசனுடைய திருமறைக்காட்டு அழகிய துறையில் மேய்ந்த தூங்காத பறவையின் ஒலி கேட்கிறது. அதுவும் என்னைப் போல் ஏங்குகிறதோ?

கட்டளைக் கலித்துறை

296. புள்ளும் துயின்று பொழுதிறு
மாந்து கழுதுறங்கி
நள்ளென்ற கங்குல் இருள்வாய்ப்
பெருகிய வார்பனிநாள்
துள்ளுங் கலைக்கைச் கடர்வண்
ணனைத் தொழு வார்மனம் போன்று)
உள்ளும் உருக ஒருவர்திண்
தேர்வந்து) உலாத் தருமே.

27

தலைவன் வந்தமை தலைவிக்குத் தோழி உணர்த்தல்.

பறவையும் தூங்கி, பொழுது முற்றி, பேய் தூங்கி, நள்ளென்ற இடை யாமத்தில், இருண்டு நீண்ட பனி நாள் மான் கன்றைக் கையில் கொண்டுள்ள பிரகாசமான நிறத்தனைத் தொழுவார் மனம் போன்று மனமும் உருக, தலைவரின் திண்ணிய தேர் உலாவும் என்க.

அகவல்

297. உலாநீர்க் கங்கை ஒரு சடைக் கரந்து
புலால்நீர் ஒழுகப் பொருகளிறு) உரித்த

- பூத நாதன் ஆதி மூர்த்தி
 திருமட மலைமகட்(கு) ஒருகூறு கொடுத்துத்தன்
 5 அன்பின் அமைந்தவன் ஆரூர் நன்பகல்
- வலம்புரி அடுப்பா மாழுத்து) அரிசி
 சலஞ்சலம் நிறைய ஏற்றி நலந்திகழ்
 பவளச் செந்தீ மூட்டிப் பொலம்பட
 10 இப்பியந் துடுப்பால் ஒப்பத் துழாவி
 அடாஅ(து) அட்ட அமுதம் வாய்மடுத்து
- இடாஅ ஆயமோ(டு) உண்ணும் பொழுதில்
 திருந்திழைப் பணைத்தோள் தேமொழி மாதே
 விருந்தின் அடியேற்(கு) அருளுதி யோவென
 15 முலைமுகம் நோக்கி முறுவலித்(து) இறைஞ்சலின்
 நறைகமழ் எண்ணெய்ச் சிறுநுண் துள்ளி

இது தலைவன் கூற்று.

அடிகள் (1-5) போக்கு வரவு செய்யும் தன்மையுள்ள கங்கையைச் சடையில் மறைத்து, குருதி ஒழுக போர் செய்யும் யானையின் தோலை உரித்த பூத நாதன், ஆதி மூர்த்தி, உமாதேவியாருக்கு இடப் பாகத்தை அளித்தவன். அவனது திருவாரூரில் நண்பகலில்—

அடிகள் (6-10) வலம்புரிச் சங்கை அடுப்பாகவும் முத்தை அரிசியாகவும் சலஞ்சலம் நிறைய ஏற்றி நலந்திகழ் பவளச் செந்தீ மூட்டி, பொலம்பட இப்பியாகிய துடுப்பால் ஒப்பத்துழாவி மானசீகமாகச் சமைத்த சிறுசோறு—

அடிகள் (11-15) வாயில் போடுவதுபோல் பாவனை செய்து கூட்டத்தோடு உண்ணும் பொழுதில் இழை

யணிந்த, பணைத்தோள், தேமொழி மாதே! விருந்தில்
எனக்கும் கொடுப்பாயோ என்று முலைமுகம் நோக்கி
சிரித்து வேண்டுதலின், மணம் வீசுகின்ற எண்ணெய்ச்
சிறுதுளி,

அடிகள் (16-17) நீரில் விழுந்தது போல என் உடல்
முழுதும் அவள் குடி கொண்டாள் என்க.

வெண்பா

298. ஆயினஅன் பாரே அழிப்பர் அனலாடி
பேயினவன் பாரோம்பும் பேரருளான் - தீயினவன்
கண்ணாளன் ஆருர்க் கடலார் மடப்பாவை
தண்ணாருங் கொங்கைக்கே தாழ்ந்து.

29

தலைவன் கூற்று.

உளதாகிய அன்பு, அதையாரே அழிப்பர்? தீயில்
ஆடுபவன்; (தீயை ஏந்தியவன் எனினுமாம்); பேய்
களைக் கணமாகக் கொண்டவன்; உலகைக் காக்கும்
பேரருளான்; தீயின் மத்தியில் உள்ளவன்; கண்
போன்றவன் (அருமைப் பாடு குறித்தது) திருவாரூர்
கடல் போலப் பெரிதுங் குணமுடையவளது
தண்ணாருங் கொங்கைக்கு விருப்பங்
கொண்டுள்ளதை யாரே அழிப்பர் என்றபடி.

கட்டளைக் கலித்துறை

299. தாழ்ந்து கிடந்த சடைமுடிச்
சங்கரன் தாள்பணியா
தாழ்ந்து கிடந்துறை வார்கின்
போலயர் வேற்கு) இரங்கிச்
குழ்ந்து கிடந்த கரைமேல்
திரையென்னும் கையெறிந்து

வீழ்ந்து கிடந்தல றித்துயி
லாதிவ் விரிகடலே.

30

திருச்சிற்றம்பலம்

இது தலைவி கூற்று.

தொங்கிக் கிடந்த சடை முடியையுடைய
சங்கரனது தாள் பணியாமல் பிறவியில் அழுந்திக்
கிடந்து உறைகின்றவர் போல, வருந்தி இளைப்
பேனாகிய எனக்கு இரங்கி, சூழ்ந்து கிடந்த கரைமேல்
திரைகளாகிய கையை வீசி, வீழ்ந்து, கிடந்து, அலறி
இப்பரந்த கடல் துயிலாது.

ஸ்ரீ சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய

8. திருக்கயிலாய ஞானவுலா

தெளிவுரை

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய கழறிற்றறிவார் என்னும் மறுபெயருடைய சேரமான் பெருமாள் நாயனார் கல்வி அறிவிலும் அதன் பயனாகிய சிவபக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார். இதனால்தான் திருஆலவாயுடைய சிவபெருமானும் இவருக்குத் திருமுகம் எழுதியருளினார்.

சேரமான் பெருமாள் திருக்கயிலைக்குச் செல்லும் வழியில் இவ்வுலாவை மிக விரைவாகப் பாடியருளினார். இதனால் இவர் மிக விரைவாகச் செய்யுள் இயற்றக் கூடிய ஆசகவி என்பது பெறப் படுகின்றது. இவரை அருணகிரிநாதரும் தம்முடைய திருப்புகழில் 'ஆதியந்தவுலா ஆச பாடிய சேரர்' என்று ஆசகவியாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உலா என்பது தமிழில் உள்ள தொண்ணூற்றாறு வகை நூல்களுள் ஒன்றாகும். சேரமான் பெருமாளுக்கு முன்னர் யாரும் உலாநூல் பாடியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. இதனால் இவரே முதன் முதலாக உலா நூல் பாடியவராகச் சான்றோர்களால் கொள்ளப் பெறுகிறார். இவ்வுலா முதன் முதலாக எழுந்தது

என்னும் காரணம் பற்றியே இதற்கு 'ஆதிஉலா' என்னும் பெயர் வழங்குகிறது.

சேரமான் பெருமான் திருக்குறளைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர் என்பது திருக்குறளை இவ்வுலாவில் எடுத்து ஆண்டிருப்பதால் பெறப்படும். சேரமான் பெருமான் சிவபெருமான் திருமுன் அடைந்ததும் தாம் உலாப் பாடி இருப்பதாகவும் அதனைக் கேட்டருள வேண்டும் என்றும் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்தார். இறைவனும் கூறுமாறு கட்டளைவிடச் சிவபிரான் திருமுன்னே உலா அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது.

சிவபெருமான் திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். தேவர்கள் இறைவனைக் காண வேண்டுமென்று பேரார்வங் கொண்டு திருக்கோயிலின் முன் சென்று நின்று வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய சிவபெருமான் ஒரு நாள் தம்மை அழகு செய்து கொண்டு வசுக்கள் போற்றிச் செய்யவும் முனிவர்கள் வாழ்த்துரை கூறவும், பன்னிரு கதிரவர்கள் பல்லாண்டு பாடவும், நாரதர் யாழ் வாசிக்கவும் மற்றும் பலவகையான சிறப்புகளோடு திருவுலாப் புறப்பட்டார்.

சிவபெருமான் திருவுலாப் புறப்பட்ட தெரு இனிய மொழிகளைப் பேசும் தன்மையினராகிய பெண்களின் பேராரவாரத்தை உடையதாயிற்று. எழுவகைப் பருவ மாதர்களும் அப்பெருமானைக் கண்டு காதல் கொள்கின்றனர்.

இறைவனைத் தலைவனாகவும் அவனருளை விரும்பிய மன்னுயிர்களை அத் தலைவன்பாற் காதல்

கொண்டு மயங்கிய பெண்களாகவும் வைத்துப் பாடப் பெற்றது, இத்திருக்கயிலாய ஞான உலா.

இந்நூலினால் சிவபெருமானுடைய முழு முதல் தன்மையைச் சேரமான் பெருமாள் விளக்கிய திறம் அறிந்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

இத் திருவுலாவே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் போன்று செந்தமிழின் முதன்முதல் தோன்றிய திருவுலா என எல்லாராலும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். மேலும் கயிலைக் கண் அரங்கேற்றப்பட்ட இத் திருவுலா ஆங்குள்ள மாசாத்தனார் வாயிலாகத் திருப்பிடவூர்க்கு வந்து தமிழ் நாட்டில் உலவுவதாயிற்று.

ஏழு பருவ மாதர்கள்	:	வயது
1. பேதை	:	5-7
2. பெதும்பை	:	8-11
3. மங்கை	:	12-13
4. மடந்தை	:	14-19
5. அரிவை	:	20-24
6. தெரிவை	:	25-30
7. பேரிளம்பெண்	:	31-40

திருச்சிற்றம்பலம்

300. திருமாலும் நான்முகனும் தேர்ந்துணரா(து) அன்றங்(கு) அருமால் உறஅழலாய் நின்ற - பெருமான்

பிறவாதே தோன்றினான் காணாதே காண்பான்
துறவாதே யாக்கை துறந்தான் - முறைமையால்

ஆழாதே ஆழ்ந்தான் அகலா(து) அகவியான்
ஊழால் உயராதே ஓங்கினான் - குழொளிநூல்

ஓதா(து) உணர்ந்தான் நுணுகாது நுண்ணியான்
யாதும் அணுகா(து) அணுகியான் - ஆதி

அரியாகிக் காப்பான் அயனாய்ப் படைப்பான்
5 அரனாய் அழிப்பவனும் தானே-

கண்ணிகள் 1-5 நாரணனும் பிரமனும் ஊன்றிச்
சிந்தித்து உணராமல் முன்னொரு காலத்தில் அகலா
மயக்கத்தை அடைய, தெய்வத் தீப்பிழம்பாய் அவர்
முன் வெளிப்பட்ட சிவபெருமான், கருவாய்ப்பட்டுப்
பிறவாமல் தூயவடிவுடன் தோன்றினவன். கண்களின்
துணைகொண்டு எவற்றையும் காண்பது இன்றியே
பேரறிவால் எதனையும் காண்பவன். நீக்காமல்
திருமேனியைத் தானே மறைத்துக் கொண்டவன்.
முறை முறையாக ஆழ்ந்து சொல்லாமலேயே
இயல்பாகவே ஆழ்ந்து இருப்பவன். எவ்விடத்தும்
நீங்காமல் நீங்கி இருப்பவன். முன்வினைப் பயனால்
வளர்ந்து உயராமல் இயல்பாகவே உயர்ந்துள்ளான். அறிவு
ஒளி ததும்பிய நூற்களை ஓதாமலேயே உணர்ந்
திருப்பவன். நுண்ணியனாக இராமலேயே அணுவாக
இருப்பவன். எப்பொருளையும் தான் அணுகாமலேயே
அணுகியிருப்பவன். முதன்மை பொருந்திய திருமாலில்
தங்கி உலகத்தைக் காப்பவனும், நான்முகன் இடத்தில்
இருந்து உலகனைத்தும் படைப்பவனும்
உருத்திரனிடத்தில் தங்கி ஒடுக்கம் செய்து
கொள்பவனும் தானே ஆகியிருப்பவன்.

தேவர் அறியாத தோற்றத்தான் தேவரைத்தான் -

பரனாய

மேவிய வாறே விதித்தமைத்தான் - ஓவாதே

எவ்வுருவில் யாரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்
அவ்வுருவாய்த் தோன்றி அருள் கொடுப்பான் -
எவ்வுருவும்

தானேயாய் நின்றளிப்பான் தன்னிற் பிறிதுருவம்
ஏனோர்க்கும் காண்பரிய எம்பெருமான் - ஆனாத

சீரார் சிவலோகம் தன்னுள் சிவபுரத்தில்
ஏரார் திருக்கோயில் உள்ளிருப்ப - ஆராய்ந்து

செங்கண் அமரர் புறங்கடைக்கண் சென்று) ஈண்டி
எங்கட்குக் காட்சியருள் என்றிரப்ப -

கண்ணிகள் (6-10) மேலான விண்ணவரும் காண முடியாத வியன் மிகுமேனியன். அந்தத் தேவர்களைத் தான் சங்கற்பித்தபடியே படைத்து உரிய சூழ்நிலை உதவினன். எவ்வெவர் எந்த எந்த உருவில் இடையறாது தன்னை எண்ணினாலும் உள்ளத்துள் அவ்வவ் உருவங்களாகவே வெளிப்பட்டு, திருவருள் பாலிப்பன். அன்பர் எண்ணும் எல்லா உருவங்களும் தானே ஆகியிருந்து புறத்திலும் காட்சி தருபவன். தன்னைக் காட்டிலும் வேறு ஓர் உருவம் எத்தகையோர்க்கும் காண்பதற்கு இயலாத பெருமையை உடைய எம் இறைவன். நீங்காத சிறப்புப் பொருந்திய சிவலோகம் தன்னுள் சிவபுரத்தில் அழகு நிறைந்த திருக்கோயிலுள் இறைவன் இனிது வீற்றிருக்க, தரிசன காலத்தைச் சிந்தித்து உணர்ந்து, செம்மையான கண்களையுடைய தேவர்கள் தலைவாயிலில் சென்று நெருக்கமாக நின்று

அடியேங்கட்குச் சேவையை அருள் என்று விநயமுடன்
கூவி வேண்ட,

— ஆங்கொருநாள்
பூங்கை பொய்தீர் தரணி புகழ்மங்கை
நாமங்கை என்றிவர்கள் நன்கமைத்த — சேமங்கொள்

ஞானக் கொழுந்து நகராசன் தன்மடந்தை
தேன் மொய்த்த குஞ்சியின்மேல் சித்திரிப்ப —
ஊனமில்சீர்

நந்தா வனமலரும் மந்தா இனித்தடஞ்சேர்
செந்தா மரைமலர்நூ றாயிரத்தால் — நொந்தா

வயந்தன் தொடுத்தமைத்த வாசிகை சூட்டி
நயந்திகழும் நல்லுறுப்புக் கூட்டிப் — பயன்கொள்

15 குலமகளிர் செய்த கொழுஞ்சாந்தம் கொண்டு
நலமலிய ஆகம் தமிழிக்—

கண்ணிகள் (11-15) அங்ஙனம் துதிக்கும் ஒரு
நாளில் இனிய தாமரையில் இருக்கும் திருமகள்
பொய்ம்மை இல்லாத நிலமகள் புகழ் அமைந்த
உருத்திராணி, கலைமகள் என்றுள்ள இந்தத் தெய்வ
மாதர்கள் நலமுறச் செய்த நலம் சிறந்த வழிபாட்டை
ஏற்றுக் கொண்ட ஒளி நிறை அறிவுக் கொழுந்தான
மலை மன்னன் மகளான பார்வதியார் வண்டுகள்
மொய்த்த சடை மேல் அலங்காரம் செய்தற்
பொருட்டுப் பழுது இல்லாத சிறப்பையுடைய நந்தன
வனத்து மலர்களாலும் தேவ் கங்கையில் மலர்ந்த பல
இதழ்களையுடைய செந்தாமரை மலர்களாலும் அதிக
சிரமப்பட்டு வசந்தன் தொடுத்து வைத்த
தொடுமாலையை அணிந்து, பிறவி எடுத்த பயனைப்

பெற்ற சிறந்த மாதர்கள் மேன்மை விளங்கும் சிறந்த
கூட்டுச் சரக்குகளைச் சேர்த்து அமைத்த
கொழுமையான சாந்தை எடுத்து நன்மை நிரம்பத்
திருமேனியிற் பூசி,

கற்பகம் ஈன்ற கமழ்பட் டினைஉடுத்துப் - கலைமலிந்த
பொற்கழல்கள் கால்மேற் பொலிவித்து - விற்பகரும்

குளா மணிசேர் முடிகவித்துச் சுட்டிசேர்
வாளார் நுதற்பட்டம் மன்னுவித்துத் - தோளா

மணிமகர குண்டலங்கள் காதுக்கு அணிந்தாங்கு
அணிவயிரக் கண்டிகை பொன்னாண் - பணிபெரிய

ஆரம் அவைபுண்(டு) அணிதிக மும்சன்ன
வீரம் திருமார்பில் வில்லிலக - ஏருடைய

எண்தோட்கும் கேயூரம் பெய்துதர பந்தனமும்
20 கண்டோர் மனமகிழக் கட்டுறீஇக்-

கண்ணிகள் (16-20) கற்பகமரம் உதவிய மணம்
கமழ்கின்ற பட்டு ஆடையை உடுத்தி, பொன்னாலாகிய
வீரக்கழல்களைத் திருவடிகளின் மீது சிறப்புற
அணிந்து, ஒளி வீசும் குளாமணி பதித்த மகுடத்தைச்
சூட்டி, சுட்டியோடு சேர்ந்த ஒளி நிறைந்த நெற்றிப்
பட்டங் சுட்டி, துளைபடாத இரத்தினக் கற்களைப்
பதித்த மகரமீன் வடிவாகச் செய்யப் பெற்ற குண்டலங்
களைத் திருச்செவிக்கு அலங்காரமாக அணிந்து
அதனுடன் அழகிய வயிர கண்டிகையும் பொன்
நாணும் சிறந்த வேலைப்பாடு அமைந்த பெரிய முத்து
மாலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அப்பணிகளை
அணிந்து, அலங்காரமாக விளங்கும் வீர சங்கிலி சிறந்த
மார்பகத்தில் ஒளி செய்ய, எழுச்சியை யுடைய எட்டுத்

திருத்தோள்களுக்கும் வளையென்னும் ஆபரணத்தை அணிந்து பார்த்தவரது உள்ளங் களிக்க அரைப் பட்டிகையையும் கட்டி.

— கொண்டு

கடிசுத் திரம்புனைந்து கங்கணங்கைப் பெய்து
வடிவுடைய கோலம் புனைந்தாங்கு) - அடிநிலை மேல்

நந்திமா காளர் கடைகழிந்த போழ்த்தது
வந்து வசக்கள் இருக்குரைப்ப - அந்தமில்சீர்

எண்ணருங் கீர்த்தி எழுவர் இருடிகளும்
அண்ணல்மேல் ஆசிகள் தாமுணர்த்த - ஒண்ணிறத்த

பன்னிருவர் ஆதித்தர் பல்லாண்டு எடுத்திசைப்ப
மன்னும் மகதியன்யாழ் வாசிப்பப் பொன்னியலும்

அங்கி கமழ்தூபம் ஏந்த யமன் வந்து
25 மங்கல வாசகத்தால் வாழ்த்துரைப்பச்—

கண்ணிகள் 21-25 அதன் மேல் அரை ஞானை எடுத்து அழகாகப் பூட்டி, கரத்தில் கங்கணம் அணிந்து இயற்கைத் திருமேனிக்கு உரிமையாக உடைய செயற்கை அலங்காரங்களைச் செய்ததும், திருப்பாதுகை மேல் ஏறி, திருநந்தி தேவரும் மாகாளரும் காவல் செய்யும் திருஅணுக்கன் திருவாயிலைக் கடந்து சென்ற சமயம், அஷ்ட வசக்கள் இறைவன் எதிரில் தோன்றி இருக்கு வேத பாராயணம் செய்ய, முடிவு இல்லாத சிறப்பினை யுடைய நினைத்தற்கும் அரிய புகழமைந்த சப்த முனிவர்களும் வந்து, பெருமையிற் சிறந்த தலைவராம் சிவபெருமான் மீது வாழ்த்துக் கூற, ஒளி வீசும் நிறத்தினை உடையவர்களான பன்னிரு சூரியர்களும்

பல்லாண்டைப் பெரிதுபாட, நிலை பெற்ற அகத்திய
முனிவர் யாழ்வாசிக்க, பொன்னிறத்தோடு விளங்கும்
அக்கினி பகவான் மணம் வீசும் தூப கலசம் ஏந்தி வர,
யமன் வந்து மங்கல மொழியால் வாழ்த்துக் கூற,

— செங்கண்

நிருதி முதலோர் நிழற்கலன்கள் ஏந்த
வருணன் மணிக்கலசம் தாங்கத் - தெருவெலாம்

வாயு நனிவிளக்க மாமழை நீர்தெளிப்பத்
தூயசீர்ச் சோமன் குடையெடுப்ப - மேவியசீர்

ஈசானன் வந்(து) அடைப்பை கைக்கொள்ள அச்சனிகள்
வாயார்ந்த மந்திரத்தால் வாழ்த்துரைப்பத் - தூய

உருத்திரர்கள் தோத்திரங்கள் சொல்லக் குபேரன்
திருத்தகு மாநிதியம் சிந்தக் - கருத்தமைந்த

30 கங்கா நதியமுனை உள்ளுறுத்த தீர்த்தங்கள்
பொங்கு கவரி புரையிரட்டத்-

கண்ணிகள் (26-30) செவ்விய கண்களையுடைய
நிருதி முதலாயுள்ளவர்கள் ஒளி செய்யும் கண்ணாடி
களை ஏந்திக் கொண்டு வர, வருண பகவான் அழகிய
நீர்க்கலசத்தைச் சுமந்து வர, வீதிகள் முழுவதும் வாயு
பகவான் பெரிதும் தூய்மை செய்ய, சிறந்த மேகங்கள்
வீதியெல்லாம் நீர் தெளிப்ப, தூய்மையான
சிறப்புடைய திங்கள் குடை பிடித்து வர, விரும்பத் தக்க
சீர்த்தி யமைந்த ஈசானன் வந்து வெற்றிலைப் பையைக்
கையில் எடுத்துக் கொண்டு வர, அஸ்வனி தேவர்கள்
வாய் நிறைந்த மந்திரங்களால் வாழ்த்துச் சொல்ல,
தூய்மையையுடைய உருத்திர கணத்தவர் துதி
மொழிகளைக் கூற, குபேரன் மேன்மையும் தகுதியும்

உடைய சிறந்த பொருள்களை வரும் வழியில் வாரி இறைக்க, அமைதி பெற்ற மனத்தினரான கங்கையமுனையை உள்ளிட்ட நதிகளின் அதி தெய்வங்கள் அளவிலாத வெண்சாமரங்களை இருபாலும் வீச,

பைந்நாகம் எட்டும் கடரெடுப்பப் பைந்தறுகண்-தங்கிய
கைந்நாகம் எட்டும் கழல்வணங்க - மெய்ந்நாக

மேகம் விதானமாய் மின்னெலாம் சூழ்கொடியாய்
மேகத்து) உருமும் முரசறையப் - போகஞ்சேர்

தும்புரு நாரதர்கள் பாடத் தொடர்ந்தெங்கும்
கொம்புருவ நுண்ணிடையார் கூத்தாட - எம்பெருமான்

வண்ணோர் பணிய உயர்ந்த விளங்கொளிசேர்
வெண்ணார் மழவிடையை மேல்கொண்டாங்கு) -
எண்ணார்

கருத்துடைய பாரிடங்கள் காப்பொத்துச் செய்யத்

35. திருக்கடைகள் ஏழ்கழிந்த போதில்-

கண்ணிகள் (31-35) இந்நிலவுலகத்தின் கீழ் தலைமையாகத் தங்கியிருந்த படங்களையுடைய எட்டுப் பாம்புகளும்; விளக்குகளை ஏந்தி வர, பசுமையும் அஞ்சாமையும் கொண்ட துதிக்கையை யுடைய எட்டுத் திக்கு யானைகளும் திருவடிகளை வணங்கவும், மெய்ம்மையை உடைய விண்ணில் உள்ள மேகங்களே மேற் கட்டியாய் விளங்க, மின்னல்கள் அனைத்தும் சூழ்ந்திருக்கும் கொடிகளாய் அமைய, மேகத்தின் இடியே முரசு வாத்தியமாக ஒலிக்கவும், இன்பம் நிறைந்த தும்புரு நாரதர் எனும் இரு முனிவர்கள் தத்தம் யாழில் அமலன் புகழைச் சேர்த்துப் பாட, பூங்கொடி போலும் வடிவமும்

நுண்ணிய இடையையும் உடைய பல மாதர்கள் எல்லா இடங் களிலும் தொடர்ச்சியாகப் பரவி, பாத நிருத்தம் பண்ணி வரவும், எமது சிவபெருமான் தரிசனத்திற்குக் காத்திருந்த தேவர்கள் எல்லாரும் வணங்கவும், உயர்ச்சி பொருந்தியதும் என்றும் விளங்குகின்ற பேரொளி உடையதுமான வெண்மை நிறைந்த இளமையை யுடைய இடபத்தின் மேல் அமர்ந்து, எப்போதும் தம்மையே தியானிக்கப் பொருந்திய மனத்தையுடைய பூதகணங்கள் ஒன்று பட்டுக் காவல் செய்துவர, சிறந்த ஏழு வாயிற் படியைக் கடந்து சென்ற சமயத்து—

— செருக்குடைய

சேனா பதிமயில்மேல் முன் செல்ல யானை மேல்
ஆனாப்போர் இந்திரன் பின்படர — ஆனாத

அன்னத்தே யேறி அயன்வலப்பால் கைபோதக்
கன்னவிலும் திண்தோள் கருடன்மேல் — மன்னிய

மால்இடப்பால் செல்ல மலரார் கணைஐந்து
மேலிடப்பால் மென்கருப்பு வில் இடப்பால் — ஏல்வுடைய

சங்கணையும் முன்கைத் தடமுலையார் மேல் எய்வான்
கொங்கணையும் பூவாளி கோத்தமைத்த —

ஐங்கணையான்

40 காமன் கொடிப்படைமுன் போதக் கதக்காரி
வாமன் புரவிமேல் வந்தணைய—

கண்ணிகள் (36-40) . களிப்புடைய முருகப் பெருமான் மயில் மேல் அமர்ந்து முன்னே செல்ல, போரில் பின் வாங்காத ஆற்றலுடைய தேவேந்திரன் வெள்ளை யானையாகிய ஐராவதத்தின் மேல்

அமர்ந்து பின் தொடர்ந்து வர, பிரமன் தன்னை விட்டு நீங்காத அன்ன வாகனத்தின் மேல் அமர்ந்து வலது பக்கத்தில் வர, மலையெனச் சொல்லப் பெறும் வன்மை வாய்ந்த தோள்களையுடைய கருடன் மேல் அமர்ந்துள்ள நாரணன் இடது பக்கத்தில் வர, தாமரை, மாம்பூ, அசோகு, முல்லை குவளையெனப் பொருந்திய மலர்க்கணை ஐந்தினை உடலின் மேற்புறத்திலும் பால் முற்றிய சுவையுள்ள கரும்பு வில்லைத் தமது இடது பக்கத்திலுமாகப் பெற்றுள்ள, வளையல் நெருங்கிய முன்னங் கைகளையும் பருத்த தனங்களையும் உடைய மாதர்கள் மேல் மகரந்தம் நிறைந்த மலர்க்கணை விடுவதன் பொருட்டு வரிசையாகக் கோத்துப் பிடித்த ஐந்து கணைகளை உடையவனும், முரசு, குடை, தென்றல் வசந்தம் விருது முதலிய வெற்றிக் கொடியுடைய சேனைகள் சூழ்ந்துள்ளவனுமாகிய மன்மதன் முன்னே செல்ல, சின மிக்க ஐயனார் அழகிய குதிரை மேல் ஏறி அண்மையில் தொடர்ந்து வர.

- நாமஞ்சேர்

வேழ முகத்து விநாயகனை உள்ளுறுத்துச்
சூழ்வளைக்கைத் தொண்டைவாய்க் கெண்டையொண்
கண் - தாழ் கூந்தல்

மங்கை எழுவரும் சூழ மடநீலி
சிங்க அடலேற்றின் மேற் செல்லத் - தங்கிய

விச்சா தரர் இயக்கர் சின்னரர் கிம்புருடர்
அச்சா ரணர்அரக்க ரோடகடர் - எச்சார்வும்

சல்லரித் தாளம் தகுணிதந் தத்தளகம்
கல்லலகு கல்ல வடம் மொந்தை - நல்லிலயத்

தட்டழி சங்கம் சலஞ்சலம் தண்ணுமை

45 கட்டழியாப் பேரி கரதாளம்-

கண்ணிகள் 41-45 யானை முகத்தவர் என்னும் பெயர் பொருந்திய கணபதியை நடுவில் இருத்தி, வளைகள் சூழ்ந்துள்ள கைகளையும் கொவ்வைக் கனியொத்த வாயினையும், சேல் கண்டை போன்று பிறழும் ஒளியுடைய கண்களையும் நீண்டு தொங்கும் கூந்தலையும் உடைய அபிராமி, மகேச்சுவரி, கௌமாலி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி எனப் பெறும் ஏழு மாதர்களும் சூழ்ந்துவர, மடப்பத்தை யுடைய துர்க்கை வலிமை வாய்ந்த ஆண் சிங்கத்தின் மேல் அமர்ந்து வர, எல்லா இடங்களிலும் தங்கிய விச்சாதரர், இயக்கர், கின்னரர் கிம்புருடர் அச்சாரணர் அரக்கரோடு அசுரர் முதலாயினோர் சூழ்ந்துவர, சல்லரி, பிரமதாளம், தகுணிதம், தத்தளகம், கல்லவடம், மொந்தை, சிறந்த இலயத்தை விளைவிக்கும் தட்டழி, சங்கம், சலஞ்சலம், தண்ணுமை, வார்க்கட்டு அழியாத பேரி, கரதாளம்.

- கொட்டும்

குடமுழுவம் கொக்கரை வீணை குழல்யாழ்
இடமாந் தடாரி படகம் - இடவிய

மத்தளர் துந்துபி வாய்ந்த முருடவற்றால்
எத்திசை தோறும் எழுந்தியம்ப - ஒத்துடனே

மங்கலம் பாடுவார் வந்திறைஞ்ச மல்லரும்
கிங்கரரும் எங்கும் கிலுகிலுப்பத் - தங்கிய

ஆறாம் இருதுவும் யோகும் அருந்தவழும்
மாறாத முத்திரையும் மந்திரமும் - ஈறார்ந்த

காலங்கள் மூன்றும் கணமும் குணங்களும்
50 வால கிலியரும் வந்தீண்டி—

கண்ணிகள் (46-50) அடிக்கப்படும் குட முழுவம், கொக்கரை, வீணை, புல்லாங்குழல், யாழ், இடம் பரந்த பம்பை, படகம், வலியுடைய மத்தளம் துந்துபி, வாய்ப்பாக அமைந்த முருடு, ஆதிய இவ்வாத்தியங்களால் எல்லாத் திசைகளிலும் ஓசை மிக்கு ஒலிக்கவும், வாத்தியங்களுடன் சேர்ந்து அதே காலத்தில், மங்கலப் பாடகர் வந்து வணங்கி, மல்லரும் கிங்கரரும் எவ்விடத்தும் நிறைந்து ஓசை செய்ய, பொருந்திய ஆறு பருவங்களுக்கு உரிய அதிதேவதைகளும், யோகங்கட்கு உரிய அதிதேவதைகளும், அருமையான தவங்கட்கு உரிய அதிதெய்வங்களும், சிவபூசையில் கையாளப் பெறுதலால் பயன் அளித்தலில் மாறுதல் இல்லாத தேனு, அங்குசம், பதாகை ஆதிய முத்திரைகட்கு உரிய அதிதெய்வங்களும், மந்திரங்கட்கு உரிய அதிதெய்வங்களும் முடிவாக நிறைந்த கால தேவதைகளும் கணப்பொழுதிற்கு உரிய அதிதேவதைகளும் குணங்களுக்குரிய அதிதேவதைகளும் வாலகிலியரும் சிவசன்னிதானத்தில் வந்து கூடி—

— மேலை

இமையோர் பெருமானே போற்றி எழில்சேர்
உமையாள் மணவாளா போற்றி — எமையாளும்

தீயாடி போற்றி சிவனே அடிபோற்றி
ஈசனே எந்தாய் இறை போற்றி — தூயசீர்ச்

சங்கரனே போற்றி சடாமகுடத் தாய்போற்றி
பொங்கரவா பொன்னங் கழல் போற்றி —

அங்கொருநாள்

ஆய விழுப்போர் அருச்சுனன் ஆற்றற்குப்
பாசபதம் ஈந்த பதம்போற்றி - தூய

55 மலைமேலாய் போற்றி மயானத்தாய் வானோர்
தலைமேலாய் போற்றிதாள் போற்றி - நிலை போற்றி

போற்றியெனப் பூமாரி பெய்து புலன்கலங்க
நாற்றிசையும் எங்கும் நலம்பெருக - ஏற்றுக்

கொடியும் பதாகையும் கொற்றக் குடையும்
வடிவுடைய தொங்கலும் சூழக் - கடிமழும்

58 பூமாண் கருங்குழலார் உள்ளம் புதிதுண்பான்
வாமாள ஈசன் வரும் போழ்திற் - சேமேலே

கண்ணிகள் (51-58) விண்ணுலகத்திலுள்ள
தேவர்களது தலைவரே! உமக்கே அடைக்கலம்; அழகு
பொருந்திய உமாதேவியாரின் மணவாளரே! உமக்கே
அடைக்கலம். எம்மை ஆட் கொண்ட அழலாடும்
பெருமானே! உமக்கே அடைக்கலம். சிவபெருமானே!
உமது திருவடிக்கு வணக்கம். அருட் செல்வனே!
எங்கள் அப்பனே! இறைவனே! உமக்கே அடைக்கலம்.
தூய்மையான சிறப்பையுடைய இன்ப வடிவினனே!
உமக்கே அடைக்கலம். சடை முடி உடையவரே!
உமக்கே அடைக்கலம். மிகுதியான பாம்புப் பணிகளை
அணிந்தவரே! பொன்னாலாகிய அழகிய வீரக்கழல்,
அணிந்த உமது திருவடிகளுக்கே அடைக்கலம். முன்
ஒரு காலத்தில் மேன்மையான போர் செய்த
பார்த்தனுடைய உறுதிக்கு வியந்து அவனுக்குப்
பாசபதாத்திரம் அளித்த உமது திருவடிக்கு வணக்கம்.
தூய்மை பொருந்திய திருக் கயிலாய மலைமேல்
வீற்றிருப்பவரே! அடைக்கலம். மயானத்தில்

ஆடுபவரே! தேவர்கள் முடிமேல் இருப்பவரே!
 உமக்கே அடைக்கலம். உமது திருவடிகளுக்கு
 வணக்கம். தேவரீரது நிலை பேறுடைமைக்கு வணக்கம்
 என்று மலர் மழை பொழிந்து இவ்விசேடக்
 காட்சியால் ஐம்புலச் சேட்டை கலக்கம் கொள்ள
 நான்கு திசைகளும் மற்ற எல்லாப் பக்கங்களிலும்
 நன்மை அதிகரிக்க, விடைக் கொடியும் பெரிய
 கொடிகளும், வெற்றிக் குடையும் இயல்பு உருவுடைய
 மயில் பீலியாலான குஞ்சங்களும் சூழ்ந்திருக்க, மணம்
 வீசும் மலர் சூடிய சிறந்த கருமையான
 கூந்தலையுடைய மாதர்களின் மனம் புதிய இன்பத்தை
 அனுபவித்தற் பொருட்டு, அழகிய சிவபெருமான்
 விடைமேல் இருந்தபடியே உலாவரும் சமயம்—

குழாங்கள்

வாமான யீசன் மறுவில்சீர் வானவர்தம்
 கோமான் படைமுழக்கம் கேட்டலுமே - தூமாண்பில்

வானநீர் தாங்கி மறையோம்பி வான்பிறையோடு
 ஊனமில் சூலம் உடையலாய் - ஈனமிலா

வெள்ளை அணிதலால் வேழத்து உரிபோர்த்த
 வள்ளலே போலும் வடிவுடைய - ஒள்ளிய

மாட நடுவில் மலரார் அமளியே
 கூடிய போர்க்கல மாக்குறித்துக் - கேடில்

சிலம்பு பறையாகச் சேயரிக்கண் அம்பா
 63 விலங்கு கொடும்புருவம் வில்லா—

கண்ணிகள் (59-63) விடையின் மேல் அழகிய
 அருட் செல்வன் ஆகிய குற்றம் இல்லாத சிறப்புப்

பொருந்திய தேவர்களுடைய பெருமானது படைப் பெருக்கத்தின் பேரொலி மாதர் செவிப் பட்டதும் தூய்மையான சிறப்புடைய ஆகாய கங்கையைத் தாங்குதலால், மறைவு இடங்களைக் காத்தலால், விண்ணில் உள்ள சந்திரனுடன் பழுதில்லாத சூலத்தைக் கொண்டிருந்ததால், களங்கம் இல்லாத வெள்ளை நிறு பூசப் பெற்று இருத்தலால், யானைத் தோல் போர்த்த வண்மைச் சிவத்தைப் போலும் தோற்றமுள்ள ஒளி மயமான மாளிகைகளின் நடு இடத்தில் மலர்களை நிறையப் பரப்பிய படுக்கையையே கலவிப் போர் புரியும் இடமாகக் கொண்டு, குற்றம் இல்லாத சிலம்புகளே போர்ப் பறையாகவும், செவ்வரி படர்ந்த கண்களே அம்புகளாகவும், அகன்று வளைந்த புருவமே வில்லாகவும்—

— நலந்திகழும்

கூழைபின் தாழ வளையார்ப்பக் கைப்போந்து
கேழ்கிளரும் அல்குலாம் தேருந்திச் - சூழொளிய

கொங்கைமாப் பொங்கக் கொழுநர் மனங்கவர
அங்கம் பொருநசைந்த ஆயிழையார் - செங்கேழற்

பொற்கவசத் துள்ளால் மணிநீர் முகஞ்சேர்த்தி
நற்பெரும் கோலம் மிகப்புனைந்து - பொற்புடைய

பேதை முதலாகப் பேரிளம்பெண் ஈறாக
மாதரவர் சேர மகிழ்ந்தீண்டிச் - சோதிசேர்

சூளிகையும் சூட்டும் சுளிகையும் சுட்டிகையும்
வாளிகையும் பொற்றோடும் மின்விலக—

கண்ணிகள் (64-68) வளப்பம் விளங்கும் கூந்தல் பின்னே தொங்கவும் வளையல்கள் ஒலிக்கவும் இடம் பெயர்ந்து நிறம் மிக்கு விளங்கும் நிதம்பமாகிய தேரினைச் செலுத்தி, சூழ்ந்த ஒளியினையுடைய தனங்களாகிய யானைகள் விம்ம, தத்தம் கணவர்களுடைய உள்ளத்தை வயப்படுத்த அவர்கள் தம் உடம்போடு காமப் போர் விளைத்தலால் அசைந்த அணிகலன்கள் பல அணிந்த மாதர்கள் சிவந்த நிறத்தையுடைய பொன்பாத்திரத்து உள்ள அழகிய நீரால் முகம் துலக்கி, சிறந்த பெருமை தோன்றத் தங்களை மிக நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, பேதைப் பருவம் முதலாகப் பேரிளம் பெண் பருவம் இறுதியாக உள்ள மாதர்கள் எங்குப் பார்த்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடி நிறைந்து பேரொளி அமைந்த சூட்டும் சுட்டிகையும், வாளிகையும் பொன்னாலான தோடு என்னும் ஆபரணமும் மின்னல் போல் ஒளிர,

மேலேறி நின்று தொழுவார் துயர்கொண்டு
மாலேறி நின்று மயங்குவார் - நூலேறு

தாமமே தந்து சடாதாரி நல்கானேல்
யாமமேல் எம்மை அடும் என்பார் - காமவேள்

ஆமென்பார் அன்றென்பார் ஐயறுவார் கையெறிவார்
தாம்முன்னை நாணோடு சங்கிழப்பார் - பூமன்னும்

பொன்னரி மாலையைப் பூண்பார்அப் பூண்கெண்டு
துன்னரி மாலையாச் சூடுவார் - முன்னம்

73 ஒருகண் எழுதிவிட்டு ஒன்றெழுதாது ஒடித்
தெருவம் புகுவார் திகைப்பார் - அருகிருந்த

கண்ணாடி மேற்பஞ்சு பெய்வார் கிளியென்று
பண்ணாடிச் சொற்பந்துச் குற்றுரைப்பார் -

அண்ணல்மேல்

75 கண்ணென்னும் மாசாலம் கோலிக் கருங்குழலார்
திண்ண நிறைத்தாழ் திறந்திட்டார்-

கண்ணிகள் (69-75) மாளிகையின் மேல் ஏறி நின்று, உலாவரும் இறைவனைத் தொழுவார்கள். அவனை அணைய முடியாமை கருதித் துன்பங் கொண்டு மையல் மிகுந்து அறிவு தடுமாறுவார்கள். சடை முடியுடைய இப்பெருமான் தான் அணிந்துள்ள நூலில் கோத்த கொன்றை மாலையே ஆயினும் கொடாது போவானேல் இனிமேல் வரும் இரவுப் பொழுது எம்மைக் கொன்று விடுமே என்பார்கள். இவன் மன்மதன்தான் என்பார்கள். அதற்கு மாறாக அல்ல என்று மறுத்துக் கூறுவார்கள். ஐயத்தை அடைவார்கள். கைந் நெரிப்பார்கள்.

தங்கள் பழைய நாணத்துடன் கைவளையல் களையும் இழப்பார்கள். அழகு பொருந்திய பொன்னரி மாலையைச் சூட்டிக் கொள்வதை மறந்து, ஆபரணம் என மயங்கிக் கழுத்தில் அணிவார்கள். கழுத்தில் அணியும் நினைவுடன் அந்த ஆபரணங்களை எடுத்து மயங்கிய அறிவால் பொன்னரி மாலையாகச் சிரத்தில் சூடுவார்கள்.

முதலில் ஒரு கண்ணில் மை எழுதியதும் அவசரத்தில் மற்றொரு கண்ணிற்கு மை தீட்டாமலேயே உலாக்காட்சி காணத் தெருவிற்கு ஓடி வருவார்கள். திகைப்படைவார்கள். அண்மையில்

இருந்த கண்ணாடியின் மேல் செம்பஞ்சை ஒத்துவார்கள்.

கிளி என்று மயக்கம் அடைந்து கையில் உள்ள பூப்பந்துக்கு இசையோடு ஆராய்ந்த சொற்களைப் பயிற்றுவார்கள். கரிய கூந்தலையுடைய அம்மாதர்கள் பெருமையிற் சிறந்த பெருமான் மேல் கண்கள் என்னும் பெரிய வலைகளை வீசி அது பயன்படாது போக இறுதியில் உறுதி உடைத்தான கற்புக் கதவைத் திறந்து விட்டவராயினர்.

பேதை

- ஒண்ணிறந்த

பேதைப் பருவம் பிழையாதாள் வெண்மணலால்
தூதைச் சிறுசோறு) அடுதொழிலாள் - தீதில்

இடையாலும் ஏக்கழுத்த மாட்டாள் நவஞ்சேர்
உடையாலும் உள்ளுருக்க கில்லாள் - நடையாலும்

கௌவைநோய் காளையரைச் செய்யாள் கதிர்முலைகள்
எவ்வநோய் செய்யும் தொழில்பூணாள் - செவ்வனேர்

நோக்கிலும் நோய்நோக்கம் நோக்காள்தன் செவ்வாயின்
வாக்கும் பிறர்மனத்தை வஞ்சியாள் - பூக்குழலும்

பாடவந் தோன்ற முடியாள் இளவேய்ந்தோள்

80 ஆடவர் தம்மை அயர்வு செய்யாள்-

கண்ணிகள் (76-80) (வயது 5 முதல் 7 வரை) தூய ஒளியும் அறியாமைக்கு ஏதுவான் ஏழு வயதும் கடவாதவள். சிறிய மண் பாத்திரத்தில் வெண்மையான மணலால் சிறு சோறு சமைக்கும் விளையாட்டுத் தொழிலை உடையவள். தீமையில்லாத

இடுப்பினாலும் இறுமாந்திருத்தலைச் செய்யாள்; அழகு மிக்க ஆடையாலும் கண்டவர் உள்ளத்தை உருகும்படி செய்யாதவள். ஆண் மக்களை நடக்கும் அழகினாலும் வருந்தும்படி காம நோயைச் செய்ய மாட்டாள். அரும்பிய முலைகளால் ஆடவர்க்குத் துன்பநோய் செய்கின்ற தொழிலையும் மேற்கொள்ளாள். செவ்விதின் நேர் நின்று நோக்கினாலும் காம நோய் நேரும் வண்ணம் பார்க்கும் பார்வையை அறியாள். பவளம் போல் சிவந்த வாயில் இருந்து வரும் மொழியாலும் அயலாரது உள்ளத்தை வஞ்சிக்க அறியாள். மலர் சூடிய கூந்தலையும் திறமை விளங்க முடிக்க அறியாள். ஆண் மக்களை இளமையான மூங்கில் ஒத்த தோள்களால் மயக்கி அயர்ச்சி அடையும்படி செய்ய மாட்டாள்.

- நாடொறும்

ஒன்றுரைத்து) ஒன்றுன்னி ஒன்றுசெய்து) ஒன்றின்கண் சென்ற மனத்தினளாம் சேயிழையாள் - நன்றாகத்

தாலி கழுத்தணிந்து சந்தனத்தால் மெய்பூசி
நீல அறுவை விரித்துடுத்துக் - கோலஞ்சேர்

பந்தரில் பாவைகொண்டாடும்இப் பாவைக்குத்
தந்தையார் என்றொருத்தி தான்வினவ - அந்தமில்சீர்

ஈசன் எரியாடி என்ன அவனையோர்
காய்சின மால்விடைமேற் கண்ணுற்றுத் - தாய்சொன்ன

இக்கணக்கு நோக்காள் இவள்போல்வாள் காமன்நூல்
85 நற்கணக்கின் மேற்சிறிதே நாட்செய்தாள்-

கண்ணிகள் (81-85) ஒவ்வொரு நாளும் ஒன்று சொல்லி வேறு ஒன்றை எண்ணி, வேறு ஒன்றைச்

செய்து, மாறான வேறு ஒன்றினிடத்துச் சென்ற
 உள்ளத்தை உடையவளாம். செவ்விய ஆபரணங்களை
 அணிந்த பேதை இளம் பெண் ஒருத்தி, தனக்கு நலன்
 உண்டாக ஐம்படைத் தாலியை ஆன்றோர் இட்டபடி
 கழுத்தில் அணிந்து, உடல் எல்லாம் சந்தனம் பூசி, நீலச்
 சிற்றாடையை விரித்துக் கட்டிக் கொண்டு, இயற்கை
 அழகு அமைந்த பூப்பந்தல் கீழ், பதுமை போன்ற
 இச்சிறிய பெண் வைத்துக் கொண்டு விளையாடும்
 இந்தப் பொம்மைக்குத் தந்தை யாவர் என்று ஒருத்தி
 கேட்க, அக்கேள்விக்குத் தாயானவள் அளவிலாச்
 சிறப்புடைய அருட் செல்வன் எனப் பெறும்
 அழலாடும் பெருமாள்தான் இப்பதுமைக்குப் பிதா
 என்று கூற, அதே நேரத்தில் உலாவந்த
 அப்பெருமானை, ஒப்பற்ற சினமிக்கு மதர்த்த
 விடைமேல் அப்பேதைச் சிறுமி கண்டு, தாய்
 விளையாட்டாகக் கூறிய சொற்களின் சிறந்த பொருள்
 நுட்பம் அறியாதவளாய், இப்பேதை காமனது நூலில்
 உரைத்த கணக்கின் மேல் சிறிது நாள்தான் பழகினவள்
 போன்ற உணர்வு உற்றனள். தாலி - திருமால் கூரத்துள
 ஐந்து ஆயுத உருவான அணிகலன்.

பெதும்பை

- பொற்புடைய

- 86 பேரொளிகேள் காட்சிப் பெதும்பைப் பிராயத்தாள் -
 காரொளிகேள் மஞ்ஞைக் கவின்தியலாள் - சீரொளிய

தாமரை ஒன்றின் இரண்டு குழையிரண்டு
 காமருவி கெண்டையோர் செந்தொண்டை - தூமருவி

முத்த முரிவெஞ் சிலைகட்டி செம்பவளம்
 வைத்தது போலும் மதிமுகத்தாள் - ஒத்தமைந்த

கங்கணம் சேர்ந்திலங்கு கையாள் கதிர்மணியின்
கிங்கிணி சேர்ந்த திருந்தடியாள் - ஒண்கேழல்

90 அந்துகில் சூழ்ந்தசைந்த அல்குலாள் ஆய்பொதியில்
சந்தனம் தோய்ந்த தடந்தோளாள்

கண்ணிகள் (86-90) (வயது 8 முதல் 11 வரை)
உலகியலை உணராதவள் பேதை. உணர்ந்தும்,
உணராதவள் பெதும்பை. இவளுக்குப் பேதை குணம்
பாதி, மங்கைப் பெண் குணத்திற் பாதி. இரண்டும்
கொண்ட இவட்குப் பெதும்பை என்று பெயரிடுவர்.
உலகியலை உணர்ந்தும் உணராத இவள் நிலையை
எடுத்து விளக்கல் எளியது அன்று, அதனால் தான்,
பயனான உலா நூலைப் பாடுபவர், பெதும்பைப்
பருவத்தை விளக்கி எப்படிப் பாடுவது என்று
அறியாமல் இடர்ப்படுவர். இயன்ற வரை முயன்று
பாடும் திறம் கண்டு, 'பேசும் உலாவில் பெதும்பை புலி'
என்று அதைப் பாடினவரைப் பின்வந்தோர்
பாராட்டினர்.

அழகுடைய பேரொளியமைந்த தோற்றம் உள்ள
பெதும்பைப் பருவ வயதினள் ஒருத்தி, நீல நிறம்
பொருந்திய மயில் போன்ற அழகிய சாயலை
உடையவள் சிறந்த ஒளியினையுடைய ஒரு
தாமரையில் (திருமுகத்தில் என்றபடி) இரு குழைகளும்,
இன்பம் பொருந்திய இரண்டு சேற் கெண்டை
மீன்களும், சிவந்த ஒரு கொவ்வைக் கனியும் தூய்மை
பொருந்திய முத்துக்களும் வளைந்த கொடிய வில்லும்
சுட்டிகை என்ற ஆபரணமும், சிவந்த பவள நிறத்
திலகமும் வைத்து இருக்கும் திங்கள் போன்ற திருமுகம்
உடையவள். ஒன்று போல அமைந்து உள்ள, கங்கணம்
சேர்ந்து ஒளிரும் கரங்களை உடையவள். ஒளியமைந்த

மணிகள் பதித்த கிண்கிணி அணிந்த திருத்தமான
கால்களையுடையவள். ஒளிரும் நிறமுடைய அழகிய
ஆடை மொய்த்து அசைகின்ற நிதம்பம் உடையவள்.
தமிழ் ஆயும் பொதிகை மலையில் விளைந்த சந்தனம்
படிந்த விசாலித்த தோள்களை உடையவள்.

- வந்து

91 திடரிட்ட திண்வரைக்கண் செய்த முலையாள்
கடல்பட்ட இன்னமுதம் அன்னாள் - மடல்பட்ட

மாலை வளாய குழலாள் மணம்நாறு
சோலை இளங்கிளிபோல் தூமொழியாள் - சாலவும்

வஞ்சனை செய்து மனங்கவரும் கண்ணுக்கு
அஞ்சனத்தை இட்டங்கு) அழகாக்கி - எஞ்சா

மணியாரம் பூண்டாழி மெல்விரலிற் சேர்த்தி
அணியார் வளைதோள்மேல் மின்ன - மணியார்த்த

தூவெண் மணற்கொண்டு தோழியரும் தானுமாய்க்

95 காமன் உருவம் வரளமுதிக்-

கண்ணிகள் (91-95) (பேதைப் பருவத்து இல்லாமல்
இப்பெதும்பைப் பருவத்தின் வருங்காலத்தில்) பெரிய
மலையாவதற்கு இப்போதுதான் சிறிய மேடாகத்
தோன்றியதோ எனும்படியான சூதாடு கருவி போன்ற
தனங்களை யுடையவள். கடலில் தோன்றிய இனிய
அமுதம் போன்றவள். இதழ் விரிந்து மலர் மாலை
சூடிய கூந்தலை உடையவள். மணம் வீசும்
பூஞ்சோலையில் உள்ள கிளி போன்ற தூய மழலை
மொழியினள். பெரிதும் வஞ்சகத்தைப் புரிந்து, ஆடவர்
மனத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும் வாள்படை போலும்
கண்களுக்கு மை எழுதி அவ்விடத்தில் அழகைத்

தோற்றுவித்து, குறையாத மணிகள் கோத்த
மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து, மென்மையுள்ள
விரல்களில் மோதிரம் அணிந்து, அலங்காரமான
வளையெனும் கடகம் தோள் மீது ஒளிர, தோழியரும்
தானுமாய்த் தூய வெள்ளை மணல் மேல் இருந்து
காமன் வடிவம் தோன்ற அம்மணல் மேல் எழுதி-

- காமன்

96 கருப்புச் சிலையும் மலரம்புத் தேரும்
ஒருப்பட்டு உடன் எழுதும் போழ்தில் - விருப்பரும்

தேனமரும் கொன்றையந்தார்த் தீர்த்தன் சிவலோகன்
வானமால் ஏற்றின்மேல் வந்தணையத் - தானமர

நன்றறிவார் சொன்ன நலந்தோற்று நாண்தோற்று
நின்றறிவு தோற்று நிறைதோற்று - நன்றாகக்

கைவண்டும் கண்வண்டும் ஓடக் கலைஓட

99 நெய்விண்ட பூங்குழலாள் நின்றொழிந்தாள்-

கண்ணிகள் (96-99) காமனுடைய கரும்பு வில்லும்
மலர்க்கணைகளும் தேரும் தோன்ற மனம் ஒன்றுபட்டு
எழுதிக் கொண்டே இருக்கும்போது, எவர்க்கும்
விருப்பம் ஊற்றெடுக்கும் தேன் நிறைந்த அழகிய
கொன்றை மாலை குடிய தூயோனாகிய சிவ
பெருமான் சிறந்த மதர்த்த விடையின் மேல் அமர்ந்து
தான் இருக்கும் அவ்வழியே உலாவர நோக்கி, தான்
வாழ்வதன் பொருட்டு, கல்வி கேள்விகளால் நலத்தை
அறிந்த மேலோர் அருளிய நலம் இழந்து, எஞ்சி இருந்த
அறிவையும் இழந்து, நிறைவுடைமையையும் இழந்து
மிகுதியாகக் கையில் உள்ள வளையல்களும் கீழ்விழ,
கண்களாகிய வண்டும் அதாவது கருவிழியும் காதளவு
ஓட, ஆடையும் ஒரு தலைக் காமத்தால் அவிழ்ந்து விழ,

நெய்ப்பு மிக்க மலரணிந்த கூந்தலை யுடைய அப்
பெதும்பை விடை மேல் உள்ள பரமனைக் கண்டு
நின்றபடியே தன்னை மறந்தனள் ஆயினாள்.

மங்கை

— மொய்கொண்ட

100 மங்கை யிடங்கடவா மாண்பினாள் வானிழந்த
கங்கைச் சுழியனைய உந்தியாள் - தங்கிய

அங்கை கமலம் அடிகழலக்-மான்நோக்கி
கொங்கை கமலம் முகங்கமலம் - பொங்கெழிலார்

இட்டிடையும் வஞ்சி இரும்பணைத்தோள் வேயெழிலார்
பட்டுடைய அல்குலும் தேர்த்தட்டு - மட்டுவிரி

கூந்தல் அறல்பவளம் செய்யவாய் அவ்வாயில்
ஏய்ந்த மணி முறுவல் இன்முத்தம் - வாய்ந்தசீர்

வண்டு வளாய வளர்வா சிகைகட்டிக்
கண்டி, கழுத்திற் கவின்சேர்த்திக் - குண்டலங்கள்

105 காதுக்(கு) அணிந்து கனமே கலைதிருத்தித்
தீதில் செழுங்கோலம் சித்திரித்து-

கண்ணிகள் (100-105) (வயது 12-13) நிறைந்த
மங்கைப் பருவம் அகலாத மாண்புடைய ஒருத்தி
விண்ணில் இருந்து இறங்கிய கங்கையின் நீர்ச் சுழியை
ஒத்த கொப்பூழை உடையவள், சாமுத்ரிகப்படி
அமைந்த அழகிய கைகளும் தாமரை, கால்களும்
தாமரை, மான் போலும் மருண்ட பார்வையையுடைய
அவளின் தனங்கள் இரண்டும் தாமரை, திருமுகமும்
தாமரை, மிக்க பேரழகு அமைந்து நெருங்கிய சிறிய
இடையும் வஞ்சிக் கொடி, பெருமை மிக்க தோள்களும்

மூங்கில், எழிச்சி அமைந்த பட்டாடை உடுத்திய நிதம்பமும் தேரினது தட்டு, மணம் விரியும் கூந்தலும் சுருமணல், செவ்விய வாயும் பவளம், அந்த வாயில் பொருந்திய அழகிய பற்களும் சிறந்த முத்துக்கள் ஆக விளங்கியவளாய், சிறப்புப் பொருந்தியதும் வண்டுகள் மொய்த்ததும் ஆகிய மலர் வளர்ச்சி பெற்றதொடு மாலையைச் சூட்டிக் கொண்டு, கண்டி என்னும் ஆபரணத்தைக் கழுத்தில் அழகு பெறச் சேர்த்து, குண்டலங்களைச் செவியில் அணிந்து பெரிய மேகலையைத் திருத்தமுற உடுத்தி, குற்றம் இல்லாத செழுமையான இயற்கை அழகுடன் சிறந்த செயற்கை அழகையும் சேர்த்து.

— மாதராள்

106 பொற்கூட்டிற் பூவையை வாங்கி அதனோடும்
சொற்கோட்டி கொண்டிருந்த ஏல்வைக்கண் -
நற்கோட்டு

வெள்ளி விலங்கல்மேல் வீற்றிருந்த ஞாயிறுபோல்
ஒள்ளிய மால்விடையை மேல்கொண்டு - தெள்ளியநீர்

தாழும் சடையான் சடாமகுடம் தோன்றுதலும்
வாழுமே மம்மர் மனத்தளாய்ச் - சூழொளியான்

தார்நோக்கும் தன்தாரும் நோக்கும் அவனுடைய
ஏர்நோக்கும் தன்ன(து) எழில் நோக்கும் - பேரருளான்

தோள்நோக்கும் தன்தோளும் நோக்கும் அவன்மார்பின்
நீள்நோக்கம் வைத்து நெடிதுயிர்த்து - நாண்
நோக்கா(து)

111 உள்ளம் உருக ஒழியாத வேட்கையாம்
வெள்ளத் திடையழுந்தி வெய்துயிர்த்தாள்-

கண்ணிகள் (106-111) ஏல்வை-சமயம். பின் அம்மங்கை நல்லாள் பொன்னாலாகிய கூட்டில் இருந்த நாகணவாய்ப் பறவையைக் கையில் எடுத்து, அதற்குச் சொற்களைப் பேசப் பழகிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் சிறந்த சிகரங்களுையுடைய வெள்ளி மலையின் மேல் எழுந்தருளியிருந்த பரிதி போன்று தூய்மையுள்ள மதர்த்த விடைமேல் அமர்ந்துள்ள தெளிவான கங்கை தங்கிய சடையுடைய உலாவந்த சிவபெருமானது சடை முடி அம்மங்கையின் எதிரே தோன்றுதலும் உணர்வோடு வாழ்வாளோ? உணர்வை இழப்பாள்.

மயக்கம் கொண்ட மனத்தை உடையளாகி பேரொளி சூழ்ந்த வடிவினனாகிய பெருமான் சூடிய மாலையை நோக்குவாள். தனது மாலையையும் நோக்குவாள். அதன்பின் அப்பரமனது அழகை நோக்குவாள். தன்னுடைய அழகையும் நோக்குவாள். பெருங்கருணை பெருமானது தோள்களை நோக்குவாள். தனது தோள்களையும் நோக்குவாள். இங்ஙனம் பலமுறை ஒப்பு நோக்கியபின் அப்பரமன் திருமார்பில் நீண்ட நேரம் பார்வையைச் செலுத்தி, பெருமூச்சு விட்டாள். பெண்களுக்கு உரிய நாணத்தையும் கவனியாமல் மனம் உருக நீங்காத ஆசை வெள்ளத்தில் அழுந்தி வெம்மை தோன்ற மீண்டும் ஒருமுறை பெரு மூச்சு விட்டு நின்றனள்.

மடந்தை

- ஒள்ளிய

தீந்தமிழின் தெய்வ வடிவாள் திருந்தியசீர்

112 வாய்ந்த மடந்தைப் பிராயத்தாள் - ஏய்ந்தசீர்

ஈசன் சிலையும் எழில்வான் பவளமும்
சேய்வலங்கை வேலும் திரள்முத்தும் - பாசிலைய

வஞ்சியும் வேயும் வளர்தா மரைமொட்டும்
மஞ்சில்வரு மாமதிபோல் மண்டலமும் - எஞ்சாப்

புருவமும் செவ்வாயும் கண்ணும் எயிறும்
உருவ நுகப்பும்மென் தோளும் - மருவினிய

கொங்கையும் வாண்முகமு மாக்கொண்டாள்
கோலஞ்சேர்
பங்கயப் போதனைய சேவடியாள் - ஒண்கேழல்

வாழைத்தண் டன்ன குறங்கினாள் வாய்ந்தசீர்
ஆழித்தேர்த் தட்டனைய அல்குலாள் - ஊழித்

திருமதியும் மற்றொன்றாம் என்று முகத்தை
118 உருவுடைய நாண்மீன்குழந் தாற்போல்-

கண்ணிகள் (112-118) (பயது 14-19 வரை)
தூய்மையுள் பொருள் துறை நிரம்பிய இனிய தெய்வத்
தமிழின் வடிவினாளான திருத்தமான சிறப்பு அமைந்த
மடந்தைப் பருவம் உடையவள் ஒருத்தி, சிறப்புப்
பொருந்திய சிவபெருமான் வில்லையும் எழில் மிக்க
பவளத்தையும், முருகனுடைய வலத்திருக்கரத்துள்ள
வேற்படையையும், திரட்சியான முத்துக்களையும்
பசிய இலைகள் உள்ள வஞ்சிக் கொடியையும்
மூங்கிலையும் வளர்ந்த தாமரை அரும்பையும்
மேகத்தின் மேல் வரும் சிறந்த சந்திர மண்டலத்தையும்
முறையே ஒத்துள்ள,

தோலாத புருவமும், சிவந்த வாயும், கண்ணும்,
8 பற்களும் சிறுத்த இடையும், மேல் தோளும் சேர்ந்துள்

இனிய தனங்களும் ஒளியுடைய முகமுமாகக் கொண்டு இருப்பவள்.

செயற்கை அழகு சேர்ந்த தாமரை மலரை ஒத்த சிவந்த பாதங்களை உடையவள். ஒளி மிக்க வாழைத் தண்டை ஒத்த தொடையை உடையவள். சிறப்பு அமைந்த சக்கரங்களையுடைய தேர்த்தட்டைப் போன்ற நிதம்பத்தை உடைய அம்மங்கை முறையாக வளர்ந்த வேறு ஒரு முழுத்திங்கள் போலும் என்று மயங்கி நிறமுடைய விண்மீன்கள் அவள் முகத்தைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல்,

— பெருகொளிய

119 முத்தாரங் கண்டத்(து) அணிந்தாள் அணிகலங்கள் மொய்த்தார வாரம் மிகப் பெருகி - வித்தகத்தால்

களளும் கடாமும் கலவையும் கைபோந்திட்டு
உள்ளும் புறமும் செறிவமைத்துத் - தெள்ளொளிய

காளிங்கம் சோதி கிடப்பத் தொடுத்தமைத்த
தாளிம்பத் தாமம் நுதல்சேர்த்தித் - தோளெங்கும்

தண்ணறும் சந்தனம் கொண்டு அப்பிச் சதிர்சாந்தை
வண்ணம் பெறமிசையே மட்டித்தாங்(கு) -
ஒண்ணுதலாள்

தன்னமர் தோழியர்கள் சூழத் தவிசேறிப்
பின்னுமோர் காமரம் யாழ் அமைத்து - மன்னும்

விடவண்ணக் கண்டத்துவேதியன் மேல் இட்ட
மடல்வண்ணம் பாடும் பொழுதீண்(டு) - அடல்வல்ல

வேல்வல்லான் வில்வல்லான் மெல்லியலார்க்கு)

எஞ்ஞான்றும்

125 மால்வல்லான் ஊர்கின்ற மால்விடையின்—

கண்ணிகள் (119-125) மிக்க ஒளி செய்கின்ற முத்து மாலைகளைக் கழுத்தில் அணிந்தாள், மற்ற ஆபரணங்களையும் நிரம்ப அணிந்து, பேரொலியை மிகுதியாகத் தோற்றுவித்து, அறிவின் திறமையால் தேனையும் மான் மதத்தையும் கலவைச் சாந்தையும் பூசி, உள்ளத்தும் புறத்தும் நிறைவு கொண்டு தெளிந்த ஒளியினையுடைய கலிங்க தேயப்பட்டுச் சேலை மிக்கு ஒளிர உடுத்தி, பொருந்திய நுதலணி வரிசைகளை நெற்றியில் சேர்த்து, தோள் முழுதும் குளிர்ந்த மணம் வீசும் சந்தனத்தை உடுத்து நிரம்பப் பூசி, ஒளியுடைய புருவம் உள்ள அம் மடந்தை நல்லாள் அழகிய கூட்டுச் சாந்தைப் பொலிவு பெற மேல் எல்லாம் அப்பிய வண்ணம்,

தன்னை விரும்பிய தோழிகள் சூழ்ந்திருக்க ஒரு பீடத்தில் அமர்ந்து, உணர்வை ஒருமுகப் படுத்துகின்ற ஒப்பற்ற சிகாம்பரம் என்னும் பண்ணை வீணையில் சேர்த்துப் பொருந்திய அழகுடைய திருநீலகண்டப் பெருமான் மேல் பாடியுள்ள மடல் வண்ணம் என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடிக் கொண்டே இருந்த சமயம்,

நெருங்கி வெல்லும் வன்மை வாய்ந்த வேற்படை ஏந்திய வல்லாளன், வில்படை ஏந்திய வல்லாளன் மென்மை இயல்புள மாதரார்க்கு எக்காலத்தும் காம மயக்கம் செய்யும் வல்லாளன் எதிர் செலுத்துகின்ற மதர்த்த விடையின்,

— கோல

126 மணியேறு கேட்டாங்கு நோக்குவாள் சால

அணியேறு தோளானைக் கண்டாங்கு) — அணியார்ந்த

கோட்டி ஒழிய எழுந்து குழைமுகத்தைக்
கோட்டி நுதல்சிவப்ப வாய்துலக்கி - நாட்டார்கள்

எல்லாருங் கண்டார் எனக் கடவுள் இங்காயம்
நல்லாய் படுமேல் படுமென்று - மெல்லவே

செல்ல லுறுஞ்சரணம் கம்பிக்கும் தன்னுறுநோய்
சொல்லலுறும் கொல்லி உடைசெறிக்கும் - நல்லாகம்

காணல் உறுங்கண்கள் நீர்மல்கும் காண்பார்முன்
நாணல் உறும்நெஞ்சம் ஒட்டாது - பூணாகம்

புல்லலுறும் அண்ணல்கை வாரான்என்று இவ்வகையே
அல்ல லுறும் அழுந்தும் ஆழ்துயரால் - மெல்லியலான்

தன்னுருவம் பூங்கொன்றைத் தார்கொள்ளத் தான்
கொன்றைப்

132 பொன்னுருவம் கொண்டு புலம்புற்றாள்-

கண்ணிகள் (126-132) கழுத்திற் கட்டிய அழகிய மணியின் பேரோசையைக் கேட்டதும் அவ்விடத்தை உற்றுப்பார்த்தவள் அழகு மிக்க தோள்களையுடைய உலாவந்த பரமனைக் கண்டாள். கண்டதும் பொலிவு நிறைந்த கூட்டத்தை விட்டு எழுந்து குழைவு உடைய முகத்தைப் பொலிவு குன்றச் சுளித்து, நெற்றி சிவப்பேற வாய்திறந்து தோழியை நோக்கி, சிறந்த தோழியே! அந்த எனது பெருமான் இவ்விடத்தில் வந்ததை மென் மேலும் கண்ணெச்சில் படும் போலும், என்று இவ்வண்ணம் தோழியிடம் சொல்லிக் கொண்டே மெதுவாகப் பரமனை நோக்கிச் செல்ல அடியெடுத்து வைப்பாள்.

நடக்கும் போதே இரண்டு கால்களும் நடுக்கம் அடைவாள். தனக்கு நேர்ந்த காதல் நோயைத் தோழியிடம் சொல்லத் தொடங்குவாள். சொல்லித் தடை நேர்ப்படுத்திக் கொள்வாள். இறைவனது சிறந்த திருமார்பைக் காணத் தொடங்குவாள். கண்களில் நீர் நிரம்பப் பெருக்குவாள்.

நோக்குவார் எதிரில் பெரிது நாணம் கொள்வாள். மனம் பொருந்தாமல் ஆபரணம் அணிந்த தன் மார்பைத் தானே தழுவுவாள். பெருமான் தன் கைக்கு அகப்படான் என்று எண்ணி இவ்வண்ணமே பெரிது வருந்துவாள்.

மிக்க துன்பத்தால் நைகின்ற அம் மடந்தை தனது தேகத்தில் அப்பரமனது கொன்றை மலர் மாலையைச் சூட்டிக் கொள்ள நினைத்து, தான் கொன்றையின் பொன்னிறத்தை அடைந்தாளாய்க் கதறலானாள்.

அரிவை

— பின்னொருத்தி

133 செங்கேழல் தாமரைபோல் சீறடியாள் தீதிலா
அங்கேழ் அரிவைப் பிராயத்தாள் — ஒண்கேழல்

திங்களும் தாரகையும் வில்லும் செழும்புயலும்
தங்கொளிகேள் செவ்வாயும் உண்மையால் —

பொங்கொளிகேள்
மின்னார்வான் காட்டும் முகவொளியாள் மெய்ம்மையே
தன்னாவார் இல்லாத் தகைமையாள் — எந்நாளும்

இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பென்னும் — சொல்லாலே

அல்குற்கு மேகலையைச் சூழ்ந்தாள் அணிமுலை மேல்
137 மல்கிய சாந்தொடு பூண்புனைந்து-

கண்ணிகள் (133-137) (வயது 20 முதல் 24 வரை)
சிவந்த நிறம் உள்ள தாமரை போன்ற சிறிய பாதங்
களை உடையவளான குற்றம் இல்லாத அழகிற் சிறந்த
அரிவைப் பருவம் உடைய வேறு ஒருத்தி, ஒண்மை
நிறம் உள்ள முகில் கூட்டமும், நிலைத்த ஒளி அமைந்த
செவ்வாய்க் கிரகமும் கொண்டு இருத்தலினால் (இவை
முறையே நுதல், முத்து மாலையும் பல்வரிசையும்,
புருவம், கூந்தல், வாய் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்) மிக்க
ஒளி பொருந்திய மின்னல் அமைந்த வானத்திற்கு
எடுத்துக்காட்டாக உள்ள திருமுகத்தை உடையவள்.
மெய்ம்மையாகவே தனக்கு ஒப்பானவர் இல்லாத
தகுதியை உடையவள்.

என்றைக்கும் பொருள் இல்லாத ஏழைகளை
எத்தகையோரும் இகழ்வார், செல்வரை எல்லாரும்
சிறப்புச் செய்வார் எனப்பெறும் சொற்களை
அறிந்திருப்பதனால் நிதம்பத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும்படி
மிக உயர்ந்த மேகலையைச் சுற்றிக் கட்டினாள். அழகிய
தனங்களின் மேல் நிரம்பிய மணம் வீசும் கலவைச்
சந்தனம் பூசி, மேலும் பல ஆபரணங்களையும்
அணிந்து,-

இடையிடையே உள்ளருகக் கண்டாள் எழிலார்
138 நடைபெடை அன்னத்தை வென்றாள்-அடியிணைமேல்

பாடகங் கொண்டு பரிசுமைத்தாள் பன்மணிசேர்
குடகம் முன்கை தொடர்வித்தாள் - கேடில்சீர்ப்

பொன்னரிமாலை தலைக்கணிந்து பூண்கொண்டு
மன்னுங் கழுத்தை மகிழ்வித்தாள் - பொன்னனாள்

இன்னிசை வீணையை வாங்கி இமையவர்தம்
அண்ணல்மேல் தானிட்ட ஆசையால் - முன்னமே

பாடல் தொடங்கும் பொழுதில் பரஞ்சோதி

142 கேடிலா மால்விடைமேல் தோன்றுதலும்-

கண்ணிகள் (138-142) மிகச் சிறுத்திருந்த இடை, பாரம் தாங்காமல் வரவர வருந்தித் தேய்வுற்றது என்னும்படி செய்தாள். அழகு நிறைந்த நடையால் பெண் அன்னத்தை வென்றவள் இரண்டு கால்களில் பாடகம் என்னும் அணியை எடுத்து, சிறப்புற அணிந்தாள். பல மணிகள் பதித்த சூடகம் என்னும் வளையை முன்னங் கையில் தொடர்பு உண்டாகும் படி அணிந்தாள். கெடுதி யில்லாப் பெருமையுள்ள பொன்னரி மாலையைத் தலையில் அணிந்து, ஆபரணத்தை எடுத்து நிறைந்த கழுத்தை மகிழ்ச் செய்தாள்.

திருமகளை ஒத்த அந்த அரிவை, இனிய இசையை யுடைய வீணையை எடுத்து இசை கூட்டி, தேவர்களுடைய பெருமான்மீது தான் முன்னரேயே வைத்திருக்கும் காதல் காரணமாகப் பாட்டொன்று பாடத் தொடங்கும் நேரத்தில் மேலான ஒளிப் பிழம்பினனாக உலா வந்த சிவபிரான் கெடுதல் இல்லா மதர்த்த விடை மேல் காட்சி யளித்தலும்.

- கூடிய

143 இன்னிசையும் இப்பிறப்பும் பேணும் இருந்தமியும்
மன்னிய வீணையும் கைவிட்டுப் - பொன்னனையீர்

இன்றன்றே காண்பது எழில் நலம் கொள்ளேனேல்
நன்றன்றே பெண்மை நமக்கென்று - சென்றவன்தன்

ஒண்களபம் ஆடும் ஒளிவாள் முகத்திரண்டு
கண்களபம் ஆடுவபோல் கட்டுரைத்தும் - ஒண்கேழல்

கூந்தல் அவிழ்க்கும் முடிக்கும் கலைதிருத்தும்
சாந்தம் திமிரும் முலையார்க்கும் - பூந்துகிலைச்

குழும் அவிழ்க்கும் தொழும் அழும் சோர்துயருற்றும்
ஆழும் அழுந்தும் அயாவுயிர்க்கும் - குழ்ஒளிய

அங்கை வளைதொழுது காத்தாள் கலைகாவாள்
148 நங்கை இவளும் நலந்தோற்றாள் -

கண்ணிகள் (143-148) நேர்ந்த நயமான
இசையையும் இந்தப் பெண்மைப் பிறப்பையும், மேற்
கொண்ட மேன்மையான தமிழையும் நிலை பெற்ற
வீணையையும் கை நழுவச் சோர விட்டு, திருமகளை
ஒத்த தோழியர்காள், அழகு இன்றைக்குத்தான்
அல்லவா பயனைக் கண்டதாயிற்று. இத்தலைவனைக்
கணவனாகக் கொள்ளேனாயின் இப்பெண்மைப்
பிறப்பு நமக்கு இருந்தும் பயனில்லை அன்றோ என்று
கூறியபடியே சென்று, அந்த இறைவனுடைய சிறந்த
திருநீறு தோய்ந்த மிக்க ஒளியுடைய திருமுகத்தில்
கலத்தல் செய்வது போல இரண்டு கண்களால் தன்
கருத்தைக் கூறி,

ஒளியுடைய கருத்த நிறம் வாய்ந்த கூந்தலை
அவிழ்ப்பாள்; மீட்டும் முடிப்பாள். ஆடையைத்
திருத்தப் படுத்துவாள். சந்தனம் பூசும் தனங்களை
நெருக்குவாள். அழகிய ஆடையைக் கட்டுவாள்.
மீட்டும் அவிழ்ப்பாள்; வணங்குவாள்; அழுவாள்;

சோர்வடையும்படியான துன்பம் அடைந்து ஆழ்வாள். மீட்டும் கரை ஏறமுடியாதபடி அழுந்தி விடுவாள்; அயர்ச்சியோடு பெரு மூச்சு விடுவாள்.

சூழ்ந்த ஒளியையுடைய அழகிய கைவளையல் களைக் காத்தனள். ஆடையைக் காக்க முடியாதவள் ஆயினாள். எனவே பெண் மக்களிற் சிறந்த இவ் அரிவையும் நலன் அனைத்தும் இழந்தவளாகி நின்றிட்டாள்.

தெரிவை

- அங்கொடுத்தி

149 ஆரா அமுதம் அவயவம் பெற்றனைய
சீரார் தெரிவைப் பிராயத்தாள் - ஓரா

மருளோசை இன்மழலை வாய்ச்சொலால் என்றும்
இருள்நீர் புலரியே ஒப்பாள் - அருளாலே

வெப்பம் இளையவர்கட்(கு) ஆக்குதலால் உச்சியோ(டு)
ஒப்பமையக் கொள்ளும் உருவத்தாள்-வெப்பம் தீர்ந்(து)

அந்தளிர்போல் சேவடியும் அங்கையும் செம்மையால்
அந்திவான் காட்டும் அழகினாள் - அந்தமில்

சீரார் முகம்மதியம் ஆதலால் சேயிழையாள்
ஏரார் இரவின் எழில்கொண்டாள் - சீராரும்

கண்ணார் பயோதரமும் நுண்ணிடையும் உண்மையால்
தண்ணிளங் காரின் சவிகொண்டாள் - வண்ணஞ்சேர்

மாந்தளிர் மேனி முருக்கிதழ்வாய் ஆதலால்
வாய்ந்த இளவேனில் வண்மையாள் - மாந்தர்

அறிவுடையீர் நின்மின்கள் அல்லார்போம் என்று
156 பறையறைவ போலும் சிலம்பு-

கண்ணிகள் (149-156) (வயது 25 முதல் 30 வயது வரை) தெவிட்டாத அமுத அவயவங்கள் பெற்றிருப்பதை ஒத்த சிறப்பமைந்த தெரிவைப் பருவத்தை உடையவளாய் ஒருத்தி, உணர்தலுக்கு உரிய மருண்ட ஒலியையுடைய இனிய மழலை மொழியான வாய்ச் சொற்களால் இருள் நீங்கிய காலைப் பொழுதை ஒத்தவள். ஆசையால் வெப்பத்தை இளம் காளைகட்குச் செய்தலால் உச்சிப் பொழுதுடன் சம நிலையாகக் கொண்ட உருவம் உடையவள்.

வெம்மை நீங்கி அழகிய மாந்தளிர் போலும் செவ்விய பாதங்களும், உள்ளங் கைகளும் சிவந்திருக்கும் தன்மையால் அந்திப் பொழுதின் சிறப்பைக் காட்டும் அழகினை உடையவள். அழிவு இல்லாச் சிறப்பு நிறைந்த திருமுகம் மதிபோன்று அமைந்திருத்தலால் எழுச்சி நிறைந்த இராப் பொழுதின் அழகைக் கொண்டவள்.

சிறப்பு நிறைந்து காம்பு அமைந்த பயோதரமும் நுண்ணிய இடையும் கொண்டிருத்தலால் குளிர்ந்த இளமையான மேகத்தின் அழகைக் கொண்டவள். நிறம் பொருந்திய மாந்தளிர் போலும் மேனியையும் முருக்கம் பூவின் இதழைப் போன்ற வாயையும் உடையவள். ஆதலினால் இளவேனில் பருவமாக அமைந்த வளம் உடையவள்; ஆண் மக்களில் அறிவுடையவர்களே நில்லுங்கள் அத் திடம் இல்லாதவர்கள் செல்லுங்கள் என்று பறை அடிப்பது போன்ற சிலம்புகளை,

- முறைமையால்
- 157 சீரார் திருந்தடிமேல் சேர்த்தினாள் தேர்அல்குல்
ஓராது அகவல் உறாதென்று - சீராலே
- அந்துகிலும் மேகலையும் சூழ்ந்தாள் அணிமுலைகள்
மைந்தர் மனங்கவரும் என்பதனால் - முந்துறவே
- பூங்கச்சி னால் அடையப் பூட்டுநீஇப் பொற்றொடியால்
காம்பொத்த தோளிணையைக் காப்பேவி - வாய்ந்தசீர்
- நற்கழுத்தை நல்லாரத் தால்மறைத்துக் காதுக்கு
விற்பகரும் குண்டலங்கள் மேவுவித்து - மைப்பகரும்
- காவியங் கண்ணைக் கதந்தணிப்பாள் போலத்தன்
தாவிய அஞ்சனத்தை முன்னுட்டி - யாவரையும்
- ஆகுலம் ஆக்கும் அழகினாள் அன்னமும்
கோகிலமும் போலும் குணத்தினாள் - ஆகிப்
- பலகருதிக் கட்டி கரியவாய்க் கோடி
அலர் சுமந்து கூழைய ஆகிக் - கலைகரந்து
- 164 உள்யாதும் இன்றிப் புறங்கமழ்ந்து கீழ்தாழ்ந்து
கள்ளாவி நாளும் கருங்குழலாள்-

கண்ணிகள் (157-164) சிறப்புப் பொருந்திய திருத்தமான பாதங்களில் அணிந்தாள். தேர்த்தட்டு போன்ற நிதம்பம் நினையாமல் செல்லுதல் கூடாது என்று எண்ணிச் சிறப்பு முறையாமல் அழகிய ஆடையையும் மேகலையையும் சுற்றி அணிந்தாள்.

அழகிய தனங்கள் ஆடவர் மனத்தைக் கவர்ந்து விடும் என்ற எண்ணத்தால் முதலிலேயே மென்மை யான இரவிக்கையால் முழுதும் கட்டி, பொன்னால்

ஆகிய தொடியை எடுத்து மூங்கில் ஒத்த இருதோள்
களுக்குக் காவல் வைத்ததென அணிந்து,
(காம்பு-மூங்கில்)

சீர்த்தி அமைந்த சிறந்த கழுத்தை உயர்ந்த
முத்தாரம் அணிந்தமையால் மறைத்து, செவிகளுக்கு
ஒளி மிக்கதென எவராலும் சொல்லப் பெறும் குண்ட
லங்களை விரும்பி அணிந்து, கருங்குவளை மலர்
போன்றது எனும் அழகிய கண்களை வெம்மை
தணிக்க முயன்றவள் போல, தான் செய்தமையை
முதலில் கண்களுக்கு இட்டு, எவரையும் துன்பத்தில்
சேர்க்கும் அழகு உடையவள்.

அன்னத்தையும் கோகிலத்தையும் ஒத்த குணம்
உடையவளாய்ப் பலவகையாகச் சிந்தனை செய்து
முடிந்து, கருமை நிறம் உடையதாய், எண்ணிலா மலர்
களைத் தாங்கிப் பின் பாகத்தில் இருப்பதாய், சிறிதும்
ஆடையின் உப்புறத்தில் இல்லாமல், புறத்தில் மணம்
வீசி, கீழ் நோக்கித் தொங்கி, தேன் மணம் வீசும் கருமை
யுள்ள கூந்தலை உடையவள்.

— தெள்ளொளிய

செங்கழுநீர்ப் பட்டுடுத்துச் செங்குங் குமம்எழுதி
165 அங்கழுநீர்த் தாமம் நுதல்சேர்த்திப் - பொங்கெழிலார்

பொற்கவற்றின் வெள்ளிப் பலகை மணிச்சூது
நற்கமைய நாட்டிப் பெரும்பொழுதில் - விற்பகரும்

தோளான் நிலைபேறு தோற்றங்கே டாய்நின்ற
தாளான் சடாமகுடம் தோன்றுதலும் - கேளாய

நாணார் நடக்க நலத்தார்க்கு இடையில்லை
ஏணார் ஒழிக எழில் ஒழிக - பேணும்

குலத்தார் அகன்றிடுக குற்றத்தார் வம்மின்
நலத்தீர் நினைமினீர் என்று - சொலற்கரிய

தேவாதி தேவன் சிவனாயில் தேன்கொன்றைப்
பூவார் அலங்கல் அருளாது - போவானேல்

171 கண்டால் அறிவன் எனச்சொல்லிக் கைசோர்ந்து
வண்டார்பூங் கோதை வளந்தோற்றாள்-

கண்ணிகள் (165-171) தெள்ளிய ஒளியுடைய செங்கழுநீர் மலர் போலும் நிறமுடைய பட்டுச் சேலையை உடுத்தி, சிவந்த குங்குமப் பொட்டு இட்டு, அழகிய கழுநீர் மாலை என்னும் ஆபரணத்தை நெற்றியில் அணிந்து மிகுதியான பொலிவு அமைந்த பொன்னால் ஆன தாயக் கட்டையால் வெள்ளிப் பலகையில் மணிகளாலான சூதாடு காய்களை நன்கு பொருந்த வைத்துச் சூதுபோர் ஆடிக் கொண்டிருந்த போது,

ஒளிவீசும் தோள்களையுடையவனும் படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு ஆகிய முத்தொழிலும் செய்வதாய் நின்ற திருவடிகளையுடைய பெருமானது சடை முடி தோன்றவும் தன்வசம் கெட்டாள் ஆகலின், சுற்றத்தின ரான அச்சம் மடம் பயிர்ப்போடு கூடிய நாணமே செல். சிறப்பு என்னும் ஒன்று இங்குத் தங்குதற்கும் இனி இடம் இல்லை. திடம் என்பவரே! செல்வீராக! அழகே, நீங்குக. என்னைக் காக்கும் வரிசையில் இருப்பார் எல்லாம் நீங்குக. குற்றம் என்பவர்களே வாருங்கள் சிறப்புவைய நாணம் திடம் அழகு முதலியவர்களே நீங்கள் என்னை மறவாது நினை யுங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டே,

பவனி வந்தவன் சொற்களால் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத தேவர்கட்கு எல்லாம் ஆதிமூர்த்தியான சிவபிரான் எனில் (கொன்றை மாலையைக் கொடுப்பான்.) தேன் நிறைந்த கொன்றைப் பூக்களால் ஆன நிறைந்த மாலையைக் கொடுக்காமல் போவானாயின்; அவன் என்னை நோக்கினால் அவனை நான் ஒரு கை பார்க்கின்றேன் என்று கூறி, மிக்க சோர்வடைந்து, வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் பூமாலை சூடிய கூந்தல் தெரிவை, தன் பெண்மை வளம் அழிந்து நின்றிட்டாள்.

பேரிளம்பெண்

- ஒண்டாய

- 172 பெண்ணரசாய்த் தோன்றிய பேரிளம் பெண்மையாள்
பண்ணமரும் இன்சொல் பணிமொழியாள் -
மண்ணின்மேல்

கண்டுகேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும்
ஐம்புவனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுளவென்று - பண்டையோர்

கட்டுரையை மேம்படுத்தாள் கண்ணாடி மண்டலம்போல்
விட்டிலங்கு நல்லுகிர்சேர் மெல்விரலாள் - கட்டரவம்

அஞ்சப் பரந்தகன்ற அல்குலாள் ஆய்நலத்த
வஞ்சிக் கொடி நுடங்கும் நுண்ணிடையாள் - எஞ்சாத

பொற்செப்பு இரண்டு முகடு மணியழுத்தி
வைத்தன போல வளர்ந்தேந்தி - ஒத்துச்

- 177 கணங்கும் திதலையும் சூழ்போந்து கண்டார்க்கு
அணங்கும் அமுதமாய்த் தோன்றி-

கண்ணிகள் (172-177) (வயது 31 முதல் 40 வரை) ஒளி பரவிய பெண்மை உலகுக்கே அரசுத் தானமாகப் பிறந்த பேரிளம் பெண் பருவத்தாள் ஒருத்தி, இசையும் விரும்பத் தக்க இனிய சொல்லும் பணிவான மொழியும் உடையவள். நிலவுலகில் கண்டும், கேட்டும், சுவைத்தும், மோந்தும், தீண்டியும் விஷயங்களை அனுபவிக்கும் ஐம்புலனும் இவ் ஒளி பொருந்திய வளையலை உடையாளிடத்தே உள்ளன என்று சொல்லும் மேலோர் வாய்மை மொழியை மேன்மை யாகும்படி செய்யும் தோற்றத்தினை உடையவள்.

வட்டாகாரமான கண்ணாடிபோல விட்டுவிட்டு ஒளிரும் தூய நகங்கள் அமைந்த மேன்மையான விரல் களையுடையவள், திரண்ட படமெடுக்கும் பாம்பும் அஞ்சும்படி பரவி அகன்றுள்ள நிதம்பத்தை உடையவள். ஆராயும் நலம் உடைய வஞ்சிக் கொடி போலத் துவள்கின்ற சிறுத்த இடையை உடையவள்.

குறைவு இல்லாத பொன்னாலாகிய இரண்டு முழுக் குடத்தின் அதாவது பூரண கலசத்தின் உச்சியில் நீலமணியைப் பதித்து வைத்திருப்பது போல வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நரம்புகளைச் சுமந்து, சமமாகி, மென்மையும்தேமலும் சுற்றிலும் நிறைந்து, நோக்கினார்க்கு வருத்தமும், அமுதமுமாக்கக் காணப்பட்டு,

- இணங்கொத்த

178 கொங்கையாள் கோலங்கட்(கு) எல்லாம் ஓர் கோலமாம்
நங்கையாள் நாகிளவேய்த் தோளினாள் - அங்கையால்

காந்தட் குலம்பழித்தாள் காமவேள் காதலாள்
சாந்தம் இலங்கும் அகலத்தாள் - வாய்ந்துடனே

ஏய்ந்து குவிந்து திரண்டு மறிந்திருபால்
தேய்ந்து துடித்த செழும்பவளும் - காய்ந்திலங்கி

முத்தமும் தேனும் பொதிந்து முனிவரையும்
சித்தந் திறைகொள்ளும் செவ்வாயாள் - ஒத்து

வரிகிடந்து) அஞ்சனம் ஆடி மணிகள்
உருவம் நடுவுடைய வாகிப் - பெருகிய

தண்ணங் கயலும் சலஞ்சலமும் தோன்றுதலால்

183 வண்ணம் கடலனைய வாட்கண்ணாள் -

கண்ணிகள் (178-183) ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கி ஒத்துள்ள தனங்களை உடையவள். அழகுடைய அனைத்திற்கும் ஒப்பற்ற அழகினையுடைய பெண் மக்களிற் சிறந்தவள். சிறிய மூங்கில் ஒத்த இரு தோள்களை உடையவள். கைகளின் அழகால் காந்தள் மலர்த் தொகுதியைத் தோற்கச் செய்தவள். மன்மதன் விரும்பும் இரதி போல்வாள். சந்தனம் பூசி ஒளிரும் மார்பை உடையவள்.

இரண்டாக அமைந்து, ஒப்பாகி, குவிவு பெற்று, திரட்சி யுற்று, மடங்கி இருமுனையிலும் தேய்வு பெற்றுத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற செழுமையான பவளம் போன்ற உதடுகளும், மிக்கு ஒளிரும் பற்களாகிய முத்துக்களும், ஊறல் நீரான தேனும் நிறைந்து, முனிவர் மனத்தையும் கப்பமாகக் கொள்ளும் சிவந்த வாயினை உடையவள்.

செவ்வரிகள் சமமாகப் படர்ந்து, அஞ்சனம் பூசி, கரு விழிகளான நீல மணிகளின் உருவம் நடுவில் இருப்பதாய், பிறழ்ச்சியாலும் ஒளியாலும் மிக்க குளிர்ந்த அழகிய கயல் மீனும், சலஞ்சலம் என்ற வெண் சங்கும் வெள்ளை விழிகளாகக் காணப்படுதலினால் கடலின் தன்மை ஒத்த ஒளிவீசும் கண்களை உடையவள்.

- ஒண்ணிறத்த
- 184 குண்டலஞ்சேர் காதினாள் கோலக் குளிர்மதிய
மண்டலமே போலும் மதிமுகத்தாள் - வண்டலம்ப
- யோசனை நாறு குழலாள் ஒளிநுதல் மேல்
வாசிகை கொண்டு வடிவமைத்தாள் - மாசீல்சீர்ப்
- பாதாதி கேசம் பழிப்பிலாள் பாங்கமைந்த
சீதாரி கொண்டுதன் மெய்புகைத்தாள் - மாதார்ந்த
- பண்கவரும் சொல்லார்பல் லாண்டேத்தப் பாயொளிசேர்
வெண்கவரி வெள்ளத் திடையிருந்து - ஒண்கேழற்
- கண்ணவனை அல்லாது காணா செவிஅவன(து)
எண்ணருஞ்சீர் அல்ல(து) இசைகொள்ளா - அண்ணல்
- 189 கழலடி அல்லது கைதொழா அஃதான்(று)
அழல் அங்கைக் கொண்டான்மாட்(டு) அன்பென்(று)-
- கண்ணிகள் (184-189) ஒண்மை நிறம் உள்ள
குண்டலங்கள் சேர்ந்திருக்கும் செவிகளை உடையவள்.
சிறந்த குளிர்ச்சியுள்ள மதிமண்டலம் போன்ற மதிக்கத்
தக்க திருமுகமுடையவள். வண்டுகள் ஒலிக்க ஒரு
யோசனை தூரம் மணம் வீசும் கூந்தலையுடையவள்.
ஒளியுடைய நெற்றியின் மேல் வாசிகை என்னும்
ஆபரணத்தைச் சேர்த்துச் செயற்கை அழகைச்
செய்தவள்.
- குற்றம் இல்லாச் சீர்த்தியும் அடி முதல் முடி
வரை பழிப்புச் சொல்லற்கு இல்லாத சாமுத்ரிக
இலக்கணமும் அமைந்தவள். தகுதியாக அமைந்து
உள்ள சீதாரி என்னும் வாசனையை எடுத்து உடம்
பிற்குப் புகை ஊட்டினாள். அழகு நிறைந்த
இசையையும் வயப்படுத்தத் தக்க மொழிகளையுடைய

தோழியர்கள், பல்லாண்டு பாட பரவிய ஒளி பொருந்திய வெண்சாமரை எடுத்துப் பலர் வீச அக்கூட்டத்தின் நடுவில் இருந்து,

ஒளிரும் நிறமுடைய என் கண்களானவை அப்பரமனை அல்லாது வேறு ஒன்றையும் காணாது. என்னுடைய செவிகள் அந்த இறைவனது நினைத்தற்கு அரிய புகழை அல்லாது வேறு எவர் புகழையும் ஏற்காது. பெருமையிற் சிறந்த சிவபிரானது வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளை அல்லாமல் வேறு எவரையும் எனது கைகள் கும்பிடாது. அழகிய திருக்கரத்தில் அழல் ஏந்திய பெருமானிடத்துக் கொண்ட என் மனத்து அன்பு அதுவேயாம்.

—எழிலுடைய

190 வெண்பா விரித்துரைக்கும் போழ்தில் விளங்கொளிகேள்
கண்பாவு நெற்றிக் கறைக்கண்டன் - விண்பாவு

அரியரணம் செற்றாங்கு) அலைபுனலும் பாம்பும்
புரிசடைமேல் வைத்த புராணன் - எரியிரவில்

ஆடும் இறைவன் அமரர்குழாம் தற்குழ
மாட மறுகில் வரக்கண்டு - கேட்கேன்

வண்ணச் சிலம்படி மாதரார் தாமுண்ட
கண்ணெச்சில் எம்மையே ஊட்டுவான் - அண்ணலே

வந்தாய் வளைகவர்ந்தாய் மாலும் அருந்துயரும்
தந்தாய் இதுவோ தகவென்று - நொந்தாள்போல்

கட்டுரைத்துக் கைசோர்ந்து) அகமுருகி மெய்வெழுத்து
மட்டிவரும் பூங்கோதை மால்கொண்டாள் -

கொட்டிமைசேர்

பண்ணாரும் இன்சொல் பணைப்பெருந்தோள்
செந்துவர்வாய்ப்
பெண்ணூர் வாரம் பெரிதன்றே - விண்ணங்கி

மஞ்சடையும் நீள்குடுமி வாள்நிலா வீற்றிருந்த
197 செஞ்சடையான் போந்த தெரு.

கண்ணிகள் (190-197) என்று சொல்லும் அழகுடைய வெண்பாவை விரிவாக இப்பேரிளம் பெண் பாடிச் கொண்டிருக்கும் அவ்வமயம், விளக்கம் தங்கிய ஒளி பொருந்திய கண் பரவியிருக்கும் நெற்றியை உடையவனும், திருநீல கண்டனும், ஆகாயத்து இருந்த முப்புரங்கள் எனப்படும் மாற்றார் மதில்களைப் புன்னகையால் அழித்தவனும், அலைகளையுடைய கங்கையையும் அரவினங்களையும் முறுக்கேறிய அச்சடை முடிமேல் வைத்திருக்கின்ற மிகப் பழையவனும், சர்வ சம்கார காலத்து நள்ளிரவில் தாண்டவம் செய்பவனும் ஆன எம்பெருமான் தேவர்கள் கூட்டம் தன்னைச் சூழ்ந்து தொடர உயர்ந்த மாளிகைகளையுடைய வீதியில் உலாவர நோக்கி,

கெடுதி யில்லாத சிறப்புள்ள அழகான சிலம் பணிந்த பாதங்களையுடைய பெண்கள், தாம் கண்டதால் ஆன கண் பார்வையால் நேர்ந்த தோஷங்களை எல்லாம் பெருமானே! எமக்கே சேர்ப்பதன் பொருட்டு வந்தனை. வந்ததும் எம் கை வளையல்களைக் கவர்ந்து கொண்டாய். மேலும் காம மயக்கமும் நீங்குதற்கு அரிய துன்பமும் கொடுத்தனை. இது உனக்குத் தகுதியாமோ என்று மனம் நொந்தவள் போல் வாய்மைபடக் கூறி,

அயர்ச்சி மிக்கு மனம் கசிந்து உருகி, உடல் வெண்மை நிறம் அடைந்து, நிமிரும் பூமாலை சூடிய அப்பேரிளம் பெண் மயக்கம் கொண்டவள் ஆனாள்.

ஆகாயத்தை அளாவி, மேகங்கள் வந்து தங்கும், நீண்ட சிகரங்களை யுடைய ஒளியுடைய பிறைமதி சிறப்புடன் அமர்ந்திருந்த செக்கர் வானம் போன்ற சடைமுடி யுடைய பெருமான் உலா வந்த வீதியில்,

கொட்டிக் கொண்டே யிருக்கும் இமைகள் சேரப் பெற்ற கண்களையும், இசை வந்து அமையும் இனிய மொழிகளையும் பருத்த பெரிய தோள்களையும் சிவந்த பவளம் போன்ற வாயையும் உடைய இப்பெண் களினுடைய ஆரவாரம் பெரிதாய் இருந்தது.

காப்பு

301. பெண்ணீர்மை காமின் பெருந்தோள் இணைகாமின் உண்ணீர்மை மேகலையும் உள்படுமின் - தெண்ணீர்க் காரேறு கொன்றையந்தார்க் காவாலி கட்டங்கள் ஊரேறு போந்த(து) உலா.

திருச்சிற்றம்பலம்

பெண்மையின் இயல்பைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்; பெருமை வாய்ந்த முன்கை வளையல் அணிந்த இரண்டு தோள்களையும் காத்துக் கொள்ளுங்கள். நினைக்கத் தக்க நேர்மையுள்ள மேகலையையும் அவிழாவண்ணம் அகப்படுத்துங்கள். ஏனெனில் தெளிந்த கங்கை நதியையும் கார்காலத்தில் மிக்கு மலரும் கொன்றையாகிய அழகிய மாலையையும் சூடிய கபாலியும், மழுவை ஏந்தியவனுமான பெருமான் ஊர்கின்ற விடையின் மேல் உலா வந்தான்.

நக்கீர தேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

9. கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி

நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. ஒற்றைப்படை எண்களில் அமைந்த ஐம்பது வெண்பாக்களும் திருக்கயிலையைப் போற்றுவனவாகவும், இரட்டைப் படை எண்களில் அமைந்த ஐம்பது வெண்பாக்களும் திருக்காளத்தி மலையைப் போற்றுவனவாகவும் அமைய, அந்தாதித் தொடைப்பட அமைந்திருத்தலின் இந்நூல் இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. மலை வளரும் இறைவனின் அருள் நலமும் ஒருங்கு காணும் நிலையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது,

திருச்சிற்றம்பலம்

கயிலை

302. சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியும் நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சல் என்னுடைய நாவாகச் - சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலை மேலிருந்த
பெண்பாகர்க்கு) ஏற்றினேன் பெற்று.

சொல், தூய்மையுடைய திரிசீலையாகவும்,
பொருள் நெய்யாகவும் என் நாக்கு நல்ல அகலாகவும்
கொண்டு சொல்லுதற்கருமையான வெண்பா

என்னும் விளக்கை, பெருமையுடைய கயிலை மலை மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் உமாதேவியை இடப் பாகத்தில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானுக்கு ஏற்றினேன்.

காளத்தி

303. பெற்ற பயனிதுவே அன்றே பிறந்தியான்
கற்றவர்கள் ஏத்துஞ்சீர்க் காளத்திக் - கொற்றவர்க்குத்
தோளாகத் தாடரவம் சூழ்ந்தணிந்த அம்மானுக்கு)
ஆளாகப் பெற்றேன் அடைந்து. 2

நான் இவ்வுலகில் பிறந்து கற்றவர்கள் ஏத்துகின்ற சிறப்புடைய காளத்தியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் வெற்றி பொருந்தியவரும் தோளிலும் மார்பிலும் ஆடுகின்ற பாம்பை அணிந்திருப்பவருமாகிய அம்மானுக்கு ஆளாக அடைந்தேன். இது யான் பெற்ற பெரும் பயன் அல்லவா? என்று முடிக்க.

கயிலை

304. அடைந்துய்ம்மின் அம்மாணை உம்மாவி தன்னைக்
குடைந்துண்ண எண்ணியவெங் கூற்றம் - குடைந்துநும்
கண்ணுளே பார்க்கும் பொழுது கயிலாயத்து)
அண்ணலே கண்டீர் அரண். 3

உன் உயிரைத் தோண்டி எடுத்துண்ண எண்ணிய கொடிய எமன், குடைந்து கண்ணால் பார்க்கும் சமயத்தில் கயிலாயத்து அண்ணலே பாதுகாப்பாவான் என்பதைக் கண்டீர்கள். ஆதலால் அந்தப் பெருமானையே அடைந்து பிழையுங்கள்.

காளத்தி

305. அரணம் ஒருமூன்றும் ஆரமூலாய் வீழ
முரணம்பு கோத்த முதல்வன் சரணமே
காணுமால் உற்றவன்தன் காளத்தி கைதொழுது
பேணுமால் உள்ளம் பெரிது.

மூன்று மதில்களும் நிறைந்த நெருப்பால் அழிய,
வலிமையுள்ள கணையைத் தொடுத்த முதல்வன்
சரணத்தைக் காண வேண்டும் என்னும் விருப்பம்
கொண்டு சென்று அவனுடைய காளத்தி மலையைக்
கைதொழுது வணங்க உள்ளம் பெரிதும் விரும்பும்.

கயிலை

306. பெரியவர்கா ணீர்என் உள்ளத்தின் பெற்றி
தெரிவரிய தேவாதி தேவன் - பெரிதும்
திருத்தக்கோர் ஏத்தும் திருக்கயிலைக் கோணை
இருத்தத்தான் போந்த(கு) இடம் 5

பெரியோர்களே! காணுங்கள், தேவர்களாலும்
காண இயலாத தேவனும் மிகவும் சிவஞானப் பெருஞ்
செல்வத்தினை யுடையவர்கள் வணங்குகின்ற திருக்
கயிலையில் கோயில் கொண்டிருப்பவனுமாகிய
சிவபெருமானை என் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்குமாறு
வைக்க என் உள்ளம் விழைகிறது என்க.

காளத்தி

307. இடப்பாகம் நீள்கோட்டு இமவான் பயந்த
மடப்பாவை தன்வடிவே ஆனால் - விடப்பாற்
கருவடிசேர் கண்டத்தெம் காளத்தி ஆள்வார்க்கு
ஒருவடிவே அன்றால் உரு. 6

இறைவனது இடப்பாகம் நீண்ட சிகரங்களை யுடைய இமவான் பயந்த உமாதேவியாரின் வடிவமாகும். நஞ்சின் பகுதியால் கருமை நிறம் கொண்ட கழுத்தினையுடைய காளத்தியப்பனுக்கு உருவம் ஒரு வடிவினை உடையதன்று.

கயிலை

308. உருவு பலகொண்டு உணர்வரிதாய் நிற்கும்
ஒருவன் ஒருபால் இருக்கை - மருவினிய
பூக்கையிற் கொண்டு எப்பொழுதும் புத்தேளிர்
வந்திறைஞ்சு
மாக்கயிலை என்னும் மலை. 7

பல உருவங்கொண்டு அறிய முடியாதவாறு இருக்கும் ஒருவன் ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருப்பது, மணமுள்ள இனிய பூக்களைக் கையிற் கொண்டு எப்போதும் தேவர்கள் வந்து வணங்குகின்ற பெருமை பொருந்திய கயிலை என்னும் மலையாகும்.

காளத்தி

309. மலைவரும் போல் வானவரும் தானவரும் எல்லாம்
அலைகடல்வாய் நஞ்செழல்கண் டஞ்சி - நிலைதளரக்
கண்டமையால் நன்சாரல் காளத்தி ஆள்வார்நஞ்சு
உண்டமையால் உண்டிவ் வுலகு. 8

மலையானது வருதலைப் போல, தேவர்களும் அசுரர்களும் அலைகளையுடைய கடலிலிருந்து ஆலகால விஷம் வருவதைக் கண்டு பயந்து, நிலை தளர்வதைக் கண்டு குளிர்ந்த சாரலையுடைய காளத்தியப்பர் நஞ்சை உண்டமையால் இவ்வுலகு நிலை பெற்றிருக்கின்றது.

கயிலை

310. உலகம் அனைத்தினுக்கும் ஒண்ணுதல்மேல் இட்ட
திலகம் எனப்பெறியும் சீசீ - இலகியசீர்
ஈசா திருக்கயிலை எம்பெருமான் என்றென்றே
பேசா(து) இருப்பார் பிறப்பு.

9

உலகம் அனைத்திற்கும் ஒளி பொருந்திய
நெற்றியில் இட்ட திலகம் போன்று இருந்தாலும் பிறப்பு
சீசீ என்று இகழத் தக்கது. விளங்குகின்ற சிறப்பினை
உடைய ஈசன் திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும்
எம்பெருமானே என்று அறிவுடையோர் மவுனமாய்
இருப்பர்.

காளத்தி

311. பிறப்புடையர் கற்றோர் பெருஞ்செல்வர் மற்றும்
சிறப்புடையர் ஆனாலும் சீசீ - இறப்பில்
கடியார் நறுஞ்சோலைக் காளத்தி யாள்வார்
அடியாரைப் பேணா தவர்.

10

நற்குடிப் பிறப்புடையவர், கற்றவர், பெருஞ்
செல்வர் மற்றும் சிறப்புடையர் ஆனாலும்,
அழிவில்லாத மணமிக்க சோலைகளையுடைய
காளத்தி ஈஸ்வரனது அடியார்களை வழிபடாதவர்
களின் பிறப்பு இகழத் தக்கது என்க.

இங்கு அடியார்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

கயிலை

312. அவரும் பிறந்தவராய்ப் போவார்கொல் ஆவி
எவரும் தொழுதேத்தும் எந்தை - சிவமன்னு

தேக்குவார் சோலைத் திருக்கயிலை ஏத்தாதே
போக்குவார் வாளா பொழுது.

11

எவரும் வணங்குகின்ற ஏம் தந்தையாகிய நன்மை
நிலை பெற்ற தேன் ஒழுகுகின்ற பொழில்கள் நிறைந்த
திருக்கயிலையை வணங்காமல் வீணாகக் காலத்தைக்
கழிப்பவர் இவ்வுலகத்தில் பிறந்து நடமாடினாலும்
பிணம் போல்வர் என்பது கருத்து.

காளத்தி

313. வாளா பொழுது கழிக்கின்றார் மானுடவர்
கேளார்போல் அந்தோ குறிபட்டார் - கீளாடை
அண்ணற்கு) அணுக்கராய்க் காளத்தி யுள்கின்ற
கண்ணப்பர் ஆவார் கதை.

12

மானிடர்கள் வீணாகக் காலத்தைக் கழிக்
கின்றனர். பொய் வாழ்க்கையில் அகப்பட்டவர்கள்
கேட்க மாட்டார்களோ! அந்தோ! கிழித்து உரித்த
படியினால் வந்த ஆடையை யுடைய அண்ணற்கு
நெருங்கிய அன்பராகில் காளத்தி கோயிலில்
இருக்கின்ற கண்ணப்ப நாயனார் கதை போல் சிறப்பு
உடையவர் ஆவார். (சுமார் 8 அடி உயரமுள்ள
கண்ணப்பர் கற்சிலை காளத்தி கோயிலில் உள்ளது)

கயிலை

314. கதையிலே கேளீர் கயிலாயம் நோக்கிப்
புதையிருட்கண் மாலோடும் போகிச் - சிதையாச்சீர்த்
தீர்த்தன்பால் பாகபதம் பெற்றுச் செருக்களத்தில்
பார்த்தன்போர் வென்றிலனோ பண்டு.

13

பாரதக் கதையில் கேளுங்கள். கயிலாயத்தை
நோக்கி மிகுந்த இருளில் மாலின் பிறப்பாகிய கண்ண

னோடும் சென்று, அழிவு படாத சிறப்பினையுடைய தாய்மை உடையவனாகிய சிவபெருமானிடம் பசுபதியாகிய இறைவன் கணையைப் பெற்று, போர்க் களத்தில் அருச்சுனன் முன்பு வெற்றி பெற வில்லையா?

காளத்தி

315. பண்டு தொடங்கியும் பாவித்தும் நின்கழற்கே
தொண்டு படுவான் தொடர்வேனைக் -

கண்டுகொண்டு

ஆளத் தயாவுண்டோ இல்லையோ சொல்லாயே
காளத்தி யாயுன் கருத்து.

4

முன்கால முதல் நினைந்து உன்னுடைய பாதங் களுக்கே வழிபாடு செய்யத் தொடர்ந்து பற்றுகின்ற என்னைக் கண்டு அருள் செய்யத் தயவு உண்டோ இல்லையோ சொல்வாயாக. காளத்தியில் குடி கொண்டிருப்பவனே உன் கருத்து யாது?

கயிலை

316. கருத்துக்குச் சேயையாய்க் காண்தக்கோர் காண
இருத்தி திருக்கயிலை என்றால் - ஒருத்தி
அறிவான் உறுவார்க்கு அறியுமா றுண்டோ
நெறிவார் சடையாய் நிலை.

15

எண்ணத்துக்குத் தொலைவானவனாகி, காணத் தகுதி உடையவர்கள் காண்பதற்குத் திருக்கயிலையில் இருப்பாய் என்றால் நன்றாக நீண்ட சடையினை உடையாய்! உன்னை அறிய விரும்புகின்றவர்களுக்கு அறியும் வழி உண்டோ?

காளத்தி

317. நிலையில் பிறவி நெடுஞ்சுழியிற் பட்டுத்
தலைவ தடுமாறு கின்றேன் - தொலை வின்றிப்
போந்தேறக் கைதாராய் காளத்திப் புத்தேளிர்
வேந்தேயிப் பாசத்தை விட்டு. 16

நிலையற்ற பிறவியாகிய நெடுஞ்சுழியில்
அகப்பட்டு, தலைவனே! தடுமாறுகின்றேன்.
முடிவில்லாமல், வீடு பேறாகிய கரையில் வந்து ஏற
கை கொடுப்பாயாக. காளத்தியில் எழுந்தருளி
இருக்கும் தேவர்களுடைய அரசனே! இப்பாசத்தை
விட்டுக் கடைத்தேற வழி செய்வாயாக என்பதாம்.

கயிலை

318. பாசத்தை விட்டு நீன் பாதத்தின் கீழேயென்
நேசத்தை வைக்க நினைகண்டாய் - பாசத்தை
நீக்குமா வல்ல கயிலாயா நீ என்னைக்
காக்குமாறு) இத்தனையே காண். 17

உலகப் பற்றை விட்டு உன் பாதத்தின் கீழே என்
அன்பை வைக்க அருள் செய்வாயாக. பாசத்தை
நீக்கும் வல்லமை யுடைய கயிலாய வாசனே! நீ
என்னைக் காக்கும் வழி இவ்வளவே.

காளத்தி

319. காணா(து) அலக்கின்றார் வானோர்கள் காளத்திப்
பூணார மார்பன்தன் பொற்பாதம் - நாணாதே
கண்டிடுவான் யானிருந்தேன் காணீர் கடல்நஞ்சை
உண்டிடுவான் தன்னை ஒருங்கு. 18

தேவர்கள் காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பூணுதற்குரிய அணிகலன்களைப் பூண்ட மார்பையுடையவனுடைய பொற் பாதங்களைக் காணாமல் வருந்துகின்றார்கள். கடலில் இருந்து எழுந்த ஆலகால விஷத்தை உண்டவனை நான் நாணாமல் காணத்துணிந்திருக்கின்றேன். என்னுடைய அறியாமையை நோக்குங்கள்.

கயிலை

320. ஒருங்கா துடனேநின்ற (று) ஓர்ஐவர் எம்மை
நெருங்காமல் நித்தம் ஒருகால் - நெருங்கிக்
கருங்கலோங் கும்பல் கயிலாயம் மேயான்
வருங்கொலோ நம்பால் மதித்து.

19

அடங்காமல் உடனிருந்தே ஐம்பொறிகள் எம்மை நெருங்காமல், நாள்தோறும் ஒருகால் நெருங்கி, கரிய மலைகள் போல் உயர்ந்த யானைகள் சுற்றித் திரியும் கயிலாய மலையில் எழுந்தருளியவன் நம்பால் மதித்து வருவானோ?

காளத்தி

321. நம்பால் மதித்துறையும் காளத்தி நண்ணாதே
வம்பார் மலர்தூய் வணங்காதே - நம்பாநின்
சீலங்கள் ஏத்தாதே தீவினையேன் யானிருந்தேன்
காலங்கள் போன் கழிந்து.

20

சிவபெருமானே! நம்மிடம் மதித்தலைச் செய்து உறையும் காளத்தியை நெருங்காமலும் மணமுள்ள மலர்களைத் தூவி வணங்காமலும் உன்னுடைய நல்லியல்புகளைப் புகழாலும் பாலியேனாயி நான்

வீணாக இருந்து விட்டேன். காலங்கள் கழிந்து போயின.

கயிலை

322. கழிந்த கழிகிலாய் நெஞ்சே கழியா(து)
ஒழிந்தநாள் மேற்பட்டு உயர்ந்தோர் - மொழிந்தசீர்க்
கண்ணுதலான் எந்தை கயிலாய மால்வரையே
நண்ணுதலாம் நன்மை நமக்கு. 21

கழிந்து போன நாட்களுக்காக நெஞ்சே நீ
இரங்கினாய் இல்லை. எஞ்சியிருக்கும் நாட்கள்
மேம்பாடு அடைந்து உயர்ந்தவர்கள் புகழ்ந்த
சிறப்புக்களையுடைய நெற்றிக் கண்ணையுடைய
எந்தையினது கயிலாய மலையைப் பொருந்துதல்
நமக்கு நன்மை பயக்கும்.

காளத்தி

323. நமக்கிசைந்த வாநாமும் எத்தினால் நம்பர்
தமக்கழகு தாமே அறிவர் - அமைப்பொதும்பிற்
கல்லவா நீருவிக் காளத்தி ஆள்வாரை
வல்லவா நெஞ்சமே வாழ்த்து. 22

நமக்குப் பொருந்தியபடி நாம் வழிபட்டால்
இறைவன் தமக்கு அழகாகிய காரியத்தைச் செய்யத்
தாமே அறிவார். மூங்கிற் புதர் நிறைந்த கற்களை
உடைய நீண்ட அருவிகளையுடைய காளத்தி நாதரை
இயன்றபடி நெஞ்சமே வாழ்த்து.

கயிலை

324. வாழ்த்துவாய் வாழ்த்தா(து) ஒழிவாய் மறுகழியிட்டிடு
ஆழ்த்துவாய் அஃதறிவாய் நீயன்றே - யாழ்த்தகைய

வண்டார் பொழிற்கயிலை வாழ்கென்று இருப்பதே
கண்டாய் அடியேன் கடன். 23

வாழ்த்துவாய் வாழ்த்தாமல் இருந்து விடுவாய்.
மறுபிறவியாகிய சுழியின் கண் சேர்த்து அழுத்துவாய்.
அதை அறிபவன் நீதானே. வீணையின் அழகை
யுடைய வண்டுகள் நிறைந்த சோலைகளையுடைய
கயிலை வாழ்வதாக என்று இருப்பதே அடியேன்
கடனாகும். வண்டுகள் பாடும் இசை யாழிசை
போன்றிருத்தலின் யாழ்த்தகைய வண்டு என்றார்.

காளத்தி

325. கடநாகம் ஊடாடும் காளத்திக் கோனைக்
கடனாகக் கைதொழுவார்க்கு(கு) இல்லை - இடம்நாடி
இந்நாட்டிற் கேவந்திங்(கு) ஈண்டிற்குக் கொண்டுபோய்
அந்நாட்டில் உண்டுமுலு மாறு. 24

மத யானைகள் சுற்றித் திரிதற்கு இடமாகிய
காளத்தி மலைக்குத் தலைவனைக் கடமையாகக் கை
தொழுவார்க்கு, இடம் நாடி இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து
மிகுதியாகச் சேர்த்துக் கொண்டு போய் மறுமையில்
உண்டு வருந்துமாறு இல்லை என முடிக்க.

கயிலை

326. மாறிப் பிறந்து வழியிடை ஆற்றிடை
ஏறி இழியும் இதுவல்லால் - தேறித்
திருக்கயிலை ஏத்தீரேல் சேமத்தால் யார்க்கும்
இருக்கைகயிலை கண்டார் இனிது. 25

மறுபடியும் பிறந்து இடை வழியில் நல்வினை
தீவினைகட்கு ஈடாக விண்ணுலகிலும் நிரயத்திலும்
ஏறியிறங்குகின்ற இதனை யல்லாமல், மனம்

தெளிவடைந்து திருக்கயிலையை ஏத்தாவிடில் பாதுகாவலால் யார்க்கும் இருத்தல் இல்லை. இதை நீங்கள் கண்டு தெளிவீர்களாக.

காளத்தி

327. இனிதே பிறவி இனமரங்கள் ஏறிக்
கனிதேர் கடுவன்கள் தம்மில் - முனிவாய்ப்
பிணங்கிவருந் தண்சாரல் காளத்தி பேணி
வணங்கவல்ல ராயின் மகிழ்ந்து.

26

கூட்டமாகிய மரங்களில் ஏறி, பழங்களைத் தேடுகின்ற ஆண் குரங்குகள் தம்மில் சினங் கொண்டு, மாறுபட்டு வரும் குளிர்ந்த சாரல்களை உடைய காளத்தியை விரும்பி வணங்க வல்லராயின் பிறவி இனிதே என்று கூட்டுக.

கயிலை

328. மகிழ்ந்தவரும் வண்கொன்றை மேலே மனமாய்
நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துள்ளே நெக்குத் - திகழ்ந்திலங்கும்
விண்ணுறங்கா ஓங்கும் வியன்கயிலை மேயாயென்
பெண்ணுறங்காள் என்செய்கேன் பேசு.

27

இது நற்றாய் இரங்கல் என்னும் துறை. அலருகின்ற வண்கொன்றை மேல் மனமாக மகிழ்ந்து மிகுதியான தளர்ச்சியை அடைந்து, உருகி, திகழ்ந்து இலங்கும் விண்ணையளாவ அழகிய பொழில் மேலெழும் வியன் கயிலையில் இருப்பவனே! என் பெண் உறங்கவில்லை. என்ன செய்வேன்? சொல்வாயாக.

காளத்தி

329. பேசும் பரிசுறியாள் பேதை பிறர்க்கெல்லாம்
ஏகம் பசிசானாள் ஏபாவம் - மாகனைநீர்க்
காம்பை அலைத்து) ஆலிக்கும் காளத்தி என்றென்று
பும்பயலை மெய்ம் முழுதும் போர்த்து. 28

இவள் பேசும் வகையறியாத பேதைப் பெண்.
பிறரால் பழி தூற்றப்படும் தன்மை யுடையவள்
ஆனாள். ஐயோ பாவம் பெரிய சுனை நீர்க்கு மூங்கில்
அசைத்து ஒலிக்கும் காளத்தி என்று அடிக்கடி
கூறுவாள். அழகிய பசலை உடல் முழுதும் போர்த்து
ஏகம் பரிசானாள் என முடிக்க.

கயிலை

330. போர்த்த களிற்றுரியும் பூண்ட பொறியரவும்
தீர்த்த மகளிருந்த செஞ்சடையும் - மூர்த்தி
குயிலாய மென்மொழியாள் கூறாய வாறும்
கயிலாயா யான்காணக் காட்டு. 29

போர்த்துள்ளது யானைத்தோல், பூண்பது புள்ளி
களையுடைய பாம்பு. சடையில் இருப்பவள் கங்கை.
குயில் போல இனிமையாகப் பேசும் மொழியை
உடைய உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் கொண்ட
மூர்த்தியாகிய கயிலைவாசா! இந்தக் கோலத்தை யான்
காணக் காட்டுவாயாக.

காளத்தி

331. காட்டில் நடமாடிக் கங்காள ராகிப்போய்
நாட்டிற் பலிதிரிந்து நாடோறும் - ஒட்டுண்பார்

ஆனாலும் என்கொலோ காளத்தி ஆள்வாரை
வானோர் வணங்குமா வந்து.

30

புறங் காட்டில் நடமாடி, முழு எலும்புக் கூடாகி,
பிறகு ஊர்களில் பிச்சை எடுத்துத் திரிந்து நாள்
தோறும் ஒட்டிலே உணவு கொள்வார். என்றாலும்
காளத்திநாதரைத் தேவர்கள் வணங்குவதற்காக
வருவது யாது காரணம் கருதி என்பதாம்?
ஒட்டுண்பார் - பிரம கபாலத்தில் பிச்சை ஏற்று
உண்பார்.

கயிலை

332. வந்தமரர் ஏத்தும் மடைக்கூழும் வார்சடைமேல்
கொந்தவிழும் மாலை கொடுத்தார்கொல்! - வந்தித்து
வாலுகுத்த வண்கயிலைக் கோனார்தம் மாமுடிமேல்
பாலுகுத்த மாணிக்குப் பண்டு.

31

தேவர்கள் வந்து வணங்குகின்ற பரிகல சேடமும்
நீண்ட சடை மேல் கொத்துக்கள் விரிகின்ற நிருமாலிய
மாலையும் கொடுத்தார் அல்லவா? அது என் கருதி?
வணங்கி வெள்ளொளியைப் பரப்புகிற வளம்
பொருந்திய கயிலைக் கோன் தம் முடிமேல் பாலைத்
திருமுழுக் காட்டிய பிரமசாரியாகிய சண்டே
சுரருக்குக் கொடுத்தது ஏன் என முடிக்க.

காளத்தி

333. பண்டிதுவே அன்றாயின் கேளிர் கொல் பல்சருகு
கொண்டிலங்கத் தும்பிநூற் கூடிழைப்பக் - கண்டு
நலந்திக் கெலாம்ஏத்தும் காளத்தி நாதர்
சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்பு.

32

இது மட்டும் அன்று. கேளுங்கள். ஆராயுங்கால் பல சருகு கொண்டிலங்க சிலந்திவாயின் நூலால் கூடு கட்டக் கண்டு நன்மையை எடுத்துப் புகழும் காளத்தி நாதர் சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்புக் கேளீர் கொல் எனக் கூட்டுக. கேளீர் கொல் - கேட்டிலீரோ? சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்பென்றது சிலந்தியைக் கோச் செங்கட் சோழராகப் பிறக்கச் செய்த சிறப்பை.

கயிலை

334. செய்த சிறப்பெண்ணில் எங்குலக்கும் சென்றடைந்து கைதொழுவார்க்கு) எங்கள் கயிலாயர் - நொய்தளவில் காலற்காய்ந் தார்அன்றே காணீர் கழல்தொழுத பாலற்காய் அன்று பரிந்து. 33

செய்த சிறப்பை எண்ணினால் எப்படி முடிவு பெறும்? என்பதைச் சென்றடைந்து கைதொழுவார்க்கு எங்கள் கயிலாயர் சிறிது போதில் அருள் செய்வார். தனது பாதங்களை வணங்கிய பாலகனாகிய மார்க் கண்டேயனுக்காக நமனைக் காய்ந்தார் அல்லவா? காண்பீர்களாக.

காளத்தி

335. பரிந்துரைப்பார் சொற்கேளாள் எம்பெருமான் பாதம் பிரிந்திருக்க கில்லாமை பேசும் - புரிந்தமரர் நாதாவா காளத்தி நம்பாவா என்றென்று மாதாவா உற்ற மயல். 34

என் மகள், அந்தோ, அடைந்த மயல் எத்தகையது என்று சொல்கிறேன் கேளுங்கள். அன்பு கொண்டு கூறுவார் சொல்லைக் கேட்க மாட்டாள். எம்பெருமானது பாதத்தைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல்

பேசுவாள். விரும்பித் தேவர்களின் நாதா வா, காளத்தி நம்பா வா, என்று பேசும் என முடிக்க.

கயிலை

336. மயலைத் தவிர்க்க நீ வாராய் ஒருமூன்று)
எயிலைப் பொடியாக எய்தாய் - கயிலைப்
பருப்பதவா நின்னுடைய பாதத்தின் கீழே
இருப்பதவா உற்றாள் இவள்.

35

இவள் மையலைத் தீர்க்க வருவாயாக. ஒப்பற்ற
மூன்று மதில்களை அழித்தவனே! கயிலை மலையை
உடையவனே! உன்னுடைய பாதத்தின் கீழே
இருப்பதற்கு இவள் விரும்புகின்றாள்.

காளத்தி

337. இவளுக்கு நல்லவா(று) எண்ணுதிரேல் இன்றே
தவளப் பொடியிவள்மேல் சாத்தி - இவளுக்குக்
காட்டுமின்கள் காளத்தி காட்டிக் கமழ்கொன்றை
குட்டுமின்கள் தீரும் தூயர்.

36

இவளுக்கு நன்மையான செய்கையைச் செய்ய
எண்ணினால் இன்றே திருநீற்றை இவள் மேல் சாத்தி,
இவளுக்குத் திருக்காளத்தி மலையைக் காட்டுங்கள்.
மணம் வீசுகின்ற கொன்றை மாலையை அணியுங்கள்.
இவளது துயர் தீரும். அதாவது துன்பம் நீங்கும்
என்றபடி இது செவிலி கூற்று.

கயிலை

338. துயர்க்கெலாம் கூடாய தோற்குரம்பை புக்கு
மயக்கில் வழிகாண மாட்டேன் - வியற்கொடும்போர்

ஏற்றானே வண்கயிலை எம்மானே என்கொலோ
மேற்றான் இதற்கு விளைவு.

37

துன்பக் கூடாகிய, தோலாற் செய்த
சிறுகுடிலாகிய உடல் புகுந்து, மயக்கமில்லாத
வழியைக் காண மாட்டாதவனாக உள்ளேன்.
பெருமையுள்ள கொடும் போரைச் செய்யும்
காணையை வாகனமாக உடையவனே! வளம்
பொருந்திய கயிலை எம்மானே. இனிமேலாயினும்
இதற்கு என்ன முடிவு என்று கூறுவாயாக! கடைத்
தேறும் வழியாது என்பதாம்.

காளத்தி

339. விளையும் வினையரவின் வெய்ய விடத்தைக்
களைமினோ காளத்தி ஆள்வார் - வளைவில்
திருந்தியசீர் ஈசன் திருநாமம் என்னும்
மருந்தினைநீர் வாயிலே வைத்து.

38

வினைகளாகிய பாம்பின் கொடிய விஷத்தை
வேரறப் போக்குங்கள். திருக்காளத்தியில் கோயில்
கொண்டிருக்கும் பெருமானே! கோடுதல் இல்லாத
திருத்தமாகிய சிறப்புடைய ஈசன் திருநாமம் என்னும்
மருந்தினை உபதேசிப்பாயாக. வாயில் வைத்துக் களை
மின் என்று கூட்டுக.

கயிலை

340. வாயிலே வைக்கும் அளவில் மருந்தாகித்
தீய பிறவிநோய் தீர்க்குமே! தூயவே
கம்பெருமா தேவியொடு மன்னு கயிலாயத்(து)
எம்பெருமான் ஓர்அஞ் செழுத்து.

39

தூய்மையுடைய திருவேகம்பரே! தேவியோடு நிலை பெற்றிருக்கும் கயிலாயத்து எம்பெருமானே! திரு ஐந்தெழுத்தை உபதேசித்த அளவில் அது மருந்தாகி, கொடிய பிறவி நோயைத் தீர்க்கும்.

காளத்தி

341. அஞ்செழுத்தும் கண்டீர் அருமறைகள் ஆவனவும்
அஞ்செழுத்தும் கற்க அணித்தாகும் - நஞ்சவித்த
காளத்தி யார்யார்க்கும் காண்டற்(கு) அரிதாய்ப்போய்
நீளத்தே நின்ற நெறி. 40

நஞ்சின் வேகத்தைத் தணித்த, திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளிய திருக்காளத்தி நாதரைக் காண முடியாத அளவு நீளத்தே நின்ற நெறி, அஞ்செழுத்தும் கற்க அணித்தாகும். அஞ்செழுத்தே அறுமறைகளாகும் என்பதைக் காணுங்கள்.

கயிலை

342. நெறிவார் சடையாய் நிலையின்மை நீயொன்று
அறியாய் கொல் அந்தோ அயர்ந்தாள் - நெறியிற்
கணைத்தருவி தூங்கும் கயிலாயா நினை
நினைத்தருவி கண்சோர நின்று. 41

வழியில் ஒலி செய்யும் அருவி தூங்கும் கயிலாயா! நினை நினைத்து ஏன் மகள் கண்ணீர் அருவியாக வெளிப்பட நின்று சோர்ந்தாள். நெறித்த நீண்ட சடையை யுடையவனே! அவள் இறந்து படுவாள் என்பதை நீ அறியாயா? வந்து அருள் செய்வாயாக என்பதாம்.

காளத்தி

343. நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் யாம்
என்றும் நினைந்தாலும் என்கொலோ - சென்றுதன்
தாள்வா னவர்இறைஞ்சும் தண்சாரல் காளத்தி
ஆள்வான் அருளாத வாறு. 42

குளிர்த் த சாரலையுடைய காளத்தியப்பரே!
தேவர்கள் வந்து வணங்கியும் அவர்களுக்கு இன்னும்
அருள் செய்யாத காரணம் என்ன? அவர்களே பயன்
பெறாதபோது நாங்கள் நின்றும், இருந்தும் கிடந்தும்,
நடந்தும் இடையறாது நினைந்தும் யாது பயன்?

கயிலை

344. அருளாத வாறுண்டே யார்க்கேனும் ஆக
இருளார் கறைமிடற்றெம் ஈசன் - பொருளாய்ந்து
மெய்ம்மையே உன்னில் வியன்கயிலை மேயான்வந்(து)
இம்மையே தீர்க்கும் இடர். 43

இருளைப் போற் பொருந்திய நஞ்சுக்
கறையமைந்த கழுத்தையுடைய ஈசன் உண்மையாக
எண்ணினால் யார்க்கேனும் அருள் செய்யாமல்
இருந்த துண்டா? ஆகவே கயிலை வாசன் வந்து இப்
பிறப்பிலேயே நம் இடரைத் தீர்ப்பார் என்று அறிக.

காளத்தி

345. இடரீர் உமக்கோர் இடம்நாடிக் கொண்டு
நடவீரோ காலத்தால் நாங்கள் - கடல்வாய்க்
கருப்பட்டோங்(கு) ஒண்முகில்சேர் காளத்தி காண
ஒருப்பட்டோம் கண்டீர் உணர்ந்து. 44

கடவிடத்து சூல்கொண்டு மேலெழுந்து
மேகங்கள் சேர்கின்ற காளத்தியைக் காண நாங்கள்
மனம் துணிந்தோம். ஆகவே துயர் உறுத்தும்
துன்பங்களே! உமக்கோர் இடம் நாடிக் கொண்டு
நடவீரோ? செல்லுங்கள் என்றபடி.

கயிலை

346. உணருங்கால் ஒன்றை உருத்தெரியக் காட்டாய்
புணருங்கால் ஆரமுதே போலும் - இணரில்
கனியவாம் சோலைக் கயிலாயம் மேயாய்
இனியவா காண்நின் இயல்பு.

45

அறியுமிடத்து ஒன்றை வடிவம் தெரியுமாறு
காட்டு வாயாக. புணருங்கால் ஆரமுதே போலும்
பூங்கொத்துக்களையுடைய சோலைகள் நிறைந்த
கயிலாயத்தில் உள்ளவனே! நின் இயல்பு இனிமை
உடையதாகும்.

காளத்தி

347. நின்னியல்பை யாரே அறிவார் நினையுங்கால்
மன்னியசீர்க் காளத்தி மன்னவனே - நின்னில்
வெளிப்படுவது) ஏழிலகும் மீண்டே ஒருகால்
ஒளிப்பதுவும் ஆனால் உரை.

46

நிலை பெற்ற சிறப்பமைந்த காளத்தி
மன்னவனே! நினையுமிடத்து உன் பெருமையை யார்
அறிய வல்லார்? உன்னிடத்திலிருந்து ஏழு
உலகங்களும் தோன்றுகின்றன. மறுபடியும் அவை
உன்னிடத்தி லேயே ஒடுங்குகின்றன. ஆகவே உன்
பெருமையை அளவிட முடியுமோ என்றபடி.

கயிலை

348. உரையும் பொருளும் உடலும் உயிரும்
 விரையும் மலரும்போல் விம்மிப் - புரையின்றிச்
 சென்றவாறு) ஒங்கும் திருக்கயிலை எம்பெருமான்
 நின்றவாறு) எங்கும் நிறைந்து. 47

உரையும் பொருளும் போலவும், உடலும் உயிரும்
 போலவும், மணமும் மலரும் போலவும் பெருகி, குற்ற
 மில்லாமல் சென்றவாறு ஒங்கும் திருக்கயிலை
 எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றான்
 என்பதாம்.

காளத்தி

349. நிறைந்தெங்கும் நீயேயாய் நின்றாலும் ஒன்றின்
 மறைந்தைப் புலன்காண வாராய் - சிறந்த
 கணியாரும் தண்சாரல் காளத்தி ஆள்வாய்
 பணியாயால் என்முன் பரிசு. 48

நீ எங்கும் நிறைந்து நின்றாலும், ஒன்றில் மறைந்து
 ஐம்புலன்களும் காண வருவாயாக, சிறந்த வேங்கை
 மரங்கள் நிறைந்த குளிர்ந்த சாரலையுடைய காளத்தி
 மலையை ஆள்பவனே! காட்சி தருவாயாக. ஒன்றில்
 என்றது கல் மரம் முதலிய யாதேனும் ஒன்றில் என்ற
 படி.

கயிலை

350. பரிசறியேன் பற்றிலேன் கற்றிலேன் முற்றும்
 கரியுரியாய் பாதமே கண்டாய் - திரியும்
 புரம்மாள்ச் செற்றவனே பொற்கயிலை மன்னும்
 பரமா அடியேற்குப் பற்று. 49

உன் பரிசு முற்றும் அறியேன். எதிலும் பற்றில்லாதவன். கற்றறியாதவன். யானைத் தோலைப் போர்த்தவனே! யாண்டும் உலாவும் திரிபுரங்களை எரித்தவனே! பொற்கயிலையில் நில்லயாகவுள்ள மேலானவனே! அடியேற்குப் பற்று உன் பாதமே. அறிவாயாக.

காளத்தி

351. பற்றாவான் எவ்வுயிர்க்கும் எந்தை பசுபதியே முற்றாவெண் திங்கள் முளைகுடி - வற்றாவாம் கங்கைசேர் செஞ்சடையான் காளத்தி யுள்ளின்ற மங்கைசேர் பாகத்து மன்.

50

எல்லா உயிர்களுக்கும் எந்தை பசுபதியே. இளம்பிறையைச் சூடியவன். வற்றாததாகிய கங்கையைச் சடையில் வைத்திருப்பவன். காளத்தியுள் நின்ற மங்கைசேர்மன். பற்றாவான் என்க, பற்று - பற்றுக் கோடு. பசுபதி - உயிர்கட் கெல்லாம் தலைவன்.

கயிலை

352. மன்னா கயிலாயா மாமுத்தம் மாணிக்கம் பொன்னார மாக்கொண்டு பூணாதே - எந்நாளும் மின்செய்வார் செஞ்சடையாய் வெள்ளெலும்பு

பூண்கின்ற(து)

என்செய்வான் எந்தாய் இயம்பு.

51

நிலை பேறுடையவனே! (எல்லா உலகங்கட்கும் மன்னனாக இருப்பவனே எனினுமாம்.) கயிலாயத்திலுள்ள சிறந்த முத்து மாணிக்கம் பொன் முதலிய வற்றை ஆரமாகக் கொண்டு பூணாமல் எப்போதும் ஒளி செய்கின்ற செஞ்சடையை உடையவனே.

வெள்ளெலும்பு பூண்கின்ற காரணம் என்ன? என்ன செய்யும் பொருட்டு இவ்வாறு இருக்கிறாய்?

காளத்தி

353. இயம்பாய் மடநெஞ்சே ஏனோர்பால் என்ன
பயம்பார்த்துப் பற்றுவான் உற்றாய் - புயம்பாம்பால்
ஆர்த்தானே காளத்தி அம்மானே என்றென்றே
ஏத்தாதே வாளா இருந்து. 52

பிற கடவுளரிடத்தில் என்ன பயன் கருதிப் பற்றுக் கொண்டாய். தோள்களில் பாம்பைக் கட்டியவன். காளத்தி அம்மானே என்று எப்போதும் துதி செய்யாமல் வீணாகக் காலங் கழிக்கின்றாய். மட நெஞ்சே! சொல்வாயாக.

கயிலை

354. இருந்தவா காணீர் இதுவென்ன மாயம்
அருந்தண் கயிலாயத்து) அண்ணல் - வருந்திப்போய்த்
தானாளும் பிச்சை புகும்போலும் தன்னடியார்
வானாள மண்ணாள வைத்து. 53

அருமையான குளிர்ந்த கயிலாயத்து அண்ணல் தன் அடியார்கள் விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையும் ஆளுமாறு விட்டு விட்டு, தான் வருந்தி சென்று பிச்சையேற்று உண்பான் போலும். இந்தச் செய்தி இருந்த விதத்தைப் பாருங்கள்.

காளத்தி

355. வைத்த இருநிதியே என்னுடைய வாழ்முதலே
நித்திலமே காளத்தி நீள்கடரே - மொய்த்தொளிசேர்

அக்காலத்து) ஆசை அடிநாயேன் காணுங்கால்
எக்காலத்து) எப்பிறவி யான்.

54

பாதுகாத்து வைக்கப்பட்ட செல்வமே!
என்னுடைய வாழ் முதலே! முத்துப் போன்றவனே!
காளத்தியின் ஒளிச் சுடரே! இனி வரப்போகும்
காலத்தில் என் ஆசை யாதெனில் நான் எப்பிறப்பை
எடுப்பேன் என்பதாகும். எத்தகைய பிறப்பையும்
எடுக்க மாட்டேன் என்றபடி.

கயிலை

356. யானென்று தானென்று இரண்டில்லை என்பதனை
யானென்றும் கொண்டிருப்பன் ஆனாலும் -

தேனுண்(டு)

அளிகள்தாம் பாடும் அகன்கயிலை மேயான்
தெளிகொடான் மாயங்கள் செய்து.

55

அடியேன் என்றும், காளத்தியான் அடியேன்
என்றும், இரண்டில்லை, என்பதை யான் உறுதியாகக்
கொண்டிருப்பினும் தேனை உண்டு வண்டுகள் பாடும்
விசாலமான கயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும்
இறைவனே! மாயங்கள் செய்து காளத்தி மேயான்
எனக்கு மயக்கத்தை உண்டாக்கி விடுவான் என்றபடி.

காளத்தி

357. மாயங்கள் செய்தைவர் சொன்ன வழிநின்று
காயங்கொண் டாடல் கணக்கன்று - காயமே
நிற்பதன்று ஆதலால் காளத்தி நின்மலன்சீர்
கற்பதே கண்டிர் கணக்கு.

56

உலகில் பிறந்து, ஐம்புலன் சொன்ன வழி நடந்து உடம்பைப் பாராட்டுதல் நல்ல வழக்கமன்று. இந்த, உடம்பு நிலை பெற்றிருக்காது ஆதலால், காளத்தி நின்மலன் சீர் கற்பதே கணக்கு என்பதாம். அதாவது கடவுளைப் போற்றுவதே உய்யும் வழி என்பதை உணர்வாயாக.

கயிலை

358. கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்து காலனார் நம்மை வணக்கி வலைப்படா முன்னம் - பிணக்கின்றிக் காலத்தால் நெஞ்சே கயிலாயம் மேவியநற் சூலத்தான் பாதம் தொழு. 57

உலக வாழ்க்கையைச் சதமென்று நம்பி வாழ்ந்து, எமன் நம்மை வணங்கச் செய்து பாசவலையிற் அகல் படுத்துவதற்கு முன்பாக, மாறுபாடு இல்லாமல், காலம் இருக்கும் போதே சூலப்படையை உடைய சிவபெருமான் பாதங்களைத் தொழுவாயாக.

காளத்தி

359. தொழுவாள் பெறாளேதன் தோள்வளையும் தோற்றாள் மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி - எழுவான் நறுமா மலர்க்கொன்றை நம்முன்னே நாளைப் பெறுமாறு காணீர்கள் பெண். 58

என் மகள், மழு வேந்தியவனது காளத்தியை வாழ்த்தித் தொழுவாள். கைவளைகளைத் தோற்பாள். அவள் திரும்பப் பெற மாட்டாளோ? நாளைய தினம் உன் மணம் பொருந்திய மலர்க் கொன்றையைப் பெறுமாறு அருள் செய்வாயாக. அப்போதுதான் அவள் எழுவாள்.

கயிலை

360. பெண்ணின்(று) அயலார்முன் பேதை பிறைகுடி
கண்ணின்ற நெற்றிக் கயிலைக்கோன் - உண்ணின்ற
காமந்தான் மீதூர நைவாட்குன் கார்க்கொன்றைத்
தாமந்தாம் மற்றிவளைச் சார்ந்து. 59

பேதைப் பெண்ணாகிய இவள், அயலார் முன்
பிறைகுடியவனும் நெற்றிக் கண்ணை உடைய
வனுமாகிய கயிலை நாதனாகிய உன் மீது கொண்ட
காமத்தால் நைகின்றாள். ஆகையால் அவளைச்
சார்ந்து கார்க் கொன்றைத் தாமத்தை அவளுக்குத்
தருவாயாக.

காளத்தி

361. சார்ந்தாரை எவ்விடத்தும் காப்பனவும் சார்ந்தன்பு
கூர்ந்தார்க்கு முத்தி கொடுப்பனவும் - கூர்ந்துள்ளே
மூளத் தியானிப்பார் முன்வந்து நிற்பனவும்
காளத்தி யார்தம் கழல். 60

தம்மைப் பற்றுக் கோடாக அடைந்தாரை எல்லா
இடங்களிலும் காப்பனவும், சார்ந்து அன்பு
மிகுந்தவர்க்கு முத்தி கொடுப்பனவும் உள்ளே அன்பு
பற்றுமாறு தியானிப்பவர்களுக்கு முன் வந்து
நிற்பனவும் காளத்தியார் தம் கழல்களே என்றவாறு.

கயிலை

362. தங்கழல்கள் ஆர்ப்ப விளக்குச் சலன்சலனென்(று)
அங்கழல்கள் ஆர்ப்ப அனலேந்திப் - பொங்ககலத்து
ஆர்த்தா(டு) அரவம் அகன்கயிலை மேயாய்நீ
கூத்தாடல் மேவியவா கூறு. 61

வீரக் கழல்கள் ஒலிக்கவும் விளக்குச் சலசல
என்று அழல்கள் ஒலிக்கவும், அனலை ஏந்தி, உன்
மார்பகத்தில் படமெடுத்து ஆடுகிற பாம்பைக் கட்டி
அகன்ற கயிலையில் மேவி இருப்பவனே கூத்தாடல்
பொருந்திய விதத்தைக் கூறுவாயாக.

பொங்கு + அகலத்து எனப்பிரிக்க.

காளத்தி

363. கூறாய்நின் பொன்வாயால் கோலச் சிறுகிளியே
வேறாக வந்திருந்து மெல்லெனவே - நீல் தாவும்
மஞ்சடையும் நீள்குடுமி வாளருவிக் காளத்திச்
செஞ்சடைஎம் ஈசன் திறம்.

62

நீல நிறமுடைய முகில்கள் வந்து ப்டிகின்ற
உயர்ந்த சிகரங்களையும் அருவிகளையும் உடைய
காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் செஞ்சடையினை
யுடைய எம் ஈசனது திறத்தை, கோலச் சிறுகிளியே உன்
பொன் வாயால் தனியாக வந்து மெல்லெனவே
கூறுவாயாக.

கயிலை

364. ஈசன் திறமே நினைந்துருவம் எம்மைப்போல்
மாசில் நிறந்த மடக்குருகே - கூசி
இருத்தியால் நீயும் இருக்கயிலை மேயாற்(கு)
அருத்தியாய்க் காழுற்றா யாம்.

63

குற்றமற்ற நிறத்தையுடைய இளமையுடைய
நாரையே! ஈசன் திறமே நினைந்து எம்மைப் போல
நீயும் உருகுகின்றாய். அதனால் கூச்சத்துடன்

இருக்கிறாய். கயிலையில் மேவி யிருப்பவனைக்
காதலிக்கின்றாய். உன் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டும்.

காளத்தி

365. காழுற்றா யாமன்றே காளத்தி யான்கழற்கே
யாமுற்ற துற்றாய் இருங்கடலே - யாமத்து
ஞாலத்து) உயிரெல்லாம் கண்துஞ்சும் நள்ளிருள்கூர்
காலத்துந் துஞ்சாதுன் கண். 64

இருங் கடலே! நீ காளத்தியான் கழற்கே
காழுற்றாய். யாம் அடைந்த நிலையை நீயும் அடைந்
திருக்கிறாய். இந்த நள்ளிரவில் உலகத்து உயிர்கள்
எல்லாம் உறங்கும். இந்த நடுயாமத்திலும் உன் கண்கள்
உறங்கவில்லையே! சற்று உறங்குவாயாக என்பதாம்.

கயிலை

366. கண்ணும் கருத்தும் கயிலாய ரேளமக்கென்று)
எண்ணி இருப்பன்யான் எப்பொழுதும் - நண்ணும்
பொறியா(டு) அரவசைத்த பூதப் படையார்
அறியார் கொல் நெஞ்சே அவர். 65

நெஞ்சமே! யான் எப்போதும் கண்ணும்
கருத்தும் கயிலாயரே எமக்கு என்று எண்ணி
இருக்கின்றேன். புள்ளிகளையுடைய, ஆடுகின்ற,
பாம்பைக் கட்டியவரும் பூதப்படையாருமாகிய அவர்
என் நிலையை அறியவில்லை போலும்.

காளத்தி

367. நெஞ்சே அவர்கண்டாய் நேரே நினைவாரை
அஞ்சேல் என்று ஆட்கொண்(டு) அருள் செய்வார் -
நஞ்சேயும்

கண்டத்தார் காளத்தி ஆள்வார் கழல்கண்டர்
அண்டத்தார் குடும் அலர்.

66

நஞ்சு பொருந்திய கண்டத்தையுடைய காளத்தி
ஆள்வார் கழல்தான் தேவர்கள் குடும் மலராகும்.
அவரை அணுகித் துதிப்பவர்களை அஞ்சாதே என்று
ஆட்கொண்டு அருள் செய்வார். ஆதலால் நெஞ்சமே!
அவரே கதி என்று காண்பாயாக.

கயிலை

368. அலரோன் நெடுமால் அமரர்கோன் மற்றும்
பலராய்ப் படைத்துக் காத்து ஆண்டு - புலர்காலத்து
ஒன்றாகி மீண்டு பலவாகி நிற்கின்றான்
குன்றாத சீர்க்கயிலைக் கோ.

67

குன்றாத சீர்கயிலைக்கோ, பிரமன், திருமால்,
இந்திரன் ஆகியோரைப் படைத்துக் காத்து ஆண்டு, யுக
காலத்தில் அழித்து, மீண்டும் பலவாகி நிற்கின்றான்.
இது இறைவனுடைய சிறப்பைக் கூறியதாகும்.

காளத்தி

369. கோத்த மலர்வாளி கொண்டு அநங்கள் காளத்திக்
கூத்தன்மேல் அன்று குறித்தெய்யப் - பார்த்தலுமே
பண்பொழியாக் கோபத்தீச் சுற்றுதலும் பற்றற்று
வெண்பொடியாய் வீழ்ந்திலனோ வெந்து.

68

வில்லில் தொடுத்த மலர் அம்புகளைக் கொண்டு
காமன் காளத்திக் கூத்தன் மேல் அன்று குறித்து
எய்யவும், இறைவன் திருக்கண்களைத் திறந்து
பார்த்ததும் குணம் நீங்காத கோபத் தீ சுற்றியது. ஓர்
ஆதரவும் இல்லாமல் அவன் வெந்து சாம்பலானான்.

கயிலை

370. வெந்திறல்வேல் பார்த்தற்(கு) அருள்செய்வான்
 வேண்டியோர்
 செந்தறுகண் கேழல் திறம்புரிந்து - வந்தருளும்.
 கானவனாம் கோலம்யான் காணக் கயிலாயா
 வானவர்தங் கோமானே வா. 69

வெந்திறல்வேல் அருச்சுனனுக்கு, அருள் செய்வதற்காக, ஒப்பற்ற அஞ்சாமையையுடைய பன்றியைக் காரணமாக வைத்து வந்த வேடுவனாம் கோலத்தையாம் காண, கயிலாயா, வானவர்தம் கோமானே வருவாயாக.

காளத்தி

371. வாமான்தேர் வல்ல வயப்போர் விசயனைப்போல்
 தாமார் உலகில் தவமுடையார் - தாம்யார்க்கும்
 காண்டற்(கு) அரியராய்க் காளத்தி ஆள்வாரைத்
 தீண்டத்தாம் பெற்றமையால் சென்று. 70

தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரை யுடைய வெற்றியை யுடைய போர்த்திறன் கொண்ட அருச்சுனனைப் போல் இவ்வுலகில் தவமுடையர் யாருளர்? நம்மால் காண்டற்கு அரியராய்க் காளத்தி ஆள்வாரை நாம் தீண்டப் பெற்றமையால் சென்று காண்போமாக.

கயிலை

372. சென்றிறைஞ்கம் வானோர்தம் சிந்தைக்கும் சேயராய்
 என்றும் அடியார்க்கு முன்னிற்பர் - நன்று

கனியவாம் சோலைக் கயிலாயம் மேயார்
இனியவா பத்தர்க்கு) இவர்.

71

சென்று வழிபாடு செய்யும் தேவர்களுடைய
சிந்தைக்கும் எட்டாதவர். ஆனால் அவர் அடியார்கள்
துகிக்கும்போது வந்து முன் நிற்பார். நல்ல கனிகள்
நிறைந்த சோலைகளையுடைய கயிலாயத்தில் மேவி
இருப்பவராகிய இவர் பக்தர்களுக்கு இனியவர்.

காளத்தி

373. இவரே முதல்தேவர் எல்லார்க்கும் மிக்கார்
இவரல்லர் என்றிருக்க வேண்டா - கவராதே
காதலித்(து) இன்று ஏத்துதிரேல் காளத்தி ஆள்வார்நீர்
ஆதரித்த தெய்வமே ஆம்.

72

முதன்மை அமைந்த தேவர் இவரே.
எல்லார்க்கும் மேலானவர் இவரல்லர் என்று இருந்து
விட வேண்டா. மனம் வேறுபடாமல் பேரன்பு செய்து
இன்றிலிருந்தே வழிபடுவீரானால் நீர் விரும்பிய தேவர்
காளத்தி நாதரே என்று அறிவீர்.

கயிலை

374. ஆமென்று நாளை உளஎன்று வாழ்விலே
தாமின்று வீழ்கை தவமன்று - யாமென்றும்
இம்மாய வாழ்வினையே பேணா(து) இருங்கயிலை
அம்மாணைச் சேர்வ(து) அறிவு

73

ஆமென்று, நாளை உளவென்று வாழ்வில்
இப்போது வீழ்ந்து அழுந்துதல் தவமாகாது, யாம்
எப்போதும் இந்த நிலையில்லாத வாழ்வைப் போற்றிக்
கொண்டிராமல் திருக்கயிலை அம்மாணை அடைவதே
அறிவாகும்.

காளத்தி

375. அறியாம லேனும் அறிந்தேனும் செய்து
செறிநின்ற தீவினைகள் எல்லாம் - நெறிநின்று
நன்முகில்சேர் காளத்தி நாதன் அடிபணிந்து
பொன்முகலி ஆடுதலும் போம்

74

தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்து மிகுதியாகப்
பொருந்தி யிருக்கின்ற தீவினைகள் எல்லாம் நல்ல
நெறியில் நின்று மேகங்கள் சேர்கின்ற காளத்தி
நாதனது பாதங்களைப் பணிந்து பொன் முகலி
யாற்றில் நீராடினால் போகும்.

கயிலை

376. போகின்ற மாழுகிலே பொற்கயிலை வெற்பளவும்
ஏகின்று) எமக்காக எம்பெருமான் - ஏகினால்
உண்ணப் படாநஞ்சம் உண்டாற்கு) என்
விண்ணப்பம் செய்கண்டாய் வேறு உள்ளுறுநோய்

75

விண்ணிற் செல்கின்ற மேகங்களே, பொற்
கயிலை மலைவரையில் செல்வீர்களாயின், எமக்காக
அந்த எம்பெருமானிடம் செல்ல நேர்ந்தால், எவரும்
உண்ணுதல் இல்லாத விஷத்தை உண்டவற்கு, என்
உள்ளே பொருந்திய காம நோய் பற்றி, தனியாக
விண்ணப்பம் செய்வீர்களாக.

காளத்தி

377. வேறேயும் காக்கத் தகுவேனை மெல்லியலாள்
கூறேயும் காளத்திக் கொற்றவனே - ஏறேறும்
அன்பா அடியேற்கு) அருளாது) ஒழிகின்றது)
என்பாவ மேயன்றோ இன்று

76

தனியாகவாயினும் காக்க வேண்டிய நிலையிலுள்ள எனக்கு அருள் செய்யாமல் இருப்பது ஏன்? இது பாவமல்லவா? உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் கொண்டு காளத்தி மலையை ஆட்சி செய்பவனே, காளை ஊர்தியை உடைய அன்பனே இது உனக்கு நீதியோ என்றபடி.

கயிலை

378. இன்று தொடங்கிப் பணிசெய்வேன் யானுனக்(கு) என்றும் இளமதியே எம்பெருமான் - என்றுமென் உட்காதல் உண்மை உயர்கயிலை மேயாற்குத் திட்காதே விண்ணப்பம் செய்.

77

பிறைத் திங்களே! இன்று தொடங்கி எப்போதும் உனக்கு யான் பணி செய்வேன். உயர் கயிலையில் மேவி யிருப்பவருக்கு என் நெஞ்சத்தில் காதலிக்கும் உண்மையை அந்த எம்பெருமானுக்கு அஞ்சாமல் விண்ணப்பம் செய்வாயாக.

காளத்தி

379. செய்ய சடைமுடியென் செல்வனையான் கண்டெனது கையறவும் உள்மெலிவும் யான்காட்டப் - பையவே காரேறு பூஞ்சோலைக் காளத்தி ஆள்வார்தம் போரேறே இத்தெருவே போது.

78

சிவந்த சடை முடியையுடைய என் செல்வனை யான் கண்டு, எனது துன்பத்தையும் மனமெலிவையும் யான் காட்டுவதற்காக, மேகங்கள் படிகின்ற காளத்தி ஆள்வார்தம் போர்க் காளையே, மெதுவாக இத் தெருவில் போவாயாக.

கயிலை

380. போது நெறியனவே பேசிநின் பொன்வாயால்
ஊதத் தருவன் ஒளிவண்டிட - காதலால்
கண்டார் வணங்கும் கயிலாயத்து) எம்பெருமான்
வண்தார்மோந்து) என்குழற்கே வா.

79

ஒளி வண்டே! நீ சென்று முறையாகப் பேசி, உன்
பொன் வாயால் ஊதத் தருவேன். காதலால் கண்டார்
வணங்கும் கயிலாயத்து எம்பெருமானுடைய வளவிய
கொன்றை மலர் மாலையை மோந்து என் குழற்கு
வருவாயாக.

காளத்தி

381. வாவா மணிவாயால் மாவின் தளிர்கோதிக்
கூவா(து) இருந்த குயிற்பிள்ளாய் - ஓவாதே
பூமாம் பொழிலுடுத்த பொன்மதில் சூழ் காளத்திக்
கோமான் வரஒருகாற் கூவு.

80

மாந்தளிர் நீங்காமல் இருக்கும் அழகிய
மாஞ்சோலையாற் சூழப்பட்ட பொன் மதில்களை
யுடைய காளத்திக் கோமான் வர குயிற் பிள்ளாய்
ஒருகாற் கூவு. உன் மணி வாயால் மாவின் தளிர்
கோதிக் கூவாதிருந்த குயிற் பிள்ளாய் வருவாயாக. ஒரு
முறை கூவுவாயாக என முடிக்க.

கயிலை

382. கூவுதலும் பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுகளன்று)
ஏவினான் பொற்கயிலை எம்பெருமான் - மேவியசீர்
அன்பால் புலிக்காலன் பாலன்பால் ஆசையினால்
தன்பாற்பால் வேண்டுதலும் தான்.

81

பொற் கயிலை எம்பெருமான் சிறந்த அன்பினால் புலிக்கால் முனிவராகிய வியாக்கிர பாதரின் மகனாகிய உபமன்யு, பாலுக்காக அழுதவுடன், திருப்பாற் கடலுக்குச் சென்று அவனைக் கூடுக என்று ஏவினான்.

காளத்தி

383. தானே உலகாள்வான் தான்கண்ட வாவழக்கம்
ஆனால்மற்று) ஆரிதனை அன்றென்பார் - வானோர்
களைகண்தா னாய்நின்ற காளத்தி ஆள்வார்
வளைகொண்டார் மால்தந்தார் வந்து. 82

தேவர்களின் பற்றுக் கோடாக நின்ற காளத்தி மலையை ஆட்சி செய்பவர் வந்து என் கைவளையல் களைக் கொண்டதோடு காம மயக்கத்தையும் தந்தார். தானே உலகை ஆள்வதற்காகத் தான் கண்ட வண்ணம் வழங்குதலை உடையவன் ஆயின் யார் இதனை அன்று என்பார்?

கயிலை

384. வந்தோர் அரக்கனார் வண்கயிலை மால்வரையைத்
தந்தோள் வலியினையே தாங்கருதி - அந்தோ
இடந்தார் இடந்திட்டு இடார்க்கீழ் எலிபோல்
கிடந்தார் வலியெலாம் கெட்டு. 83

இராவணன் வந்து வண்கயிலை மால்வரையைத் தன் தோள் வலிமையைப் பெரிதெனக் கருதி, தோண்டினான். அவ்வாறு தோண்டியபோது பொறியிற் அகப்பட்ட எலிபோல் வலியெலாம் கெட்டுக் கிடந்தான். வருந்தினான் என்றபடி.

காளத்தி

385. கெட்ட அரக்கரே வேதியரே கேளீர் கொல்
பட்டதுவும் ஓராது பண்டொருநாள் - ஒட்டக்
கலந்தரனார் காளத்தி யாள்வார்மேல் சென்று
சலந்தரனார் பட்டதுவும் தாம்.

84

தீய அரக்கர்களே வேதியர்களே கேளுங்கள்!
பட்ட பாட்டையும் எண்ணிப் பாராமல் முன்பொரு
காலத்தில் நெருங்கக் கூடி காளத்தி நாதன் மீது சென்று
சலந்தரன் என்னும் அவுணன் பட்டதையும் கேளீர்
எனக் கூட்டுக. வேதியர் என்பது தாருகாவனத்து
இருடிகளை.

கயிலை

386. தாம்பட்ட தொன்றும் அறியார்கொல் சார்வரே
காம்புற்ற செந்நெற் கயிலைக் கோன் - பாம்புற்ற
ஆரத்தான் பத்தர்க்கு) அருகணையார் காலனார்
தூரத்தே போவார் தொழுது.

85

மூங்கிலில் தோன்றிய செந்நெல் கிடக்கும்
கயிலைக் கோன். அவர் பாம்பணிந்த சிவபெருமான்.
எமன் அவருடைய அடியார்களை நெருங்கமாட்டான்.
தொழுது தூரத்தே போவான். அவன் முன்பு தான்
பட்ட துன்பத்தை அறியானோ என்றபடி.
மார்க்கண்டேயர் வரலாற்றை நினைவு கூர்கிறார்.

காளத்தி

387. தொழுது நமனுந்தன் தூதுவர்க்குச் சொல்லும்
வழுவில்சீர்க் காளத்தி மன்னன் - பழுதிலாப்

பத்தர்களைக் கண்டால் பணிந்தகலப் போமின்கண்
எத்தனையும் சேய்த்தாக என்று. 86

குற்றமற்ற சிறப்புக்களையுடைய காளத்தி
மன்னனது பழுதில்லாத அன்பர்களைக் கண்டால்,
அவர்களைப் பணிந்து விலகிச் செல்லுங்கள்.
எவ்வளவு தூரமாயினும் தொலைவாகச் செல்லுங்கள்
என்று எமன் தன் தூதுவர்க்குச் சொல்லுவான்.

கயிலை

388. வென்றைந்தும் காமாதி வேறுத்து மெல்லவே
ஒன்ற நினைதிரேல் ஒன்றலாம் - சென்றங்கை
மானுடையான் என்னை உடையான் வடகயிலை
தானுடையான் தன்னுடைய தாள். 87

ஐம்பொறிகளையும் வெற்றி கொண்டு, காமம்
முதலிய அறுபகைகளையும் வேரோடு களைந்து,
மெதுவாகப் பொருந்த நினைந் தீர்களானால் போய்ச்
சேரலாம். (நினைதிரேல் தாள் ஒன்றலாம் என்க.)
கையில் மானை ஏந்தியவனும் என்னை
ஆட்கொண்டவனும் வட கயிலையை இருப்பிடமாகக்
கொண்டவனுமான அவனைக் காணுங்கள் என்று
அவனது தாளின் சிறப்பைக் கூறினார்.

காளத்தி

389. தாளொன்றால் பாதாளம் ஊடுருவத் தண்விகம்பில்
தாளொன்றால் அண்டங் கடந்துருவித் -
தோளொன்றால்
திக்கனைத்தும் போர்க்குந் திறற்காளி காளத்தி
நக்கனைத்தான் கண்ட நடம். 88

திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளிய சிரிப்புக்கு இடமாகிய சிவபெருமான் காளியோடு நடனம் ஆடும்போது, பாதம் ஒன்றால் பாதாளம் ஊடுருவ, தண்விசும்பில் தான் ஒன்றால் அண்டம் கடந்துருவி, தோள் ஒன்றால் திக்கனைத்தும் போர்க்கும்.

சிவபெருமான் காளியோடு ஆடிய நடனக் காட்சியை விவரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

கயிலை

390. நடமாடும் சங்கரன்தாள் நான்முகனும் காணான்
படமாடு பாம்பணையான் காணான் - விடமேவும்
காரேறு கண்டன் கயிலாயன் தன் உருவை
யாரே அறிவார் இசைந்து. 89

நடனமாடும் சங்கரனுடைய பாதத்தைப் பிரமனும், காணவில்லை; படமாடுகின்ற பாம்பைப் படுக்கையாகவுடைய திருமாலும் காணவில்லை. அப்படியிருக்க நஞ்சு பொருந்திய கருநிறங் கொண்ட கழுத்தையுடைய கயிலாய நாதனுடைய உருவை யார் இசைந்து அறிவார்?

காளத்தி

391. இசையும்தன் கோலத்தை யான்காண வேண்டி
வசையில்சீர்க் காளத்தி மன்னன் - அசைவின்றிக்
காட்டுமேல் காட்டிக் கலந்தென்னைத் தன்னோடும்
கூட்டுமேல் கூடலே கூடு. 90

ஒரு பெண் கூடல் இழைக்கும் போது சொல்வது இது, கூடல் - மணலில் சுழித்துப் பார்க்கும் நிமித்தம். கூடற் சுழியே நீ கூடுவாயாக என்று வேண்டிக் கொள்வது, காளத்தி நாதன் தன் கோலத்தை யான் காண வேண்டிக் காட்டு. மேல், காட்டிக்

கலந்தென்னைத் தன்னோடும் கூட்டு மேல் கூடலே
கூடு என்கிறாள்.

கயிலை

392. கூடி யிருந்து பிறர்செய்யும் குற்றங்கள்
நாடித்தம் குற்றங்கள் நாடாதே - வாடி
வடகயிலை யேத்தாதே வாழ்ந்திடுவான் வேண்டில்
அட(கு) அயில ஆரமுதை விட்டு. 91

கூடியிருந்து, பிறர் செய்யும் குற்றங்களை மட்டும்
நாடி, தம் குற்றங்களை நாடாமல் வாடி, வட
கயிலையை ஏத்தாமல் வாழ வேண்டுமானால்
அருமையான அமுதத்தைவிட்டு இலையை
உண்பாராக.

காளத்தி

393. விட்டாவி போக உடல்கிடந்து வெந்தீயில்
பட்டாங்கு வேமாறு பார்த்திருந்தும் - ஓட்டாதாம்
கள்ளலைக்கும் பூஞ்சோலைக் காளத்தி யுள்நின்ற
வள்ளலைச் சென் றேத்த மனம். 92

உயிர் விட்டுப் போக, உடல் தனியாகக் கிடந்து
வெம்மையான தீயில் பட்டு எரிவதைப் பார்த்தும்,
தேன் சிந்தும் பூஞ்சோலைகள் நிறைந்த காளத்தி
மலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் வள்ளலைச்
சென்று மனம் போற்றவில்லையே என்று ஏங்குகிறார்.

கயிலை

394. மனமுற்றும் மையலாய் மாதரார் தங்கள்
கனமுற்றும் காமத்தே வீழ்வர் - புனமுற்று)
இனக்குறவர் ஏத்தும் இருங்கயிலை மேயான்
தனக்குறவு செய்கலார் தாழ்ந்து. 93

மனம் முழுவதும் மையலாய் மாதர்கள் தங்கள் பெருத்த காமத்தில் வீழ்வார்கள். புனத்திற்குச் சென்று கூட்டமான குறவர்கள் வழிபாடு செய்யும் பெரிய கயிலையில் மேவி யிருக்கின்ற இறைவனுக்கு வணங்கி வழிபாடு செய்யவில்லையே என ஏங்குகிறார்.

காளத்தி.

395. தாழ்ந்த சடையும் தவளத் திருநீறும் -
குழ்ந்த புலியதளும் குழ்அரவும் - சேர்ந்து
நெருக்கிவா னோர்இறைஞ்கம் காளத்தி யாள்வார்க்கு)
இருக்குமா கோலங்கள் ஏற்று. 94

நீண்டு தொங்குகின்ற சடையும், வெண்மையான திருநீறும், இடையில் கட்டியுள்ள புலித் தோலும், குழந்துள்ள பாம்பும் சேர்ந்து, நெருங்கித் தேவர்கள் வணங்குகின்ற காளத்தி மலையை ஆட்சி செய்யும் எம்பெருமானுக்கு அழகாகத் தோற்றமளிக்கும்.

கயிலை

396. ஏற்றின் மணியே அமையாதோ ஈர்ஞ்சடைமேல்
வீற்றிருந்த வெண்மதியும் வேண்டுமோ - ஆற்றருவி
கன்மேற்பட் டார்க்கும் கயிலாயத்து) எம்பெருமான்
என்மேற் படைவிடுப்பாற்(கு) ஈங்கு. 95

என்மேல் மலர் அம்புகளைப் பெய்யும் காமனுக்கு இறைவனது ஊர்தியாகிய காளையின் மணியே போதாதோ? குளிர்ந்த சடா மகுடத்தின் மேல் கொலு வீற்றிருக்கும் பிறைச் சந்திரனும் வேண்டுமோ? ஆறாகிய அருவிகள் விழும் ஒலியினையுடைய கயிலாயத்து எம்பெருமானும் வேண்டுமோ? காமுற்ற மாதர்க்கு மணியோசையும் நிலவொளியும் துன்பத் தரும் என்க.

காளத்தி

397. ஈங்கேவா என்றருளி என்மனத்தில் எப்பொழுதும்
நீங்காமல் நீவந்து நின்றாலும் - தீங்கை
அடுகின்ற காளத்தி ஆள்வாய் நான் நல்ல
படுகின்ற வண்ணம் பணி.

96

இங்கே வருவாயாக என்று அருள் செய்து, என்
மனத்தில் எப்போதும் நீங்காமல் நீ வந்து நின்றாலும்
தீங்கைச் சிதைக்கின்ற காளத்தி மலையானே! நான்
வந்து உன்னை வணங்குமாறு செய்வாயாக என்பதாம்.
எனக்கு நன்மையுண்டாகக் கட்டளையிட்டருள்
என்றும் கூறலாம்.

கயிலை

398. பணியாது முன்னிவனைப் பாவியேன் வாளா
கணியாது காலங் கழித்தேன் - அணியும்
கருமா மிடற்றெங் கயிலாயத்து) எங்கள்
பெருமான(து) இல்லை பிழை.

97

பாவியேனாகிய நான் முன் இவனைப்
பணியாமலும் மதியாமலும் வீணாகக் காலத்தைக்
கழித்து விட்டேன். இந்தத் தவறு, அழகாகப்
பொருந்தும் கருமையான கழுத்தையுடைய கயிலாயப்
பெருமானுடையதன்று. என்னுடையதேயாம் என்க.

காளத்தி

399. பிழைப்புவாய்ப்(பு) ஒன்றறியேன் பித்தேறி னாற்போல்
அழைப்பதே கண்டாய் அடியேன் - அழைத்தாலும்
என்னா தரவேகொண்(டு) இன்பொழிங்கூழ் காளத்தி
மன்னா தருவாய் வரம்.

98

குற்றமும் குணமும் அறியாதவனாய் உள்ளேன்.
பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல் அடியேன் அழைக்கின்றேன். காண்பாயாக. நான் அழைத்தாலும் என்னுடைய விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இனிய பொழில்கள் சூழ்ந்த காளத்தி மன்னா! வரம் தருவாயாக.

கயிலை

400. வரமாவது எல்லாம் வடகயிலை மன்னும்
பரமவுன் பாதார விந்தம் - சிரமார
எத்திடும்போ தாகவந்தது என் மனத்தில் எப்பொழுதும்
வைத்திடுநீ வேண்டேன்யான் மற்று. 99

வடகயிலை மன்னும் மேலானவனே! நான் வேண்டுவது எல்லாம் உன் திருவடித் தாமரையே யாகும். தலையார வணங்கும் போது என் மனத்தில் எப்போதும் உன் திருவடித் தாமரையை வைத்திடு. வேறு எதுவும் வேண்டேன்.

காளத்தி

401. மற்றும் பலபிதற்ற வேண்டாம் மடநெஞ்சே
கற்றைச் சடையண்ணல் காளத்தி - நெற்றிக்கண்
ஆரா அமுதின திருநாமம் அஞ்செழுத்தும்
சோராமல் எப்பொழுதும் சொல். 100

திருச்சிற்றம்பலம்

மட நெஞ்சே! இன்னும் பல பிதற்ற வேண்டாம். கற்றைச் சடையண்ணல் காளத்தி நெற்றிக்கண் தெவிட்டாத அமுது. அவனுடைய திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தை மறவாமல் எப்பொழுதும் சொல் வாயாக!

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

10. திருஈங்கோய்மலை எழுபது

ஈங்கோய் மலையைப் பற்றிய எழுபது பாடல்
களைக் கொண்டிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றது.
கொடிய விலங்குகளும் நெடிது வழிபாடு செய்யும்
நீர்மையை இவ் அருள் நூல் பெரிதும் விளக்குகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

402. அடியும் முடியும் அரியும் அயனும்
படியும் விசம்பும் பாய்ந்(து) ஏறி - நொடியங்கால்
இன்ன(து) என அறியா ஈங்கோயே - ஓங்காரம்
அன்னதென நின்றான் மலை.

1

உன்னுடைய அடியையும் முடியையும்
காண்பதற்காக முறையே திருமாலும் பிரமனும்
நிலவுலகையும் ஆகாயத்தையும் ஊடுருவித் தேடியும்,
கூறுமிடத்து, இன்னது என அறிய முடியாததாக
இருக்கின்ற ஈங்கோய், ஓங்காரம் அன்னதென
நின்றானது மலையாகும்.

403. அந்தஇள மாக்குழவி ஆயம் பிரிந்ததற்குக்
கொந்தவிழ்தேன் தோய்த்துக் குறமகளிர் - சந்தின்
இலைவளைக்கை யாற்கொடுக்கும் ஈங்கோயே மேரு
மலைவளைக்கை வில்லி மலை.

2

அந்த இளைய மான்கன்று தனது கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து விட்டதால் குறமகளிர் சந்தன மரத்தின் இலையில் கொந்தவிழ்த் தேனைத் தோய்த்து வளையலணிந்த தம்-தையால் கொடுத்தும் ஈங்கோய் மேருமலையை வில்லாக வளைத்தவரது மலையாகும்.

404. அம்பவள வாய் மகளிர் அம்மனைக்குத் தம்மனையைச் செம்பவளம் தாஎன்னச் சீர்க்குறத்தி - கொம்பின் இறுதலையி னாற்கிளைக்கும் ஈங்கோயே நம்மேல் மறுதலைநோய் தீர்ப்பான் மலை. 3

அழகிய பவளம் போன்ற வாயினையுடைய மகளிர், அம்மாளை ஆடுவதற்குத் தம்முடைய தாயைச் செம்பவளம் தா என்று கேட்க சீர் குறத்தி கொம்பின் நுனியால் கிளறுகின்ற ஈங்கோயே, நம்மேல் மறுபடியும் வருகிற பிறவித் துன்பங்களைத் தீர்ப்பவனுடைய மலையாகும்.

405. அரிகரியைக் கண்டவிடத்து) அச்சலிப்பாய் ஓடப் பிரிவரிய தன்பிடியைப் பேணிக் - கரிபெரிதும் கையெடுத்து நீட்டிக் கதஞ்சிறக்கும் ஈங்கோயே மையடுத்த கண்டன் மலை. 4

சிங்கம், யானையைப் பார்த்த போது பயந்து ஓட, பிரிவதற்கு இயலாத பெண் யானையைக் காப்பாற்றி ஆண்யானையானது பெரிதும் துதிக்கையைத் தூக்கிக் கோபங் கொள்ளும் ஈங்கோயே, கருமை நிறம் பொருந்திய கழுத்தை உடையவனது மலையாகும்.

406. அரியும் உழுவையும் ஆளியுமே ஈண்டிப் பரியிட்டுப் பன்மலர்கொண்(டு) ஏறிச் - சொரிய எரியாடி கண்டுகக்கும் ஈங்கோயே கூற்றம் திரியாமல் செற்றான் சிலம்பு. 5

சிங்கமும், புலியும், ஆளியும் நெருங்கிப் பரிவாரமாகப் பல மலர்களைக் கொண்டு ஏறிச் சொரிய தீயிலாடும் இறைவன் கண்டு மகிழும் ஈங்கோய், எமன் திரியாமல் அழிந்தான் மலையாகும். ஆளி - யாளி. (பழங்காலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் கொடிய விலங்கு வகையைச் சேர்ந்தது.)

407. ஆளி தொடர அரிதொடர ஆங்குடனே
வாளி கொடு தொடரும் மாக்குறவர் - கோளின்
இடுசிலையி னாற்புடைக்கும் ஈங்கோயே நம்மேல்
கொடுவினைகள் வீட்டுவிப்பான் குன்று. 6

ஆளி தொடர சிங்கம் தொடர அவ்விடத்தில் உடனே அம்புகளோடு தொடரும் வேடுவர்கள் கொடிய வில்லினால் கொன்றழிக்கும் ஈங்கோய் மலையே, நம்மேல் வர இருக்கும் கொடிய வினைகளைக் கெடுத்து ஒழிப்பவனது மலையாகும்.

408. இடுதினைதின் வேழம் கடியக் குறவர்
வெடிபடு வெங்கவண்கல் ஊன்ற - நெடுநெடென
நீண்டகழை முத்துதிர்க்கும் ஈங்கோயே ஏங்குமணி
பூண்டகழை யேறி பொருப்பு. 7

பயிரிடப்பட்ட தினையைத் தின்ன வந்த யானையை ஒட்டுவதற்காகக் குறவர் கவண் கொண்டு வீசிய சுற்கள் விரைந்து தாக்கியதனால் உயர்ந்த மூங்கில்கள் முத்தை உதிர்க்கும் ஈங்கோய் மலையே, ஒலி செய்கின்ற மணிகளைப் பூண்ட காளை வாகனனது மலையாகும். -

409. ஈன்ற குறமகளிர்க்கு ஏழை முதுகுறத்தி
நான்றகறிக் கேறசலை நற்கிழங்கு - ஊன்றவைக்கு)

என் அன்னை உண்ணென்று) எடுத்துரைக்கும்

ஈங்கோயே

மின்னன்ன செஞ்சடையான் வெற்பு.

8

வறிய வயது முதிர்ந்த குறத்தி தான் ஈன்ற குறமகளிர்க்கு உண்பதற்குரிய அசலை என்னும் மீனை கிழங்கோடு சேர்த்து உண் என்று சொல்லும் ஈங்கோய் மலை, மின்னலைப் போன்று ஒளி வீசும் சடையை உடையவனது மலையாகும்.

410. ஈன்ற குழவிக்கு மந்தி இறுவரை மேல்
நான்ற நறவத்தைத் தான்நணுகித் - தோன்ற
விரலால்தேன் தோய்த்தூட்டும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வரலாம்நோய் தீர்ப்பான் மலை.

9

பிறந்த குட்டிக்குப் பெண் குரங்கு, பிளவுபட்ட மலை மேல் தொங்குகின்ற தேனடையை நெருங்கி, தன் விரலைக் கொண்டு எடுத்த தேனைத் தோய்த் தூட்டும் ஈங்கோய், நம்மேல் வர இருக்கும் துன்பங்களைத் தீர்ப்பவனது மலையாகும்.

411. உண்டிருந்த தேனை அறுபதங்கள் ஊடிப்போய்ப்
பண்டிருந்த யாழ்முரலப் பைம்பொழில்வாய்க் -

கண்டிருந்த

மாமயில்கள் ஆடி மருங்குவரும் ஈங்கோயே
பூமயிலி தாதை பொருப்பு.

10

உண்டு எஞ்சியிருந்த தேனை வண்டுகள் பிணங்கிச் சென்று முன்பிருந்த யாழ் போல் முரல பசுமையான சோலையினிடத்துப் பார்த்த மயில்கள் ஆடி மருங்கு வரும் ஈங்கோய் அழகிய மயிலை ஊர்தி யாகக் கொண்ட முருகக் கடவுளது தந்தையின் மலையாகும்.

412. ஊடிப் பிடியுறங்க ஒண்கதலி வண்கனிகள்
நாடிக் களிறு நயந்தெடுத்துக் - கூடிக்
குணமருட்டிக் கொண்டாடும் ஈங்கோயே வானோர்
குணமருட்டும் கோளரவன் குன்று. 11

பெண் யானை பிணங்கி உறங்க, ஆண்யானை யானது சென்று ஒளி பொருந்திய வாழையின் வளப்ப மிக்க பழங்களை விரும்பி எடுத்து வந்து கூடி, பிடியின் ஊடலைப் பேதித்துக் கொண்டாடும் ஈங்கோய் மலையே, தேவர்களின் குணமருட்டும் பாம்பை மாலையாகக் கொண்டவனது மலையாகும்.

413. எய்யத் தொடுத்தோன் குறத்தினோக்(கு) ஏற்றதேனக்
கையிற் கணைகளைந்து கன்னிமான் - பையப்போ
என்கின்ற பாவனைசெய் ஈங்கோயே தூங்கெயில்கள்
சென்றன்று வென்றான் சிலம்பு. 12

எய்வதற்குக் கணையைத் தொடுத்த வேடன் குறத்தியின் பார்வைக்கு ஏற்ற தென்று, கணையை நீக்கி விட்டு, ஈனாத இளமானை மெதுவாகப் போ என்று பாவனை செய்கின்ற ஈங்கோய் மலையே, தொங்கு கின்ற மதில்களைச் சென்று அன்று வென்றவனுடைய மலையாகும்.

414. ஏழை இளமாதே என்னொடுநீ போதென்று
கூழை முதுவேடன் கொண்டுபோய் - வேழ
இனைக்குவால் வீட்டுவிக்கும் ஈங்கோயே நந்தம்
வினைக்குவால் வீட்டுவிப்பான் வெற்பு. 13

ஏழை இளமாதே என்னோடு நீ வருவாயாக என்று வயது முதிர்ந்த வேடன் ஒருவன் கொண்டு போய் யானைக் கூட்டத்திலிருந்து விடுவித்த ஈங்கோயே, நம்முடைய வினைத் தொகுதியை

அழிப்பவனது மலையாகும். யானக் கூட்டத்தில், அகப்பட்டுக் கொண்ட இளமாது ஒருத்தியைக் கிழவேடன் ஒருவன் காத்த செய்தி கூறப்படுகிறது.

415. ஏனம் உழுத புழுதி இனமணியைக்
கானவர்தம் மக்கள் கனலென்னக் - கூனல்
இறுக்கங் கதிர்வெதுப்பும் ஈங்கோயே நம்மேல்
மறுக்கங்கள் தீர்ப்பான் மலை.

14

காட்டுப் பன்றி உழுத புழுதியில் கிடந்த சிறந்த மாணிக்கக் கற்களை வேடர்களது மக்கள் நெருப்பென்று, வளைந்த சோளக் கதிர்களை வேக வைக்கும் ஈங்கோயே, நம் மேல் வரவிருக்கும் கவலைகளைப் போக்குவானது மலையாகும்.

416. ஏனங் கிளைத்த இனபவள மாமணிகள்
கானல் எரிபரப்பக் கண்டஞ்சி - யானை
இனமிரிய முல்லைநகும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வினையிரியச் செற்றுகந்தான் வெற்பு.

15

காட்டுப் பன்றிகள் தோண்டியெடுத்த மிக்க பவளப் பெருமணிகள் நெருப்புப் போல, ஒளி வீசக் கண்டு அஞ்சி யானைக் கூட்டங்கள் பிரிந்து செல்ல, முல்லை மலர் எள்ளி நகையாடினாற் போல் காட்சி யளிக்கும் ஈங்கோய் மலையானது நம்மேல் வரக் கடவதாகிய வினைகள் கெடுமாறு செய்யும் இறைவனது மலையாகும்.

417. ஒருகணையும் கேழல் உயிர்செகுத்துக் கையில்
இருகணையும் ஆனைமேல் எய்ய - அருகணையும்
ஆளரிதான் ஓட அரிவெருவும் ஈங்கோயே
கோளரிக்கும் காண்பரியான் குன்று.

16

ஒரு கணையால் பன்றியினது உயிரைப் போக்கி, கையிலுள்ள இரண்டாவது கணையை யானைமேல் விடுக்க அப்போது அருகில் வந்த சிங்கம் பயந்து ஓடும், ஈங்கோய் மலை, விரதத்தையுடைய திருமாலுக்கும் காண்பதற்கு அரிய முடியாதவனுடைய மலையாகும்.

418. ஓங்கிப் பரந்தெழுந்த ஒள்ளிலவத் தண்போதைத்
தூங்குவதோர் கொள்ளி எனக்கடுவன் - மூங்கில்
தழையிறுத்துக் கொண்டோச்சும் ஈங்கோயே சங்கக்
குழையிறுத்த காதுடையான் குன்று. 17

உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த இலவமரத்தின் குளிர்ந்த மலரை, தொங்குகின்ற கொள்ளி என்று நினைத்த ஆண் குரங்கு மூங்கில் தழையை ஒடித்து வீசுகின்ற ஈங்கோய் மலையானது சங்கினாலாகிய குண்டலங் களைக் காதில் அணிந்தவனுடைய மலையாகும்.

419. ஓடும் முகிலை உகிரால் இறவூன்றி
மாடுபுக வான்கை மிகமடுத்து - நீடருவி
மாச்சீயம் உண்டு மனங்களிக்கும் ஈங்கோயே
கோச்சீயம் காண்பரியான் குன்று. 18

வானத்தில் செல்லுகின்ற மேகத்தை நகத்தால் அறுத்து உண்ண வானத்தில் கைநீட்டிய சிங்கம், அருவி நீரை அருந்தி மனங்களிக்கும் ஈங்கோய், நரசிங்க மூர்த்தியாகிய திருமால் காண முடியாத மலையாகும்.

420. கண்ட கனிநுகர்ந்த மந்தி கருஞ்கணைநீர்
உண்டு குளிர்ந்திலஎன் றாடிப்போய்க் - கொண்டல்
இறைக்கீறி வாய்மடுக்கும் ஈங்கோயே நான்கு
மறைக்கீறு கண்டான் மலை. 19

பார்த்த பழங்களையெல்லாம் உண்ட பெண்
குரங்கு, கருஞ் சனை நீரைக் குடித்து, மனங்குளிர
வில்லை என்று பிணங்கிச் சென்று மேகத்தைச் சிறிது
கிழித்துக் குடிக்கும் ஈங்கோய், நான்கு வேதங்களுக்கும்
முடிவானவனது மலையாகும்.

421. கருங்களிறின் வெண்கொம்பால் கல்லுரல்வாய் நல்லார்
பெருந்தினைவெண் பிண்டி இடிப்ப - வருங்குறவன்
கைக்கொணரும் செந்தேன் கலந்துண்ணும் ஈங்கோயே
மைக்கொணரும் கண்டன் மலை. 20

கரிய ஆண்யானையின் வெண்மையான
தந்தத்தால் கல் உரலில் மகளிர் தினைமாவை இடிப்ப,
குறவன் கையில் கொண்டு வந்த செந்தேனை
மாவோடு கலந்துண்ணும் ஈங்கோய், நீல கண்டனது
மலையாகும்.

422. கனைய பலாங்களிகள் கல்லிலையர் தொக்க
நனைய கலத்துரத்தில் ஏந்தி - மனைகள்
வரவிரும்பி ஆய்பார்க்கும் ஈங்கோயே பாங்கார்
குருஅரும்பு செஞ்சடையான் குன்று. 21

மிகுதியான பலாப் பழங்களைக் கொண்ட
கல்லிலையர் ஒன்று கூடி, தேனைப் பாத்திரங்களில்
ஏந்தி வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினர்களை எதிர்பார்க்கும்
ஈங்கோய், பாங்கார் குராமலர்கள் மலருகின்ற
செஞ்சடையானது குன்றாகும்.

423. கடக்களிறு கண்வளரத் தார்நிறவண் டார்ப்பச்
கடர்க்குழையார் பாட்டெழுவ் கேட்டு - மடக்கிளிகள்
கீதம் தெரிந்துரைக்கும் ஈங்கோயே ஆல்கீழ்நால்
வேதம் தெரிந்துரைப்பான் வெற்பு. 22

மதம் பொருந்திய ஆணையானை உறங்க, கருநிற வண்டுகள் ஆரவாரஞ் செய்ய, ஒளி தங்கிய குண்டலத்தை அணிந்த பெண்களின் பாட்டு எழுதலைக் கேட்டு 'மீடக் கிளிகள் கீதம் தெரிந் துரைக்கும் ஈங்கோய், கல்லால மரத்தின் கீழ் நால் வேதத்தைத் தெரிந்துரைப்பானது மலையாகும்.

424. கறுத்தமுலைச் சூற்பிடிக்குக் கார்யானை சந்தம்
இறுத்துக்கை நீட்டும்ஈங் கோயே - செறுத்த
கடதடத்த தோலுரிவைக் காப்பமையப் போர்த்த
விடமிடற்றி னான்மருவும் வெற்பு.

23

கறுத்த முலைகளையுடைய சூல்கொண்ட பெண் யானைக்கு, கரிய ஆணையானை சந்தனத்தைப் பறித்து, கை நீட்டும் ஈங்கோய், கோபங் கொண்ட மதம் பொருந்திய பெரிய யானையின் தோலைப் போர்த்த நீல கண்டன் பொருந்தி யிருக்கும் மலையாகும்.

425. கங்குல் இரைதேரும் காகோ தரங்கேழ்ந்
கொம்பி னிடைக்கிடந்த கூர்மணியைப் - பொங்கி
உருமென்று புற்றடையும் ஈங்கோயே காமன்
வெருவொன்றக் கண்சிவந்தான் வெற்பு.

24

இரவில் இரைதேரும் பாம்பு பன்றிக் கொம்பின் இடைக் கிடந்த கூர் மணியை, கோபித்த இடியென்று அஞ்சிப் புற்றுக்குள் செல்லும் ஈங்கோய் மலையானது, மன்மதன் அச்சத்தை யடைய, கண் சிவந்தவனது மலையாகும். நெற்றிக் கண்ணால் மன்மதனை எரித்த செய்தி சொல்லப்படுகிறது.

426. கலவிக் களிறைசந்த காற்றெங்கும் காணா(து)
இலைகைக்கொண் டேந்திக்கால் வீச-உலவிச்சென்று

ஒண்பிழகாற் றேற்றுக்கக்கும் ஈங்கோயே பாங்காய்
வெண்பொடிநீற் றான்மருவும் வெற்பு.

25

கலவி செய்தலையுடைய ஆண்யானை பல
இடங்களிலும் சுற்றியலைந்து காணாமல் இலையைக்
கைக் கொண்டு காற்றுண்டாகுமாறு வீச, பெண்
யானை காற்றை யடைந்து மகிழும் ஈங்கோய், சிறப்புப்
பொருந்திய வெண்ணீறு அணிந்த இறைவன்
பொருந்தியுள்ள மலையாகும்.

427. கன்னிப் பிடிமுதுகிற் கப்புருவம் உட்பருகி
அன்னைக் குடிவர லாறஞ்சியே - பின்னரே
ஏந்தருக்கி மாதவம்செய் ஈங்கோயே நீங்காத
மான்தரித்த கையான் மலை.

26

கன்னிப் பிடி முதுகிற்கு அப்பருவம் உட்பருகி,
அன்னைக் குடிவரலாறு அஞ்சிப் பிறகு தருக்கி
மாதவர் செய் ஈங்கோய், எப்போதும் கையில் மான்
கன்றைக் கையில் ஏந்திய சிவபெருமானது
மலையாகும்.

428. கள்ள முதுமறவர் காட்டகத்து மாவேட்டை
கொள்ளென்று அழைத்த குரல்கேட்டுத் - துள்ளி
இனக்கவலை பாய்ந்தோடும் ஈங்கோயே நந்தம்
மனக்கவலை தீர்ப்பான் மலை.

27

கள்ளம் நிறைந்த முதுமை பொருந்திய வேடர்கள்
வாழும் காட்டில் மிருக வேட்டை மேற் கொள்வாயாக
என்ற குரல் கேட்டுத் துள்ளிப் பாய்ந்தோடும் ஈங்கோய்
நம்முடைய மனக் கவலையைத் தீர்ப்பவனாகிய
சிவபெருமானுடைய மலையாகும்.

429. கல்லைப் புனம்மேய்ந்து கார்க்கொன்றைத்

தார்போர்த்துக்
கொல்லை எழுந்த கொழும்புறவின் - முல்லையங்கள்
பல்லரும்பு மொய்த்தீனும் ஈங்கோயே மூவெயிலும்
கொல்லரும்பக் கோல்கோத்தான், குன்று. 28

மலைச்சாரலில் உள்ள கொல்லையில் மேய்ந்து
கார்காலத்தில் பூக்கும் கொன்றை மாலையை அணிந்து
கொல்லை யெழுந்த வளமான காட்டில் முல்லை
அரும்பில் மொய்த்து ஈனும் ஈங்கோய், மூன்று மதில்
களும் அழிந்தொழிய கணை தொடுத்தவனுடைய
மலையாகும்.

430. கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கனிகாட்ட

எல்லாக் குரங்கும் உடன்ஈண்டி - வல்லே
இருந்துகிரால் கற்கிளைக்கும் ஈங்கோயே மேனிப்
பொருந்தவராப் பூண்டான் பொருப்பு. 29

கல்வி அறிவில்லாத குரங்கு, பளிங்குக் கல்லில்
வேறிடத்தில் உள்ள கனியின் நிழலைக் காட்ட
எல்லாக் குரங்குகளும் ஒன்று கூடி நகத்தினால்
கல்லைப் பறிக்கும் ஈங்கோய் மலையானது உடலில்
பொருந்த பாம்பை அணிந்தவனது மலையாகும்.

431. கண்கொண்டு அவிர்மணியின் நாப்பண் கருங்கேழல்

வெண்கோடு வீழ்ந்த வியன்சாரல் - தண்கோடு
இளம்பிறைசேர் வான்கடுக்கும் ஈங்கோயே வேதம்
விளம்பிறைசேர் வான்கடுக்கும் வெற்பு. 30

கண் கொண்டு விளங்குகின்ற மணியின் நடுவில்
கரிய பன்றியின் வெண்மையான கொம்பு வீழ்ந்த
பெருமை மிகுந்த சாரல் குளிர்ந்த கொம்பு போன்ற
பிறைச் சந்திரன் சேர்ந்த ஆகாயத்தை ஒத்திருக்கும்

ஈங்கோய், வேதத்தை விளம்பிய பிறையணிந்தவனை
ஒத்திருக்கும் மலையாகும்.

432. காந்தளம் கைத்தலங்கள் காட்டக் களிமஞ்ஞை
கூந்தல் விரித்துடனே கூத்தாடச் - சாய்ந்திரங்கி
ஏர்க்கொன்றை பொன்கொடுக்கும் ஈங்கோயே
செஞ்சடைமேல்
கார்க்கொன்றை ஏன்றான் கடறு. 31

காந்தள் கூத்தாடுமாறு கையைக் காட்ட, களிப்பு
மிக்க மயில் தோகையை விரித்துக் கூத்தாடச் சாய்ந்து
தாழ்ந்து அழகிய கொன்றை மரம் பொன்
கொடுப்பதைப் போல மலர்ந்து விளங்கும் ஈங்கோய்
செஞ்சடைமேல் கார்க்கொன்றையை ஏற்றுக்
கொண்டவனது காடு ஆகும்.

433. குறமகளிர் கூடிக் கொழுந்தினைகள் குத்தி
நறவமாக் கஞ்சகங்கள் நாடிச் - சிறுகுறவர்
கைநீட்டி உண்ணக் களித்துவக்கும் ஈங்கோயே
மைநீட்டுங் கண்டன் மலை. 32

குறப் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து செழிப்பான
தினையைக் குத்தி, தேன் கலந்து மாவினால் செய்த
பண்டத்தை விரும்பிக் குறச் சிறுவர்கள் கை நீட்டி
உண்ண மகிழ்ச்சி பொங்கும் ஈங்கோய் நீல கண்டனது
மலையாகும்.

434. கூழை முதுமந்தி கோல்கொண்டு தேன்பாய
ஏழை இளமந்தி சென்றிருந்து - வாழை
இலையால்தேன் உண்டுவக்கும் ஈங்கோயே இஞ்சி
சிலையால்தான் செற்றான் சிலம்பு. 33

குட்டையான கிழங்குபேண் குரங்கு கோல் கொண்டு தேன் அடையைக் குத்த அறிவற்ற இளமந்தி சென்று, இரந்து வாழையிலையில் தேன் உண்டு மகிழ்கின்ற ஈங்கோய் திரிபுரங்களை வில்லால் அழித்தவனது மலையாகும்.

435. கொல்லை இளவேங்கைக் கொத்திறுத்துக்

கொண்டுகளை

மல்லைநீர் மஞ்சனமா நாட்டிக்கொண்டு - ஒல்லை இருங்கைக் களிற்றேறும் ஈங்கோயே மேல்நோய் வருங்கைக் களைவான் மலை.

34

கொல்லையிலுள்ள இளவேங்கை மரத்தினது கொத்தை ஒடித்துக் கொண்டு, சுனை நீரை மஞ்சனமா நாட்டிக் கொண்டு பெரிய துதிக்கையினையுடைய ஆணயானை விரைவில் ஏறிவரும் ஈங்கோய், இனிவரும் பிறவி நோயைக் களைவானது மலையாகும்.

436. கொவ்வைக் கனிவாய்க் குறமகளிர் கூந்தல்சேர்
கவ்வைக் கடிபிடிக்கும் காதன்மையால் - செவ்வை
எறித்தமலர் கொண்டுவிடும் ஈங்கோயே அன்பர்
குறித்தவரந் தான்கொடுப்பான் குன்று.

35

கொவ்வைக் கனி போன்ற வாயினையுடைய குற மகளிர் கூந்தலில் சேர்ந்த மலரின் மணத்தைப் பிடிக்கும் அன்புடைமையால் செவ்வை எறித்த மலர் கொண்டு விடும் ஈங்கோய் அன்பர்கள் குறித்த வரத்தைக் கொடுப்பவனது மலையாகும்.

437. கொடுவிற சிலைவேடர் கொல்லை புகாமல்
படுகுழிகள் கல்லுதல்பார்த்து) அஞ்சி - நெடுநாகம்

தண்ணேறிச் செல்லும்சீர் ஈங்கோயே தாழ்சடைமேல்
வண்ணேறும் தாரான் மலை.

36

வளைந்த வில்லையுடைய வேடர் தினைக்
கொல்லைக்குள் புகாமல் படுகுழிகள் தோண்டுவதைக்
கண்டு அஞ்சிப் பெரிய யானை குழியிருக்கும்
இடத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகத் தடியினால்
ஊன்றிப் பார்த்துக் கொண்டு செல்லும் ஈங்கோய்,
தாழ்சடை மேல் வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலைகளை
யுடைய வனது மலையாகும்.

438. கோங்கின் அரும்பழித்த கொங்கைக் குறமகளிர்
வேங்கைமணி நீழல் விளையாடி - வேங்கை
வரவதனைக் கண்டிரியும் ஈங்கோயே தீங்கு
வரவதனைக் காப்பான் மலை.

37

கோங்கின் அரும்பைத் தோல்வியுறச் செய்த
கொங்கைகளையுடைய குறமகளிர் வேங்கை
மரத்தினது அழகிய நீழலில் விளையாடி, வேங்கைப்
புலி வருவதைக் கண்டு ஓடும் ஈங்கோய், தீங்கு
வருவதை வராமல் காப்பவனது மலையாகும்.

439. சந்தனப் பூம் பைந்தழையைச் செந்தேனில்

தோய்த்தியானை
மந்த மடப்பிடியின் வாய்க்கொடுப்ப - வந்ததன்
கண்களிக்கத் தான்களிக்கும் ஈங்கோயே தேங்காதே
விண்களிக்க நஞ்சுண்டான் வெற்பு.

38

சந்தனப் பூம் பைந்தழையைச் செந்தேனில்
தோய்த்து ஆண் யானையானது, மந்தத் தன்மையுள்ள
பெண் யானையின் வாய் கொடுக்கவும், வந்து அதன்
கண் களிக்கத் தான் களிக்கும் ஈங்கோய், காலந்

தாழ்த்தாமல் விண்ணுலகத்தவர்கள் மகிழ்ச்சி யடைய நஞ்சை உண்டவனது மலையாகும்.

440. சந்தின் இலையதனுள் தண்பிண்டி தேன்கலந்து
கொந்தியினி துண்ணக் குறமகளிர் - மந்தி
இனமகளிர் வாய்க்கொடுத்துண் ஈங்கோயே வெற்பின்
வளமகளிர் பாகன் மலை. 39

குறமகளிர் சந்தன மரத்தின் இலையில் குளிர்ந்த தினை மாவில் தேன் கலந்து எடுத்து இனிதுண்ண, பெண் குரங்கு இனமகளிர் வாயில் கொடுத்து, தானும் உண்ணும் ஈங்கோய், இமயமலையின் மகளாகிய உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் கொண்டவனது மலையாகும்.

441. சாரற் குறத்தியர்கள் தண்மருப்பால் வெண்பிண்டி
சேரத் தருக்கி மதுக்கலந்து - வீரத்
தமரினிதா உண்ணுஞ்சீர் ஈங்கோயே இன்பக்
குமரன்முது தாதையார் குன்று. 40

மலைச் சாரல் குறத்தியர்கள் குளிர்ந்த தந்தத்தால் வெண்மையான அசோக மரத்தருகில் மதுவைக் கலந்து வீரம் பொருந்திய தம் மலர்களோடு இனிதாக உண்ணுகின்ற சீர் ஈங்கோய் இன்பக் குமரன் ஆகிய முருகக் கடவுளது பழைமை பொருந்திய தந்தையாராகிய சிவபெருமானது குன்று ஆகும்.

442. தாயோங்கித் தாமடரும் தண்சாரல் ஒண்கானம்
வேயோங்கி முத்தம் எதிர்பிதுங்கித் - தீயோங்கிக்
கண்கன்றித் தீவினைக்கும் ஈங்கோயே செஞ்சடைமேல்
வண்கொன்றைத் தாரான் வரை. 41

445. செந்திணையின் வெண்பிண்டி பச்சைத்தே
வந்தவிருந் தூட்டும் மணிக் குறத்தி - பந்தியாத்

தேக்கிலைகள் இட்டுச் சிறப்புரைக்கும் ஈங்கோயே
மாக்கலைகள் வைத்தான் மலை.

44

செந்தினையின் வெண்மையான மாவைப்
பச்சைத் தேனால் குழைத்து வந்த விருந்தினருக்கு
அளிக்கும் மணிக் குறத்தி வரிசையாகத் தேக்கிலையில்
வைத்து உபசரிக்கும் ஈங்கோய், சிறந்த அறிவுக்
கலைகளை வைத்தவனது மலையாகும்.

446. தடங்குடைந்த கொங்கைக் குறமகளிர் தங்கள்
இடம்புகுந்தங்(கு) இன்றறவம் மாந்தி - உடன்கலந்து
மாக்குரவை ஆடி மகிழ்ந்துவரும் ஈங்கோயே
கோக்குரவை ஆடிகொழுங் குன்று.

45

பெரிய சுனையில் நீராடிய கொங்கைக்
குறமகளிர் தங்கள் இருப்பிடம் சேர்ந்து வீட்டிலிருந்த
இனிய தேனைப் பருகி, ஒன்று சேர்ந்து, மகளிர் கை
கோத்தாடும் குரவைக் கூத்தை ஆடி மகிழ்ந்து வரும்
ஈங்கோய், ஊழிக் கூத்தை ஆடும் பெருமானது
வளமுள்ள குன்றாகும்.

447. தாமரையின் தாள்தகைத்த தாமரைகள் தாள்தகையத்
தாமரையில் பாய்ந்துகளும் தண்புறவில் - தாமரையின்
ஈட்டம் புலிசிதறும் ஈங்கோயே எவ்வுயிர்க்கும்
வாட்டங்கள் தீர்ப்பான் மலை.

46

தாவுகின்ற மானின் காலைத் தடுத்த, தாமரைக்
கொடிகள் காலைத் தடுக்க, தாமரையில் பாய்ந்து
உகளும் குளிர்ந்த காட்டில் மான் கூட்டத்தால் புலிகள்
சிதறி ஓடுகின்ற ஈங்கோய், எல்லா உயிர்களின்
வருத்தங்களையும் தீர்ப்பவனது மலையாகும்.

448. தெள்ளகட்ட பூஞ்சனைய தாமரையின் தேமலர்வாய்
வள்ளவட்டப் பாழி மடலேறி - வெள்ளகட்ட
காராமை கண்படுக்கும் ஈங்கோயே வெங்கூற்றைச்
சேராமல் செற்றான் சிலம்பு. 47

தெளிந்த நடுவிடத்தையுடைய பூஞ்சனையை
உடையதாய், தாமரை மலரின் கிண்ணம் போன்ற
வட்ட வடிவமான பெரிய மடலில் ஏறி,
வெண்மையான வயிற்றை உடைய கரிய ஆமை கண்
உறங்கும் ஈங்கோய், கொடிய எமனை வராமல்
அழித்தவனது மலையாகும்.

449. தேன்பலவின் வான்களைகள் செம்முகத்த பைங்குரங்கு
தான்கொணர்ந்து மக்கள்கை யிற்கொடுத்து -
வான்குணங்கள்
பாராட்டி யூட்டுஞ்சீர் ஈங்கோயே பாங்கமரர்
சீராட்ட நின்றான் சிலம்பு. 48

இனிமை மிகுந்த பலாவின் சிறந்த சுளைகளை
சிவந்த முகத்தையுடைய பெண் குரங்கு கொண்டு
வந்து, தம் குட்டிகளின் கையிற் கொடுத்து, சிறந்த
குணங்களைப் பாராட்டி ஊட்டுகின்ற சிறப்புடைய
ஈங்கோய், பாங்காய் அமரர்கள் சீராட்ட நின்றானது
மலையாகும். சீராட்ட - சிறப்புச் செய்ய.

450. தேன்மருவு பூஞ்சனைகள் புக்குச் செழுஞ்சந்தின்
கானமார்கற் பேரழகு கண்குளிர - மேனின்(று)
அருவிகள்தாம் வந்திழியும் ஈங்கோயே வானோர்
வெருவுகடல் நஞ்கண்டான் வெற்பு. 49

தேன் பொருந்திய பூஞ்சனைகளில் நீராடி,
செழுமையான சந்தன மரங்கள் நிறைந்த நாட்டின்
பேரழகைக் கண் குளிரக் கண்டு மேல் நின்று

அருவிகள் வந்து விழுகின்றதைக் காணும் காட்சிகளை உடைய ஈங்கோய் தேவர்கள் அஞ்சிய கடல் நஞ்சினை உண்டவனது மலையாகும்.

451. தோகை மயிலினங்கள் சூழ்ந்து மணிவரைமேல்
ஓகை செறியுயத் தோடாட - நாகம்
இனவளையில் புக்கொளிக்கும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வினைவளையச் செற்றுகந்தான் வெற்பு. 50

தோகையை யுடைய மயில் கூட்டங்கள் சூழ்ந்து, அழகிய மலையின் மேல் உவகை பொருந்திய பெண்கள் கூட்டத்தோடு ஆட, பாம்பு வளையிற் புகுந்து, ஒளிந்துக் கொள்ளும் ஈங்கோய், நம்மேல் வினை சூழ்ந்து கொள்ள அவைகளைப் போக்கி மகிழ்ந்தவனது மலையாகும்.

452. நறவம் நனிமாந்தி நள்ளிருட்கண் ஏனம்
இறவில் இயங்குவான் பார்த்துக் - குறவர்
இரைத்துவலை தைத்திருக்கும் ஈங்கோயே நங்கை
விரைத்துவலைச் செஞ்சடையான் வெற்பு. 51

தேனை மிகுதியாக உண்டு, நள்ளிரவில் பன்றி, தினைப்புனத்தில் நடமாடுவதைக் கண்டு குறவர் ஒலி செய்து, சுற்றிலும் வலையைக் கட்டியிருக்கும் ஈங்கோய், கங்கையின் மணம் பொருந்திய துளிகள் சிந்துகின்ற செஞ்சடையான் மலையாகும்.

453. நாக முழைநுழைந்த நாகம்போய் நல்வனத்தில்
நாகம் விழுங்க நடுக்குற்று - நாகந்தான்
மாக்கையால் மஞ்சரிஞ்சும் ஈங்கோயே ஓங்கியசெந்
தீக்கையால் ஏந்தி சிலம்பு. 52

மலைப் பாம்பு வளையில் நுழைந்த யானை, வனத்தில் பாம்பு விழுங்குவதைக் கண்டு நடுக்குற்று, யானையானது தனது பெரிய துதிக்கையை உயர்த்தி முகிலை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் ஈங்கோய்; ஓங்கிய செந்தீயைக் கையில் ஏந்துகிற சிவபெருமானது மலையாகும்.

454. நாகங் களிறுநு(ங்)க நல்லுழுவை தாமரையின்
ஆகந் தழுவி அசைவெய்த - மேகம்
கருவிடைக்க ணீர்சோரும் ஈங்கோயே ஓங்கு
பொருவிடைக்க னூர்வான் பொருப்பு.

53

ஆண்யானை தாக்க, புலி பயந்து தாமரையின் ஆகம் தழுவி, தளர்ச்சி யடைய, மேகம் கண்ணீர் சொரியும் ஈங்கோய், போர் செய்யும் தன்மையுள்ள காளையை ஊர்தியாக உடையவனது மலையாகும்.

தாமரை - தாவிச் செல்லும் மான்.

455. பணவநிலைப் புற்றின் பழஞ்சோற் றமலை
கணவ னிடந்திட்ட கட்டி - உணவேண்டி
எண்கங்கை ஏற்றிருக்கும் ஈங்கோயே செஞ்சடைமேல்
வண்கங்கை ஏற்றான் மலை.

54

பாம்புப் புற்றிலுள்ள புற்றாஞ் சோற்றை ஆண்கரடி எடுக்க அதை உண்ண வேண்டி பெண்கரடி அழகிய கையை ஏந்திக் கொண்டிருக்கும் ஈங்கோய், செஞ்சடைமேல் வளமுடைய கங்கை யாற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானது மலையாகும்.

என்கு + அம் + கை எனப் பிரிக்க.

456. பன்றி பருக்கோட்டாற் பாருழுத பைம்புழுதித்
தென்றி மணிகிடப்பத் தீயென்று - கன்றிக்
கரிவெருவிக் கான்படரும் ஈங்கோயே வானோர்
மருவரியான் மன்னும் மலை.

55

பன்றியின் பெரிதும் கொம்பினால் பூமியை
உழுததால் ஏற்பட்ட புழுதியில் கிடந்த மணிகளைத்
தீயென்று வருந்தி யானை பயந்து காட்டிற்குச்
செல்லும் ஈங்கோய், தேவர்கள் பொருந்துவதற்கு
ஒண்ணாதவன் நிலை பெற்றிருக்கும் மலையாகும்.

457. பாறையிசைத் தன்நிழலைக் கண்டு பகடென்று
சீறி மருப்பொசித்த செம்முகமாத் - தேறிக்கொண்டு
எல்லே பிடியென்னும் ஈங்கோயே மூவெயிலும்
வில்லே கொடுவெகுண்டான் வெற்பு.

56

பாறையின் மீது தன் நிழலைக் கண்டு ஆண்
யானை என்று கோபித்துக் கொம்பை ஒடித்த செம்முக
யானை மனந்தேறிச் சென்ற போது பிடி ஏளனம்
செய்யும் ஈங்கோய், திரிபுரங்களை வில்லைக் கொண்டு
சினந்தவனது மலையாகும்.

458. பிடிபிரிந்த வேழம் பெருந்திசைநான் கோடிப்
படிமுகிலைப் பல்காலும் பார்த்திட்டு - இடரா
இருமருப்பைக் கைகாட்டும் ஈங்கோயே வானோர்
குருவருட்குன் றாய்நின்றான் குன்று.

57

தனது பெண் யானையைப் பிரிந்த ஆண்யானை
நான்கு திசைகளிலும் தேடியலைந்து மலையில்
படிகின்ற மேகத்தைப் பல தடவை பார்த்து, துன்ப
முடையதாய் தன் பெரிய தந்தத்தைக் காட்டும்
ஈங்கோய், தேவர்களுக்குக் குருவருட் குன்றாய்
நின்றவனது மலையாகும்.

459. பொருத கரியின் முரிமருப்பிற் போந்து
சொரிமுத்தைத் தூநீரென்ரு) எண்ணிக் - கருமந்தி
முக்கிவிக்கி நக்கிருக்கும் ஈங்கோயே மூவெயிலும்
திக்குகக்கச் செற்றான் சிலம்பு. 58

போர் செய்த யானையின் முரிந்த கொம்பை
எடுத்துச் சென்று அதிலிருந்து சொரிந்த முத்தைத்தூ
நீர் என்றெண்ணிக் கரிய பெண் குரங்கு முயற்சி செய்து
நக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஈங்கோய், திக்கு
களில் உள்ளார்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியை அடையத்
திரிபுரங்களை, அழித்தவனது மலையாகும்.

460. மறவெங் களிற்றின் மருப்புக்குத்த முத்தம்
குறவர் சிறார்குடங்கைக் கொண்டு - நறவம்
இளவெயில்தீ அட்டுண்ணும் ஈங்கோயே மூன்று
வளவெயில்தீ யிட்டான் மலை. 59

மதங் கொண்ட ஆண் யானையின் தந்தத்தி
லிருந்து சிந்திய முத்துக்களைக் குறச்சிறுவர்கள் உள்ளங்
கைகளில் வைத்துத் தேன் சேர்த்து இள வெயில் தீயில்
காயவைத்து உண்ணும் ஈங்கோய், திரிபுரங்களையும்
தீயில் இட்டவனுடைய மலையாகும்.

461. மலைதிரிந்த மாக்குறவன் மான்கொணர நோக்கிச்
சிலைநுதலி சீறிச் சிலைத்துக் - கலைபிரிய
இம்மான் கொணர்தல் இழுக்கென்னும் ஈங்கோயே
மெய்ம்மான் புணர்ந்தகையான் வெற்பு. 60

மலையில் திரிந்த மாக்குறவன் மான் கொண்டு
வந்ததைப் பார்த்து, வில்லைப் போன்ற நெற்றியை
யுடைய குறத்தி கோபித்து, பெருங் குரலெடுத்து, ஆண்
மானைப் பிரியவிட்டு இம்மானைக் கொணர்தல்

குற்றம் என்று சொல்லும் ஈங்கோய் மலை, மானைக் கையில் ஏந்திய சிவபெருமானது மலையாகும்.

462. மரையதளும் ஆடு மயிலிறகும் வேய்ந்த
புரையிதணம் பூங்கொடியார் புக்கு - நுரைசிறந்த
இன்றறவுண்(டு) ஆடி இசைமுரலும் ஈங்கோயே
பொன்றிறவெண் ணீற்றான் பொருப்பு. 61

மான் தோலும் ஆடுகின்ற மயிலிறகும் வேய்ந்த காவற் பரணில் பூங்கொடியார் புகுந்து நுரையோடு கூடிய இனிய தேனை உண்டு மகிழ்ந்து பாட்டுப்பாடும் ஈங்கோய், பொன் போன்ற திருமேனி நிறமும் திருவெண்ணீறும் உடைய சிவபெருமானது மலையாகும்.

463. மலையர் கிளிகடிய மற்றப் புறமே
கலைகள் வருவனகள் கண்டு - சிலையை
இருந்தெடுத்துக் கோல்தெரியும் ஈங்கோயே மாதைப்
புரிந்திடத்துக் கொண்டான் பொருப்பு. 62

மலையில் வாழ்பவர்கள் கிளிகளை ஒட்ட, அக்காட்டில் மான்கள் வருவதைக் கண்டு வில்லை எடுத்து, கணை தொடுக்கும் ஈங்கோய், உமாதேவியை விரும்பி இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானது மலையாகும்.

464. மத்தக் கரிமுகத்தை ஞானிகள் பீறஒளிர்
முத்தம் பனிநிகர்க்கும் மொய்ம்பிற்றால் - அத்தகைய
ஏனற் புனம்நீடும் ஈங்கோயே தேங்குபுனல்
கூனற் பிறையணிந்தான் குன்று. 63

மத்தகத்தையுடைய யானையின் முகத்தைச் சிங்கங்கள் கிழிக்க ஒளி வீசும் முத்துக்கள் பனிபோல்

காட்சியளிக்கும், அத்தகைய தினைப்புனங்கள் நிறைந்திருக்கும் ஈங்கோய், கங்கையையும், வளைந்த பிறைச் சந்திரனையும் அணிந்த சிவபெருமானின் மலையாகும்.

465. மந்தி இனங்கள் மணிவரையின் உச்சிமேல்
முந்தி இருந்து முறைமுறையே - நந்தி
அனைந்தாடி ஆலிக்கும் ஈங்கோயே கூற்றம்
வளைந்தோடச் செற்றான் மலை.

64

பெண்குரங்குக் கூட்டங்கள் அழகிய மலையின் உச்சி மேல் முன்னாடியாகப் போய் முறையாக மறைந்து துழாவுதல் செய்து ஆரவாரிக்கும் ஈங்கோய், எமன் தோற்றோட உதைத்தழித்த பெருமானின் மலையாகும்.

466. மந்தி மகவினங்கள் வண்பலவின் ஒண்களைக்கண்
முந்திப் பறித்த முறியதனுள் - சிந்திப்போய்த்
தேனாறு பாயும்சீர் ஈங்கோயே செஞ்சடைமேல்
வானாறு வைத்தான் மலை.

65

மந்தியின் குட்டிகள் வளப்பம் பொருந்திய பலாவின் சுளைகளை முதலில் பறித்த தளிர்நுள் சிந்திய தேன், ஆறு போல் பாயும் சிறப்பமைந்த ஈங்கோய், செஞ்சடை மேல் கங்கையை வைத்தவனது மலையாகும்.

467. முள்ளார்ந்த வெள்ளிலவம் ஏறி வெறியாது
கள்ளார்ந்த பூப்படியும் கார்மயில்தான் - ஒள்ளார்
எரிநடுவுள் பெண்கொடியார் ஏய்க்கும்ஈங் கோயே
புரிநெடுநூல் மார்பன் பொருப்பு.

66

முள் பொருந்திய வெள் இலவ மரத்தில் ஏறி, மணமில்லாமல் தேன் பொருந்திப் பூவில் அமரும் கார்மயில் ஒளி பொருந்திய தீயின் மத்தியில் உள்ள பெண்களை ஒத்திருக்கும் ஈங்கோய், பூணூல் அணிந்த மார்பை யுடையவனது மலையாகும்.

468. வளர்ந்த இளங்கன்னி மாங்கொம்பின் கொங்கை
அளைந்து வடுப்படுப்பான் வேண்டி :- இளந்தென்றல்
எல்லிப் புகநுழையும் ஈங்கோயே தீங்கருப்பு
வில்லிக்குக் கூற்றானான் வெற்பு. 67

வளர்ந்த இளங்கன்னி, மாங்கொம்பின் பூந்தாதைக் கீண்டி, மாவடுவை உண்டாக்கும் பொருட்டு இளந் தென்றல் உள்ளே புக நுழையும் ஈங்கோய், கரும்பு வில்லோனாகிய காமனுக்கு நமன் ஆனவனது மலையாகும்.

மன்மத தகனத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

469. வான மதிதடவல் உற்ற இளமந்தி
கான முதுவேயின் கண்ணேறித் - தானங்கு)
இருந்துயரக் கைநீட்டும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வருந்துயரம் தீர்ப்பான் மலை. 68

வானத்திலுள்ள திங்களைத் தடவ முயன்ற இளமந்தி வனத்திலுள்ள பழமையான மூங்கிலின் மேல் ஏறித் தான் அங்கிருந்து, உயரக் கை நீட்டும் ஈங்கோய், நம்மேல் வர இருக்கும் துயரங்களைத் தீர்ப்பவனது மலையாகும்.

470. வேய்வனத்துள் யானை தினைகவர வேறிருந்து
காய்வனத்தே வேடன் கணைவிசைப்ப - வேயணைத்து

மாப்பிடிமுன் ஓட்டும்ஈங் கோயே மறைபரவு
பூப்பிடிபொற் றாளான் பொருப்பு.

69

மூங்கில் நிறைந்த காட்டினுள் யானை தினைக்
கதிரைக் கவர, வேடன் மறைந்திருந்து அம்பை
விரைவாகச் செலுத்த, மூங்கிலை வளைத்துப் பெரிய
பெண் யானை, கணைக்கு இலக்கு ஆகாமல்
யானையை விலகச் செய்யும் ஈங்கோய், வேதங்கள்
போற்றும் பூப்பிடி பொற்றாளான் மலையாகும்.

471. வழகிதழ்க் காந்தள்மேல் வண்டிருப்ப ஒண்தீ
முழுகிய(து)என்று அஞ்சிமுது மந்தி - பழகி
எழுந்தெழுந்து கைநெரிக்கும் ஈங்கோயே திங்கள்
கொழுந்தெழுந்த செஞ்சடையான் குன்று.

70

திருச்சிற்றம்பலம்

வழவழப்பான இதழ்களையுடைய காந்தள் மேல்
வண்டு இருக்க, ஒளி பொருந்திய தீயில் முழுகியது
என்று அஞ்சி, கிழக்குரங்கு பழகி எழுந்தெழுந்து கை
நெரிக்கும் ஈங்கோய், பிறைச்சந்திரனைச் செஞ்
சடையில் தரித்தவனது மலையாகும்.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

11. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை

திருவலஞ்சுழி என்பது சோழவள நாட்டில் திருக் குடந்தைக்குக் குடபால் உள்ள தேவாரம் பெற்ற ஒரு சிவப்பதி. அப்பதியில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் மீது பாடப் பெற்ற மும்மணிக் கோவையாதலின் இது திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை என்று பெயர் பெற்றது. இப் பதி காவிரி வலமாகச் சூழ்ந்து செல்லும் இடத்தில் அமைந்திருப்பதனால் இவ்வாறு பெயர் பெற்ற தென்பர். வேறு காரணம் கூறுவாரும் உளர்.

மும்மணிக்கோவை ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் மூவகைப் பாக்களால் முப்பது செய்யுட்கள் அமையுமாறு பாடப் பெறுவதாகும். ஆனால் இம்மும்மணிக் கோவையில் பதினைந்து செய்யுட்களே அமைந்துள்ளன. ஆயினும் இது முதலும் முடிவும் இயைய நிரலே அந்தாதித் தொடை விடாது அமைந்துள்ளது. அதனால் இது பதினைந்து பாட்டே கொண்டதாகும்.

இந்நூலில் திருவலஞ்சுழியில் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள சிவபிரானைக் கண்டு அவ் இறைவனது பேரழகில் ஈடுபட்டுக் காதல் கொண்டு வருந்தும் தலைவியின் நீங்கா அன்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்தும்

314 ♦ பதினோராம் திருமுறை

பாடல்களும், திருவலஞ்சுழி இறைவனைப்
பாட்டுடைத் தலைவனாக வைத்துப் போற்றும்
அகத்துறைப் பாடல்களும் உள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆசிரியப்பா

472. வணங்குதும் வாழி நெஞ்சே புணர்ந்துடன்
பொருகடல் முகந்து கருமுகிற் கணம்நற்
படவர வொடுங்க மின்னிக் குடவரைப்
பொழிந்து கொழித்திழி அருவி குணகடல்
மடுக்குங் காவிரி மடந்தை வார்புனல்
உடுத்த மணிநீர் வலஞ்சுழி
அணிநீர்க் கொன்றை அண்ணலது அடியே. 1

(இதன் பொருள்) நெஞ்சமே! உடன் பொருந்தி,
அலை மோதும் கடலில் இருந்து நீரை முகந்து, கரிய
மேகக் கூட்டம் நல்ல படத்தினை யுடைய பாம்பு
ஒடுங்க மின்னி, மேற்கு மலையில் பெய்து, கொழித்து
இறங்கி வருகின்ற அருவி கீழ்க்கடலில் வந்து
பொருந்தும் காவிரி மடந்தையின் நீண்ட வெள்ளத்தை
உடுத்த அழகிய நீரையுடைய வலஞ்சுழியில் உள்ள
அணி நீர்க் கொன்றை யணிந்த அண்ணலது அடியை
வணங்குவோமாக.

அண்ணல் - பெருமை பொருந்திய சிவபெருமான்.

வெண்பா

473. அடிப்போது தந்தலைவைத்து) அவ்வடிகள் உன்னிக்
கடிப்போது கைக்கொண்டார் கண்டார் - முடிப்போதா
வாணாகஞ் சூடும் வலஞ்சுழியான் வானோரும்
காணாத செம்பொற் கழல். 2

அவ் அண்ணலது அடியாகிய அலரும் பருவத்து
அரும்பைத் தம் தலையில் வைத்து, அவ் அடிகளைச்
சிந்தித்து மணமுள்ள மலரை கைக் கொண்டவர்,
திருமுடியிற் பூவாக ஒளியுள்ள பாம்பைச் சூடும்
திருவலஞ்சுழியில் கோயில் கொண்டுள்ளவனது,
தேவர்களும் காணாத செம்பொற் கழலைக்
கண்டார்கள்.

கட்டளைக் கலித்துறை

474. கழல்வண்ண மும்சடைக் கற்றையும்
மற்றவர் காணகில்லார்
தழல்வண்ணம் கண்டே தளர்ந்தார்
இருவரந் தாமரையின்
நிழல்வண்ணம் பொன்வண்ணம் நீர்நிற
வண்ணம் நெடியவண்ணம்
அழல்வண்ண முந்நீர் வலஞ்சுழி
ஆள்கின்ற அண்ணலையே.

3

தாமரையின் நிழல் வண்ணம், பொன் வண்ணம்,
நீர் நிற வண்ணம், நெடிய வண்ணம், அழல் வண்ணம்
ஆகியவற்றைக் கொண்டவனும், முந்நீர் வலஞ்சுழியை
ஆள்கின்றவனாகிய அண்ணலது கழல்
வண்ணத்தையும் சடைக் கற்றையையும் பிறர் காண
மாட்டார்கள். தீயின் நிறத்தைக் கண்டே தளர்ந்தார்.
வண்ணம் - நிறம், அழகு, ஒப்பனை, குணம், வகை,
முதலிய பல பொருள்களை யுடையது.

ஆசிரியப்பா

475. அண்ணலது பெருமை கண்டனம் கண்ணுதற்
கடவுள் மன்னிய தடமல்கு வலஞ்சுழிப்
பனிப்பொருட் பயந்து பல்லவம் பழிக்கும்

திகழொளி முறுவல் தேமொழிச் செவ்வாய்த்
 திருந்திருங் குழலியைக் கண்டு
 வருந்திஎன் உள்ளம் வந்தவப் போதே.

4

நெற்றிக் கண்ணை யுடைய சிவபெருமானது
 நிலை பெற்ற இடம் வளமிக்க வலஞ்சுழியாகும். பனிப்
 பொருட் பயந்து, தளிரைப் பயக்கும் திகழொளி
 முறுவல் தே மொழியானது செவ்வாய் திருந்து கரிய
 குழலியைக் கண்டு வருந்தி என் உள்ளம் வந்த
 அப்போதே பெருமை பொருந்திய உன் பெருமையைக்
 கண்டேன் என்று பாங்கன் தலைவனை வியந்தது.
 தலைவியைக் கண்டு வந்த பாங்கன் அவளது
 சிறப்பைத் தலைவனுக்குக் கூறியது என்க.

வெண்பா

476. போதெலாம் பூங்கொன்றை கொண்டிருந்த

பூங்கொன்றைத்

தாதெலாம் தன்மேனித் தைவருமால் - தீதில்
 மறைக்கண்டன் வானோன் வலஞ்சுழியான் சென்னிப்
 பிறைக்கண்டம் கண்டணைந்த பெண்.

5

மலரெல்லாம் பூங்கொன்றை; கொண்டிருந்த
 பூங்கொன்றைத் தாது எல்லாம் திருமேனியைத் தடவி
 வரும். தீதில்லாத வேதத்தை ஒதுபவன், விண்ணுலகத்
 தவன். வலஞ்சுழியில் கோயில் கொண்டிருப்பவன்.
 தலையில் பிறைத் திங்களை வைத்திருப்பவன் என்று
 தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள்.

கட்டளைக் கலித்துறை

477. பெண்கொண் டிருந்து வருந்துங்கொ
 லாம்பெரு மான்திருமால்

வண்கொண்ட சோலை வலஞ்சுழி
 யான்மதி சூடிநெற்றிக்
 கண்கொண்ட கோபம் கலந்தன
 போல்மின்னிக் கார்ப்புனத்துப்
 பண்கொண்டு வண்டினம் பாடநின்(று)
 ஆர்த்தன பன்முகிலே.

6

இது தலைவன் கார் வரவு கண்டு தேர்ப்
 பாகனொடு கூறியது.

தலைவி வீட்டில் இருந்து வருந்துவாள். திருமால்
 வழிபட்ட திருவலஞ்சுழியில் எழுந்தருளி யிருக்கும்
 பெருமான் பிறைச் சந்திரனை முடியில் சூடியிருப்
 பவன். அவனது நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய கோபம்
 போல் மின்னி மேகங்கள் புனத்தில் இசை கொண்டு
 வண்டினம் பாட ஆரவாரித்தன, ஆகவே நாம் உடனே
 புறப்பட வேண்டும் என்பதாம்.

ஆசிரியப்பா

478. முகிற்கணம் முழங்க முனிந்த வேழம்
 எயிற்றிடை அடக்கிய வெகுளி ஆற்ற
 அணிநடை மடப்பிடி அருகுவந்(து) அணைதரும்
 சாரல் தண்பொழில் அணைந்து சோரும்
 5 தேனுகு தண்தழை செறிதரு வனத்தில்

சருவரி வாரல்எம் பெருமநீர் மல்கு
 சடைமுடி ஒருவன் மருவிய வலஞ்சுழி
 அணிதிகழ் தோற்றத்(து) அங்கயத்(து) எழுந்த
 மணிநீர்க் குவளை அன்ன
 10 அணிநீர்க் கருங்கண் ஆயிழை பொருட்டே.

7

இது, இரவுக்குறி வரும் தலைவனைத் தோழி வரவேண்டா என விலக்கியது. வழி ஆபத்துக்குரியது என்பது பொருள். மேகக் கூட்டங்கள் ஒலி செய்ய, ஆண் யானையின் கோபத்தைத் தணிக்க அழகிய நடையினை யுடைய பெண்யானை அருகில் வந்து அணைதரும் சாரல், குளிர்ந்த சோலை சூழ்ந்த தேனுகு தண்தழை செறிந்த வனத்தில் இரவில் வரவேண்டா. எம் தலைவனே! கங்கையைச் சடையில் வைத்த ஒருவன் பொருந்தி யிருக்கும் திருவலஞ்சுழி. அணிதிகழ் தோற்றத்து அழகிய தடாகத்திலிருந்து எழுந்த மணி நீர் குவளை போன்ற அழகிய கருங்கண்களையுடைய தலைவியின் பொருட்டு வராதே என்பதாம்.

வாரல் - வராதே. அல் ஈற்று எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று.

வெண்பா

479. பொருள்தக்கீர் சில்பலிக்கென்று இல்புகுந்தீ ரேனும்
அருள்தக்கீர் யாதும்ஊர் என்றேன் - மருள்தக்க
மாமறையம் என்றார் வலஞ்சுழிநம் வாழ்வென்றார்
தாம்மறைந்தார் கானேன்கைச் சங்கு. 8

இது தலைவி கூற்று. நல்ல பொருள் அமைதி யுடையவரே! சிறுபிச்சை வேண்டி என்வீடு நோக்கி வந்திரேனும் அருள் அமைதி யுடையவரே! உம்முடைய ஊர் எது என்று-கேட்டேன். மருளத்தக்க வாறு பெரிய மறைக்காட்டில் உள்ளோம் என்றார். திருவலஞ்சுழி நம்வாழ்விடம் என்றார். அவர் மறைந்து சென்றான். என் கைவளையலைக் கானேன்.

கட்டளைக் கலித்துறை

480. சங்கம் புரளத் திரைகமந்து)
 ஏறுங் கழியருகே
 வங்கம் மலியும் துறையிடைக்
 காண்டிர் வலஞ்சுழியாறு)
 அங்கம் புலன்ஐந்தும் ஆகிய
 நான்மறை முக்கணக்கன்
 பங்கன்ரு) இருவர்க்கு) ஒருவடி
 வாகிய பாவையையே.

9

சங்குகள் புரண்டு வர அலையைச் சுமந்து ஏறும்
 கழியருகே மரக்கலங்கள் நிறைந்திருக்கும் துறையிடை
 யில் காணுங்கள். திருவலஞ்சுழியில் ஆறு அங்கமும்,
 புலன் ஐந்துமாகிய நான்மறை மூன்று கண்களையுடைய
 சிவபெருமான் இருவர்க்குப் பங்கன்று ஒருவடி
 வாகிய பாவையையே காண்டிர் என முடிக்க.

எண்கள் ஆறு, ஐந்து, நான்கு, மூன்று, இரண்டு,
 ஒன்று என்று வரிசைப் படுத்தியிருப்பதைக் காண்க.

இது தலைவன், இவ்விடத்து இன்ன
 இயல்புடையது என்று இயம்பியது.

அகவல்

481. பாவை ஆடிய துறையும் பாவை
 மருவொடு வளர்ந்த அன்னமும் மருவித்
 திருவடி அடியேன் தீண்டிய திறனும்
 கொடியேன் உள்ளங் கொண்ட சூழலும் கள்ளக்
 5 கருங்கண் போன்ற காவியும் நெருங்கி

அவளே போன்றது) அன்றே தவளச்
 சாம்பல் அம்பொடி சாந்தெனத் தைவந்து

10 தேம்பல் வெண்பிறை சென்னிமிசை வைத்த
வெள்ளேற் றுழவன் வீங்குபுனல் வலஞ்சுழி
வண்டினம் பாடுஞ் சோலைக்

கண்ட அம்மஅக் கடிபொழில் தானே.

10

இது தலைவன் கூறியது.

பாவை நீராடிய துறையும், பாவை அன்போடு வளர்ந்த அன்னமும் பொருந்தி, தங்கள் பாதங்களைத் தொட்ட திறனும், கொடியேனாகிய எனது உள்ளம் கொண்ட சூழலும் கள்ளத் தன்மையுடைய கரிய கணகள் போன்ற கருங்குவளையும் நெருங்கி அவளே போன்றது திருநீற்றைச் சந்தனம் போலப் பூசி, பிறைச் சந்திரனைத் தலைமீது அணிந்த வெண்மையான காளை ஊர்தியை உடையவனின், நிறைந்த நீர்வளமுள்ள திருவலஞ்சுழி என்னும் தலத்தில் வண்டுக் கூட்டங்கள் பாடும் மணம் பொருந்திய சோலையாகும்.

இந்தச் சோலை தலைவியைப் போன்றது எனத் தலைவன் கூறுவது இப்பாடல்.

வெண்பா

482. தானேறும் ஆனேறு கைதொழேன் தன்சடைமேல்
தேனேறு கொன்றைத் திறம்பேசேன் - வானேறு
மையாரும் சோலை வலஞ்சுழியான் என்கொல்என்
கையார் வளைகவர்ந்த வாறு.

11

தன் கைவளைக்களைக் கவர்ந்து சென்றமையால் தலைவி புலந்து கூறியது, இப்பாடல். சிவபெருமான் ஏறும் காளை ஊர்தியை வணங்கமாட்டேன். அவன் சடை மீதுள்ள தேன் பொருந்திய கொன்றை மலரின்

சிறப்பைப் புகழ் மாட்டேன். விண்ணில் ஏறுகின்ற இருள் பொருந்திய சோலைகளையுடைய திருவலஞ்சுழியான் என் கையிலிருந்த வளையைக் கவர்ந்தது ஏன்? இது தலைவியின் கூற்று.

கட்டளைக் கலித்துறை

483. ஆறுகற் றைச்சடைக் கொண்டொரொற்
றைப்பிறை சூழமற்றைக்
கூறுபெண் ணாயவன் கண்ணார்
வலஞ்சுழிக் கொங்குதங்கு
நாறுதண் கொம்பரன் னீர்களின்
னேநடந் தேகடந்தார்
சீறுவென் றிச்சிலைக் கானவர்
வாழ்கின்ற சேண்நெறியே.

12

இஃது உடன் போக்கைக் கண்டவர்கள் செவிலிக்கு உரைத்தது. கங்கையாற்றைச் சடையில் கொண்டு, பிறைச் சந்திரனைச் சூடி, உமாதேவியை இடப் பாகத்தில் கொண்டவனது திருவலஞ்சுழி மணம் தங்கும் பூங்கொம்பைப் போன்றவர்களே! அவர்கள் இந்நேரம் கோபங் கொண்ட வில்லேந்திய வேடர்கள் வாழ்கின்ற தொலை வழியில் நடந்து சென்றார்கள்.

தலைவனும் தலைவியும் உடன் போக்கில் சென்றனர் என்க.

ஆசிரியப்பா :

484. நெறிதரு குழலி விறலியொடு புணர்ந்த
செறிதரு தமிழ்நூல் சீறியாழ்ப் பாண
பொய்கை யூரன் புதுமணம் புணர்தர
மூவோம் மூன்று பயன்பெற் றனவே நீயவன்
புணதார் மாலை பொருந்தப் பாடி

இல்லதும் உள்ளதும் சொல்லிக் கள்ள
 வாசகம் வழாமல் பேச வண்மையில்
 வாரை மகளிர் வான் பொருள் பெற்றனை, அவரேல்
 எங்கையர் கொங்கைக் குங்குமம் தழீஇ
 10 விழையா இன்பம் பெற்றனர் யானேல்

அரன்மர்ந்(து) உறையும் அணிநீர் வலஞ்சுழிச்
 கரும்பிவர் நறவயல் சூழ்ந்தெழு கரும்பில்
 தீநீர் அன்ன வாய்நீர் சோரும்
 சிலம்புகுரல் சிறுபறை பூண்ட
 15 அலம்புகுரல் கிண்கிணிக் களிறுபெற் றனனே. 13

இது தலைவி பாணனை நோக்கி வெகுண்டு
 கூறியது.

நெறித்த கூந்தலையுடைய விறலியோடு சேர்ந்த
 செறிவினையுடைய தமிழ் நூல்வல்ல சீறியாழை
 யுடைய பாணனே! பொய்கைகளை யுடைய
 ஊரனாகிய தலைவன் புதுமணத்தை நுகர மூன்று
 பேரும் மூவகையான பயனைப் பெற்றோம். நீ
 அவனுடைய புனைதார் மாலையைப் பொருந்தப்
 பாடி இல்லாததும் உள்ளதுவும் சொல்லி, கள்ள
 வாசகம் வழாமல் பேசும் திறமுடைய பரத்தையரிட
 மிருந்து மிக்க பொருளைப் பெற்றனை. அவர்கள் எம்
 தங்கையராகிய பரத்தையர். கொங்கைகளில் குங்குமக்
 குழம்பைப் பூசி மிக்க இன்பத்தைப் பெற்றனர். என்
 நிலை யாதோ எனில் சிவபெருமான் அமர்ந்துறையும்
 அழகிய நீர்வளம் பொருந்திய திருவலஞ்சுழி
 வண்டுகள் தேன் உண்ணும் வயல் சூழ்ந்து எழு
 கரும்பில் உள்ள கரும்பஞ்சாறு போன்ற வாயில் நீர்
 சோரும் காற்சிலம்பும் சிறுபறையும் உடைய கிண்கிணி
 ஒலிக்கும் புதல்வனைப் பெற்றேன்.

வெண்பா

485. தனமேறிப் பீர்பொங்கித் தன்னங்கம் வேறாய்
மனம்வேறு பட்டொழிந்தாள் மாதோ - இனமேறிப்
பாடாலம் வண்டலம்பும் பாய்நீர் வலஞ்சுழியான்
கோடாலம் கண்டணைந்த கொம்பு.

14

இது தோழி கூறியது. தனங்களின் மீது, பசலை
பூத்து தன் உடம்பு வேறுபட்டு மனம் வேறுபட்டு
ஒழிந்தாள். பாதிரி மரத்தில் வண்டு அலம்பும் நீர்
வளமிக்க திருவலஞ்சுழியான் மாலையில் உலா
வந்ததைக் கண்ட பூங்கொம்பு போன்ற தலைவி
இந்நிலையை அடைந்தாள் என்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

486. கொம்பார் குளிர்மறைக் காடனை
வானவர் கூடிநின்று
நம்பா எனவணங் கப்பெறு
வானை நகர்எரிய
அம்பாய்ந் தவனை வலஞ்சுழி
யானைஅண் ணாமலைமேல்
வம்பார் நறுங்கொன்றைத் தாருடை
யானை வணங்குதுமே.

15

திருச்சிற்றம்பலம்

பூங்கொம்பு நிறைந்த குளிர்ந்த சோலைகளை
யுடைய திருமறைக் காட்டில் உள்ளவனைத் தேவர்கள்
கூடி நின்று, இறைவனே! என வணங்கப் பெறுவானை,
திரிபுரங்கள் எரிந்து அழியுமாறு அம்பு தொடுத்த
தவனை, திருவலஞ்சுழியானை, அண்ணாமலை மேல்
மணமுள்ள நறுங் கொன்றைத் தாருடையானை நாம்
வணங்குவோமாக.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

12. திருஎழுகூற்றிருக்கை

திருஎழுகூற்றிருக்கை என்பது மிறைக் கவி, (ஒவியப் பாட்டு) வகைகளில் ஒன்று. ஒன்று என்னும் எண்ணை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கிப் படிப் படியே ஒவ்வோர் எண்ணாகக் கூட்டியும் அவ்வாறே ஒன்று ஒன்றாக ஒன்று முடியக் குறைத்தும் இவ்வாறு ஒன்று முதல் ஏழ் ஈறாக எண்ணும் நிலையில் அமைந்த செய்யுள் எழு கூற்றிருக்கை யென்று பெயர் பெறும்.

எழுகூற்றிருக்கை என்னும் ஒவியப் பாட்டை முதன் முதலாகப் பாடியவர் திருஞானசம்பந்தரே. அதனை அடியொற்றிப் பாடப் பட்டதேயாகும் இப்பாட்டு. உமையொரு பாகனாகிய சிவபெருமானுடைய அருளுருவத் தோற்றத்தினையும், அவ்விறைவன் உயிர்களின் பொருட்டுச் செய்தருளிய அருட் செயல்களையும் நக்கீர தேவ நாயனார் இத்திரு எழு கூற்றிருக்கையில் இனிய முறையில் இயம்புகின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

487. ஒருடம்பு ஈருரு ஆயினை ஒன்றுபுரிந்து)
ஒன்றி னீர்இதழ்க் கொன்றை குடினை

- மூவிலைச் சூலம் ஏந்தினை
கடரும் சென்னி மீமிசை
- 5 இருகோட்(டு) ஒருமதி எழில்பெற மிலைச்சினை
- ஒருகணை இருதோள் செவியுற வாங்கி
மூவெயில் நாற்றிசை முரணஅரண் செகுத்தனை
ஆற்ற முன்னெறி பயந்தனை
செறிய இரண்டும் நீக்கி
- 10 ஒன்று நினைவோர்க்கு(கு) உறுதி யாயினை
- அந்நெறி ஒன்று
மனம்வைத்து(து) இரண்டு நினைவி லோர்க்கு
முன்னெறி உலகங் காட்டினை அந்நெறி
நான்கென ஊழி தோற்றினை
- 15 சொல்லும் ஐந்தலை அரவசைத்து(து) அசைந்தனை
- நான்முகன் மேன்முகம் கபாலம் ஏந்தினை
நால்முக முப்புரி மார்பில்
இருவர் அங்கம் ஒருங்குடன் ஏந்திய
ஒருவநின் ஆதி காணா(து) இருவர்
- 20 மூவுல(கு) உழன்று நாற்றிசை உழிதர
- ஐம்பெருங் குன்றத்து(து) அழலாய் தோன்றினை
ஆறுநின் சடையது ஐந்துநின் நிலையது
நான்குநின் வாய்மொழி மூன்றுநின் கண்ணை
இரண்டுநின் குழையே ஒன்றுநின் ஏறே
- 25 ஒன்றிய காட்சி உமையவள் நடுங்க
- இருங்களிற்று(து) உரிவை போர்த்தனை நெருங்கி
முத்தீ நான்மறை ஐம்புலன் அடக்கிய
அறுதொழி லாளர்க்கு(கு) உறுதி பயந்தனை

- 30 ஏழில் இன்னரம்(பு) இசைத்தனை
ஆறில் அமுதம் பயந்தனை ஐந்தில்
- விறலியர் கொட்டும் அழுத்த ஏந்தினை
ஆல நீழல் அன்றிருந்(து) அறநெறி
நால்வர் கேட்க நன்கினி(து) உரைத்தனை
நன்றி இல்லா முந்நீர்ச் சூர்மாக்
35 கொன்றங்(கு) இருவரை எறிந்த ஒருவன்
- தாதை ஒருமிடற்று இருவடி(வு) ஆயினை
தருமம் மூவகை உலகம் உணரக்
கூறுவை நால்வகை
இலக்கண இலக்கியம் நலத்தக மொழிந்தனை
40 ஐங்கணை அவனொடு காலனை அடர்த்தனை
- அறுவகைச் சமயமும் நெறிமையில் வகுத்தனை
ஏழின் ஓசை இராவணன் பாடத்
தாழ்வாய் கேட்டவன் தலையளி பொருத்தினை
ஆறிய சிந்தை யாகி ஐங்கதித்
45 தேரொடு திசைசெல விடுத்தோன்
- நாற்றோள் நலனே நந்தியிங்(கு) இருடியென்று
ஏற்ற பூதம் மூன்றுடன் பாட
இருகண் மொந்தை ஒருகணம் கொட்ட
மட்டுவிரி அலங்கல் மலைமகள் காண
50 நட்டம் ஆடிய நம்ப அதனால்
- சிறியேன் சொன்ன அறிவில் வாசகம்
வறிதெனக் கொள்ளா யாகல் வேண்டும்
வெறிகமழ் கொன்ஹையொடு வெண்ணில(வு) அணிந்து
கீதம் பாடிய அண்ணல்
55 பாதம் சென்னியில் பரவுவன் பணிந்தே.

வெண்பா

488. பணிந்தேன்நின் பாதம் பரமேட்டி பால்நீ(று)
 பணிந்(து)ஆல வாயில் அமர்ந்தாய் - தணிந்தென்மேல்
 மெய்யெரிவு தீர்ப் பணித்தருளு வேதியனே
 ஐயறவொன் நின்றி அமர்ந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

இதன்பொருள்

அடிகள் (1-5) ஓர் உடம்பில் ஆணும் பெண்ணு
 மாகிய இரண்டு உருவம் உடையவன் ஆனாய்.
 ஒன்றைச் செய்து, அதிலிருந்து ஈரிதழ்க் கொன்றை
 சூடினை. மூன்று இலைகளாகப் பிரிந்துள்ள சூலத்தைக்
 கையில் ஏந்தினை. ஒளிவிடும் தலையின் மேல் இரு
 முனைகளும் உயர்ந்து காணப்படும் பிறைச் சந்திரனை
 அழகு பெறச் சூடினாய்.

அடிகள் (6-10) ஒப்பற்ற அம்பை, இருதோள்
 செவியோடு பொருந்த இழுத்துத் திரிபுரங்களை
 நான்கு திசைகளிலும் கெடுமாறு அழித்தாய். பொருந்த
 முன் மாதிரியாகச் செய்தனை. நல்வினை
 தீவினையாகிய இரண்டையும் நீக்கி, ஒன்றாகிய
 தெய்வத்தை நினைப்பவர்களுக்குப் பற்றுக் கோடாக
 இருக்கின்றாய்.

அடிகள் (11-15) அந்த நெறி ஒன்றேயாம். இரண்டு
 நினைவு இல்லோர்க்கு, அதாவது மன ஒருமைப்பாடு
 உடையவர்க்கு வீடு பேற்றினைக் காட்டினை. அந்நெறி
 நான்கென நான்கு யுகங்களை உண்டாக்கினாய்.
 சிறப்பாகச் சொல்லப்படும் ஐந்தலை நாகத்தைக்
 கட்டிக் கொண்டு ஆடினாய்.

அடிகள் (16-21) பிரமனது மண்டை ஓட்டைப்
 பிச்சைப் பாத்திரமாக ஏந்தினை. மார்பில் முப்புரி

நூலை அணிந்தனை. நான்முகன், திருமால் ஆகிய இருவர் அங்கத்தினையும் ஒருங்கே ஏந்தினாய். அதற்குக் காயாரோகணத் திருக்கோலம் என்று பெயர். உன்னுடைய ஆதியைக் காணாமல் பிரமனும் திருமாலும் மூன்று உலகங்களிலும் சுற்றி, நான்கு திசைகளிலும் அலைய அழகிய பெருமலையில் தீயாய்த் தோன்றினை. (இது நடைபெற்றது திருவண்ணாமலையில்.)

அடிகள் (22-24) கங்கையாறு உன் சடையில் உள்ளது. திருஐந்தெழுத்து (பஞ்சாட்சர மந்திரம்) உன் நிலையாகும். உன் வாய் மொழி நான்கு வேதங்களாகும். மூன்றாக உள்ளவை உன் கண்களே. இரண்டு நின் குழைகளே. ஒன்றாக உள்ளது உன் வாகனமாகிய காளையே.

அடிகள் (25-28) உன் ஒன்றிய காட்சியைக் கண்டு உமையவள் நடுங்க பெரிய யானைத் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டாய். நெருங்கி, முத்தியை வளர்த்து நான்மறை ஒதி ஐம்புலன்களை அடக்கிய அறுதொழிலாளர்களுக்கு உறுதியான நன்மைகளைச் செய்யும்.

அடிகள் (29-33) ஏழாகிய இனிய நரம்புகளை இசைத்தாய். ஆறில் அமுதத்தைக் கொடுத்தாய். ஐந்தில் விறலியர் கொட்டும் அழுத்த ஏந்தினை. கல்லால மரத்தின் நிழலில் தட்சிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளி அறநெறியை நால்வர் கேட்க நன்கு இனிது உரைத்தனை.

அடிகள் (34-36) கடலில், நன்றி இல்லாத சூரபதுமன் மாவடிவாக நின்றபோது, அவனைக் கொன்று, அங்கிருந்த இருவரையும் அழித்த முருகக் கடவுளது தாதையே! ஒப்பற்ற கண்டத்தையுடைய இரு வடிவு ஆயினை. (இரு நிறம் -- கழுத்து கருநிறம்; உடல் செந்நிறம்)

அடிகள் (37-43) மூல்கை தருமத்தையும் உலகம் உணரக் கூறுபவை. நால்வகை இலக்கண இலக்கியங்களை நலத்தக மொழிந்தனை. காம்னோடு எமனையும் அழித்தனை. அறுவகைச் சமயமும் முறையாக வகுத்தனை. ஏழிசையோடு இராவணன் பாட, அமைதியாக இருந்து கேட்டு அவனது வேண்டு கோளைப் பூர்த்தி செய்தாய்.

அடிகள் (44-50) மனம் சாந்தம் அடைந்து ஐந்து கதையில் செல்லும் தேரோடு எல்லாத் திக்குகளிலும் விஜயம் செய்ய அனுப்பியது. நான்கு தோள்களை உடைய உனது நலனாகும். நந்தி, பிருங்கி முனிவர் என்று ஏற்ற பூதம் மூன்றுடன் பாட இரு கண் மொந்தை யென்ற தோற்கருவி ஒருகணம் கொட்டவும், தேன் பிலிற்றும் மாலையணிந்த உமையவள் காண நடனம் ஆடிய நம்பி! அதனால்,

அடிகள் (51-55) சிறியேன் சொன்ன பொருளற்ற வாசகம் சிறப்பில்லாதது என்று விட்டு விடாமல் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மணம், வீசும் கொன்றை யொடு வெண்ணிலவு அணிந்து கீதம் பாடிய அண்ணலே! உன் பாதங்களைப் பணிந்து துதிக் கின்றேன்.

வெண்பா

பரமேட்டி! உன் பாதங்களைப் பணிந்தேன். பால் போன்ற வெண்ணீறு அணிந்து, மதுரையில் அமர்ந்தாய். கோபம் தணிந்து என்மேல் நெற்றிக் கண் பார்வையினால் உடம்பு முழுவதும் உண்டாகிய எரிச்சல் தீரப் பணித்தருள்வாய் வேதியனே! சந்தேகம் ஏதும் இன்றி அமர்ந்து அருள் செய்வாய் என்றபடி.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

13. பெருந்தேவபாணி

தேவபாணி என்பது இசைப் பாவகைகளில் ஒன்று. இது பெருந்தேவபாணி எனவும் சிறுதேவபாணி எனவும் இருவகைப்படும். நக்கீர தேவ நாயனாரால் பாடப் பெற்ற இப் பெருந்தேவபாணி 67 அடிகளால் நீண்ட பெருமையுடையதாய், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி அப் பெருமானுடைய திருவருள் திறத்தைப் பண் பொருந்தப் பரவிப் போற்றுவதாகலின் பெருந்தேவபாணி என்று பெயர் பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

489. சூல பாணியை கடர்தரு வடிவனை
நீல கண்டனை நெற்றியோர் கண்ணனை
பால்வெண் ணீற்றனை பரம யோகியை
காலனைக் காய்ந்த கறைமிடற் றண்ணலை
5 நூலணி மார்பனை நுண்ணிய கேள்வியை

கோல மேனியை கொக்கரைப் பாடலை
வேலுடைக் கையனை விண்தோய் முடியனை
ஞாலத் தீயினை நாதனைக் காய்ந்தனை
தேவ தேவனை திருமறு மார்பனை
10 கால மாகிய கடிகமழ் தாரனை

15 வேத கீதனை வெண்தலை ஏந்தியை
பாவ நாசனை பரமேச் சுவரனை
கீதம் பாடியை கிளர்பொறி அரவனை
போதணி கொன்றையெம் புண்ணிய ஒருவனை
ஆதி மூர்த்தியை அமரர்கள் தலைவனை

20 சாதி வானவர் தம்பெரு மான்தனை
வேத விச்சையை விடையுடை அண்ணலை
ஓத வண்ணனை உலகத்து) ஒருவனை
நாத னாகிய நன்னெறிப் பொருளினை
மாலை தானெரி மயானத்து) ஆடியை

25 வேலை நஞ்சினை மிகஅழு தாக்கியை
வேத வேள்வியை விண்ணவர் தலைவனை
ஆதி மூர்த்தியை அருந்தவ முதல்வனை
ஆயிர நூறுக்கு) அறிவரி யானை
பேயுருவு தந்த பிற்றையணி சடையனை

30 மாசறு சோதியை மலைமகள் கொழுநனை
கூரிய மழுவனை கொலற்கருங் காலனைச்
சீரிய அடியாற் செற்றருள் சிவனை
பூதிப் பையனை புண்ணிய மூர்த்தியை
பீடுடை யாற்றை பிராணி தலைவனை

35 நீடிய நிமலனை நிறைமறைப் பொருளினை
ஈசனை இறைவனை ஈறில் பெருமையை
நேசனை நினைப்பவர் நெஞ்சத்து) உள்ளனை
தாதணி மலரனை தருமனை பிரமனை
காதணி குழையனை களிற்றின் உரியனை

சூழ்சடைப் புனலனை சுந்தர விடங்களை
தார்மலர்க் கொன்றை தயங்கு மார்பனை

- வித்தக விதியனை
 தீதமர் செய்கைத் திரிபுரம் எரித்தனை
 40 பிரமன் பெருந்தலை நிறைவ தாகக்
- கருமன் செந்நீர் கபாலம் நிறைத்தனை
 நிறைத்த கபாலச் செந்நீர் நின்றும்
 உறைத்த உருவார் ஐயனைத் தோற்றினை
 தேவரும் அகரகும் திறம்படக் கடைந்த
 45 ஆர்வமுண் நஞ்சம் அமுத மாக்கினை

- ஈரமில் நெஞ்சத்து இராவணன் தன்னை
 வீரம் அழித்து விறல்வாள் கொடுத்தனை
 திக்கமர் தேவரும் திருந்தாச் செய்கைத்
 தக்கன் வேள்வியைத் தளரச் சாடினை
 50 வேதமும் நீயே வேள்வியும் நீயே

- நீதியும் நீயே நிமலன் நீயே
 புண்ணியம் நீயே புனிதன் நீயே
 பண்ணியன் நீயே பழம்பொருள் நீயே
 ஊழியும் நீயே உலகமும் நீயே
 55 வாழியும் நீயே வரதனும் நீயே

- தேவரும் நீயே தீர்த்தமும் நீயே
 மூவரும் நீயே முன்னெறி நீயே
 மால்வரை நீயே மறிகடல் நீயே
 இன்பமும் நீயே துன்பமும் நீயே
 60 தாயும் நீயே தந்தையும் நீயே

விண்முதற்பூதம் ஐந்தவை நீயே
 புத்தியும் நீயே முத்தியும் நீயே
 சொலற்கரும் தன்மைத் தொல்லோய் நீயே, அதனால்

65 கூடல் ஆலவாய்க் குழகன் ஆவ(து)
அறியா(து) அருந்தமிழ் பழித்தனன் அடியேன்

ஈண்டிய சிறப்பின் இணையடிக் கீழ்நின்று
வேண்டும் மதுவினி வேண்டுவன் விரைந்தே.

வெண்பா

490. விரைந்தேன்மற்று) எம்பெருமான் வேண்டியது
வேண்டா(து)
இகழ்ந்தேன் பிழைத்தேன் அடியேன் - விரைந்தென்மேல்
சீற்றத்தைத் தீர்த்தருளும் தேவாதி தேவனே
ஆற்றவும் செய்யும் அருள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெளிவுரை

அடிகள் (1-5) சூலமேந்திய கையை உடையவனாக இருக்கிறாய். ஒளி பொருந்திய வடிவம் உடையவனாக இருக்கிறாய். நீலகண்டத்தை உடையவனாக உள்ளாய். நெற்றியில் கண்ணை உடையை. பால் போன்ற திருநீற்றை உடையை. பரம யோகியாகவும் உள்ளாய். நீ காலனைக் கோபித்த நீலகண்டன். மார்பில் முப்புரி நூலை அணிந்துள்ளாய். நுண்ணிய கேள்வி ஞானம் உடையாய்.

அடிகள் (6-10) அழகிய திருமேனியை உடையாய். இசைக் கருவியோடு பாடும் வல்லமை உடையை. சூலத்தை ஏந்திய கையினை உடையாய். விண்ணில் தோய்கிற முடியை உடையவனாக இருக்கிறாய். அக்கினி தேவனைக் காய்ந்தனை. தேவர்களுக் கெல்லாம் தேவனாக உள்ளாய். திருமாலாகி

இருக்கிறாய். காலத்தையே மணம் பொருந்திய
மாலையாகக் கொண்டுள்ளாய்.

அடிகள் (11-15) வேத கீதனாக உள்ளாய். பிரமனது
மண்டை ஓட்டை ஏந்தியுள்ளாய். பாவங்களை நாசம்
செய்கின்றாய். பரமேஸ்வரனாக உள்ளாய். கீதம்
பாடுகிறாய். புள்ளிகளையுடைய பாம்பை உடையாய்.
கொன்றை அணியும் புண்ணியனாக உள்ளாய். ஆதி
மூர்த்தியாகவும் தேவர்கள் தலை வனாகவும்
இருக்கின்றாய்.

அடிகள் (16-20) பிரிவுகளை உடைய வானவர்
தலைவனாகவும் வேத விற்பன்னனாகவும் உள்ளாய்.
காளையை வாகனமாக உடையை. ஓத
வண்ணனாகவும் உலகத்து ஒருவனாகவும் உள்ளாய்.
நாதனாகவும் நன்னெறிப் பொருளாகவும்
இருக்கின்றாய். மாலையில் எரிகின்ற மயானத்தில் ஆடு
கின்றாய்.

அடிகள் (21-25) கடலில் இருந்து எழுந்த
நஞ்சினைச் சிறந்த அமுதமாகச் செய்தாய். வேத
வேள்வியாகவும் விண்ணவர் தலைவனாகவும்
உள்ளாய். ஆதிமூர்த்தியாகவும் அருந்தவ முதல்வ
னாகவும் இருக்கின்றாய். காரைக்கால் அம்மையாருக்கு
பேயுருவு தந்த பிறையணி சடையனாகவும் இருக்
கின்றாய்.

அடிகள் (26-30) குற்றமற்ற சோதி வடிவாக
உள்ளாய். பார்வதி தேவியின் கணவனாகவும், கூரிய
மழுவாளை உடையவனாகவும் கொல்வதற்கரிய
நமனையும் உன்னுடைய சிறப்பமைந்த அடியால்
அழித்து, பிறகு அருள் செய்த சிவனாகவும்

இருக்கின்றாய். திருநீற்றுப் பையை உடையாய். புண்ணிய மூர்த்தியாகவும் உள்ளாய். பெருமை பொருந்திய கங்கை ஆற்றை சடையில் அணிந்த வனாயும் இருக்கின்றாய்.

அடிகள் (31-35) பெரிய குற்றமற்றவனாய் விளங்குகிறாய். நிறைந்த வேதப் பொருளாகவும், ஈசனாகவும், இறைவனாகவும் முடிவில்லாத பெருமை உடைய வனாகவும் விளங்குகின்றாய். நேசனாகவும் நினைப்பவர் நெஞ்சத்தில் நிலைத்திருப்பவனாகவும் உள்ளனை. மகரந்தத்தோடு கூடிய மலரினை அணிபவனாகவும், தரும சொருபியாகவும், பிரமனாகவும், காதுகளில் குழையினை உடைய வனாகவும், யானைத் தோலைப் போர்த்தியவனாகவும் உள்ளனை.

அடிகள் (36-41) சடையில் கங்கையை உடையை. சுந்தரவிடங்கனாகவும் இருக்கின்றாய். கொன்றை மலர் மாலையை மார்பில் தரித்துள்ளாய். அறிவுள்ள விதியனாகவும், குற்றமற்ற செய்கையோடு திரிபுரங்களை எரித்தனை; பிரமனுடைய மண்டை ஓடு நிறைவதற்காகத் திருமாலின் குருதியை அந்தக் கபாலத்தில் நிறைத்தனை.

அடிகள் (42-45) கபாலம் நிறைந்த குருதி நின்ற பிறகும் உறைத்த உருவார் ஐயனைத் தோற்றுவித்தாய். தேவர்களும் அசுரர்களும் திறம்படக் கடைந்த ஆர்வத்தில் வெளியான விடத்தை அமுதமாகச் செய்தனை.

அடிகள் (46-55) நெஞ்சில் இரக்கமில்லாத இராவணனது வீரத்தை அழித்து, வெற்றி பொருந்திய வாளைக் கொடுத்தனை. திக்குகளில் அமர்ந்த

தேவர்களும், திருந்தாத செய்கையுடைய தக்கனும் செய்த வேள்வி தளர்ந்து ஒழியுமாறு அழித் தொழித்தாய். நீதியும் நீயே. நிமலனும் நீயே. புண்ணியனாகவும் புனிதனாகவும் உள்ளாய். பண்ணியல் நீயே; பழம் பொருள் நீயே; ஊழியாகவும் உலகமாகவும் உள்ளாய். வாழியும் நீயே; வரதனும் நீயே.

அடிகள் (56-60) தேவர்களாகவும் தீர்த்தமாகவும் உள்ளவன் நீயே. மூவரும் முன்னெறியும் நீயே. மால் வரையும் மறிகடலும் நீயே. இன்பமாகவும் துன்ப மாகவும் உள்ளவன் நீயே. தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருக்கின்றாய்.

அடிகள் (61-67) விண் முதலாகிய ஐந்து பூதங்களும் நீயே. புத்தியாகவும் முத்தியாகவும் உள்ளவன் நீயே. சொல்வதற்கு அரிய தன்மைகளையுடைய பழமையை உடையவன் நீயே. அதனால், மதுரையில் கோயில் கொண்டுள்ள குழகனே! ஆவது அறியாத அருந்தமிழைப் புகழ்ந்து போற்றவில்லை. அடியேன், பொருந்திய சிறப்போடு உன் இரண்டு அடிக்கீழ் நின்று வேண்டியவற்றை இனி விரைந்து வேண்டுவேன்.

வேண்பா

விரைந்தேன். பெருமான் வேண்டியதை, வேண்டாமல் இகழ்ந்து விட்டேன். அதாவது நீ நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டியபோது இகழ்ந்து தவறு செய்து விட்டேன். அப்படியே விரைந்து என்மேல் உள்ள கோபத்தைத் தீர்த்து அருள்வீராக. தேவாதி தேவனே! நீ செய்யும் அருள், சிற்றத்தைத் தீர்த்தருளுதலே என்க.

நக்கீரதேவ நாய்னார்

அருளிச் செய்த

14. கோபப் பிரசாதம்

அருட் கடலாகிய சிவபிரான், உயிர்த் தொகை களின்மாட்டுப் பேரருள் படைத்தவர். அருளே வடிவமாக அமைந்த அப்பெருமான் யாவர் மாட்டேனும் சினங் கொள்வாராயின், அச் சினமும் அம் மக்களின்பாற் கொண்ட பேரருள் திறத்தின் விளைவேயாகும். அச் சினம் அவ்வுயிரை ஒறுத்து நல்வழிக்கண் செலுத்துதல் பொருட்டு அமைந்த தாகலின் அதனையும் அருட்பேறு என்றே கூறுதல் வேண்டும். சிவபிரான் சிலரிடத்துச் சின அருள் கொண்டு செய்த திருவருள் திறத்தை விளக்குவது கோபப் பிரசாதம் என்னும் இத் திருப்பாட்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

491. தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே
வெண்திரைக் கருங்கடல் மேல்துயில் கொள்ளும்
அண்ட வாணனுக்கு ஆழியன்று அருளியும்
உலகம் மூன்றும் ஒருங்குடன் படைத்த
5 மலரோன் தன்னை வான்சிரம் அரிந்தும்

கான வேடுவன் கண்பரிந்து அப்ப
வான நாடு மற்றவற்கு அருளியும்
கடிபடு பூங்கணைக் காம னார்உடல்

10 பொடிபட விழித்தும் பூதலத்(து) இசைந்த
மானுட னாகிய சண்டியை

வானவன் ஆக்கியும்
மறிகடல் உலகின் மன்னுயிர் கவரும்
கூற்றுவன் தனக்கோர் கூற்றுவ னாகியும்
கடல்படு நஞ்சம் கண்டத்(து) அடக்கியும்
15 பருவரை சிலையாப் பாந்தள் நாணாத்

திரிபுரம் எரிய ஒருகணை துரந்தும்
கற்கொண்(டு) எறிந்த சாக்கியன் அன்பு
தற்கொண்(டு) இன்னருள் தான்மிக அளித்தும்
கூற்றெனத் தோன்றியுங் கோளரி போன்றும்
20 தோற்றிய வாரணத்(து) ஈருரி போர்த்தும்

நெற்றிக் கண்ணும் நீள்புயம் நான்கும்
நற்றா நந்தீச் சுவரர்க்(கு) அருளியும்
அறிவின் ஓரா அரக்க னார் உடல்
நெறநெற இறுதர ஒருவிரல் ஊன்றியும்
25 திருவுரு வத்தொடு செங்கண் ஏறும்

அரியன திண்திறள் அகரனுக்(கு) அருளியும்
பல்கதிர் உரவோன் பற்கெடப் பாய்ந்து
மல்குபிருங்(கு) இருடிக்கு மாவரம் ஈந்தும்
தக்கன் வேள்வி தகைகெடச் சிதைத்தும்
30 மிக்கவரம் நந்தி மாகாளர்க்(கு) அருளியும்

செந்தீக் கடவுள்தன் கரதலம் செற்றும்
பைந்தார் நெடும்படை பார்த்தற்(கு) அருளியும்
கதிர்மதி தனையோர் காற்பயன் கெடுத்தும்
நிதிபயில் குபேரற்கு நீள்நகர் ஈந்தும்
35 சலந்தரன் உடலந் தான்மிகத் தடிந்தும்

- மறையியில் மார்க்கண் டேயனுக்கு) அருளியும்
தாருகற் கொல்லமுன் காளியைப் படைத்தும்
சீர்மலி சிலந்திக்(கு) இன்னர(சு) அளித்தும்
கார்மலி உருவக் கருடனைக் காய்ந்தும்
40 ஆலின் கீழிருந்(கு) அறநெறி அருளியும்
- இன்னவை பிறவும் எங்கள் ஈசன்
கோபப் பிரசாதம் கூறுங் காலைக்
கடிமலர் இருந்தோன் கார்க்கடற் கிடந்தோன்
புடமுறு சோலைப் பொன்னகர் காப்போன்
45 உரைப்போர் ஆகிலும் ஒண்கடல் மாநீர்
- அங்கைக்கொண்டு இறைக்கும் ஆதர் போன்றுளர்
ஒடுங்காப் பெருமை உம்பர் கோனை
அடங்கா ஐம்புலத்(கு) அறிவில் சிந்தைக்
கிருமி நாவாற் கிளத்தும் பரமே, அதாஅன்று
50 ஒருவகைத் தேவரும் இருவகைத் திறமும்
- மூவகைக் குணமும் நால்வகை வேதமும்
ஐவகைப் பூதமும் அறுவகை இரதமும்
எழுவகை ஓசையும் எண்வகை ஞானமும்
ஒன்பதின் வகையாம் ஒண்மலர்ச் சிறப்பும்
55 பத்தின் வகையும் ஆகிய பரமனை
- இன்பனை நினைவோர்க்கு) என்னிடை அமுதினைச்
செம்பொனை மணியினைத் தேனினைப் பாலினைத்
தஞ்சமென்று) ஒழுகும் தன்னடி யார்தம்
நெஞ்சம் பிரியா நிமலனை நீடுயர்
60 செந்தழற் பவளச் சேணுறு வரையனை
- முக்கட் செல்வனை முதல்வனை மூர்த்தியைக்
கள்ளங் கைவிட்டு) உள்ளம(கு) உருகிக்

65 கலந்து கசிந்துதன் கழலிணை அவையே
நினைந்திட ஆங்கே தோன்றும் நிமலனைத்
தேவ தேவனைத் திகழ்சிவ லோகனைப்

70 பாவ நாசனைப் படரொளி உருவனை
வேயார் தோளி மெல்லியல் கூறனைத்
தாயாய் மன்னுயிர் தாங்கும் தந்தையைச்
சொல்லும் பொருளும் ஆகிய சோதியைக்
கல்லும் கடலும் ஆகிய கண்டனைத்

75 தோற்றம் நிலைஈ றாகிய தொன்மையை
நீற்றிடைத் திகழும் நித்தனை முத்தனை
வாக்கும் மனமும் இறந்த மறையனைப்
பூக்கமழ் சடையனைப் புண்ணிய நாதனை
இனைய தன்மையன் என்றறி அரியவன்

80 தனைமுன் விட்டுத் தாம்மற்று நினைப்போர்
மாமுயல் விட்டுக்
காக்கைப் பின்போம் கலவர் போலவும்
விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரும்
அளப்பரும் சிறப்பில் ஆதர் போலவும்

85 கச்சங் கொண்டு கடுந்தொழில் முடியாக்
கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென்றா) எண்ணிப்
பிச்சரைப் போலவோர்
ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று
வட்டனை பேசுவர் மானுடம் போன்று

பெட்டினை உரைப்போர் பேதையர் நிலத்துன்
தலைமீன் தலைஎண் பலமென் றால்அதனை
அறுத்து நிறுப்போர் ஒருத்தர் இன்மையின்

90 மந்திர ஆகுவர் மாநெறி கிடப்பவோர்
சித்திரம் பேசுவர் தேவ ராகில்

இன்னோர்க் காய்ந்தனர் இன்னோர்க்கு) அருளினர்
என்றறிய உலகின்

முன்னே உரைப்ப தில்லை ஆகிலும்
95 ஆடு போலக் கூடிநின்றது) அழைத்தும்
மாக்கள் போல வேட்கையீடு) உண்டும்

இப்படி ஞானம் அப்படி அமைத்தும்
இன்ன தன்மையன் என்றிரு நிலத்து
முன்னே அறியா மூர்க்க மாக்களை
இன்னேகொண்டு ஏகாக் கூற்றம்
100 தவறுபெரிது) உடைத்தே தவறுபெரிது) உடைத்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெளிவுரை

அடிகள் (1-5) தவறு பெரிதானது; தவறு பெரிதானது. வெள்ளிய திரையையுடைய கருங்கடல் மேல் துயில் கொள்ளும் திருமாலுக்கு சக்கராயுதத்தை அன்று அருள் செய்தும், மூன்று உலகங்களையும் ஒரே சமயத்தில் படைத்த பிரமனது தலையை அரிந்தும்,

அடிகள் (6-11) காட்டு வேடுவனாகிய கண்ணப்ப நாயனார் அன்பு கொண்டு கண்ணைப் பெயர்த்து அப்ப, அவருக்கு வான நாடு அருள் செய்தும், மணமுள்ள மலர் அம்புகளையுடைய மன்மதனது உடல் சாம்பலாகுமாறு நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தும் இவ்வுலகிற்கு ஏற்ற மனிதனாகிய சண்டிகேசுவரரைத் தேவன் ஆக்கியும்,

அடிகள் (12-16) கடலால் சூழப்பட்ட உலகின் மன்னுயிர்களைக் கவரும் கூற்றுவனாகியும், கடலில் தோன்றிய விடத்தைக் கழுத்தில் நிறுத்தியும், மேரு மலையை வில்லாகவும் ஆதிசேடனை நாணாகவும் கொண்டு திரிபுரம் எரிய ஒரு கணையைச் செலுத்தியும்,

அடிகள் (17-20) கற்கொண்டு எறிந்த சண்டேசுவர நாயனாரின் அன்பை ஏற்று, இன்னருள் செய்தும், எமனைப் போலவும் சிங்கம் போலவும் தோன்றிய யானையின் தோலை உரித்துப் போர்த்தியும்,

அடிகள் (21-24) நெற்றிக் கண்ணும், நீண்ட புயம் நான்கும் நந்தீஸ்வரர்க்கு அருளியும், அறிவில்லாத வனாகிய இராவணனது உடல் நெறுநெறுவென்று முறியக் கால் விரல் ஒன்றினால் ஊன்றியும்,

அடிகள் (25-30) திருவுருவத்தொடு செங்கண் ஏறும் அரியன திண்திறல் அசுரனுக்கு அருளியும், பல கதிர்களையுடைய சூரியனுடைய பல்லை உடைத்தும், பிருங்கி முனிவருக்குப் பெரிய வரத்தைக் கொடுத்தும், தட்சனது யாகத்தை அழித்தும், மிக்க வரத்தை நந்திக்கும், மாகாளர்க்கும் அருளியும்,

அடிகள் (31-35) அக்கினி தேவனது கைகளைச் சிதைத்தும் பார்த்தனுக்குத் தார் அணிந்த பாசபதக் கணையைக் கொடுத்தும், சந்திரனது உருவில் காற்பங்கு குறைத்தும், குபேர்னுக்கு வடதிசையிலுள்ள அளகாபுரி என்னும் பட்டணத்தை ஈந்தும், சலந்திரனது தோள்களை வெட்டியும்,

அடிகள் (36-40) வேதம் பயில் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தும், தாரகனைக் கொல்ல முன்

காளியைப் படைத்தும், சீர்மலி சிலந்திக்கு இன்னரசு அளித்தும், கார்மலி உருவக் கருடனைக் காய்ந்தும், கல்லால நிழலில் இருந்து நால்வருக்கு உபதேசம் செய்தும்,

அடிகள் (41-46) இது போன்ற பிறவும் எங்கள் ஈசன் கோபப் பிரசாதங்களாகும். இன்னும் இதுபற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால் நான்முகனும் திருமாலும் இந்திரனும் பற்றி உரைக்க கடல் நீரை உள்ளங்கையினால் இறைக்கும் அறிவில்லாதவர் இருக்கின்றனர்.

அடிகள் (47-50) குறையாத பெருமையினையுடைய தேவர்கள் தலைவனை அடங்காத ஐம்புலத்தறிவில் சிந்தை கிருமி நாவாற் பேசும் பரமேயாகும். அதுவும் அல்லாமல் ஒருவகைத் தேவரும், இருவகைத் திறமும் கொண்ட

அடிகள் (51-55) மூவகைக் குணமும், நான்கு வகையான வேதங்களும், ஐம்பெரும் பூதங்களும், அறுவகையான சுவைகளும், எழுவகையான ஓசைகளும், எட்டு வகையான ஞானமும், ஒன்பது வகையாக உள்ள ஒளியுள்ள மலர்களின் சிறப்பும், பத்து வகையாக உள்ள பரமனை,

அடிகள் (56-60) இன்ப வடிவாக உள்ளவனை, நினைவோர்க்கு என்னிடை அமுதம் போன்றவனை, செம்பொன், மணி, தேன், பால் ஆகியவற்றைத் தஞ்சம் என்று ஒழுகும் சிவனடியார்களுடைய நெஞ்சத்தினின்றும் பிரியாது இருக்கின்ற நிமலனை, நீடுயர் செந்தழற் பவளச் சேணுறு வரையனை, (கயிலை வாசனை)

அடிகள் (61-65) மூன்று கண்களையுடைய செல்வனை, முதல்வனை, மூர்த்தியை, கள்ளம் கைவிட்டு, உள்ளமது உருகி, கல்ந்து, கசிந்து தன் கழல் இணைகளை நினைந்திட, அங்கு தோன்றும் குற்றமற்ற வனை, தேவதேவனை, திகழ் சிவலோகனை,

அடிகள் (66-70) பாவங்களை நாசம் செய்பவனை, பிரகாசமான உருவம் உடையவனை, மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் வைத்துள்ளவனை, தாய் போல் இருந்து நிலை பெற்ற உயிர்களைத் தாங்கும் தந்தையை, சொல்லும் பொருளும் ஆகிய ஒளி வடிவினனை, மலையும் கடலும் ஆகிய நீலகண்டனை,

அடிகள் (71-75) தோன்றுதல், நின்றல், அழிதல் ஆகிய பழைமையை, திருநீறு திகழும் நித்தனை, முத்தனை, வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாமல் மறைந்து நிற்கும் மெய்ப் பொருளை, பூக்கமழ்கின்ற சடையனை, புண்ணிய நாதனை, எத் தன்மையுடையவன் என்று அறிய முடியாது.

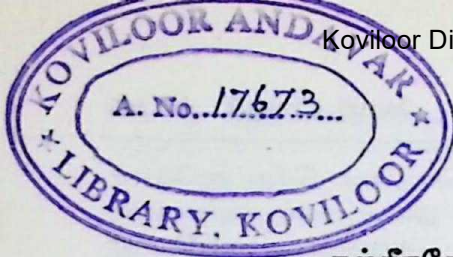
அடிகள் (76-80) தனை முன் விட்டு, வேறு கடவுளர்களை நினைப்போர் மாமுயல் விட்டு, காக்கைப் பின் போகின்ற கீழ்மக்கள் போலவும், விளக்கு கையில் இருக்க, மின்மினி கவரும் அளப்பரும் சிறப்பில் அறிவில்லாதவர் போலவும்,

அடிகள் (81-85) ஆடையைக் கச்சமாகக் கட்டிக் கொண்டு, கடுந்தொழில் முடியா கீழான தேவரைத் தேவரென்று எண்ணி, பித்தரைப் போல ஓர் ஆரியப் புத்தகப் பேய் கொண்டு புலம்பி பெருமை பேசுவர். மானுடம் போன்று,

அடிகள் (86-90) வீண் பெருமை சொல்லுவோர் பேதையராவர். பூமியில் உன் தலை மீன், தலை என், பலம் என்றால் அதனை அறுத்து நிறுப்போர் ஒருத்தரும் இல்லாமையின் கோபம் உடையவர் ஆவர். மாநெறி கிடப்ப ஒரு பொய் பேசுவர். தேவர்களானால்,

அடிகள் (91-95) இன்னோரை வருத்தினர், இன்னோர்க்கு அருளினர் என்று அறிய உலகின் முன்னே உரைப்பதில்லை. என்றாலும், ஆடு போலக் கூடி நின்று அழைத்தும் மாக்கள் போல அதாவது விலங்குகளைப் போல விருப்பம் ஏற்படும்போது உண்டும்,

அடிகள் (96-100) இப்படியுள்ள ஞானத்தை அப்படி அமைத்தும் இன்ன தன்மையன் என்று இந்தப் பெரிய உலகில் முன்னே அறியாத மூர்க்கரை, அதாவது ஆற்றிவு பெறாத மக்கள் உருவாய்க் காணப் படுவோரை, இப்போதே கொண்டு செல்லாத கூற்றம் பெரிய தவறு செய்கிறது என்க. இது பெருந்தவறாகும்.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

15. கார் எட்டு

இந் நூல் கார் கால வரவினைக் கூறும் எட்டுப் பாடல்களால் அமைந்தபடியால் கார் எட்டு என்னும் பெயருடையதாயிற்று. உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருளின்பங்களும் நடத்தற்குக் காரணமாகிய மழையினது வரவினை எடுத்துக் கூறுமுகத்தான், அம் மழைக்கும் காரணமாகிய இறைவனுடைய திருவருள் வண்ணத்தை எண்ணச் செய்வது இந் நூலாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

492. அரவம் அரைக்கசைத்த அண்ணல் சடைபோல்
விரவி எழுந்தெங்கும் மின்னி - அரவினங்கள்
அச்சங்கொண் டோடி அணைய அடைவுற்றே
கைச்சங்கம் போல்முழங்கும் கார்.

1

பாம்பை அரையில் கட்டிய சிவபெருமானது
சடையைப் போல் பரவி, எழுந்து எங்கும் மின்னி,
பாம்புக் கூட்டங்கள் அச்சங் கொண்டு ஓடி அணைய
அடைவுற்று கையில் வைத்து ஊதப்படும் சங்குப்
போல கார் பருவத்து மேகம் முழங்கும் என்க.

493. மையார் மணிமிடறு போற்கருகி மற்றவன்தன்
கையார் சிலை விலகிக் காட்டிற்றே - ஐவாய்

அழலரவம் பூண்டான் அவிர்ச்சடைபோல் மின்னிக்
கழலரவம் காண்புற்ற கார். 2

சுருமை நிறம் பொருந்திய அழகிய கழுத்தைப்
போலக் கருகி, பிறகு அவனுடைய கையிலுள்ள
வில்லைப் போல விலகிக் காட்டிற்று. ஐந்து வாயினை
உடைய தீயைப் போலும் நஞ்சுள்ள பாம்பை
அணிந்தவனது ஒளிவிடும் சடையைப் போல் மின்னி
கழலின் ஒலி போல மேகம் இடித்தது.

494. ஆலமர் கண்டத்(து) அரன்தன் மணிமிடறும்
கோலக் குழற்சடையும் கொல்லேறும் - போல
இருண்டொன்று மின்தோன்றி அம்பொனவ் வானம்
கருண்டொன்று கூடுதலிற் கார். 3

நீலகண்டத்து அரனுடைய அழகுள்ள கழுத்தும்
அழகு பொருந்திய குழலாகிய சடையும் கொல்லும்
தன்மையுள்ள காளையும் போல முறையே இருண்டு,
மின்னி, தோன்றி அழகிய அந்த செவ்வானத்தில்
மேகம் கருநிறமுற்றது. கழுத்துப் போல் இருண்டு, சடை
போல் மின்னி, ஏறு போல் தோன்றி என நிரல்
நிறையாகப் பொருள் கொள்க.

495. இருள்கொண்ட கண்டத்(து) இறைவன்தன் சென்னிக்
குருள்கொண்ட செஞ்சடைபோல் மின்னிச்-

சுருள்கொண்டு
பாம்பினங்கள் அஞ்சிப் படம்ஒடுங்க ஆர்த்ததே
காம்பினங்கள் தோளியக் கார். 4

இருளின் நிறத்தைக் கொண்ட கழுத்தையுடைய
இறைவனது தலையில் சுருள் கொண்ட செஞ்சடை
போல் மின்னி, சுருளுதலைக் கொண்டு பாம்பினங்கள்

அஞ்சிப் படம் ஒடுங்க, மூங்கில் தொகுதிகள் தோள்
கொடுக்க மேகம் ஆரவாரம் செய்தது.

496. கோடரவங் கோடல் அரும்பக் குருமணிகான்(று)
ஆடரவம் எல்லாம் அளையடைய - நீடரவப்
பொற்பகலம் பூண்டான் புரிசடைபோல் மின்னிற்றே
கற்பகலம் காண்புற்ற கார்.

5

காந்தள், வளைந்த பாம்பைப் போல அரும்ப,
நிறம் பொருந்திய மணியைக் கக்கி, ஆடுகின்ற
பாம்புகள் எல்லாம் வளையை அடைய பொன்
போன்ற மார்பை உடையவனது சடை போல்,
தலைவர் வருமளவும் ஆற்றியிருந்து அறஞ் செய்யும்
தலைவியரது கற்பின் விரிவைக் கண்ட கார் மின்னிற்று.

497. பாடும் பணிவிகம்பும் பாகபதன் பல்சடையும்
ஆரும் இருள்கீண்டு மின்விலகி - ஊரும்
அரவம் செலவஞ்சும் அஞ்சொலார் காண்பார்
கரவிந்தம் என்பார்அக் கார்.

6

புவியும் குளிர்ச்சி பொருந்திய விண்ணும்
சிவபெருமானது பல சடையும் நிறைந்துள்ள இருளைக்
கிழித்து மின் விலகி, ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பும் செல்ல
அஞ்சும் மேகத்தை அஞ்சொல்லை உடைய மகளிர்,
கையாகிய தாமரை என்பர்.

498. செழுந்தழல் வண்ணன் செழுஞ்சடைபோல் மின்னி
அழுந்தி அலர்போல் உயர் - எழுந்தெங்கும்
ஆவிசோர் நெஞ்சினரை அன்பளக்க உற்றதே
காவிசேர் கண்ணாயக் கார்.

7

செழுமை தங்கிய தீ நிறக் கடவுளின் செழுஞ்
சடை போல் மின்னி, அழுந்தி, பழிச் சொல் போல்

உயர, எழுந்து எங்கும் ஆவிசோர் நெஞ்சினரை
அன்பளிக்க, கருங்குவளை மலரைப் போன்ற
கண்களை நிகர்த்த மேகம் நேரிட்டது.

மேகத்தைக் கண்டு மகளிர் ஆறுதல் பெற்றனர்
என்க.

499. காந்தள் மலரக் கமழ்கொன்றை பொன்சொரியப்
பூந்தளவம் ஆரப் புகுந்தின்றே - ஏந்தொளிசேர்
அண்டம்போல் மீதிருண்ட ஆதியான் ஆய்மணிசேர்
கண்டம்போல் மீதிருண்ட கார்.

8

திருச்சிற்றம்பலம்

காந்தள் மலர, மணமுள்ள கொன்றை மலர்ந்
திருக்கும் காட்சி பொன் சொரிவதைப் போன்று
இருக்கும் என்க. பூக்களையுடைய முல்லை பொருந்தப்
புகுந்தது. மேகம் ஏந்தொளி சேர் அண்டம் போலவும்
ஆதியான் ஆய்மணிசேர் கண்டம் போலவும்
இருண்டது என்க.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

16. போற்றித் திருக்கலிவெண்பா

சிவபெருமான் உலகத்தில் உள்ள உயிர்த்தொகைகளுக்கு அருள் புரியும் பொருட்டு அவ்வக் காலங்களில் செய்தருளிய அருட் செயல்களை எடுத்துரைத்துப் பாராட்டுங் கருத்துடன், நக்கீரதேவ நாயனாரால் பாடப் பெற்ற இப்போற்றித் திருக்கலிவெண்பாவின்கண் சிவபெருமான் இயற்றி யருளிய அருட் செயல்கள் விரித்துரைத்துப் போற்றப் பெற்றுள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

500.

1. திருத்தங்கு மார்பில் திருமால் வரைபோல்
எருத்தத்(து) இலங்கியவெண் கோட்டுப்-பருத்த
2. குறுத்தாள் நெடுமூக்கில் குன்றிக்கண் நீல
நிறத்தாற் பொலிந்து நிலமேழ் - உறத்தாழ்ந்து
3. பன்றித் திருவுருவாய்க் காணாத பாதங்கள்
நின்றவா நின்ற நிலைபோற்றி - அன்றியும்

4. புண்டரிகத் துள்ளிருந்த புத்தேள் கழுகுருவாய்
அண்டரண்டம் ஊடுருவ ஆங்கோடிப் - பண்டொருநாள்
5. காணான் இழியக் கனக முடிகவித்துக்
கோணாது நின்ற குறிபோற்றி - நாணாளும்
6. பேணிக்கா லங்கள் பிரியாமை பூசித்த
மாணிக்கா அன்று மதிற்கடவூர்க் - காண
7. வரத்திற் பெரிய வலிதொலைத்த காலன்
உரத்தில் உதைத்தஉதை போற்றி - கரத்தாமே
8. வெற்பன் மடப்பாவை கொங்கைமேல் குங்குமத்தின்
கற்பழியும் வண்ணங் கசிவிப்பான் - பொற்புடைய
9. வாமன் மகனாய் மலர்க்கணையொன்று ஓட்டியஅக்
காமன் அழகழித்த கண்போற்றி - தூமப்
10. படமெடுத்த வாளரவம் பார்த்தடரப் பற்றி
விடமெடுத்த வேகத்தால் மிக்குச் - சடலம்
11. முடங்க வலிக்கும் முயலகன்தன் மொய்ம்பை
அடங்க மிதித்த அடி போற்றி - நடுங்கத்
12. திருமால் முதலாய தேவா சுரர்கள்
கருமால் கடல்நாகம் பற்றிக் - குருமாற
13. நீலமுண்ட நீள்முகில்போல் நெஞ்சமூல வந்தெழுந்த
ஆலமுண்ட கண்டம் அதுபோற்றி - சாலமண்டிப்
14. போருகந்த வானவர்கள் புக்கொடுங்க மிக்கடர்க்கும்
தாருகன்தன் மார்பில் தனிச்சூலம் - வீரம்

15. கொடுத்தெறியும் மாகாளி கோபந் தவிர
எடுத்த நடத்தியல்பு போற்றி - தடுத்து
16. வரையெடுத்த வாளர்க்கன் வாயாறு) உதிரம்
நிரையெடுத்து நெக்குடலம் இற்றுப் - புரையெடுத்த
17. பத்தனைய பொன்முடியும் தோள்இருப தும்நெரிய
மெத்தெனவே வைத்த விரல்போற்றி - அத்தகைத்த
18. வானவர்கள் தாங்கூடி மந்திரித்த மந்திரத்தை
மேனவில ஓடி விதிர்விதிர்த்துத் - தானவருக்கு
19. ஒட்டிக் குறளை உரைத்த அயன்சிரத்தை
வெட்டிச் சிரித்த விறல்போற்றி - மட்டித்து
20. வாலுகத்தால் நல்லிலிங்க மாவகுத்து மற்றதன்மேல்
பாலுகுப்பக் கண்டு பதைத்தோடி - மேலுதைத்தங்(கு)
21. ஒட்டியவன் தாதை இருதாள் எறிந்துயிரை
வீட்டிய சண்டிக்கு வேறாக - நாட்டின்கண்
22. பொற்கோமில் உள்ளிருத்திப் பூமாலை போனகமும்
நற்கோலம் ஈந்த நலம்போற்றி - நிற்க
23. வலந்தருமால் நான்முகனும் வானவரும் கூடி
அலந்தருமால் கொள்ள அடர்க்கும் - சலந்திரனைச்
24. சக்கரத்தால் ஈர்ந்தரிதன் தாமரைக்கண் சாத்துதலும்
மிக்கஅஃ(கு) ஈந்த விறல்போற்றி - அக்கணமே
25. நக்கிருந்த நாமகளை மூக்கரிந்து நால்வேதம்
தொக்கிருந்த வண்ணம் துதிசெய்ய - மிக்கிருந்த

26. அங்கைத் தலத்தே அணிமாணை ஆங்கணிந்த
செங்கைத் திறத்த திறல்போற்றி - திங்களைத்
27. தேய்த்ததுவே செம்பொற் செழுஞ்சடைமேல் சேர்வித்து
வாய்த்திமையோர் தம்மைஎல்லாம் வான்சிறையில்-
பாய்த்திப்
28. பிரமன் குறையிரப்பப் பின்னும் அவர்க்கு
வரம்அன்று) அளித்தவலி போற்றி - புரமெரித்த
29. அன்றுய்ந்த மூவர்க்கு) அமர்ந்து வரமளித்து
நின்றுய்ந்த வண்ணம் நிகழ்வித்து - நன்று
30. நடைகாவல் மிக்க அருள்கொடுத்துக் கோயில்
கடைகாவல் கொண்டவா போற்றி - விடைகாவல்
31. தானவர்கட்(கு) ஆற்றாது தன்னடைந்த நன்மைவிறல்
வானவர்கள் வேண்ட மயிலூரும் - கோனவனைக்
32. சேனா பதியாகச் செம்பொன் முடிகனித்து
வானாள வைத்த வரம் போற்றி - மேனாள்
33. அதிர்த்தெழுந்த அந்தகனை அண்டரண்டம் உய்யக்
கொதித்தெழுந்த குலத்தால் கோத்துத் - துதித்தங்(கு)
34. அவனிருக்கும் வண்ணம் அருள்கொடுத்(து)அங்(கு)
ஏழேழ்
பவமறுத்த பாவனைகள் போற்றி - கவைமுகத்த
35. பொற்பா கரைப்பிளந்து கூறிரண்டாப் போகட்டும்
எற்பா சறைப்போக மேல்விலகி - நிற்பால

354 ♦ பதினோராம் திருமுறை

36. மும்மதத்து வெண்கோட்டுக் கார்நிறத்துப் பைந்துகண்
வெம்மதத்த வேகத்தால் மிக்கோடி - விம்மி
37. அடர்த்திரைத்துப் பாயும் அடுகளிற்றைப் போக
எடுத்துரித்துப் போர்த்த இறை போற்றி -
தொடுத்தமைத்த
38. நாண்மாலை கொண்டணிந்த நால்வர்க்கு(கு)அன்று(று).
ஆல்நிழற்கீழ்
வாண்மாலை ஆகும் வகையருளித் - தோள்மாலை
39. விட்டிலங்கத் தக்கிணமே நோக்கி வியந்தகுணம்
எட்டிலங்க வைத்த இறைபோற்றி - ஒட்டி
40. விசையன் விசையளப்பான் வேடுருவம் ஆகி
அசைய உடல்திரியா நின்று - வசையினால்
41. பேசு பதப்பாற் பிழைபொறுத்து மற்றவற்குப்
பாகபதம் ஈந்த பதம்போற்றி - நேசத்தால்
42. வாயில்நீர் கொண்டு மகுடத் துமிழ்ந்திறைஞ்சி
ஆயசீர் போனகமா அங்கமைத்து - தூயசீர்க்
43. கண்ணிடந்த கண்ணப்பர் தம்மைமிகக் காதலித்து
விண்ணுலகம் ஈந்த விறல்போற்றி - மண்ணின்மேல்
44. காளத்தி போற்றி கயிலைமலை போற்றியென
நீளத்தி னால்நினைந்து நிற்பார்கள் - தாளத்தோடு
45. எத்திசையும் பன்முரசும் ஆர்த்திமையோர் போற்றிசைப்ப
அத்தனடி சேர்வார்கள் ஆங்கு.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெளிவுரை

கண்ணிகள் (1-5)

குறிப்பு: இரண்டு அடிகளைக் கொண்டது ஒரு கண்ணி.

திருமகள் வாசம் செய்கின்ற மார்பினையுடைய திருமால், மலை போல் பெரிய பிடரியையும் இரண்டு வெண்மையான கொம்புகளையும் பருத்த குறுகிய கால்களையும் கொண்டு நீண்ட மூக்கில் குறுகி, கண் நீல நிலத்திற் பொலிந்து நிலத்தைத் தோண்டி பன்றி உருவாகித் தேடியும் காணாத உன் பாதங்கள் இருந்த நிலைக்கு வணக்கம். அதன்றியும் தாமரை மலரில் இருந்த பிரமன் கழுகு உருவமாகி எல்லா அண்டங்களும் ஊடுருவப் பறந்து சென்று முன்பொரு நாள் தேடியும் காணாமல் இறங்கி வந்து அவருக்குப் பொன் முடி சூட்டி, கோணாது நின்ற இறைவா, உனக்கு வணக்கம்.

பிரமன் எடுத்தது அன்ன உருவம் என்றும் கூறுவர்.

கண்ணிகள் (6-9) உன்னையே பல காலம் பிரியாமல் வழிபட்டு வந்த மார்க்கண்டேயனுக்காக, அன்று மதில்களையுடைய திருக்கடலூர்க் காண, வரத்திற் பெரிய வலி தொலைத்த எமதர்ம ராஜனை மார்பில் உதைத்த உதையை நினைத்து உன்னை வணங்குகிறேன். பர்வத ராஜனது மகளாகிய பார்வதி தேவியின் கொங்கைமேல் குங்குமத்தால் உனக்கு விருப்பம் உண்டாக்குவதற்காக, பொற்புடைய வாமனாவதாரம் எடுத்த திருமாலின் மகளாகிய மன்மதன் மலர்க்கணை ஒன்றை உன்மேல்

செலுத்தியதால், அவனை எரித்தழித்த நெற்றிக் கண்ணிற்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (10-13) தீய படத்தை எடுத்த வாள் போன்ற பாம்பு பார்த்து அடரப் பற்றி விடமெடுத்த வேகத்தால் மிகுந்த சடலம் முடங்க வலிக்கும் முயலகனுடைய வலிமை அடங்க, அவனைக் காலடியில் போட்டு மிதித்த உன் பாதங்களுக்கு வணக்கம். திருமால் முதலாகிய தேவர்களும் அசுரர்களும் நடுங்க, எழுந்த கரிய பெரிய கடல் நாகத்தைப் பற்றி, செந்நிறமான நீலமுண்ட நீண்ட மேகத்தைப் போல மனம் கொதிக்க வந்தெழுந்த விஷத்தை உண்ட கண்டத்துக்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (14-17) மிகுதியாக நெருங்கி, போரை விரும்பிய வானவர்கள் ஓடி ஒளிக்க நெருக்கி வருத்தும் தாருகாசுரனது மார்பில் ஒப்பற்ற சூலத்தை வீரமுடன் எறிய, மாகாளியினது கோபம் தணியுமாறு எடுத்த நடனத்தினது இயல்பிற்கு வணக்கம். தடுத்து இமய மலையை எடுக்க முயன்ற இராவணனது வாயில் ஆறாக இரத்தம் பெருகி, உடலும் நொறுங்கி, பத்து தலைகளின்மேல் இருந்த பொன் முடிகளும், தோள் இருபதும் நெரிய மெத்தெனவே வைத்த உன் கால் விரலுக்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (18-22) அத்தகைய வானவர்கள் ஒன்று கூடி மந்திரித்த மந்திரத்தை மேல் நவில ஓடி நடுநடுங்கி, அரக்கர்களுக்குச் சாதகமாகப் புறங்கூறிய பிரமனது தலைவிய வெட்டிச் சிரித்த உன் வல்லமைக்கு வணக்கம். வெண்மணலால் பூசி நன்றாக இலிங்கமாகச் செய்து மற்றதன்மேல் பால் அபிஷேகம் செய்வதைக் கண்டு பதைத்தோடி இலிங்கத்தைக்

காலால் உதைத்த தனது தந்தையினது இரண்டு கால் களையும் வெட்டி, அவரது உயிரைப் போக்கிய சண்டி கேசுவரருக்குத் தனியாக நாட்டின்கண் பொற்கோயிலை நிறுவிப் பூமாலை, பிரசாதம் தந்து நற்கோலம் தந்த உன் நலத்திற்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (23-26) வெற்றியைத் தரும் திருமாலும், பிரமனும் தேவர்களும் ஒன்று கூடித் துன்பத்தை அடைய மயக்கத்தைத் தந்து தாக்கிய சலந்தரனைச் சக்கரத்தால் அழித்த திருமால் தனது தாமரை மலர் போன்ற கண்ணை இடந்து அருச்சித்த அந்த வெற்றிக்கு வணக்கம். அப்போதே நகைத்திருந்த சரஸ்வதியை மூக்கு அரிந்து, நான்கு வேதங்களும் விரும்பி துதி செய்ய, மிக்கிருந்த அழகிய மாணைக்கையில் ஏந்திய உன் வெற்றிக்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (27-30) காலால் தேய்த்த சந்திரனைச் செம்பொற் செழுஞ்சடைமேல் சேர்வித்து, தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்து, பிரமன் வேண்டிக் கொள்ள, பிறகு அவர்களுக்கு வரமளித்து அருளிய உன் வலிமைக்கு வணக்கம். திரிபுரங்களை எரித்த போது, தப்பிய அசுரர்கள் மூவர்க்கும் அருள் கூர்ந்து வரமளித்து அவர்களைக் கோயில்களில் காவல் தெய்வமாக்கிய உன் அருள் தன்மைக்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (31-34) அசுரர்கள் சிறையிலிருந்த தேவர்கள் துன்ப மிகுதியால் உன்னிடம் முறையிட, மயில்வாகனனாகிய முருகப் பெருமானைச் சேனாபதியாகச் செம்பொன் முடி கவித்து வானாள வைத்த உன் வரத்திற்கு வணக்கம். முற்காலத்தில் ஆரவாரம்

செய்தெழுந்த எமதர்மராஜனை உலகமெல்லாம் கடைத்தேற கொதித்தெழுந்த சூலத்தால் கோத்து, பிறகு அவன் வேண்டிக் கொண்டபடி அருள் செய்து நாற்பத்தொன்பது பவத்தை அறுத்த உன் பாவனை களுக்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (35-37) பிளவுபட்ட முகத்தையுடைய பொற்பாகரைப் பிளந்து இரண்டு கூறாக எடுத்து வீசியும் பாசறையை விட்டு வெளியே வந்து நின்ற மூன்று மதத்தையும் வெண் கோட்டையும் கார் நிறத்தையும் அஞ்சாமையோடு மதங் கொண்டு வேகமாக ஓடி விம்மிப் பேரொலி செய்து பாய வந்த அடுகளிற்றைக் கொன்று அதன் தோலைப் போர்த்திக் கொண்ட உன் வீரத்திற்கு வணக்கம்.

கண்ணிகள் (38-41) அன்றலர்ந்த மலர்மாலை அணிந்த சனகாதி முனிவர்கள் நால்வர்க்கு, கல்லால நிழலின்கீழ் நல்லுபதேசம் செய்து, தோள் மீதிருந்த மாலை பிரகாசிக்க, அப்போதே பார்த்து, வியந்த குணம் எட்டிலங்க வைத்த இறையே வணக்கம். அதை அடுத்து, அருச்சுனனது ஆற்றலின் அளவை அறிய வேண்டி, வேடுருவம் தாங்கி அசைய, உடல் திரியா நின்ற வசையினால் பேசிய சொற் குற்றம் பொறுத்து, அவனுக்குப் பாகபதக் கணை தந்த உன் பாதங்களுக்கு வணக்கம்.

வசை பேசுவது - மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுவது.

கண்ணிகள் (42-45) அன்பினால் வாயில் நீர் முகந்து வந்து, உன் முடிமீது அதை உமிழ்ந்து, இறைச்சி

யினாலாகிய உணவை அங்கு வைத்து, தூய்மையான சிறப்புடைய கண்ணைத் தோண்டிய கண்ணப்பரது கையை மிக விரும்பி விண்ணுலகம் அளித்த உன் வெற்றிக்கு வணக்கம். பூமியில் காளத்திபதிக்கு வணக்கம், கயிலை மலைக்கு வணக்கம் என்று நெடுங் காலமாக எண்ணி நிற்பவர்கள் தாளத்தோடு எல்லாப் பக்கங்களிலும் பல பேரிகைகளும் ஒலி செய்ய இமையோர் வணங்க, அத்தனாகிய உனது அடியை அப்போதே சேர்வார்கள் என்பதாம்.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

17. திருமுருகாற்றுப்படை

ஆற்றுப் படை என்பதன் பொருள், வழிப் படுத்துதல் என்பதாகும். திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் இந் நூல் திருமுருகனுடைய திருவருளைப் பெற்றான், ஒருவன் பெறாதானாகிய ஒருவனை அக் கடவுளிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவதாகப் பாடப் பட்டதாகும். இதன்கண் முதலில் முருகப் பெருமானுடைய தலைமைத் தன்மையின் சிறப்பினைக் கூறிப் பிறகு அப் பெருமானுடைய திருவுருவச் சிறப்பும் அப் பெருமானை வழிபட்டுத் தேவ மகளிர் ஆடும் சிறப்பினையும், திருப்பரங்குன்றத்துப் பெருமையும் பிறகு திருச்சீர் அலைவாயின்கண் வீற்றிருக்கும் அம்முருகப் பெருமானுடைய ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டு கைகளும் அமைந்திருப்பதை விரிக்கும் வகையால், அவர் இயற்றும் ஐந்தொழிற் சிறப்பும் திருவாவின்குடியின்கண் அப்பெருமானைக் கண்டு வழிபடற்கு முனிவர் தேவர் முதலியோர் வந்து சேரும் காட்சியும், திருவேரகத்தின்கண் இரு பிறப்பாளர் முருகப் பெருமானைப் போற்றும் சிறப்பும், குன்றுகள் தோறும் முருகப் பெருமானுக்கு வேல் முருகன் ஆடும் வெறியாட்டும் பிற செய்திகளும் அழகுற விரித்தோதப் பெற்றுள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

1. திருப்பரங்குன்றம்

501. உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங்(கு) அவிர்ொளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்தாள்
5 செறுநர்த் தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை
- மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்
கார்கோள் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை
வாள்போழ் விகம்பின் வள்உறை சிதறித்
தலைப்பெயல் தலைஇய தண்ணறுங் கானத்து)
10 இருள்படப் பொதுளிய பராஅரை மராஅத்து)
- உருள்பூந் தண்டார் புரளும் மார்பினன்
மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பிற்
கிண்கிணி கவைஇய ஒன்செஞ் சிற்பிக்
கணைக்கால் வாங்கிய நுகப்பிற் பணைத்தோள்
15 கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில்
- பல்காசு நிரைத்த சில்காழ் அல்குல்
கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்
நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை அவிரிழைச்
சேணிகந்து விளங்கும் செயிர்தீர் மேனித்
20 துணையோர் ஆய்ந்த இணையீர் ஒதிச்
- செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடையிடுபு
பைந்தாட் குவளைத் தூர்விதழ் கிள்ளித்
தெய்வ உத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதல்
25 மகரப் பகுவாய் தாழமண் ணுறுத்துத்

துவர முடித்த துகளறு முச்சிப்
பெருந்தண் சண்பகம் சொஇக் கருந்தகட்(டு)
உளைப்பு மருதின் ஒள்ளிணர் அட்டிக்
கிளைக்கவின் நெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்
30 பிணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக

வண்காது நிறைந்த பிண்டி ஒண்தளிர்
நுண்புண் ஆகந் திளைப்பத் திண்காழ்
நறுங்குற(டு) உருஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேங்கமழ் மருதிணர் கடுப்பக் கோங்கின்
35 குவிமுகிழ் இளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்

வேங்கை நுண்தா(து) அப்பிக் காண்வர
வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக்
கோழி ஓங்கிய வென்றடு விறற்கொடி
வாழிய பெரிதென்ற(று) ஏத்திப் பலருடன்
40 சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்பப் பாடிச்

குரர மகளிர் ஆடும் சோலை
மந்தியும் அறியா மரன்பயில் அடுக்கத்துச்
சுரும்பு மூசாச் கடர்ப்பூங் காந்தள்
பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்
45 பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கஉள் புக்குச்

ஞர்முதல் தடிந்த கடரிலை நெடுவேல்
உலறிய கதுப்பிற் பிறழ்பல் பேழ்வாய்ச்
கழல்விழிப் பகங்கண் ஞர்த்த நோக்கிற்
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
50 பெருமுலை அலைக்கும் காதில் பிணர்மோட்(டு)

உருகெழு செலவின் அஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி ஆடிய கூருகிர்க் கொடுவிரல்

55 கண்தொட்டு) உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்டொடித் தடக்கையின் ஏந்தி வெருவர
வென்றடு விறற்களம் பாடித்தோள் பெயரா

60 நிணந்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க
இருபே ருருவின் ஒருபே ரியாக்கை
அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி
அவுணர் நல்வலம் அடங்கக் கவிழிணர்
மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்

65 தெய்யா நல்லிசைச் செவ்வேற் சேய்ம்
சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்து) உறையும்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத்து) இன்னிசை வாய்ப்ப

70 இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே
செருப்புகன்று) எடுத்த சேணுயர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போரரு வாயில்
திருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து

75 மாடமலி மறுகில் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த
முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கள்கமழ் நெய்தல் ஊதி ஏற்படக்
கண்போல் மலர்ந்த காமர் கனைமலர்

அம்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும்
குன்றமர்ந்து) உறைதலும் உரியன் அதாஅன்று.

இதன் பொருள்

அடிகள் (1-6) உயர்ந்தோர் விரும்பும்படி எழுந்து மேருவை வலமாக வருகின்ற பலராலும் புகழப்பட்ட ஆதித்தன், கடவிடத்து கண்டாலொத்த ஒழிவில்லாமல் விளங்குவதாய் நீண்ட தூரத்தில் சென்று விளங்குகின்ற ஒளியினையும், தன்னை அடைந்தோராகிய அடியார் களைத் தாங்குகின்ற செருக்கும் வலியும் உளவான சீர் பாதங்களையும் பகைவர்களை மாய்த்த மேகம் போன்ற வளவிய கையினையும் உடைய குற்றமில்லாத கற்பினையும், ஒளி சிறந்த நெற்றியினையும் உடைய தெய்வயானையார்க்குக் கணவனாய் உள்ளவன்.

அடிகள் (7-11) கடலில் நீர் முகந்த முதிர்ந்த சினையை யுடைய கரிய மேகங்களானவை வாளால் பிளந்தாற்போல மின்னுகின்ற வானத்தில் நின்ற வளவிய நீர்த் துளிகளைச் சிந்தி முதற் பெயலைப் பெய்துவிட்ட தட்பத்தையும் நறுநாற்றத்தையும் உடைத்தாய் காட்டிடத்து இருளுண்டாகும்படி நெருங்கித் தழைத்த பருத்த வரை வடிவினையுடைய திருக்கடம்பின் வட்டப் பூவால் தொடுத்த குளிர்த் த மாலை அசைகின்ற திருமார்பினை உடையவன்.

அடிகள் (12-16) பெரிய மூங்கில்கள் ஓங்கி, மிகவும் உயர்ந்த மலையில் பாதசாலம் பொருந்தின அழகியதாகச் சிவந்த சிறிய அடிகளையும் அம்புக் குதையடி போன்ற சுருங்கிய இடையையும் பணைத்த தோள்களையும், இந்திர கோபத்தை யொத்த சிவந்த தோய்க்கப்படாத பூத்தொழிற் பட்டினையும் பல இரத்தினங்களால் நிறைக்கப்பட்ட நுண் தொழிலாற் சிறந்த மேகலை அணிந்த அல்குலையும்;

அடிகள் (17-20) கையால் திருத்திச் செய்ய வேண்டாத நன்மை பெற்ற அழகையும், நாவலால் பேர் பெற்ற சாம்பு நதம் என்ற பொன்னால் செய்யப்பட்ட விளங்குகிற ஆபரணங்களையும், அதி தூரம் கடந்து விளங்குகிற குற்றம் தீர்ந்த மேனியையும் உடையவராய்ப் பாங்கிமாரால் வகிரப்பட்ட இணையொத்த குளிர்ச்சியை உடைத்தாகிய மயிரில்;

அடிகள் (21-32) சிவந்த தாளையுடைத்தாகிய வெட்சியின் சிறிய இதழையும், இடையிட்டுப் பச்சென்ற தாளையுடைத்தாகிய நீலப் பூவின் துய்ய இதழையும், கிள்ளிச் சீதேவி என்னும் தலைக் கோலத்துடன் வலம்புரிச் சங்கு வடிவான அணியையும், இடம் வாய்க்க வைத்துத் திலகத்தை அணிந்த நறுநாற்றம் கமழ்கின்ற நெற்றியில் சுறாமீனின் அங்காத்த வாய் தோற்கும்படி செய்த அணியை அலங்காரம் பெற அணிந்து, முற்றுப் பெற முடித்த குற்றமற்ற உச்சிக் கொண்டையில் மிகவும் குளிர்ந்த சண்பகப் பூவையும் சொருகி, பச்சென்ற புற இதழையும் துய்யினையும் உடைய மலர்களைப் பொருந்திய மருதினது ஒள்ளிய கொத்துக்களையும் இட்டு, கிளை அரும்பின்று அழகியதாய் மேல் நோக்கின நீர்க் கீழ்ச் சிவந்த அரும்பினால் தொடுக்கலுற்ற மாலையை நெற்றி மாலையாகச் சுற்றி இணையொத்த வளவிய காதில் நிறைய விட்ட அசோகினது அழகிய தளிர் நுண் தொழிலால் சிறந்த ஆபரணம் அணிந்த மார்பில் வந்தலைய;

அடிகள் (32-44) திண்ணிய வயிரத்தையுடைய நறுமணமுள்ள சந்தனக் குறட்டைத் தேய்த்த பொலிவையும் நிறத்தையும் உடைய குழம்பை, மணங்

கமழ்கின்ற மருதின் பூவை அப்பினால் ஒப்பக் கோங்கினது குவிந்த அரும்பை ஒத்த இளமுலைகளில் அப்பி, வேங்கையின் இதழ் விரிந்த பூவில் உள்ள நுண்ணிய தாதையும் குழம்பின் மேலதாய் அப்பி அழகு பெற விளாவின் இளந்தளிரையும் கிள்ளிப் பிள்ளையார் சீர்பாதங்களுக்குப் பத்திரியாகத் தெரித்து, கோழியை உயரக் கொண்டிருக்கின்ற மிக்க வெற்றியை உடைய உயர்ந்த தொடியை மிகவும் வாழ்வதாக என்று வாழ்த்தி மகளிர் பலருடனே சிறப்பு மிக்க மலையிடமெல்லாம் எதிராய் ஆரவாரிக்கும்படி பாடி, தெய்வப் பெண்கள் விளையாடுகின்ற சோலையையுடைய, குரங்குகளாலும் ஏறி அறியப் படாத உயர்ந்த மரங்கள் நெருங்கிய பக்கவரையாகிய காட்டில் வண்டுகள் மொய்க்காத சுடரை ஒத்த காந்தப்பூவால் தொடுத்த மிகவும் குளிர்ந்த மாலையைச் சூடிய திருமுடியை உடையவன்;

அடிகள் (45-61) பூமியைச் சூழ்ந்த குளிர்ந்த கடல் கலங்கும்படி அதன் உள்ளே புகுந்து சூரனை வேரோடு வெட்டின ஒளியினையும், இலைத் தொழிலையும் உடைய மிக்க திருக்கை வேலினால்,

உயர்ந்த மயிரையும் பிறழ்ந்த பல்லையும் பெரிய வாயையும் வட்ட விழியாலாகிய பச்சைக் கண்ணால் கண்டோர் பயப்படும்படி பார்க்கின்ற பார்வையையும், கழன்று விழுவது போன்ற கண்களையுடைய கோட்டானுடனே கடுங்கோபத்தையுடைய பாம்பு தொங்குதலால் பெரிய முலைகளை வருத்துகின்ற காதுகளையும், சருச்சரை பொருந்திய முதுகையும் வெப்பங் கெழுமின நடையையும் உடைய கண்டார் அஞ்சத் தக்க பேய்ப் பெண் உதிரந்தோய்ந்த கூரிய உகிரை

யுடைய வளைந்த விரலால் கண்களைத் தோண்டி உண்ணப்பட்ட ஊன் கழிந்த முடை நாற்றத்தை உடைய பெரிய தலையை அழகிய வளையிட்ட பெரிய கையிலேந்தி, அஞ்சத்தக்க திருக்கை வேலால் வெற்றி செய்து கொண்டருள்கின்ற பிள்ளையாருடைய போர்க்களத்தைப் பாடித் தோளோடு தோளிட்டு நிணம் தின்கின்ற வாயினை உடையவளாய்ப் பேய்க் கூத்தை இடைவிடாதே ஆடச் சூரன் என்றும் பதுமன் என்றும் இரண்டு பெயரையும் பிறர் அஞ்சத் தக்க வடிவையும், ஒப்பற்ற பெரிய உடம்பையும் உடைய சூரன் ஆனவன், ஆறு வேறு வகைப்பட்ட வடிவினாலும் அஞ்சும்படி அடுக்கச் சென்று, அசுரருடைய நல்ல வெற்றி அழியும்படி மாயையினால் கீழ் நோக்கிக் கவிழ்ந்த கொத்தினை உடைய மாமரத்தை வேரோடே வெட்டின குற்றமில்லாத வெற்றியினையும் ஒருவராலும் அறியப்படாத நல்ல கீர்த்தியினையும் சிவந்த வேலையுமுடைய பிள்ளையாரின்;

அடிகள் (62-66) சிவந்த திருவடிகளைத் தேடிச் செல்லுகிற செம்மாந்த உள்ளத்தோடே நன்மை புரிந்த கோட்பாட்டையுடைய நீ, அவன் விரும்பி வாழ்கிற நிலத்தில் செல்வதற்கு விரும்பினாயானால் நற்குணங்கள் பலவும் வாய்க்கப்பெற்ற அழகிய நெஞ்சத்து இனிதாக நச்சின பொருள்கள் எல்லாம் வாய்க்கும்படி இப்பொழுதே நீ நினைத்த காரியங்களைப் பெறுவை;

இனி மதுரை வளம் சொல்லுகிறார்.

அடிகள் (67-77) பூசலைக் கூறி எடுத்த அதிதாரத்தில் உயர்ந்து தோன்றுகிற மிகுந்த கொடிகளின் அருகில் அழகியதாகச் செய்த பந்துடன்

வீரத்துக்கு அறிகுறியாகப் பன்னிரண்டு பாவைகளும் தூங்கும்படி;

பகைவரை மகளிராக்கி அவர் கொண்டு விளையாடுதற்குப் பந்தும் டூவையும் தொங்கவிடுவர்.

பொருவாரை அழித்ததனால் போர் செய்வதற்கு அரிதாகிய மதில் வாயிலையும், திருமகள் சிறப்போடு அமர்ந்திருந்த குற்றம் தீர்ந்த அங்காடி வீதியையும், மாடங்கள் மிகுந்த மற்றத் தெருக்களையும் உடைய திரு ஆலவாய்க்கு மேற்குப் பக்கத்தில்,

இனி, திருப்பரங்குன்றின் வளம் சொல்லப் புகுகின்றார்.

பெரிய சேற்றிடத்து அகன்ற வயலின்கண் கிண்கிணி போல வாய் செய்து மலர்ந்த முள்ளுடைத் தாகிய தாளாற் சிறந்த தாமரைப் பூவில் உறங்கி, விடியாமத்து மதுக் கமழுகின்ற நெய்தற் பூவில் ஊதி ஒளியுண்டாகும்படி, மகளிர் கண் போல் மலர்ந்த அழகிய சுனையில் குவளைப் பூவில் அழகிய சிறகை உடைய வண்டுத்திரள் ஆரவாரிக்கும். இப்படிப்பட்ட திருப்பரங்குன்றம் என்கிற திருமலையிடத்தே விரும்பி வாழ்தற்கு உரியன்; அங்குச் செல்க.

அதா அன்று - இனி மேலும் சொல்லுகிறேன்.

2. திருச்சீர் அலைவாய் (திருச்செந்தூர்)

வைந்நுதி பொருத வடுவாழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வரப்
படுமணி இரட்டு மருங்கின் கடுநடைக்

- 85 கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பிற்
கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம் மேல் கொண்(டு)
ஐவே(று) உருவில் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
மின்னுறழ் இமைப்பில் சென்னிப் பொற்ப
- 90 நகைதாழ்பு துயல்வருஉம் வகையமை பொலங்குழை
சேண்விலங்(கு) இயற்கை வான்மதி கவை(இ)
அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்பத்
தாவில் கொள்கைத் தந்தொழில் முடிமார்
மனனேர்(பு) எழுதரு வாணிற முகனே
- 95 மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்(று) ஒருமுகம் ஒருமுகம்
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி(து) ஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்த தன்றே ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
- 100 அந்தணர் வேள்வியோர்க் கும்மே ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருளை ஏழுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே ஒருமுகம்
- 105 குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே ஆங்(கு)அம்
மூவிரு முகனும் முறைநவின்(று) ஒழுகலின்
ஆரந் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பில்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பிற் சுடர்விடுபு
- வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்
விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்(கு) ஏந்திய(து) ஒருகை

உக்கம் சேர்த்திய(து) ஒருகை
நலம்பெறு கலிங்கத்து குறங்கின்மிசை அசைஇய(து)
ஒருகை

110 அங்குசம் கடாவ ஒருகை இருகை

ஐயிரு வட்டமொ(டு) எஃகுவலந் திரிப்ப ஒருகை
மார்பொடு விளங்க ஒருகை
தாரொடு பொலிய ஒருகை

115 கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப ஒருகை
பாடின படுமணி இரட்ட ஒருகை

நீனிற விகம்பின் மலிதுளி பொழிய ஒருகை
வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட ஆங்கப்
பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி
அந்தரப் பல்லியங் கறங்கத் திண்காழ்
120 வயிரெழுந் திசைப்ப வால்வளை நரல

உரம்தலைக் கொண்ட உரும்இடி முரசமொடு
பல்பொறி மஞ்சை வெல்கொடி அகவ
விகம்பா றாக விரைசெலல் முன்னி
உலகம் புகழ்ந்த ஒங்குயர் விழுச்சீர்
125 அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே அதாஅன்று

அடிகள் (78-82) கோட்டின் கூரிய நுனியில்
தோன்றி அத்தமும்பு வாழும் வரியுடைத்தாகிய
நெற்றியையும், பொன்னரி மாலையானது பட்டத்
துடனே அசைய, ஓசையுடையனவாகிய மணிகள்
ஆரவாரிக்கின்ற பக்கத்தையும் கடிய நடையையும்
உடைய கூற்றுவனை ஒத்த மாற்றுவதற்கரிய
வலியையும் உடையதாய்க் காற்றுக் கிளர்ந்தாலொத்த
ஆனையின் மேல் ஏறியருளி;

அடிகள் (83-90) ஐந்து வேறு வகைப்பட்ட வடிவிலும் செய்தொழில் முற்றுப்பெற்ற மகுடத்துடன் விளங்கிய விளக்கம் பெற்ற மாறுபாடு, மிக்க அழகிய மாணிக்கங்கள் மின்னை ஒத்த விளக்கத்துடன் திருமுடியில் நின்று அழகு செய்ய, மணியொளி தங்கி மிக்கு அசைகின்ற கூறுபாடு மிக்க பொன்னால் செய்த மகரக் குழையானது அதி தூரத்தைக் கடந்து விளங்குகின்ற இயல்பையுடைய ஒளி பொருந்திய சந்திரனைப் பொருந்தி அகலாது நின்ற வான் மீன்களை ஒப்பப் பாடம் செய்து விளங்குகிற குற்றமில்லாத கோட்பாட்டினை உடைய தமது தவத் தொழிலை முடிக்கிற பெரியோருடைய மனத்தில் அழகியதாக உதித்துத் தோன்றுகிற ஒளி நிறமுடைய திருமுக மண்டலங்களில்,

அடிகள் (91-96) மிகவும் பெரிய பூமி குற்றமின்றி விளங்கப் பல ஒளிகளுமாக விளங்குமாறு நின்றது ஒரு திருமுக மண்டலம். ஒரு முகமானது ஒரு பொருள் மேல் ஆசைப்பட்டார் வாழ்த்த விரும்பி இனிதாகச் சென்று அன்பினால் மகிழ்ந்து அவர் வேண்டின வரங்களைக் கொடுத்தருளியது; ஒரு முகமானது மந்திரங்கள் விதிக்கப்பட்ட வேத விதியால் மரபு வழுவாத பிராமணர்களுடைய யாகத்தைத் திருவுளம் பற்றி அருளியது.

அடிகள் (97-103) ஒரு முகமானது வேதங்களில் மறைந்த பொருள்களைத் தெய்வ இருடிகள் இன்புறும் வண்ணம் விசாரித்துப் பூரண சந்திரன் போலத் திக்கெல்லாம் விளக்கி நின்றது. ஒரு முகமானது, முன்புள்ள பகைவர்களை மாய்த்து இப்பொழுதுள்ள பூசலையும் கெடுத்து மேலும் பொருவாருண்டோ என்று கறுவின திருவுளத்தோடு போர்க்களத்தை

விரும்பி நின்றது; ஒரு முகமானது, குறவருடைய மெல்லிய மகளாகிய கொடி போன்ற இடையினை உடைய மடப்பத்தை வேலியாகக் கொண்ட வள்ளி நாச்சியாருடனே திருமுறுவல் செய்து மிளர்கின்றது. அத்தொழில்களில் அந்த ஆறு திரு மண்டலங்களும் முறைமையிற் சொன்னபடியே நடத்தலினால்,

அடிகள் (104-111) முத்து வடம் தாழ்ந்த அழகிய பெரிய மார்பில் அழகிய கரும்பும் கொடியுமாக எழுதப்பட்ட வலியுடைய ஒளிவிட்டு வளவிய புகழை நிறைய உடைத்தாய் வசிகரணம் உண்டாக வளைப்பட்டு நிமிர்ந்த தோள்களில்,

திருப்புயங்களைச் சொல்லப் புகுகின்றார். ஆகாயத்தில் செல்லுகிற இயல்பினையுடைய தெய்வ இருடிகளுக்கு அபயத்தம் கொடுத்தது ஒரு கை; ஒரு கை திருமருங்குலைச் சேர்த்து அருளியது. (இரண்டு கையும் முதல் முகத்துக்கு ஏற்ற கைகள்).

நன்மை பெற்ற திருவுடையால் சிறந்த திருத் தொடையின்மேல் அசைத்தருளியது ஒரு கை. தோட்டியால் யானையைக் கடாவி அருளி நின்றது ஒரு கை (இவை இரண்டாவது முகத்திற்கு ஏற்ற கைகள்)

இரண்டு கைகள் அழகிய பொய் கேடகத்தோடு வானையும் வெற்றியுண்டாக நின்றன. (இவை மூன்றாவது முகத்திற்கு ஏற்ற கைகள்)

அடிகள் (112-118) ஒரு கை, திருமார்பில் யோக முத்திரையைக் கொடுத்து நின்றது. ஒரு கை திருமாலையைத் திருத்தியது. (இவை இரண்டும் நான்காவது முகத்திற்கு ஏற்ற கைகள்)

ஒரு கை பாதாள லோகத்தில் விழுகின்ற பருவளையை எடுத்து மேன்மேல் சுற்றுகின்றது. ஒரு கை திருவரையில் சுற்றின மணிகளை அசைக்கின்றது. (இவை இரண்டும் ஐந்தாவது முகத்திற்கு ஏற்ற கைகள்).

ஒரு கை நீல நிறமுடைத்தாகிய ஆகாயத்தில் மிக்க மழையைப் பொழிவிக்கின்றது, ஒரு கை தெய்வயானை யாருக்குத் திருமண மாலையைச் சூட்டி அருளியது. (இவை இரண்டும் ஆறாவது முகத்திற்கு ஏற்ற கைகள்)

ஆங்கு அசை. அந்தப் பன்னிரண்டு கைகளையும் முறைமையில் திருமுக மண்டலங்களுக்குச் சொன்ன படியில் செலுத்தி,

அடிகள் 119-125 ஆகாயத்தில் பல தெய்வ துந்துபி களும் நின்று முழங்கத் திண்ணிய கருங் கொம்புகள் மிகவும் ஆரவாரிக்க, வெள்ளிய சங்குகள் முழங்க வலிமையைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உருமேற்றை ஒத்து முழங்கிய வீர முரசோடு பலவரிகளை யுடைய மயிலின் வெற்றிக் கொடியைப் பொருந்த எடுத்து ஆரவாரிக்க ஆகாயமே வழியாக விரைந்து வருவதாகத் திருவுள்ளத்து அடைந்தருளி உயர்ந்தோரால் புகழப்பட்ட மிகவும் உயர்ந்த விழுமிய சீர்மைப் பாட்டினையுடைய திருஅலைவாயில் எழுந்தருளி வந்தது தொடங்கி நிலை நின்று வாழ்கிற பண்பினை யுடையவன் அங்கேறிச் செல்க. அங்கன்றாயின் நம் பிள்ளையாரைக் காணலாமிடம் சொல்லப் புகுகின்றார்.

3. திருஆவினன்குடி

சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரோடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்

374 ♦ பதினோராம் திருமுறை

மாசற இமைக்கும் உருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
130 என்பெழுந்(து) இயங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்

பலவுடன் கழிந்த உண்டியர் இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமொடு
135 கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை

யாவதும் அறியா இயல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புகப்
புகைமுகத் தன்ன மாசில் தூவுடை
முகைவாய் அவிழ்ந்த தகைகூழ் ஆகத்துச்
140 செவிநேர்பு வைத்த செய்வறு திவவின்

நல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவலர் இன்னரம் புளர
நோயின் றியன்ற யாக்கையர் மாவின்
அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர் அவிர்தொறும்
145 பொன்னுரை கடுக்கும் திதலையர் இன்னகைப்

பருமம் தாங்கிய பணிந்தேந்(து) அல்குல்
மாசில் மகளிரொடு மறுவின்றி விளங்கக்
கடுவோ(டு) ஒடுங்கிய தூம்புடை வாலெயிற்று
அழலென உயிர்க்கும் அஞ்சவரு கடுந்திறல்
150 பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப்

புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு
வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமைஅமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்

155 மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்
நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்

வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்து)
ஈரிரண்(டு) ஏந்திய மருப்பின் எழில்நடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை
எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்
160 நாற்பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலையி

உலகம் காக்கும் ஒன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவரும் தலைவ ராக
ஏழுறு ஞாலந் தன்னில் தோன்றித்
தாமரை பயந்த தாவில் ஊழி
165 நான்முக ஒருவற் சுட்டிக் காண்வரப்

பகலில் தோன்றும் இகலில் காட்சி
நால்வேறு) இயற்கைப் பதினொரு மூவரோ(டு)
ஒன்பதிற்று) இரட்டி உயர்நிலை பெறியுயர்
மீன்பூத் தன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு
170 வளிகிளர்ந் தன்ன செலவினர் வளியிடைத்

தீஎழுந் தன்ன திறலினர் தீப்பட
உருமிடித் தன்ன குரலினர் விழுமிய
உறுகுறை மருங்கில்தம் பெருமுறை கொண்மார்
அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காணத்
175 தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள்

ஆவி னன்குடி அசைதலும் உரியன் அதாஅன்று

இதன் பொருள்

அடிகள் (126-137) மரவுரியைப் பொருந்தின
உடையாக உடையவர்களும் சிறப்புடனே வலம்புரிச்

சங்கை யொத்த வெள்ளிய நரை முடியை யுடையவர்
களும் குற்றமற விளங்குகிற வடிவை உடையவர்களும்,
மான் தோல் பொருந்தின, பட்டினியால் ஊன் சென்ற
தால் எலும்புடனே ஒடுங்கின மார்பை உடையவர்
களும் எலும்புச் சட்டை மேல் எழுந்து உலாவுகின்றாற்
போல இருக்கிற உடம்பினை உடையவர்களும் மாற்
சரியத்தையும் கோபத்தையும் விட்ட மனத்தினை
யுடையவர்களும், எல்லா நூல்களையும் கற்று
வல்லோராலும் அறியப்படாத அறிவை உடையவர்
களும் பல கலைகளையும் கற்றோர்க்குத் தாங்கள்
எல்லையாய் இருக்கிற தலைமையானவர்களும் ஒரு
பொருள் மேலே விரும்புதலும் வேறுபடுதலும் அற்ற
அறிவினை யுடையவர்களும் கிலேசத்தைச் சிறிதும்
அறியாத இயல்பினை யுடையவர்களும் ஆகிய
திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்த வெறுப்பற்ற அறிவினை
யுடைய இருடிகள் முன்னே செல்ல, (அவர் பின்னாக)

அடிகள் (138-142) புகையைக் கையினால் முகந்
தாற்போல மென்மையாய் இருக்கும் குற்றமற்று
விளங்குகிற உடையையும், அரும்புகள் வாய் அவிழ்ந்து
விரிந்த அழகிய மாலையை யணிந்த மார்பினையும்
செவியால் அளந்து செய்யப்பட்ட வார்க்கட்டை
யுடைய நல்ல யாழைச் சேவித்த இனிமையுடைய
மனத்தையும் உடைய மென்மையான சொற்களைப்
பொருந்திய கந்தருவர் இனிய யாழ் நரம்பை வாசித்துக்
கொண்டு செல்ல, அவருடனே,

அடிகள் (143-147) நோயின் இயன்ற உடம்பினை
யுடையவர்களும் மாவினுடைய விளங்குகின்ற தளிரை
யொத்த நிறத்தினை உடையவர்களும் விளங்குந்
தோறும் பொன்னை உரைத்தால் ஒத்த அழகிய

தேமலை உடையவர்களும் இனிய முறுவலையும் அரையாபரணம் தரிக்கப்பட்ட தாழ்ந்து பக்கம் உயர்ந்த அல்குலையும் உடையவர்களுமாகிய குற்றமில்லாத கந்தர்வ மகளிருடனே குற்றமின்றி விளங்க, அதன்பின்,

அடிகள் (148-159) நஞ்சோடு இணங்கின உள்ளே வெளியுடைத்தாகிய வெள்ளிய எயிற்றையும் (பல்) நெருப்புப் போல மூச்சு விடுகிற கண்டார் அஞ்சத்தக்க கடிய கோபத்தையும் உடைய பாம்பையும் படும்படி புடைக்கிற பலவரிகளையும் வளைந்த சிறகையும் உடைய கருடாழ்வாரை அழகிய கொடியாகவுடைய நாராயணனும், வெள்ளை இடபத்தை வலப்பக்கத்தே கொடியாக எடுத்த பலராலும் புகழப்பட்ட திருப்புயங்களையும் தம்பிராட்டியை விரும்பி விளங்குகிற இமையாத மூன்று நயனங்களையும் உடைய திரிபுரங்களை அழித்த வலிமை மிக்க செல்வனாகிய மகாதேவனும், ஆயிரங் கண்களையும் நூறுபல பத்தாயிரம் வேள்வி ஆவதாக ஆயிரம் பெரிய வேள்வி வேட்ட வெற்றி செய்து கொல்லுகிற எயிற்றையும் நன்கு ஏந்தப்பட்ட கொம்புகளையும் அழகிய நடையையும் நீண்ட பெரிய கையினையும் உடைய யானையின் கழுத்தில் ஏறியிருந்த அழகு மிக்க தேவேந்திரனும்

அடிகள் (160-173) அந்தணர் பூதம், அரசர் பூதம், வணிகர் பூதம், வேளாளர் பூதம் என்று நான்கு பெரிய தெய்வங்களையும் உடைய நல்ல கோபுரங்கள் நிலை பெற்ற இந்த உலகத்தைக் காக்கின்ற உண்மை ஒன்றினையே விரும்பிய கோட்பாட்டினால்

நாராயணனும் மகாதேவரும் தேவேந்திரனும் தலைவர்களாக வேண்டி, கேஷமமுற்ற பூமியில் வந்து தோன்றித் திருமால் திருநாபிக் கமலத்தில் பிறந்த கேடு இல்லாத ஊழிக்காலத்தையுடைய நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமாவைச் சுட்டிப் பிள்ளையாரைக் காண வருவதாக ஆதித்தனைப் போலத் தோன்றுகிற வெறுப்பற்ற அறிவினை யுடையவர் நாலு வேறுபட்ட இயல்பினையுடைய பன்னிரு ஆதித்தியரும், பதினொரு உருத்திரமும், அட்டவசுக்களும், மருத்துவர் இருவரும், ஆகிய முப்பத்து மூவருடனே பதினெட்டு வகையினாலும் உயர்ந்த நிலையைப் பெற்றவர்களும் ஆகிய பதினெண் கணங்களும், விண்மீனால் பொலிவு பெற்றால் ஒத்த தோற்றத்தையுடையவர்களாயும் மீனுடனே காற்றுக் கலந்தாலொத்த கடிய நடையினை யுடையவர்களாயும், காற்றிடத்தே நெருப்புப் பிறந்தாலொத்த வலியை உடையவர்களாயும், நெருப்புப் பிறப்ப இடி எறிந்தால் ஒத்த குரலை உடையவர்களாயும், சீரிய தாங்கள் வந்து உறைகிற இடத்தே தாங்கள் பெற்றகு உரியவற்றைக் கடலமுதம் போலப் பெறுவதற்காக,

அடிகள் (174-176) ஆகாயத்தில் சுழலுகின்ற தேவர்கள் வந்தபொழுதே காணும்படி குற்றமில்லாத கோட்பாட்டையுடைய வள்ளி நாச்சியாருடனே எந்நாளும் செவ்வியனாய்த் திருஆவினன்குடியில் இருக்கவும் உரியன். (சின்-அசை) அங்குச் செல்க. அதன் பின்னர் இன்னும் முருகப் பெருமானைக் காணும் இடம் சொல்லப் புகுகின்றார்.

அதாஅன்று - இனி மேலும் சொல்லுகிறேன் என்றவாறு.

4. திருவேரகம்

180 இருமூன்று எய்திய இயல்பினின் வழாஅ(து)
 இருவாச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
 அறுநான்(கு) இரட்டி இளமை நல்லியாண்(டு)
 ஆறினிற் கழிப்பிய அறனவில் கொள்கை

190 மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்(து)
 இருபிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
 ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணூண்
 புலராக் காழகம் புலர உடஇ
 உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்(து)

ஆறெழுத்(து) அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
 நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி
 விரையறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுவந்(து)
 ஏரகத்(து) உறைதலும் உரியன் அதாஅன்று.

இதன் பொருள்

அடிகள் (177-182) ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், இரத்தல் என்ற ஆறு இயல்பையும் பொருந்திய முறையில் வழுவாமல் மாதாவின் கோத்திரமும் பிதாவின் கோத்திரமும் நன்றென்று மதிக்கப்பட்ட பலவாய் வேறுபட்ட பழைய குடியின் கண் பிறந்த நாற்பத்தெட்டு ஆண்டாகிய நல்ல இளமைக் காலத்தைப் பிரமசரிய நெறியில் கழித்துத் தருமத்தில் செல்லுகிற கோட்பாட்டை யுடைய மூன்று வகையால் குறிக்கப்பட்ட மூன்று தீமையும் செல்வமாக வுடைய இரண்டு பிறப்பான உபநயனம் பண்ணுதற்கு முன்பே ஒரு பிறப்பும், உபநயனம் பண்ணின பின் ஒரு பிறப்பும் ஆகிய இரண்டு பிறப்பினையும் உடைய

பிராமணர் முக்காலமும் அறிந்து தோத்திரம் செய்ய, முச்செல்வம் - மூத்தீயோடு நித்திய ஓமம் பண்ணும் செல்வம்.

அடிகள் (183-189) அந்தப் பிராமணர்கள் ஒன்பது வடம் கொண்டு முறுக்கின மூன்று புரியாகிய நுண்ணிய பூணு நூலைத் தரித்தவராய் நீரில் முழுகின படியினால் ஈரம் புலராத கழாயத்தை வேள்வித் தீயால் உலரும்படி உடுத்துச் சிரசிற் குவத்த கையை உடையவர்களாய் முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து அவருடைய திருமந்திரமாகிய ஆறெழுத்துக்களையும் அடக்கின அரிய வேதக் கேள்வியினை நாவால் இயன்ற விடத்தை ஆரவாரிக்கும்படி பாடி நறுநாற்ற மிக்க நல்ல மலர்களை ஏந்தி வணங்கி நிற்க, அவர்கள் வணங்கு கைக்குப் பெருகவும் திருவுள்ளம் விரும்பியருளித் திருஏரகம் என்ற திருப்படை வீட்டில் வாழ்தற்கும் உரியன். அங்கே செல்க; அடுத்த படியாக முருகப் பெருமானைக் காணும் இடம் சொல்லப் புகுகின்றார்.

5. குன்றுதோறாடல்

- 190 பைங்கொடி நறைக்காய் இடையிடுபு வேலன்
அம்பொதிப் புட்டில் விரைஇக் குளவியொடு
வெண்கூ தாளம் தொடுத்த கண்ணியன்
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிளர் மார்பில்
கொடுந்தொழில் வல்வில் கொலைஇய கானவர்
- 195 நீடமை விளைந்த தேக்கள் தேறல்

குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மிகிழ்ந்து
தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவை அயர
விரல்உளர்ப்பு) அவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங்கால்

- 200 குண்டுகளை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி
இணைத்த கோதை அணைத்த கூந்தல்
- முடித்த குல்லை இலையுடை நறும்பூச்
செங்கால் மராஅத்த வாலிணர் இடையிடுபு
சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை
திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உடஇ
- 205 மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு
- செய்யன் சிவந்த ஆடையன் செவ்வரைச்
செயலைத் தண்தளிர் துயல்வருங் காதினன்
கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணியன்
குழலன் கோட்டன் குறும்பல் லியத்தன்
- 210 தகரன் மஞ்ஞையன் புகரில் சேவலங்
- கொடியன் நெடியன் தொடியணி தோளன்
தரம்பார்த் தன்ன இன்குரல் தொழுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறுந்தண் சாயல்
மருங்கிற் கட்டிய நிலன்றேர்பு துகிலினன்
- 215 முழுவறழ் தடக்கையின் இயல ஏந்தி
- மென்தோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதோ றாடலும் நின்றதன் பண்பே அதாஅன்று

இதன் பொருள்

அடிகள் (190-193) பச்சென்ற வெற்றிலைக்
கொடியையும் நல்ல பழுக்காயையும் இடை இடையே
யிட்டுப் படிமத்தோன் அழகிதாகத் தழைத்த
சாதிக்காய் புட்டிலையும் குளவிப் பூவுடனே கலந்து
வெள்ளிய கூதளம் பூவையும் இடை இடையே
தொடுத்த தலைமாலையை உடையவனாயும் நல்ல
சந்தனத்தைப் பூசின நிறங் கிளர்ந்த மார்பினையுடைய

வனாயும்; படிமத்தோன் - பூசாரி; குளவி - காட்டு மல்லிகை.

அடிகள் (194-197) கொடிய தொழிலைச் செய்கின்ற வலிய வில்லினால் கொலைத் தொழிலைத் தமக்கு இயல்பாகவுடைய குறவர் நீண்ட மூங்கிலில் விளைந்த இனிய கள்ளின் தெளிவை மலையிடத்தில் சிற்றூர் களில் தங்கள் உறவின் முறையார்களுடனே குடித்து மகிழ்ந்து தொண்டக மென்னும் பெயரையுடைய சிறு பறையைக் கொட்டிக் குரவைக் கூத்தை யாடுவதாக,

(உயர்ந்த மூங்கிலில் கட்டின தேனை யழித்து என்று கொள்க)

அடிகள் (198-205) விரலை யொத்த விரிந்த வேறுபட்ட நறுநாற்றமுடைய ஆழ்ந்த சுனையில் பூத்த நீலப் பூவால் தொடுத்த வண்டுகள் வந்து படிகிற மாலையையும் இதர மலர்களால் கட்டிய மாலையையும் செருகப் பெற்ற மயிரையும் உடையவராய் முடித்தாற் போன்ற கஞ்சங் குல்லையினையும் முடித்த பச்சிலையுடனே நறுநாற்றம் உடைத்தாகிய பூவையும் சிவந்த தாளினை உடைத்தாகிய கடம்பினது வெள்ளிக் கொத்துக்களையும் இடையில் இட்டு வண்டுச் சாதிகள் மதுவுண்ணும்படி தொடுக்கப்பட்ட மிகவும் குளிர்ந்து நிறைந்த தழையைத் திருந்திய மேகலாபரணம் அணிந்த அல்குவில் அலைய வுடுத்து மயிலைக் கண்டால் ஒத்த சாயலை யுடைய மடப்பத்தாற் சிறந்த மகளிருடனே,

அடிகள் (206-214) சிவந்த நிறமுடையவனும் சிவந்த பரிவட்ட மென்னும் ஆடை அணிந்தவனும் செவ்விய மலையில் தளிர்ந்த அசோகினது குளிர்ந்த

தளிர் அசைகின்ற காதினை உடையவனும், பூங்கச்சை உடுத்தவனும் வீரக் கழலை உடையவனும், வெட்சி மாலை அணிந்தவனும், வேயங்குழலை ஊதுகின்ற வனும், குறிக்கப்பட்ட கருங்கொம்பினையுடைய வனும், சிறிய பலவான வாச்சியங்களை உடையவனும், கைக்கிடாயை யுடையவனும், மயிலை உடையவனும், குற்றமில்லாத சேவலங் கொடியை உடையவனும், எல்லாரிலும் நெடியவனும், வாகுவலயம் செறிந்த தோள்களை உடையவனும், யாழ் ஆரவாரித்தால் ஒத்த கந்தருவ மகளிர் திரளுடனே மார்பில் சந்தனம் குங்குமங்களால் நுண்ணிய வரியாக எழுதப்பட்ட நறு நாற்றமும் தட்பமும் உடைத்தாகிய திருமேனியை உடையவனும், இடையில் கட்டின நிலத்திற் பொருந்திய திருவுடை ஆடையை யுடையவனும் ஆகி,

அடிகள் (215-217) குடமுழாவை யொத்த பெரிய தடக்கையில் மாற்சரியம் உடைய பெரிய வேலை எடுத்து மெல்லிய தோள்களை உடையராய் நோக்கத்தால் பலவாகிய மான் பிணைகளைப் போன்ற தீண்டி விளையாடற்குரிய தெய்வப் பெண்களைத் தழுவிக் கொண்டு அவர்களுடன் தானும் ஒரு தலையிலே கைகோத்து மலையிடங்கள் தோறும் ஆடுகின்ற குரவைக் கூத்தில் நிலை நின்று வந்த பண்புடையவன்! அங்கே செல்க! அதுவன்றி மேலும் முருகப் பெருமானைக் காணும் இடம் சொல்லப் புகுகின்றார்.

6. பழமுதிர்சோலை

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறிஅறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ

220 ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்

- ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறிஅயர் களனும்
காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறும் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
225 சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பும் கடம்பும்
- மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்
மாண்டலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர
நெய்யோடு ஐயவி அப்பி ஐதுரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
230 முரண்கொள் உருவின் இரண்டுடன் உடஇச்
- செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
மதவலி நிலையிய மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள் அரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
- 235 சிறுபக மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
- பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணையுற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பின் நன்னகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை எடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி
240 இமிழிசை அருவியோடு இன்னியம் கறங்க
- உருவப் பல்பூத் தூஉய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்
முருகியம் நிறுத்து முரணினர் உட்க
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியனகர்
245 ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
- கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி இயக்கி
ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி

250 வேண்டுநர் வேண்டியாங்(கு) எய்தினர் வழிபட
ஆண்டாண்(டு) உறைதலும் அறிந்த வாறே
ஆண்டாண் டாயினும் ஆக காண்டக

255 முந்துநீ கண்டுழி முகனமர்ந்(து) ஏத்திக்
கைதொழுஉப் பரவிக் காலுற வணங்கி
நெடும்பெரும் சிமயத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ

260 ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ மால்வரை
மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ
இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ

265 மாலை மார்ப நூலறி புலவ
செருவில் ஒருவ பொருவிறல் மள்ள
அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொல்மலை
மங்கையர் கணவ மைந்தர் ஏறே
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெரும் செல்வ

270 குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே
அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
நசையினர்க்(கு) ஆர்த்தும் இசைபே ராள

அலந்தோர்க்(கு) அளிக்கும் பொலம்பூட் சேஎய்
வண்டமர் கடந்தநின் வென்றா(டு) அகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும உருகெழு நெடுவேள்

386 ♦ பதினோராம் திருமுறை

275 பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்
சூர்மருங்(கு) அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி

போர்மிகு பொருந குரிசில் எனப்பல
யான்அறி அளவையின் ஏத்தி ஆனாது
நின்னளந்(து) அறிதல் மன்னுயிர்க்(கு) அருமையின்
நின்னடி உள்ளி வந்தனன் நின்னொடு
280 புரைகுநர் இல்லாப் புலமை யோய்எனக்

குறித்தது மொழியா அளவையில் குறித்துடன்
வேறுபல் உருவில் குறும்பல் கூளியர்
சாறயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி
அளியன் தானே முதுவாய் இரவலன்
285 வந்தோன் பெருமநின் வண்புகழ் நயந்தென

இனியவும் நல்லவும் நனிபல ஏத்தித்
தெய்வம் சான்ற திறல்விளங்கு உருவின்
வான்தோய் நிவப்பின் தான்வந்(து) எய்தி
அணங்குசால் உயர்நிலை தமிழிப் பண்டைத்தன்
290 மணங்கமழ் தெய்வத்(து) இளநலங் காட்டி

அஞ்சல் ஒம்புமதி அறிவல்நின் வரவென
அன்புடை நன்மொழி அளைஇ விளிவின்(று)
இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்(து)
ஒருநீ யாகத் தோன்ற விழுமிய
295 பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி பலவுடன்

வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி அகில்கமந்து
ஆரம் முழுமுதல் உருட்டி வேரல்
பூவுடை அலங்குசினை புலம்பவோர் கீண்டு
விண்பொரு நெடுவரை பரிதியில் தொடுத்த
300 தண்கமழ் அலர்இறால் சிதைய நன்பல

ஆசினி முதுகளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமலர் உதிர யுகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பணிப்பப் பூநுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
305 முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று

நன்பொன் மணிநிறம் -கிளரப் பொன்கொழியா
வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை
இளநீர் விழுக்குலை உதிரத் தாக்கிக்
310 கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்

கோழி வயப்பெடை இரியக் கேழலோடு
இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சாய் அன்ன
குருஉமயிர் யாக்கைக் குடாஅடி உளியம்
பெருங்கல் விடரளைச் செறியக் கருங்கோட்(டு)
315 ஆமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்(று)

இழுமென இழிதரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.

இதன் பொருள்

அடிகள் (218-226) சிறிய திணையையும் பூவையும்
கலந்து இடப்பட்ட வெள்ளாட்டுக் கிடாயை அறுத்து
கோழிக் கொடியுடனே தான் உண்டாகும் வண்ணம்
இடம் வாய்க்க நிறுத்திக் குறவர் இருக்கும் ஊர்
தோறும் எடுத்த சிறப்புப் பொருந்திய திருநாள்
கொண்ட இடங்களிலும், தன்மேல் அன்பு கொண்ட
அடியார்கள் துதிக்கத்தான் விரும்பி வீற்றிருக்கின்ற
இடத்திலும் படிமத்தான் படிமைத் தொழிவினால்
அழகியதாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வெறியாட்டக்
களத்திலும், காடுகளிலும், சோலைகளிலும், அழகு

பெற்ற ஆற்றிடைக் குறைகளிலும், ஆறுகளிலும், குளங்களிலும், பலவேறு வகைப்பட்ட ஊர்களிலும், நாற்சந்தி கூடின இடங்களிலும், முச்சந்தி கூடின இடங்களிலும், புதிதாகப் பூத்த திருக்கடம்பிலும், ஊர் அம்பலங்களிலும், புறத்திண்ணை மரத்திலும், கம்பம் உடைத்தாகிய ஆலைக் கொட்டில்களிலும்,

அடிகள் (227-237) மாட்சிமையும் தலைமையும் உடைய கோழிக் கொடியுடன் மயிலையும் அலங்கரித்துக் கையிலேந்தி, நெய்யையும் கடுகையும் கலந்து உண்டை பண்ணிப் பேய்கட்குப் பலியாக அப்பி அழகிய மூலமந்திரம் உச்சரித்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு வளவிய பூக்களைச் சிதறி மாறுபாடு மிக்க வடிவினையுடைய நீலமும் சிவப்புமாகிய இரண்டு உடைகளையும் தரித்துச் சிவந்த வல்லிக் கயிற்றைக் கட்டி வெள்ளிய பொரிகளை இறைத்துச் செருக்கும் வலிவும் நிலைபெற்ற பெரிய காலினை உடைத்தாய்க் கொழுத்த செம்மறிக் கிடாயின் உதிரத்தோடே கலந்து தூயதாகிய வெள்ளிய அரிசியினைச் சிறு பலியாக இட்டுப் பல பிரம்புகளையும் வைத்து மலைச்சிறு பசு மஞ்சளுடனே நறுமணமுடைய பலவிதைகளையும் தெளித்து மிகவும் குளிர்ந்த அலரிப்பூவால் தொடுத்த நறுநாற்றமுடைய மாலையை இணையொக்க மட்டம் செய்து அசையும்படி பூங்கோயிலாக தூக்கி,

அடிகள் (238-244) குளிர்ச்சியாகிய பக்க வரைகளையுடைய மலையின்கண் உள்ள முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் நகரங்களை வாழ்க என வாழ்த்தி நல்ல மணமுள்ள சீதாரிப் புகைகளையும் எடுத்து மலைநிலத்துக்குரிய குறிஞ்சி யென்னும் பண்ணையும் பாடி இம்மென்ற மிக்க ஆரவாரத்தால்

சிறந்த அருவியுடன் இனிய பல வாத்தியங்களும் முழங்க அழகிய பூக்களை எங்கும் தூவிக் கண்டார். அஞ்சும்படி உதிரத்தை யொத்த சிவந்த திணையையும் பரப்பிக் குறத்தியானவள் முருகை மேல் நிறுத்திய முருகப் பெருமானை மெய்யிலே ஏற்றிக் கொண்டு பகைவர்கள் பயப்படும்படி முருகனை வழிப்பட்ட அழகு பொருந்திய பெரிய நகரியில்;

அடிகள் (245-249) வெறியாட்டுக் களத்தின் எதிரே ஆரவாரிக்கும்படி முருகனைப் பாடி பலரும் உடனே கருங்கொம்பை வாயிலே வைத்து ஊதி வட்ட மணிகளையும் எப்பொழுதும் மேற்கோளையுடைய மயிற் கொடியை வாழ்த்தி வேண்டிய பொருள்களை வேண்டியபடியே பெறுபவர்கள் வழிபாடு செய்ய, விழாவிடம் முதல் நகர் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்விடங்களில் தங்குதற்கும் உரியவன். யான் அறிந்த படியே கூறினேன்.

அடிகள் (250-260) அந்தந்த இடங்களில் ஆகிலும் பிற இடங்களில் ஆகிலும் நீ காணத் தகும்; முற்பட நீ கண்ட பொழுது முகமலர்ந்து வாழ்த்திக் கைகளால் தொழுது புகழ்ந்து சீர் பாதங்களைப் பொருந்தும்படி தெண்டனிட்டு மிகவும் பெரிய மாமேருவின் உச்சியில் நீல நிறமுடைய அழகிய சுனையில் ஐவருள் ஒருவனான அக்கினி தேவன் அவன்தன் கையால் ஏற்பக் கார்த்திகை மாதர் அறுவரானும் வளர்க்கப் பட்ட முறையை விரும்பின செல்வனே! ஆலின் கீழிருந்து அறமுரைத்த மகாதேவருடைய புத்திரனாய் உள்ளவனே! பகைவர்களுக்குக் கூற்றுவனாய் உள்ளவனே! வெற்றி செய்து கொல்லுகிற போரைச் செய்யும் வீர துர்க்கைக்குப் பிள்ளையாய் உள்ளவனே!

ஆபரணம் அணிந்த சிறப்பினையுடைய எல்லாருக்கும்
முத்தாளாகிய காடு இழாளுக்குப் பிள்ளையாய்
உள்ளவனே! தேவர்கள் வணங்குகின்ற விற்படைக்குத்
தலைவனாய் உள்ளவனே!

அடிகள் (261-267) மாலையணிந்த மார்பினை
உடையவனே! நூல்களைக் கற்றறிந்த அறிவினை
யுடையவனே! பூசலுக்கு ஒப்பில்லாதவனே! மிக்க
வெற்றியை யுடைய வீரனே! பிராமணருக்குப்
பொருளாய் உள்ளவனே! அறிந்தோர்க்கு எல்லாம்
சொன்மாலையாய் உள்ளவனே! வள்ளி நாச்சி
யாருக்கும் தெய்வயானை நாச்சியாருக்கும்
கணவனாய் உள்ளவனே! இளையோராய்
உள்ளவர்க்கு எல்லாம் இடபத்தை ஒப்பானவனே!
வேலைப் பொருந்தின பெரிய திருக் கையை யுடைய
பெருஞ் செல்வனே! கிரவுஞ்சமென்னும் மலையை
எறிந்த குறையாத வெற்றியினை உடையவனே!
விண்ணில் பொருந்திய நெடிய மூங்கிலையுடைய
குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைவனே!

அடிகள் (268-276) எல்லாச் சமயத்தாரும்
புகழ்கின்ற நன்மையான மொழியறிவை அறிந்த புலவர்
என்னும் யானைகளுக்குச் சிங்கம் போன்ற முதன்மை
யுடையோனே! அருமையாகப் பெறுதற்குரிய
முறையை உடைய பெரும் பொருளாயுள்ள முருகனே!
விரும்பினவர்க்கு இன்பத்தை நுகர்விக்கின்ற
புகழ்மைந்த பெயரை ஆள்பவனே! பிறரால் இடுக்கண்
பட்டு வந்தோர்க்கு அவர்கள் துன்பம் தீரும்படி வரங்
கொடுக்கும் பொன்னணியணிந்த சேயே! நெருங்கிய
அமார்க்களத்தில் பகைவர்களை வென்ற நினது வெற்றி
விளங்குகின்ற மார்பினை உடையவனே!

இரப்போரைப் பாதுகாக்கின்ற அழகு பொருந்திய நெடியவேளே! சான்றோர்கள் துதிக்கின்ற மிகவும் பெரிய பெயரையுடைய கடவுளே! சூரனை வழியுடன் அறுத்த தோளினது மிக்க வலிமையை உடையவளே! போர் மிக்க வீரருக்குத் தலைவனாய் உள்ளவளே! என்று பலவும்,

அடிகள் (277-281) நான் அறிந்து கூறிய அளவில் நீயும் புகழ்ந்து கூறி அவ்வளவில் அமையாமல் மேலும் உன்னுடைய புகழை முற்ற அளந்து அறியுமது நிலை பெற்ற பல உயிர்கட்கும் அரிதாகையினால் உன்னுடைய சீர் பாதங்களை யடைய வேண்டுமென்று நினைத்து வந்தேன். உன்னோடு ஒப்பாவோர் இல்லாத மெய்யறிவை உடையவளே! என்று புகழ்ந்து நீ கருதிச் சென்ற பொருளினை விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன்னே,

அடிகள் (282-286) நீ நினைந்து வந்ததைத் தானே திருவுள்ளம் பற்றியருளி அப்பொழுதே இளமையுடையோராய்ப் பலராக முருகப் பெருமானைச் சேவித்து நிற்போர் திருநாள் கொண்ட இடித்திலே அழகு பெறத் தோன்றி அளிசெய்யத் தக்கான் தானே கற்றுவல்ல வாயையுடைய பரிசில் பெறத்தக்க இரப்போன் வந்துள்ளான் பெருமானே, நினது வளவிய புகழைக் கூற விரும்பி, கேட்டோர்க்கு இனிமை பயப்பனவும் நன்மை பயப்பனவுமாக மிகவும் பலபடப் புகழ்ந்து, என்று கூறிய அப்பொழுதே 'நனிபல ஏத்தி என்' என்று கூட்டுக.

அடிகள் (287-294) தெய்வத் தன்மை மிக்க வலிமை விளங்கும் வடிவையும் விண்ணில் தோய்கின்ற உயர்ச்சியை யுடைய தான் (முருகப்பெருமான் காணும்

படி சாறு அயர் களத்தை) வந்து சேர்ந்து, தெய்வத் தன்மை சான்ற தனது உயர்ந்த தன்மையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு பண்டே உண்டாகிய தன்னுடைய நறுமணம் கமழ்கின்ற தெய்வீகமான இளைய திருவழகைக்காட்டி, “நீ கருதிய பொருள் எய்துதல் அரிதென்று அஞ்சுதலைப் பரிகரிப்பாயாக; கருதியது பெற வந்த நின் வரவும் யான் அறிவேன்” என்று அன்புடைய நல்ல வார்த்தைகளைப் பல தரமும் கலந்து சொல்லிக் கேடின்றி இருண்ட நிறமுடைத்தாகிய கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தில் நீ ஒப்பில்லாதவனாக தோன்றும்படி சிறந்த பேரின்பமாகிய பெறுதற்கரிய பரிசைத் தருவன்.

அடிகள் (295-300) பலவுடன் சேர்ந்து வேறு பல வகைப்பட்ட விரித்த துகிற் கொடிகள் போல் அசைந்த அகில் மரங்களை மேலே சுமந்து கொண்டு பெரிய சந்தன மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி உருட்டி மூங்கிலினது பூக்களையுடைய அசைகின்ற கொம்புகள் தனிப்ப வேரைக் கிழித்து ஆகாயத்தைத் தீண்டிய நெடிய மலையிடத்து ஆதித்தனைப் போல வட்ட மாகத் தொடுக்கப்பட்ட தட்பத்தையும் நறுமணத்தையும் உடைய விரிந்த தேன்கூடு, கெட, நல்ல பலவாகிய,

அடிகள் (301-305) ஈரப்பலாக்களின் முற்றிய சுளைகள் கலக்க மிகவும் உயர்ந்த இடத்தில் உண்டான சுர புன்னையினது நறுமண மிக்க பூக்கள் உதிரக் கருங்குரங்குடனே இருள் நிறம் பொருந்திய பெற்ற நெற்றியையுடைய பெரும்பிடி யானைகள் நடுங்கும்படி திரையை வீசிப் பெரிய களிற்றானையின் முத்தையுடைய வெள்ளிய கொம்புகளை உட்கொண்டு குதித்து.

அடிகள் (305-311) நல்ல அழகு மிக்க மாணிக்க மணிகள் ஒளி விளங்கும்படி பொற் பொடிகளைத் தெள்ளி வாழையினது பெருத்த முதல் துணியவும் தெங்கினது இளநீரின் மிக்க சீரியருலைகள் உதிரவும் மோதி மிளகுக் கொடியின் கரிய கொத்துக்கள் சாயப் புள்ளிகளையுடைய மேற்புறத்தையும் மடப்பம் பொருந்திய நடையையும் உடைய மயில்கள் பலவும் ஒரு சேரப் பயந்து காட்டுக் கோழியின் வலிமையுள்ள பெடையானது கெட்டு ஓடும்படி பன்றியுடனே,

அடிகள் (312-317) உள்ளில் வெளிற்றினையுடைய பெரிய பனையின் புன்மையாகிய செறும்பினைப் போன்ற கருநிற மயிரால் மிக்க உடம்பினையும் வளைவாகிய அடியினையும் உடைய கரடி பெரிய கற்பிளப்பின் முழைகளில் செறியும்படி நீரை வீசிக் கரிய கொம்புகளையுடைய காட்டுப் பசுக்களின் நல்ல ஏறுகள் சிலைத்துக் கொண்டு நிற்ப மலையின் உச்சியில் இருந்து இழுமென்னும் ஓசையுண்டாக ஒழுக்குகின்ற அருவியை உடையதாய்ப் பழங்கள் முற்றப் பெற்ற சோலை மலைக்கு உரியவனாய் உள்ளவனே!

திருச்சிற்றம்பலம்

நேரிசை வெண்பா

502. குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
புன்தலைய பூதப் பொருபடையாய் - என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறுர்ந்தான் ஏறே
உளையாய்என் உள்ளத் துறை.

1

கிரௌஞ்ச கிரியை அழித்தாய்; ஒலிசெய்கின்ற கடலில் சூரபன்மாவைக் கொன்றாய், புல்லிய தலையை உடைய பூதங்களைக் கொண்ட படையை

உடையாய், எப்பொழுதும் இளமையாய் இருக்கின்றாய், அழகுடையவனாய் உள்ளாய். காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமானது மகனே. வலிமையை உடையவனே! என் உள்ளத்தில் உறைவாயாக

503. குன்றம் எறிந்ததுவும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங்(கு) அமரிடர் தீர்த்ததுவும் - இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பில் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல். 2

கிரௌஞ்ச கிரியை அழித்ததுவும் குன்றப் போர் செய்ததுவும் முன்பு அங்குத் தேவர்களது துன்பத்தைத் தீர்த்ததுவும் இன்று என்னைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றியதும் மலைக் குகையில் காத்ததுவும் உடம்பை விடாத வீரனுடைய கையிலுள்ள வேலாகும்.

504. வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் - வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை. 3

வீரம் பொருந்தியவேல், நீளமானவேல், தேவர் களைச் சிறையிலிருந்து மீட்ட தீரம் பொருந்திய வேல். செவ்வேள் ஆகிய முருகனது திருக்கையில் உள்ளவேல், வாரியில் குளித்தவேல், வெற்றி பொருந்திய வேல், சூரபன்மனுடைய மார்பையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் துளைத்த வேல் எனக்குத் துணையாக இருக்கிறது.

வாரி - கடல்.

505. இன்னம் ஒருகால் எனதிடும்பைக் குன்றுக்குக்
கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா - முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தகும். 4

இன்னும் ஒரு தடவை என் துன்ப மலைக்கு,
சூரபதுமனைக் கொன்ற வெற்றி வீரனே, முன்பு பனி
பொருந்திய பெரிய மலையைத் துளைத்த ஒப்பற்ற
வேலை எடுத்தால் போதும்.

506. உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரையான் பின்செல்லேன் -
பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்திவாழ் வே. 5

உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் நம்ப
மாட்டேன். அதன்றியும் வேறுயார் பின்னாலும்
செல்ல மாட்டேன். பன்னிரு கைகளையுடைய அழகை
யுடைய அப்பனே. தேவர்களது கொடிய வினையைத்
தீர்த்தருளும் வேலப்பா, திருச்செந்தில் கோயில்
கொண்டிருப்பவனே. கோல அப்பா என்றது
கோலப்பா என நின்றது.

507. அஞ்ச முகம்தோன்றில் ஆறு முகம்தோன்றும்
வெஞ்ச மரம்தோன்றில் வேல்தோன்றும் - நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கின் இருகாலும் தோன்றும்
முருகாள் றோதுவார் முன். 6

எனக்கு முகத்தில் அச்சம் தோன்றினால்
உன்னுடைய ஆறுமுகம் தோன்றும். பெரிய போர்
ஏற்பட்டால் அங்கே வேல் வந்து முன் நிற்கும்.
நெஞ்சில் ஒருதரம் நினைத்தால் இரண்டு முறை

தோன்றும். முருகா என்று ஒதுவார் முன் மேற் கூறப் பட்டவை தோன்றும் என்க.

508. முருகனே செந்தில் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே - ஒருகைமுகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான். 7

அமுகுடையவனே! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருப்பவனே. திருமாவின் மருகனே! சிவபெருமானின் மகனே! விநாயகனுடைய தம்பியே. உன்னுடைய தண்டை அணிந்த கால்களை எப்போதும் நம்பியே நான் கைதொழுவேன்.

509. காக்கக் கடவியநீ காவா(து) இருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா - பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி. 8

என்னைக் காப்பதற்குக் கடமைப்பட்ட நீ காவாமல் இருந்தால், எவர்க்குப் பாரமாம். அறுமுகங்களை உடையவனே. கடம்ப மாலையைத் தரித்தவனே! இளவழகனே! ஒளியுடைய வேலைத் தாங்கியவனே இது தக்க சமயமாகும். இனி அருள் புரிவாயாக.

510. பரங்குன்றில் பன்னிருகைக் கோமான் தன் பாதம்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு - கருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல். 9

திருப்பரங்குன்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் பன்னிரண்டு கைகளையுடைய கோமானுடைய

பாதங்களைக் கைகூப்பிக் கண் குளிரக் கண்டு, உள்ளச்
சோர்வடையாமல் விருப்பத்தோடு நெஞ்சமே
அழகுடைய திருமுருகாற்றுப்படை என்னும்
இத்தோத்திரப் பாவைப் பூசையாக வைத்து துதிப்
பாயாக.

511. நக்கீரர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாள்தோறும் சாற்றினால் - முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தான்நினைத்த எல்லாம் தரும்.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரர் தாம் உரைத்த நல்ல திருகாற்றுப்படை
என்னும் தெய்வீக நூலைத் தன்னைப் பாதுகாத்துக்
கொள்ளத் தினந்தோறும் ஓதினால் அதுமுடியுமுன்னே
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலையைத் தீர்த்தருளி, நாம்
நினைத்ததை யெல்லாம் தருவான்.

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

18. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்

மறம் என்றால் வீரம் என்று பொருள். 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய கண்ணப்ப நாயனார் தம்முடைய கண்ணையிடந்து சிவபெருமானுக்கு அப்புதலாகிய மாபெரும் வீரத்தைச் செய்தவராதலின் அவர்மீது மறம் என்னும் இப்பாட்டுப் பாடப்பட்டது. இது 158 அடிகளால் ஆக்கப் பெற்ற ஆசிரியப்பாவாகும். சேக்கிழார் பாடிய கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்துக்கு இப்பாட்டு ஆதாரமாகும்.

குறிப்பு திருப்பனந்தாள் மடத்துப் பதிப்பில் 157 அடிகள்தாம் உள்ளன. 126 ஆம் அடியில் சிறு மாறுதல் செய்து ஓர் அடி புதிதாகக் கழகப் பதிப்பில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

திருச்சிற்றம்பலம்

512. திருக்கண் ணப்பன் செய்தவத் திறத்து
 விருப்புடைத் தம்ம விரிகடல் உலகே, பிறந்தது
 தேனிழித்(து) ஊனுண் கானவர் குலத்தே, திரிவது
 பொருபுலி குமுறும் பொருப்பிடைக் காடே, வளர்ப்பது
 5 செங்கண் நாயொடு தீவகம் பலவே, பயில்வது

- வெந்திறற் சிலையொடு வேல்வாள் முதலிய
அந்தமில் படைக்கலம் அவையே, உறைவது
குறைதசை பயின்று குடம்பல நிரைத்துக்
கறைமலி படைக்கலம் கலந்த புல்லொடு
10 பீலி மேய்ந்தவை பிரிந்த வெள்ளிடை
- வாலிய புலித்தோல் மறைப்ப வெள்வார்
இரவும் பகலும் இகழா முயற்றியொடு
மடைத்த தேனும் வல்நாய் விட்டும்
15 சிலைவிடு கணையிலும் திண்கரி கையிலும்
பலகிளை அவையொடும் பதைப்பப் படுத்துத்
- தொல்லுயிர் கொல்லும் தொழிலே, வடிவே
மறப்புலி கடித்த வன்திரள் முன்கை
திறற்படை கிழித்த திண்வரை அகலம்
எயிற்றெண்கு கவர்ந்த இருந்தண் நெற்றி
20 அயிற்கோட் டேனம் படுத்தெழு குறங்கு
- செடித்தெழு குஞ்சி செந்நிறத் துறுகண்
கடுத்தெழும் வெவ்வுரை அவ்வாய்க் கருநிறத்து
அடுபடை பிரியாக் கொடுவிரல் அதுவே, மனமே
மிகக்கொலை புரியும் வேட்டையில் உயிர்கள்
25 அகப்படு துயருக்கு அகனமாந் ததுவே, இதுஅக்
- கானத் தலைவன் தன்மை; கண்ணுதல்
வானத் தலைவன் மலைமகள் பங்கன்
எண்ணரும் பெருமை இமையவர் இறைஞ்சும்
புண்ணிய பாதப் பொற்பார் மலரிணை
30 தாய்க்கண் கன்றெனச் சென்றுகண் டல்லது
- வாய்க்கிடும் உண்டி வழக்கறி யானே, அதாஅன்று
கட்டழல் விரித்த கனற்கதிர் உச்சியிற்

- 35 சுட்டி இடுந்தொறும் சுறுக்கொளும் சுரத்து
முதுமரம் நிரந்த முட்பயில் வளாகத்து
எதிரினங் கடவிய வேட்டையில் விரும்பி
- 40 எழுப்பிய விருகத் தினங்களை மறுக்குறத்
தன்நாய் கடித்திரித் திடவடிக் கணைதொடுத்து
எய்து துணித்திடும் துணித்த விடக்கினை
விறகினிற் கடைந்த வெங்கனல் காய்ச்சி
நறுவிய இறைச்சி நல்லது சுவைகண்டு
- 45 அண்ணற்(கு) அமிர்தென்று அதுவேறு அமைத்துத்
தண்ணறுஞ் சனைநீர் தன்வாய்க் குடத்தால்
மஞ்சன மாக முகந்து மலரெனக்
குஞ்சியில் துவர்க்குலை செருகிக் குளிசிலை
கடுங்கணை அதனொடும் ஏந்திக் கனல்விழிக்
- 50 கடுங்குரல் நாய்பின் தொடர யாவரும்
வெருக்கோ ஞற்ற வெங்கடும் பகலில்
திருக்கா ளத்தி எய்திய சிவற்கு
வழிபடக் கடவ மறையோன் முன்னம்
துகிலிடைச் சுற்றித் தூநீர் ஆட்டி
- 55 நல்லன விரைமலர் நறும்புகை விளக்கவி
சொல்லின பரிசில் சுருங்கலின் பூவும்
பட்ட மாலையும் தூக்கமும் அலங்கரித்(து)
அருச்சனை செய்தாங்கு அவனடி இறைஞ்சித்
திருந்த முத்திரை சிறப்பொடும் காட்டி
- மந்திரம் எண்ணி வலமிடம் வந்து
விடைகொண் டேகின பின்தொழில்
பூசனை தன்னைப் புக்கொரு காலில்

- 60 தொடுசெருப்(பு) அடியால் நீக்கி வாயில்
இடுபுனல் மேனியில் ஆட்டித் தன்தலைத்
- தங்கிய துவர்ப்பூ ஏற்றி இறைச்சியில்
பெரிதும் போனகம் படைத்துப் பிரானைக்
கண்டுகண்(டு) உள்ளங் கசிந்து காதலில்
கொண்டதோர் கூத்துமுன் ஆடிக் குரைகழல்
- 65 அன்பொடும் இறுக இறைஞ்சி ஆரா
- அன்பொடு கானகம் அடையும் அடைந்த
அற்றை அயலினிற் கழித்தாங்கு(கு) இரவியும்
உதித்த போழ்தத்து உள்நீர் மூழ்கி
ஆதரிக்கும் அந்தணன் வந்து
- 70 சீரார் சிவற்குத் தான்முன் செய்வதோர்
- பொற்புடைப் பூசனை காணான் முடிமிசை
ஏற்றிய துவர்கண்(டு) ஒழியான் மறித்தும்
இவ்வாறு(று) அருச்சனை செய்பவர் யாவர்கொல் என்று
காத்திருந்(து) அவன்அக் கானவன் வரவினைப்
- 75 பரந்த காட்டிடைப் பார்த்து நடுக்குற்று
- வந்தவன் செய்து போயின வண்ணம்
சிந்தையிற் பொறாது சேர்விடம் புக்கு
மற்றை நாளும்அவ் வழிப்பட்டு(டு) இறைவ
உற்றது கேட்டருள் உன்தனக்(கு) அழகா
- 80 நாடொறும் நான்செய் பூசனை தன்னை
- ஈங்கொரு வேடுவன்
நாயொடும் புகுந்து மிதித் துழக்கித்
தொடுசெருப் படியால் நீக்கி வாயில்
இடுபுனல் மேனியில் ஆட்டித் தன்தலை
- 85 தங்கிய சருகிலை உதிர்த்தோர் இறைச்சியை

- நின்திருக் கோயிலில் இட்டுப் போமது
என்றும் உன்தனக்கு இனிதே எனையருக்
காணில் கொன்றிடும் யாவ ராலும்
விலக்குறும் குணத்தன் அல்லன் என்றும்
90 திருக்குறிப்பு) என்றவன் சென்ற அல்லிடைக்
- கனவில் ஆ தரிக்கும் அந்தணன் தனக்குச்
சீரார் திருக்கா எத்தியுள் அப்பன்
பிறையணி இலங்கு பின்னுபுன் சடைமுடிக்
95 கறையணி மிடற்றுக் கனல்மழுத் தடக்கை
நெற்றி நாட்டத்து நிறைநீர் நாக
- ஒற்றை மால்விடை உமையொடு மருங்கில்
திருவுருக் காட்டி அருளிப்
புரிவொடு பூசனை செய்யும்
குணிசிலை வேடன் குணம் அவை ஆவன
100 உரிமையிற் சிறந்தநன் மாதவன் என்றுணர்
- அவன் உகந் தியங்கிய இடம்முனி வனம் அதுவே; அவன்
செருப்படி யாவன விருப்புறு துவலே
எழில் அவன் வாயது தூயபொற் குடமே
அதனில் தங்குநீர் கங்கையின் புனலே
105 புனற்கிடு மாமணி அவன்நிரைப் பல்லே
- அதற்கிடு தூமலர் அவனது நாவே
உப்புனல் விடும்பொழுது) உருஞ்சிய மீசைப்
புன்மயிர் குசையினும் நம்முடிக்(கு) இனிதே; அவன்தலை
தங்கிய சரு(கு) இலை தருப்பையிற் பொதிந்த
110 அங்குலி கற்பகத் தவரே; அவன் உகந்(கு)
- இட்ட இறைச்சி எனக்குநன் மாதவர்
இட்ட நெய்பால் அனியே

- இதுஎனக்(கு) உனக்கவன்
கலந்ததோர் அன்பு காட்டுவன் நாளை
115 நலந்திகழ் அருச்சனை செய்தாங்(கு) இருவென்று
- இறையவன் எழுந்த ருளினன்
அருளலும் மறையவன் அறிவற்ற(று) எழுந்து
மனமிகக் கூசி வைகறைக் குளித்துத்
தான்முன் செய்வதோர்
120 பொற்புடைப் பூசனை புகழ்தரச் செய்து
- தோன்றா வண்ணம் இருந்தனன் ஆக, இரவியும்
வான்தனி முகட்டில் வந்தழல் சிந்தக்
கடும்பகல் வேட்டையில் காதலித்(து) அடித்த
உடும்பொடு சிலைகணை உடைத்தோல் செருப்புத்
125 தொடர்ந்த நாயொடு தோன்றினன் தோன்றலும்
- செல்வன் திருக்கா ளத்தியுள் அப்பன்
திருமேனியின் மூன்று கண்ணாய்
ஆங்கொரு கண்ணிலும் உதிரம்
ஒழியா(து) ஒழுக இருந்தன னாகப்
130 பார்த்து நடுக்குற்றுப் பதைத்து மனஞ்சுழன்று
- வாய்ப்புனல் சிந்தக் கண்ணீர் அருவக்
கையில் ஊனொடு கணைசிலை சிந்த
நிலப்படப் புரண்டு நெடிதினில் தேறிச்
சிலைக்கொடும் படைகடி(து) எடுத்திதுப் படுத்தவர்
135 அடுத்தஇவ் வனத்துளர் எனத்திரிந் தாஅங்கு
- இன்மை கண்டு நன்மையில்
தக்கன மருந்துகள் பிழியவும் பிழிதொறும்
நெக்கிழி குருதியைக் கண்டுநிலை தளர்ந்தென்

அத்தனுக்(கு) அடுத்ததென் அத்தனுக்(கு) அடுத்ததென்
என்று)

140 அன்பொடும் கனற்றி

இத்தனை தரிக்கிலன் இதுதனைக் கண்டஎன்
கண்தனை இடந்து கடவுள்தன் கண்ணுறு
புண்ணில் அப்பியும் காண்பன் என்றொரு கண்ணிடைக்
கணையது மடுத்துக் கையில் வாங்கி

145 அணைதர அப்பினன் அப்பலுங் குருதி

நிற்பதொத்து உருப்பெறக் கண்டுநெஞ்சு உகந்து
மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடுத்தனன்
மடுத்தலும்

நில்லுகண் ணப்ப நில்லுகண் ணப்பஎன்
அன்புடைத் தோன்றல் நில்லுகண் ணப்பஎன்று)

150 இன்னுரை அதனொடும் எழிற்சிவ லிங்கம்

தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையால்
அன்னவன் தன்கை அம்பொடும் அகப்படப் பிடித்து
அருளினன் அருளலும்
விண்மிசை வானவர்

155 மலர்மழை பொழிந்தனர் வளையொலி படகம்

துந்துபி கறங்கின தொல்சீர் முனிவரும்
ஏந்தினர் இன்னிசை வல்லே
சிவகதி பெற்றனன் திருக்கண் ணப்பனே.

வெண்பா

513. தத்தையாம் தாய்தந்தை நாகனாம் தன்பிறப்புப்
பொத்தப்பி நாட்டுப்பூர் வேடுவனாம் - தித்திக்கும்
திண்ணப்ப னாஞ்சிறுபேர் செய்தவத்தால் காளத்திக்
கண்ணப்ப னாய்நின்றான் காண்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெளிவுரை

அடிகள் (1-5) விரிகடல் உலகு, திருக்கண்ணப்பரது செய்தவத் திறத்தில் விருப்புடையதாக இருக்கிறது. அவர் தேன் அழித்து, ஊன் உண்ணும் கானவர் குலத்தில் பிறந்தார். அவர், போர் குணமுடைய புலிகள் குமுறுகின்ற பொருப்பிடைக் காட்டில் திரிந்தார். அவர், சிவந்த கண்களையுடைய நாய்களையும் பார்வை மிருகங்கள் பலவற்றையும் வளர்த்தார்.

அடிகள் (6-11) அவர், கொடிய திறலுடைய வில்லோடு, வேல், வாள் முதலிய எண்ணற்ற படைக் கலங்களையும் பயின்றார். அவர் குறை தசை பயின்று, குடம் பல நிறைத்து, கறைமலி படைக்கலங் கலந்த புல்லொடு பீலி வேய்ந்த குடிசையில் வாழ்ந்தார். பிரிந்த வெள்ளிதையை ஒளி பொருந்திய புலித்தோல் மறைத்தது.

அடிகள் (12-16) வெள்வார் இரவும் பகலும் குறையாத முயற்சியேர்டு உண்ணுதற்குரிய தேனுடன், வல்லமை பொருந்திய நாய்களை முன் விட்டு வில்லில் வைத்துச் செலுத்துகின்ற அம்புகளுடன் திண்ணிய உடைவாளோடு பல உதவியாளரோடு வேட்டையாடி பல உயிர்களைக் கொல்வதே அவருடைய தொழிலாகும்.

அடிகள் (17-23) வீரப்புலி கடித்த வலிய திரண்ட முன்கையையும் வலிய ஆயுதங்கள் கிழித்த கெட்டியான மலை போன்ற மார்பையும் உடையது அவரது வடிவம். இவையே யன்றி, நீண்ட பற்களையுடைய கரடி கவர்ந்த இருந்தண் நெற்றியும், வேல் போன்ற

கொம்பினையுடைய காட்டுப்பன்றி படுத்தெழுகின்ற தொடையும், செடியைப் போல எழுந்து விளங்கு கின்ற தலை மயிரும், செந்நிறங் கொண்ட கூர்மையான கண்களும், கோபத்தோடு எழும் கொடிய சொற்களையுடைய வாயும் கருநிறத்துக் கொடிய ஆயுதங்களைப் பிரியாத அவருடைய வீரமும் கொண்டது அவரது உருவமாகும்.

அடிகள் (24-26) அவருடைய மனம் எத்தகையது என்றால் மிகக் கொலை புரியும் வேட்டையில், உயிர்கள் அகப்படு துயருக்கு மிகவும் பொருத்த முடையது. இதுவே அந்தக் கானத் தலைவனது தன்மையாகும்.

அடிகள் (27-31) நெற்றிக் கண்ணையுடையவரும், வானத் தலைவரும், உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் வைத்துள்ளவரும் எண்ணற்ற பெருமைகளை யுடைய தேவர்கள் வழிபடும் புண்ணியருமான அவருடைய பொற்பார் இரண்டு மலர்ப் பாதங்களைத் தாயைக் கண்ட கன்று போலச் சென்று கண்ட பிறகே உணவு கொள்ளும் தன்மையுடையவர். அதுவுமல்லாமல்,

அடிகள் (32-41) நெருப்புப் போன்ற வெப்பத்தை யுடைய உச்சி வேளையில் கால் சுடும் பாலையில் பழைமையான மரங்களும் முட்களும் கலந்த பகுதியில் மேற் கொண்ட வேட்டையில் இவர்கள் எழுப்பிய காட்டு மிருகங்களை நாய் துரத்திக் கடித்து இரித்திட அம்பு தொடுத்துக் கொன்று துணி ஊனை, விறகினைக் கடைந்து வெங்களில் காய்ச்சி நறுமணமுள்ள நல்ல இறைச்சி இது என்று சுவைகண்டு, அண்ணற்கு அமிர் தென்று அதைத் தனியாக எடுத்து வைத்து,

அடிகள் (42-49) குளிர்ந்த சுனைநீரைத் தன்வாய்க் குடத்தால் மஞ்சனமாக முகந்து, மலரெனத் தலை முடியில் துவர்க்குலை செருகி, வளைந்த வில்லையும் கொடிய களைகளையும் அதனோடும் ஏந்தி, நெருப்புப் போன்ற கண்களையும் கடுமையான குரலையும் உடைய நாய் பின் தொடர, யாவரும் கண்டு நடுங்கும் வெங்கொடும் பகலில் திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு செய்யும் சிவகோசரியார் முன்பு,

அடிகள் (50-57) இலிங்கத்திற்கு நீராட்டி, ஆடை உடுத்தி, நல்ல மணமுள்ள மலர்களைச் சூட்டி, நற்புகையும் விளக்கும் காட்டி திருவமுதைப் படைத்து, (அதாவது தூப தீப நைவேத்தியங்களை முறைப்படி செய்து என்க) மந்திரங்களைச் சொல்லி ஆபரணங்கள், பூமாலை, காதணி இவைகளைக் கொண்டு அலங்கரித்து அருச்சனை செய்து இறைவனது பாதங்களில் வணங்கி, திருந்த முத்திரை சிறப்பொடுங் காட்டி, மந்திரம் சொல்லி, சுவாமியை வலம் வந்து அவர் சென்ற பிறகு,

அடிகள் (58-66) கண்ணப்பர், பூசை செய்யத் தொடங்கினார். காலில் இருந்த செருப்பினால் முன்பு இட்டிருந்தவற்றை அப்புறப்படுத்தினார். வாயில் இருந்த நீரால் நீராட்டினார். தன் தலையில் செருகியிருந்த செந்நிறப் பூக்களைச் சுவாமியின் தலைமீது அணிவித்து இறைச்சியாகிய உணவைப் படைத்து, சிவபிரானை உற்று நோக்கி, உள்ளங் கசிந்து, அன்பினால் சுவாமியின் முன் கூத்தாடி குரைகழல் அன்பொடு இறுக வணங்கி, தெவிட்டாத அன்போடு காட்டை அடைந்தார்.

அடிகள் (67-75) இரவு, மறுநாள் காலை, நீராடி, ஆதரிக்கும் அந்தணன் வந்து சிறப்புடைய சிவபெருமானுக்குத் தான் வழக்கமாய்ச் செய்யும் பூசையைக் காணாதவராகி, இவ்வாறு பூசை செய்தவர் யார் என்று காணும் பொருட்டு, தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த வேடுவனைக் கண்டு பயந்து,

அடிகள் (76-87) வந்தவன் செய்துவிட்டுப் போன விதத்தைக் கண்டு மனம் பொறுக்காமல், தன் வீடு சேர்ந்து, மறுநாளும் அவ்வாறு வழிபடப்பட்ட விதத்தை அறிந்து இறைவா! இது உனக்கு அழகோ? நாள்தோறும் நான் செய்யும் பூசையை இங்கொரு வேடுவன் நாயுடன் வந்து புகுந்து, மிதித்து உழக்கி, செருப்பினால் அப்புறப்படுத்தி, வாயில் கொண்டு வந்த நீரினால் உன் மேனியை நீராட்டி, அவன் தலையில் செருகி வைத்திருந்த சருகுகளையும் இலைகளையும், எடுத்துச் சாத்தி, இறைச்சியை உன் திருக்கோயிலில் இட்டுப் போவது உனக்கு இனிதோ?

அடிகள் (88-97) என்னை அவன் காணில் கொன்று விடுவான் என்று சிவகோசிரியார் முறையிட்டார். அதற்கு இறைவன் அன்றிரவு அந்தணர் கனவில் தோன்றி, “அவன் கொடியவன் அல்லன்;” என்று கூறினார். அந்தக் காட்சியை ஆசிரியர் விவரிக்கும் பாங்கைப் பாருங்கள்! சிறப்புடைய திருக்காளத்தியப்பன் பிறையணிந்த சடை முடியோடும், கறையணி மிடற்றோடும், கனல் மழு தடக்கையோடும், நெற்றிக் கண்ணோடும், நிறைந்த திருநீற்றோடும், காளை மீது இவர்ந்து, உமாதேவியோடு காட்சியளித்து,

அடிகள் (98-116) “அந்த வேடன் அன்போடு செய்கின்ற பூசை எத்தகையது என்றால், அவன் சிறந்த மாதவன்; அவன் விரும்பி வாழும் இடம் முனிவர்கள் வாழும் வனம். அவன் செருப்படிகள் நான் விரும்பும் பூ அவனுடைய வாய் ஆனது அழகுடைய தூய பொற்குடமாகும். அதில் தங்கியுள்ள நீர் கங்கை நீராகும். புனலுக்கு இடுகின்ற மாமணி வரிசையான பல் இரத்தினம் ஒக்கும். அதற்கு இடும் தூமலர் அவனது நாவாகும் வாயிலுள்ள நீரை விடும்போது உரிஞ்சிய மீசைப் புன்மயிர் தருப்பையோடு கூடிய மோதிரம். கற்பகத்து அலருமாகும். அவன் விரும்பியளித்த இறைச்சி எனக்கு நன்மாதவர் இட்ட நெய்பால் அவியுணவாகும் இது எனக்கு. உனக்கு அவன் கலந்ததோர் அன்பைக் காட்டுவன். நாளையதினம் நீ பூசையைச் செய்த பிறகு மறைந்திரு” என்று இறையவன் எழுந்தருளினன்.

அடிகள் (117-121) இவ்வாறு இறைவன் அருள் செய்து மறைந்ததும், அந்தணன் அறிவுற்றெழுந்து மனம் மிகக் கூசி, வைகறைக் குளித்து, தான் முன் செய்வதோர் பொற்புடைப் பூசையைச் சிறப்பாகச் செய்து ஒரு மறை விடத்தில் ஒளிந்திருந்தான்.

அடிகள் (122-125) சூரியன் உச்சிப் பொழுதில் வெயிலைக் கடுமையாக வீச, கடும் பகல் வேட்டையில் கண்ணப்பர் விரும்பிக் கொண்டு வந்த உடும்போடு, வில், அம்பு, உடைத்தோல், செருப்பு, தொடர்ந்து வந்த நாயோடு வந்து சேர்ந்தார்.

அடிகள் (126-135) வந்ததும் செல்வனாகிய திருக்காளத்தியப்பனது திருமேனியின் மூன்று கண்களில் ஒரு கண்ணில் இரத்தம் நிற்காமல் ஒழுகிக்

கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ணப்பர் கண்டதும் நடுங்கி, பதைத்து, மனம் சுழன்று, வாயிலிருந்த நீர் சிந்த, கண்ணீர் பெருக, கையிலிருந்த இறைச்சியோடு அம்பு வில் யாவும் சிதறின. அவர் தரையில் விழுந்து புரண்டு, பிறகு ஒருவாறு மனம் தேறி, வில்லையும் மற்ற ஆயுதங்களையும் விரைந்து எடுத்து, இவ்வாறு செய்தவர் அடுத்துள்ள காட்டில் யாராக இருக்கும்? என்று திரிந்தார்.

அடிகள் (136-145) அங்கு யாரும் இல்லாமை கண்டு, நல்ல தகுந்த மருந்துத் தழைகளைக் கொண்டு வந்து பிழிந்தார். அப்போதும் குருதி நிற்கவில்லை. நிலை தளர்ந்தார். என் அத்தனுக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்று பலமுறை அன்பொடு அழுது அரற்றி இதை என்னால் பொறுக்க முடியாது. இதைக் கண்ட என் கண்ணைப் பெயர்த்து எடுத்து, இறைவனது கண்ணில் ஏற்பட்ட புண்ணில் அப்புவேன்” என்று ஒரு கண்ணிடை அம்பைப் பாய்ச்சி, கையில் அதை எடுத்து இறைவனது கண்ணில் வைத்து அப்பினார்.

அடிகள் (146-153) அவ்வாறு அப்பவும், இரத்தம் நின்றது கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தார். ஆனால் மற்றக் கண்ணிலும் இரத்தம் ஒழுக ஆரம்பித்தது. உடனே கண்ணப்பர் தன் அம்பை மற்றக் கண்ணில் பாய்ச்சினார். உடனே இறைவன், “நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப” என்று இனிமையாகக் கூறி, அதனோடு சிவலிங்கத்திலிருந்து தோன்றிய தடமலர்க் கையால் கண்ணப்பருடைய கையில் உள்ள அம்போடு பிடித்து அருளினன்.

அடிகள் (154-158) அவ்வாறு அருளவும் வானத்தில் தேவர்கள் தோன்றி மலர் மழை பொழிந்தனர். வளை

யொலி, படகம். துந்துபி முதலியன முழங்கின. தொல்சீர் முனிவரும் ஏத்தினர். திருக்கண்ணப்பர் இன்னிசை வல்லே சிவகதி பெற்றனர்.

வெண்பா

தாயின் பெயர் தத்தை, தந்தையின் பெயர் நாகன், அவர் பிறந்தது பொத்தப்பி நாடு, ஊர் உடுப்பூர், வேடுவர் குலத்தில் பிறந்தார், அவரது பிள்ளைத் திருநாமம் திண்ணப்பன். அவர் செய்த முன் தவப் பயனால் காளத்திக் கண்ணப்பனாய் நின்றார். அறிவாயாக என்பதாம்.

கல்லாடதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

19. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்

பதினோராம் திருமுறை ஆசிரியர்களுள் கல்லாட தேவநாயனாரும் ஒருவர். கடைச் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய கல்லாடரும், கல்லாடம் என்னும் நூலைப் பாடிய, கல்லாடர் என்பவரும், இத்திருமறப் பாட்டைப் பாடிய கல்லாடரும் வெவ்வேறாவர் என்று துணிதற்கு அவர்கள் இயற்றிய நூல்களின் நடையே சான்றாக அமைந்து திகழ்கின்றன. கல்லாடம் என்பது ஒரு சிவப்பதி. அதில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் கல்லாடர் எனப் பெறுவார். கடவுளரின் பெயர்களை மக்களுக்கு இட்டு வழங்கும் முறைப்படியே இப்புலவர்களும் கல்லாடர் என்று பெயர் பெற்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

514. பரிவின் தன்மை உருவுகொண் டனையவன்
 போழ்வார் போர்த்த தாழகச் செருப்பினன்
 குருதி புலராச் கரிகை எஃகம்
 அரையிற் கட்டிய உடைதோற் கச்சையன்
 5 தோல்நெடும் பையிற் குறுமயிர் திணித்து
 வாரில் வீக்கிய வரிக்கைக் கட்டியன்
 உழுவைக் கூனுகிர் கேழல்வெண் மருப்பு

- 10 மாறுபடத் தொடுத்த மாலைஉத் தரியன்
நீலப் பீலி நெற்றி சூழ்ந்த
கானக் குஞ்சிக் கவடி புல்லினன்
- 15 முடுகு நாறு குடிலை யாக்கையன்
வேங்கை வென்று வாகை சூடிய
சங்கரன் தன்னினத் தலைவன் ஓங்கிய
வில்லும் அம்பும் நல்லன தாங்கி
ஏற்றுக் கல்வனம் காற்றில் இயங்கிக்
- 20 கணையில் வீழ்த்துக் கருமா அறுத்துக்
கோலின் ஏற்றிக் கொழுந்தீக் காய்ச்சி
நாவில் வைத்த நாட்போ னகமும்
தன்தலைச் செருகிய தண்பள்ளித் தாமமும்
வாய்க்கல சத்து மஞ்சன நீரும்
- 25 கொண்டு கானப் பேருறை கண்ணுதல்
முடியிற் பூசை அடியால் நீக்கி
நீங்காக் குணத்துக்
கோசரிக்(கு) அன்றவன் நேசங் காட்ட
முக்கண் அப்பனுக்(கு) ஒருகணில் உதிரம்
- 30 தக்கி ணத்திடை இழிதர அக்கணம்
அழுது விழுந்து தொழுதெழுந்(கு) அரற்றிப்
புன்மருந் தாற்றப் போகா தென்று
தன்னை மருந்தென்று மலர்க்கண் அப்ப
ஒழிந்தது மற்றை ஒண்திரு நயனம்
- பொழிந்த கண்ணீர்க் கலுழி பொங்க
அற்ற தென்று மற்றக் கண்ணையும்
பகழித் தலையால் அகழ ஆண்டகை

35 ஒருகை யாலும் இருகை பிடித்து
ஒல்லை நம்புண் ஒழிந்தது பாராய்

நல்லை நல்லை எனப்பெறும்
திருவேட் டுவர்தந் திருவடி கைதொழக்
கருவேட் டுழல்வினைக் காரியம் கெடுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெளிவுரை

அடிகள் (1-8) கண்ணப்பன் அன்பே உருவு கொண்டு வந்தவன் எனலாம். போழ்ந்த வாரினால் மூடப் பெற்ற கரிய செருப்பை உடையவன். இரத்தம் உலராத உடை வாளை உடையவன். அரையில் தோலால் செய்த கச்சையை உடையவன். தோலால் ஆகிய நீண்ட பையில் குறுமயிரைத் திணித்து வாரினால் இழுத்துக் கட்டிய கையை யுடையவன். புலியினது வளைந்த நகத்தையும் பன்றியின் வெண்மை யான கொம்பையும் மாறி மாறி கட்டிய மாலையைத் தரித்தவன்.

அடிகள் (9-13) நீலநிற மயில் தோகையை நெற்றியில் சூழ்ந்த காட்டுக் குடுமியில் சோழியைக் கோத்துக் கட்டியிருப்பவன். முடை நாற்றம் வீசும் குடிசையில் வாழ்பவன். வேங்கைப் புலியை வென்று வாகை சூடிய சங்கரனது இனத் தலைவன்.

அடிகள் (14-18) ஓங்கிய வில்லும் அம்பும் நல்லன தாங்கி, மலைக்காடுகளில் காற்றைப் போல விரைந்து சென்று அம்பினால் கொன்று, பன்றியை அறுத்து கோலில் மாட்டி கொழுந்தீயில் வேகவைத்து, நாவில் வைத்து ருசி பார்த்த நல்ல உணவும்,

அடிகள் (19-24) தன் தலையில் செருகிய கடவுளுக்கு அணியும் மாலையும் வாயாகிய பாத்திரத்தில் திருமஞ்சன நீரும் கொண்டு காட்டில் வாழும் சிவபெருமானது முடியில் இருந்த பூசை மலரை செருப்புக் காலால் தள்ளி விட, சிவபக்தியில் குறையாத சிவகோசரியாருக்கு, கண்ணப்பரது அன்பைக் காட்டுவான் வேண்டி,

அடிகள் (25-28) மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு ஒரு கண்ணில் உதிரம் அப்போது ஒழுக, அப்போதே கண்ணப்பர் கீழே விழுந்து அழுது தொழுது எழுந்து வாய் விட்டுக் கதறி, மூலிகைகளைக் கொண்டு வந்து சாறு பிழிந்து தடவியும் இரத்தம் ஒழுகுவது நிற்காமையால்,

அடிகள் (29-34) தானே அதற்கு மருந்தென்று மனம் தேறி, தனது கண்ணைப் பெயர்த்தெடுத்து அப்ப, இரத்தம் பெருகுவது நின்றது. ஆனால் அடுத்த கண்ணில் இரத்தம் பெருக ஆரம்பித்தது. தனது மற்றொரு கண்ணையும் அம்பின் நுனியால் அகழ ஆரம்பித்த போது, சிவபெருமான் தனது ஒருகையால் கண்ணப்பரது இரண்டு கைகளையும் பிடித்து,

அடிகள் (35-38) விரைவில் எம்புண் ஆறியது பார்ப்பாயாக. நலம் பெறுவாயாக. நலம் பெறுவாயாக என்று இறைவன் அருள் பாலித்தார். கண்ணப்பர் இறைவர் தம் திருவடிக்கீளை வணங்கினார். பிறவியை விரும்பி உழலுகின்ற காரியம் கெடும் என்றவாறு. அதாவது அவர் இனி பிறவா வரம் பெற்று இறைவனது திருவடி நீழலை அடைந்தார் என்பதாம்.

கபிலதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

20. மூத்த நாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை

இவரது நாடு, ஊர் முதலிய செய்திகளை உணர்ந்து கொள்ளுதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள் இல்லை. இவர் தம்முடைய, பாடல்களில் போற்றிப் பரவிய சிவதலங்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து, இவர் சிவதலப் பயணத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகிறது.

கடைச் சங்கப் புலவராகிய கபிலர் அல்லர் இவர். கபிலதேவர் பிற்காலத்துப் புலவர். இவரால் இயற்றப் பெற்ற நூல்கள் மூத்த நாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்பன.

மூத்த நாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை என்னும் இந்நூல் ஆனைமுகக் கடவுள்மீது வெண்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும் அடுத்தடுத்து வர இருபது செய்யுட்களால் அந்தாதித் தொடையாக இயற்றப் பெற்றது. ஆனைமுகக் கடவுளைத் தேவர்களும் வழிபடுகின்றனர். ஆனைமுகக் கடவுளே தீவினைகளெல்லாம் வேரோடு களைய வல்லவர். ஆனைமுகக் கடவுளைப் போற்றி வழிபடுபவர்

இடத்தன்றி மற்றவர்களிடம் திருமகள் சேர மாட்டாள் என்பன போன்ற செய்திகள் இந்நூலில் கூறப்படுகின்றன.

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

515. திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும் செஞ்சொல்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தம் கை.

1

செல்வத்தைப் பெருகச் செய்யும். செய்கின்ற வேலை வெற்றி பெறும். செம்மையான சொல் பெருகும். பெருமையை அதிகரிக்கச் செய்யும். சாரூப பதவியைக் கொடுக்கும். ஆதலால் தேவர்களும் யானை முகக் கடவுளாகிய விநாயகனை அன்போடு வழிபடுவார்கள் என்பதாம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

516. கைக்கும் பிணியொடு காலன்
தலைப்படும் ஏல்வையினில்
எய்க்கும் கவலைக் கிடைந்தடைந்
தேன்வெம்மை நாவளைக்கும்
பைக்கும் அரவரை யான்தந்த
பாய்மத யானைபத்துத்
திக்கும் பணிநுதற் கண்திரு
வாளன் திருவடியே.

2

வெறுக்கும் நோயோடு எமன் முயற்சிக்கும் சமயத்தில் குறைக்கும். கவலைக்குத் தளர்ந்து இருந்தேன். வெம்மை நாவளைக்கும், படம் எடுத்து

ஆடுகின்ற பாம்பை இடையில் கட்டியுள்ள சிவபெருமான் பெற்ற பாய் மதயானையாகிய விநாயகக் கடவுள். அந்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய திருவாளன் திருவடிகளைப் பணிவாயாக. விநாயகப் பெருமானது திருவடிகளை வணங்கினால் துன்பங்கள் இரா என்பதாம்.

வெண்பா

517. அடியமர்ந்து கொள்வாயே நெஞ்சமே அப்பம்
இடியவலோடு எள்ளுண்டை கன்னல் - வடிகவையில்
தாழ்வானை ஆழ்வானைத் தன்னடியார் உள்ளத்தே
வாழ்வானை வாழ்த்தியே வாழ். 3

நெஞ்சமே! அவனது அடிமைத் தொழிலிற் பொருந்தி இருப்பாயாக. அப்பம், மாவாற் செய்யப் பட்ட கொழுக்கட்டை, அவலோடு, எள்ளுருண்டை, கரும்பு இவற்றின் சுவையில் விரும்பி ஆழ்ந்திருப் பவனும், தன் அடியார் உள்ளத்து வாழ்கின்ற வனுமாகிய விநாயகனை வாழ்த்தி வாழ்வாயாக.

இடி - மாவு இங்கு மாலினால் செய்யப்பட்ட கொழுக்கட்டையைக் குறித்தது

கட்டளைக் கலித்துறை

518. வாழைக் கனிபல வின்கனி
மாங்கனி தாஞ்சிறந்த
கூழைச் சுருள்குழை அப்பம்எள்
உண்டைஎல் லாம்துறுத்தும்
பேழைப் பெருவயிற் றோடும்
புகுந்தென் உளம்பிரியான்

வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர்
மேனி விநாயகனே.

4

வாழைப்பழம், பலாப்பழம், மாம்பழம், சிறப்பமைந்த கூழைச்சுருள் குழையப்பும், என் உருண்டை எல்லாம் வெளியே நீட்டும்படியாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிற பெட்டகமாகிய பெருவயிற் றோடும் புகுந்து என் மனத்தை விட்டகலான் யானைத் திருமுகத்துடன் செவ்வானம் போன்ற மேனியை யுடைய விநாயகன்.

விநாயகன் உளம் பிரியான் எனக் கூட்டுக.

வெண்பா

519. விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கைதணி விப்பான் - விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாம் தன்மையினால்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

5

விநாயகனே கொடிய துன்பங்களை வேர் அறுக்க வல்லான், விநாயகனே பொருட்பற்றைத் தணி விப்பான். விநாயகனே வானுலகத்திற்கும் மண்ணுலகத் திற்கும் நாதனாகும். இத்தன்மைகளினால், நன்மை களைப் பெற எண்ணினால் அவளது பாதங்களை மனங்குழைந்து பணியுங்கள்.

கட்டளைக் கலித்துறை

520. கனிய நினைவொடு நாடொறும்
காதற் படும்அடியார்க்கு)
இனியன் இனியொர் இன்னாங்கு)
இலம்எவ ரும்வணங்கும்

பனிவெண் பிறை, நறுங் கொன்றைச்
சடைப்பலி தேர்இயற்கை
முனிவன் சிறுவன் பெருவெங்கொல்
யானை முகத்தவனே.

6

மனங்குழைந்த நினைவோடு நாள்தோறும் துதி
செய்யும் அடியார்களுக்கு இனியனாம். இனி எந்த
துன்பமும் நமக்கு இராது. எல்லாரும் வணங்குகின்ற
குளிர்ந்த வெண்மையான பிறையும் நறுங்
கொன்றையும் உடைய சடையை உடையவனும் ஐய
மேற்கும் இயற்கைத் தன்மையை உடையவனுமாகிய
சிவபெருமானது சிறுவன் பெருவெங்கொல் யானை
முகத்தவன். அவனைப் பணியின் என்பதாம்.

வெண்பா

521. யானை முகத்தான் பொருவிடையான் சேய் அழகார்
மான மணிவண்ணன் மாமருகன் - மேல்நிகழும்
வெள்ளக் குமிழி மதத்து விநாயகன் என்
உள்ளக் கருத்தின் உளன்.

7

யானை முகத்தை உடையவன், போர் செய்கின்ற
காளையை வாகனமாக உடைய சிவபெருமானது
மூத்த மகன். அழகுடைய நீல மணி போன்ற
நிறத்தினை உடைய திருமாலினது மாமருகன். மேல்
நிகழும் வெள்ளக் குமிழி மதத்து விநாயகன் என்
உள்ளக் கருத்தில் இருக்கின்றான்.

கட்டளைக் கலித்துறை

522. உளதள வில்லதொர் காதல்என்
நெஞ்சில்வன் நஞ்சமுண்ட
வளரிள மாமணி கண்டன்வண்
டாடுவண் கோதைபங்கத்து)

இளவளர் மாமதிக் கண்ணியெம்
 மான்மகன் கைம்முகத்துக்
 களகள மாமதம் சேர்களி
 யானைக் கணபதியே.

8

உளது, அளவில்லதோர் காதல் என் நெஞ்சில்.
 விடமுண்ட வளர் இள மாமணிகண்டன், வண்டுகள்
 சுற்றித் திரிகின்ற வண் கோதை பங்கத்து இளவளர்
 திங்கள் மாலை எம்மான் மகன் சிவன். கைம் முகத்துக்
 களகள மாமதம் சேர் களியானை கணபதியாகும்.

வெண்பா

523. கணங்கொண்ட வல்வினைகள் கண்கொண்ட நெற்றிப்
 பணங்கொண்ட பாந்தள் சடைமேல் - மணங்கொண்ட
 தாதகத்த தேன்முரலும் கொன்றையான் தந்தளித்த
 போதகத்தின் தாள்பணியப் போம்.

9

கூட்டம் கொண்டு வந்த கொடிய வினைகள்,
 நெற்றிக் கண்ணைக் கொண்டவனும் படத்தையுடைய
 பாம்பைச் சடையில் கொண்டவனும் ஆகிய அந்தத்
 தேன் முரலும் கொன்றையான் தந்தளித்த ஆனை
 முகத்தையுடைய பிள்ளையாருடைய திருவடிகளைப்
 பணிந்தால் போகும் என்க. வல்வினைகள் போம்
 எனக் கூட்டுக.

கட்டளைக் கலித்துறை

524. போகபந் தத்தந்தம் இன்றிநிற்
 பீர்புனை தார்முடிமேல்
 நாகபந் தத்தந்த நாளம்
 பிறையிறை யான்பயந்த
 மாகபந் தத்தந்த மாமழை
 போல்மதத் துக்கதப்போர்

ஏகதந் தத்துளந்தை செந்தாள்
இணைபணிந்(து) ஏத்துமினே.

10

உலக இன்பங்கள் உள்ள பற்றில் முடிவின்றி
ஆழந்திருப்பவர்களே! முடிமேல் பாம்பை அணிகல
மாகக் கட்டுதலை யுடைய பிறையான் பயந்த
விண்ணில் ஒன்றனோடு ஒன்று இணைந்துள்ள
மாமழை போல் மதத்துக் கதப்போர் செய்யும் ஒற்றைக்
கொம்பையுடைய எந்தையினது இரண்டு செம்மை
யான பாதங்களைப் பணிந்து ஏத்துமின்.

வெண்பா

525. ஏத்தியே என்னுள்ளம் நிற்குமால் எப்பொழுதும்
மாத்தனிவெண் கோட்டு மதமுகத்துத் - தூத்தழல்போல்
செக்கர்த் திருமேனிச் செம்பொற் கழலங்கை
முக்கட் கடாயானை முன்.

11

வழிபாடு செய்தே என் உள்ளம் நிற்கும்.
எப்பொழுதும் யானையின் ஒப்பற்ற வெண்கோட்டு
மதமுகத்துத் தூய நெருப்புப் போன்ற சிவந்த
உலழகுடைய செம்பொற்கழல், அங்கை, முக்கண்
கடாயானை முன் வழிபாடு செய்வாயாக என்பதாம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

526. முன்னிளங் காலத்தி லேபற்றி
 னேன்வெற்றி மீனுயர்த்த
மன்னிளங் காமன்தன் மைத்துன
 னேமணி நீலகண்டத்(து)
என்னிளங் காய்களி நேஇமை
 யோர்சிங்க மேயுமையாள்

தன்னிளங் காதல னேசர
ணாவுன் சரணங்களே.

இளமைப் பருவத்திலேயே பற்றினேன். வெற், பொருந்திய மீனக் கொடியை உயர்த்திய மன் இளம காமன் தன் அத்தை உமாதேவியின் மகனாகிய விநாயகனே! (மைத்துன முறையைக் காண்க) மணிநீல சுண்டத்தானுடைய இளங்களிறே! தேவர்களின் சிங்கமே! உமையாளது அன்பு மகனே! உன்பாதங் களுக்கு வணக்கம்.

வெண்பா

527. சரணுடை யேனென்று தலைதொட் டிருக்க
முரணுடையேன் அல்வேன் நான்முன்னம்—

திரள்நெடுங்கோட்(டு)

அண்டத்தான் அப்புறத்தான் ஆனைமுகத் தானமரர்
பண்டத்தான் தாள்பணியாப் பண்டு.

13

வணக்க முடையேன் என்று முதன்மை தொடர்கிறது. நான் மாறுபாடு உடையவன் அல்லன். முன்பு திரண்ட நீண்ட கொம்பினை யுடைய வனாகவும் அண்டங்களை உடையவனாகவும் அண்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகவும் ஆனை முகத்தை யுடையவனாகவும் தேவர்களால் போற்றி வணங்கப்படுபவனாகவும் உள்ளவனது பாதங்களைப் பணிவாயாக.

கட்டளைக் கலித்துறை

528. பண்டந்த மாதரத் தான்என்று)
இனியன வேபலவும்

பதினோராம் திருமுறை

கொண்டந்த நாள்குறு காமைக்
குறுகுவர் கூருணர்வில்
கண்டந்த நீண்முடிக் கார்மத
வார்சடைக் கற்றை யொற்றை
வெண்தந்த வேழ முகத்தெம்
பிராண்டி வேட்கையரே.

14

(பண் + தந்த) சிறப்பைத் தந்த பெரியோன் என்று
இனியவான பலவும் கொண்டு அந்த நாள் குறுக
முடியாதவாறு குறுகுவர். கூரிய அறிவு கொண்டு நீல
கண்டனது மகனும் வெண்மையான தந்தத்தையுடைய
யானை முகக் கடவுளினது வேட்கையுடையர்
குறுகுவர் என முடிக்க.

வெண்பா

529. வேட்கை வினைமுடித்து மெய்யடியார்க்கு(கு) இன்பஞ்செய்
ஆட்கொண் டருளும் அரன்சேயை - வாட்கதிர்கொள்
காந்தார மார்பிற் கமழ்தார்க் கணபதியை
வேந்தா உடைத்து(கு)அமரர் விண்.

15

விரும்பிய தொழில் நிறைவேறும்படி செய்து உன்
மெய்யடியார்களுக்கு இன்பம் செய்து ஆட்
கொண்டருளும் சிவபிரானது மூத்த பிள்ளையை ஒளி
பொருந்திய கதிர்களையுடைய காந்தார மார்பில்
மணம் பொருந்திய மாலையையுடைய கணபதியைத்
தேவர் உலகம் அரசனாக உடையது.

கட்டளைக் கலித்துறை

530. விண்ணுதல் நுங்கிய விண்ணுமண்
னுஞ்செய் வினைப்பயனும்
பண்ணுதல் நுங்கடன் என்பர்மெய்
அன்பர்கள் பாய்மதமா

வல்லார் மனத்தன்றி மாட்டாள்

இருக்க மலர்த்திருவே.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

நல்லவர்களின் பழிப்பில்லாத அழகிய
செம்பவளத்தை நாணநின்ற உளியால் பொளியப்
படாத திருமுகத்தையுடைய எங்கள் யானையே,
திரிபுரங்களை எரித்த மேரு மலையை வில்லாக
வுடையவன் அளித்த விநாயகனே! என்று மெய்ம் மகிழ்
வல்லவர்கள் மனத்திலன்றி மற்றவர்கள் மனத்தில்
திருமகள் பொருந்தியிருக்க மாட்டாள். அதாவது
ஆனைமுகக் கடவுளைப் போற்றுவாரிடத்தன்றிப்
பிறரிடத்தில் திருமகள் தங்க மாட்டாள் என்க.

கபிலதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

21. சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை

இதில் முப்பத்தேழு பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூலில் சிவபெருமானுடைய பெருமையும், அவர் அடியார்கட்கு அருள் செய்யும் முறைமையும், அப்பெருமானைப் போற்றாதார் அடையும் சிறுமையும், திருவருட் சிறப்பின் அருமையும் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

535. அந்தி மதிமுகிழான் அந்தியஞ் செந்நிறத்தான்
அந்தியே போலும் அவிர்சடையான் - அந்தியில்
தூங்கிருள்சேர் யாமமே போலும் கடுநீற்றான்
வீங்கிருள்சேர் நீல மிடறு.

1

மாலையில் தோன்றும் பிறையைச் சூடியவன். அந்திமாலையில் தோன்றும் செந்நிறம் போன்ற மேனியை உடையவன். அந்தியே போலும் ஒளி மிக்க சடையை உடையவன். திருநீற்றை யணிந்தவன். மிக்க இருள் சேர்ந்த கழுத்து, தூங்கிருள் சேர் யாமமே போன்றிருக்கும்.

கட்டளைக் கலித்துறை

536. மிடற்றாழ் கடல்நஞ்சம் வைக்கின்ற
 ஞான்றுமெல் லோதிநல்லாள்
 மடற்றா மரைக்கைகள் காத்தில
 வேமழு வாள்அதனால்
 அடற்றா தையைஅன்றி தாளெறிந்
 தாற்(கு)அருள் செய்தகொள்கைக்
 கடற்றாழ் வயற்செந்நெல் ஏறும்வெண்
 காட்டெங் கரும்பினையே.

2

கடலில் இருந்து எழுந்த நஞ்சைத் தாங்கள் பருக முயன்றபோது பக்கத்திலிருந்த உமாதேவி தடுத்து நிறுத்தியதால் அன்றோ அந்த விடம் கழுத்தோடு நின்றது. மழுவினால் தனது தந்தையின் தாளை வெட்டிய சண்டிகேசுவரருக்கு அருள் செய்த கொள்கை திருவெண்காடருக்கு அருள் செய்ய உதவியது என்க.

வெண்பா

537. கருப்புச் சிலையநங்கன் கட்டழகு கட்ட
 நெருப்புத் திருநெற்றி நாட்டம் - திருச்சடையில்
 திங்கள் புரையும் திரள்பொன் திருமேனி
 எங்கள் இமையோர் இறைக்கு.

3

கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன். பெற்றிருந்த கட்டழகை எரித்த நெருப்புப் போன்ற நெற்றிக் கண்ணும், திருச்சடையில் பிறைச்சந்திரனும் பொன்னிறமான மேனியும் உடையவன் தேவர்களுக்கு இறைவனாகிய எங்கள் சிவபெருமான்.

கட்டளைக் கலித்துறை

538. இறைக்கோ குறைவில்லை உண்டிறை
 யேளழி லார்எருக்கு
 நறைக்கோ மனக்கொன்றை துன்றும்
 சடைமுடி நக்கர் சென்னிப்
 பிறைக்கோர் பிளவும் பெறுவிளிக்
 கொண்டெம் பிரானுக்கும்
 குறைக்கோ வணமொழிந் தாற்பின்னை
 ஏதும் குறைவில்லையே.

4

இறைவனுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை; சிறிதளவு மாத்திரம் உண்டு. அவையாவை யெனில், அழகிய எருக்குமலர், மண முள்ள கொன்றை மாலை அணிந்த சடை முடி நக்கர் சென்னிப் பிறைக்கு ஓர் பிளவு. பிரான் உடுப்பது கோவணம். (எருக்கு, மண்டையோடு, கோவணம் முதலியவைகளை ஒழித்துவிட்டால் பிறகு எம்முடைய இறைவனுக்கு எத்தகைய குறையும் இல்லை யென்க).

வெண்பா

539. இல்லை பிறவிக் கடலேறல் இன்புறவில்
 முல்லை கமழும் முதுகுன்றில் - கொல்லை
 விடையானை வேதியனை வெண்மதிசேர் செம்பொற்
 சடையானைச் சாராதார் தாம்.

5

இனிய காட்டில் முல்லை கமழும் பழமலையில் (விருத்தாசலம்) முல்லை நிலத்தில் காளை வாகனத்தை யுடையவனை, வெண்மையான பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய செம்பொற் சடையானைச் சாராதார் பிறவிக் கடல் ஏறல் இல்லை என்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

540. தாமரைக் கோவும்நன் மாலும்
வணங்கத் தலையிடத்துத்
தாமரைக் கோவணத் தோடு இரந்து
உண்ணினும் சார்ந்தவர்க்குத்
தாமரைக் கோமளத் தோடுவ
காளத் தருவர் கண்டார்
தாமரைக் கோமளக் கைத்தவ
ளப்பொடிச் சங்கரரே.

6

பிரமனும் திருமாலும் வணங்க, தாம் அரைக் கோவணத்தோடு இரந்துண்ணினும், தம்மை வழிபடுகின்றவர்களுக்குத் திருமகளோடு (செல்வத்தோடு) உலகை ஆளவும் தரவல்லவர். அவர் யாரென்னில் அழகிய கைகளையும் திருநீற்றையும் உடைய சங்கரர் என்க.

வெண்பா

541. சங்குகோள் எண்ணுவரே பாவையரைத் தம்அங்கம்
பங்குபோய் நின்றாலும் பாய்கலுழிக் - கங்கை
வரியராப் போதும் வளர்சடையாய் நிற்போல்
பெரியர்ஆ வாரோ பிறர்.

7

கைவளைகளைக் கொள்ளும் எண்ணம் உடையவரே! தம் உடம்பில் பாதி பாகத்தை உமையவள் எடுத்துக் கொண்ட போதிலும் கங்கையையும் பாம்பையும் சடையில் உடையவரே, உம்போல் பிறர் பெரியர் ஆவாரோ?

கட்டளைக் கலித்துறை

542. பிறப்பாழ் குழியிடை வீழ்ந்துறை
வேற்குநின் பேருளின்

சிறப்பார் திருக்கை தரக்கிற்றி
 யேதிரி யும்புரமுன்ரு)
 அறப்பாய் எரியுற வான்வரை
 வில்வளைத் தாய்இரவாய்
 மறப்பா வரியர நாணிடைக்
 கோத்தகை வானவனே.

8

பிறப்பாகிய பாழ்குழியில் விழுந்து வருந்துகின்ற
 வனாகிய எனக்கு, உன்பேரருளின் சிறப்பமைந்த
 திருக்கையைத் தரவில்லையே! திரிபுரங்களை
 அடியோடு எரிக்க மேருமலையை வளைத்தாய்
 ஆதிசேஷனை நாணாகக் கோத்த வானவனே!

வெண்பா

543. வானம் மணிமுகடா மால்வரையே தூணாக
 ஆன பெரும்பார் அரங்காகக் - கானகத்தில்
 அம்மா முழுவதிர ஆடும் பொழுதாருர்
 எம்மானுக்கு எய்தாது இடம்.

9

ஆகாயமே உச்சியாகவும், பெரிய மலையே
 தூணாகவும், பெரிய இந்தப் பூமியே அரங்காகவும்
 கானகத்தில் மத்தளம் முதலிய ஒலிக்கருவிகள் அதிர
 ஆடும் பொழுது திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்
 தலைவனுக்கு இடம் போதாது.

கட்டளைக் கலித்துறை

544. இடப்பா கழும்உடை யாள்வரை
 ஈன்இள வஞ்சியன்ன
 மடப்பால் மொழியென்பர் நின்வலப்
 பாகத்து மான்மயுவும்
 விடப்பா சனக்கச்சம் இச்சைப்
 படநீரு) அணிந்துமிக்க

கடப்பார் களிற்றூரி கொண்டெங்கும்

மூடும்எங் கண்ணுதலே.

10

பர்வதராஜன் பெற்ற மகளாகிய பார்வதி உன் இடப்பாகத்தில் உள்ளாள். அவளுடைய மொழி இனிமையானது. நீ, உன் வலப்பாகத்தில் மான், மழு, பாம்புக் கச்சை, திருநீறு இவைகளை அணிந்துள்ளாய். கொடிய யானையின் தோலை உரித்து உடலைப் போர்த்திக் கொண்டுள்ளாய். என் கண்ணுதலே! இது என்ன கோலம்!

வெண்பா

545. கண்ணி இளம்பிறையும் காய்சினத்த மாகணமும்
நண்ணி இருந்தால் நலமில்லை; - தண்ணலங்கல்
பூங்கொன்றை யின்தேன் பொதியும் சடைப்புனிதா
வாங்கொன்றை இன்றே மதித்து.

11

தலைமாலையாகப் பிறைச் சந்திரனையும் கோப
மிக்க பாம்பையும் ஒரு சேர வைத்திருப்பது நல்லது
அல்ல. ஏனெனில் அவை இரண்டிற்கும் பகை.
குளிர்ந்த கொன்றை மாலையின் தேன் பொதிந்த
சடைப் புனிதா! இவற்றுள் ஒன்றை நீக்கி விடு
என்பதாம். வாங்கு + ஒன்றை எனப்பிரிக்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

546. மதிமயங் கப்பொங்கு கோழிருள்
கண்டவ! விண்டவர்தம்
பதிமயங் கச்செற்ற கொற்றவில்
வானவ! நற்றவர்குழ்
அதிகைமங் கைத்திரு வீரட்ட
வாரிட்ட தேனுமுண்டு

கதிமயங் கச்செல்வ தேசெல்வ
மாகக் கருதுவதே ?

12

கண்டவர் மயங்குமாறு மிக்க இருள் சூழ்ந்த
கண்டத்தை உடையவரே! சிவபிரான் அருள் பெற்று
வானத் திருந்த முப்புர அரக்கர்களது திரிபுரங்களை
எரித்த கொற்ற வில்லையுடைய வானவ! நல்லோர்கள்
வாழ்கின்ற திருவதிகை வீரட்டானத் தேனும் உண்டு
கதி மயங்கச் செய்வதே செல்வமாகக் கருதுகின்றாய்
என்பதாம்.

வெண்பா

547. கருதுங் கருத்துடையேன் கையுடையேன் கூப்பப்
பெரிதும் பிறதிறத்துப் பேசேன் - அரிதன்றே
யாகப் பிறையான் இனியென் அகம்புகுந்து
போகப் பெறுமோ புறம்.

13

உன்னைக் கருதும் கருத்துடையேன். உன்னை
வணங்க கைகளை உடையேன். வேறு வகைகளில் பேச
மாட்டேன். வேள்வியில் தோன்றிய பிறையை
அணிந்தவன். இனி என் மனத்தில் புகுந்து, வெளியே
போக முடியுமோ? அரிதென்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

548. புறமறை யப்புரி புன்சடை
விட்டெரி பொன்திகழும்
நிறமறை யத்திரு நீறு
துதைந்தது நீள்கடல்நஞ்சு
உறமறை யக்கொண்ட கண்டமும்
சால உறப்புடைத்தால்,

அறமறை யச்சொல்லி வைத்(து)ஐயம்
வேண்டும் அடிகளுக்கே.

14

முதுகு மறையச் செய்கிற சடையை உடையாய்.
பிரகாசமான உன் மேனி மறையத் திருநீறு
பூசியுள்ளாய். கடலில் இருந்து எழுந்த விடத்தை
மறைக்க நீலகண்டத்தை உடையாய். அறம் மறையச்
சொல்லி வைத்து, பிச்சை வேண்டிச் செல்கின்றாய்.
அடிகளே இது சரியா?

வெண்பா

549. அடியோமைத் தாங்கியோ ஆடை உடுத்தோ
குடியோம்ப மாநிதியங் கொண்டோ - பொடியாடு
நெற்றியூர் வாளரவ நீள் சடையாய் நின்னூரை
ஒற்றியூர் ஆக்கிற்று) உரை.

15

கடன் கொண்ட இடத்தில் ஒற்றியாக வைக்கப்
பட்ட திருஒற்றியூரை உடையாய், இவ்வாறு கடன்
பட்டதற்கு என்ன காரணம்? சொல்வாயாக!
அடியவர் களாகிய எங்களைத் தாங்கியா? ஆடை
உடுத்தியா? குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற பெருங்கடன்
பட்டா? அடகு வைத்தீர்? நெற்றியில் திருநீறும்
சடையில் பாம்பையும் உடையவரே! ஊரை ஏன்
அடகு வைத்தீர்!

கட்டளைக் கலித்துறை

550. உரைவந் துறும்பதத் தேயுரை
மின்களன் றாயினிப்பால்
நரைவந் துறும்பின்னை வந்துறுங்
காலன்நன் முத்திடறித்
திரைவந் துறுங்கரைக் கேகலம்
வந்துறுத் திண்கைவன்றாள்

வரைவந் துறுங்கடல் மாமறைக்
காட்டெம் மணியினையே.

16

போற்றிப் புகழ்வதற்கு நல்ல சொற்கள் அமையும் பக்குவ காலத்தில் உரையுங்கள் என்று சொன்னாய். இனி, பால் போன்ற நரை வந்ததும். பிறகு எமன் வருவான். பிறகு நன்முத்து இடறித்திரை வந்ததுங்கரைக்கு கப்பல் வந்தது யானை வந்ததும். கடல் கரையிலும் வேதாரண்யத் (திருமறைக்காடு) தில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனே! (யானைத் தீ - தீராத பசி நோய் எனினுமாம்)

வெண்பா

551. மணியமரும் மாமாட வாய்மூரான் தன்னை
அணியமர ரோடு அயனும் மாலும் - துணிசினத்த
செஞ்சூட்ட சேவற் கொடியானு மாய்நின்று
நஞ்சூட்ட எண்ணியவா நன்று.

17

மணிகள் பதிக்கப்பட்ட பெரிய மாடங்களை யுடைய திருவாய் மூரராகிய அப்பர் பெருமானைத் தேவரோடு பிரமனும் திருமாலும் போற்ற அமைத்தனை. மிகவும் கோபமுடைய சிவந்த தலைச் சூட்டையுடைய சேவற் கொடியோனாகிய முருகப் பெருமானோடு நன்கு அருள் செய்தார்.

கட்டளைக் கலித்துறை

552. நன்றைக் குறும்இரு மற்றெரு
மூச்சநண் ணாதமுன்னம்
குன்றைக் குறுவது கொண்டழி
யாதறி வீர்செறிமின்

கொன்றைக் குறுநறுங் கண்ணியி
 னான்தன்கொய் பூங்கயிலைக்
 குன்றைக் குறுகரி தேனும்உள்
 ளத்திடைக் கொள்மின்களே.

18

உடல் நலத்தைக் கெடுக்கும் இருமலும், பெரு
 மூச்சும் வந்தடைவதற்கு முன்பு, கர்வங் கொண்டு
 அழிந்து போகாதீர்கள். நல்லதை அறிந்து சேருங்கள்
 கொன்றையின் சிறிய மணம் பொருந்திய மாலையைத்
 தலைமாலையாகக் கொண்டவனது கயிலை
 மலையைச் சேர்வது அருமையாயினும் உங்கள்
 மனத்தில் கொள்வீர்களாக.

வெண்பா

553. கொண்ட பலிநுமக்கும், கொய்தார் குமராக்கும்
 புண்டரிக மாதினுக்கும் போதுமே? - மண்டி
 உயிரிழந்தார் சேர்புறங்காட்டு ஓரிவாய் ஈர்ப்ப
 மயிரிழந்த வெண்டலைவாய் வந்து.

19

நெருங்கிய இறந்தவர்களை எரிக்கும் சுடுகாட்டில்
 நரி வாயினால் ஈர்த்து மயிரிழந்த கபாலத்தைக்
 கொண்டு எடுத்த பிச்சை உமக்கும், முருகனுக்கும்,
 திருமகனுக்கும் போதுமோ என இயைக்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

554. வந்தாறு அலைக்கும் வலஞ்சுழி
 வானவ வானவர்தம்
 அந்தார் மகுடத் தடுத்தபைம்
 போதில் தேனுழக்கிச்
 செந்தா மரைச்செவ்வி காட்டும்
 திருவடிக் கும்செல்லுமே

எந்தாய் அடித்தொண்டர் ஓடிப்
பிடித்திட்ட இன்மலரே.

20

காவிரியாறு வந்து யாண்டும் மோதும் வலஞ்சுழி
என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவனே.
வாணவர்கள் சூட்டிய மலர்மாலையிலுள்ள தேனைக்
கலக்கச் செய்து திருமகள் வணங்கும் பாதங்களுக்கும்
செல்லும் எம் தந்தையே. உன் அடியார்கள் ஓடிப்
பிடித்திடும் இன் மலராகும் அப்பாதங்கள் என்றபடி.

வெண்பா

555. மலர்ந்த மலர்தூவி மாமனத்தைக் கூப்பிப்
புலர்ந்தும் புலராத போதும் - கலந்திருந்து
கண்ணீர் அரும்பக் கசிவார்க்குக் காண்பெளியன்
தெண்ணீர் சடைக்கரந்த தே.

21

மலர்ந்த மலர்களை அருச்சித்து, மனத்தை
ஒருமுகப்படுத்தி விடியற்காலையிலேயே கலந்திருந்து,
கண்ணீர் அரும்பக் கசிந்து உருகுபவர்களுக்கு
காண்பதற்கு எளியன். அவன் கங்கையைச் சடையில்
மறைத்து வைத்துள்ள தெய்வமாவான் என்பதாம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

556. தேவனைப் பூதப் படையனைக்
கோதைத் திருஇதழிப்
பூவனைக் காய்சினப் போர்விடை
தன்னொடும் போற்றநின்ற
மூவனை ஈருரு வாயமுக்
கண்ணனை முன்னுமறை
நாவனை நான்மற வேனிலை
நான்வல்ல ஞானங்களே.

22

தேவனாக இருப்பவனை, பூதங்களைப் படையாக உடையவனை, கொன்றை மாலையை அணிந்தவனை, மிகுந்த கோபமுள்ள காளை வாகனத்தைத் தன்னோடும் போற்ற நின்ற மும்மூர்த்திகளாக இருப்பவனை ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு உருவங்களும் மூன்று கண்களும் உடையவனை எண்ணுகின்ற மறையோதும் நாவினை உடையவனை நான் மறக்க மாட்டேன். இவை நான் அறிந்த ஞானங்களாகும்.

வெண்பா

557. நானும்என் நல்குரவும் நல்காதார் பல்கடையில்
கானியிர்ந்து நின்றிரப்பக் கண்டிருக்கும் - வானவர்கள்
தம்பெருமான் மூவெயிலும் வேவச் சரந்தூர்த்த
எம்பெருமான் என்னா இயல்பு. 23

நானும் என் வறுமையும், லோபிகளின் கடை வாசலில் கால் நோவக் காத்திருந்து யாசிக்கக் கண்டிருக்கும் வானவர்கள் தம் பெருமானே! திரிபுரங்களும் பற்றி எரியச் சரந்தொடுத்த எம்பெருமானே உன் இயல்பு என்ன?

கட்டளைக் கலித்துறை

558. இயலிசை நாடக மாயெழு
வேலைக ளாய் வழுவாய்
புயலியல் விண்ணொடு மண்முழு
தாய்ப்பொழு தாகிநின்ற
மயிலியல் மாமறைக் காடர்வெண்
காடர்வண் தில்லை மல்கு
கயலியல் கண்ணிபங் கார்அன்பர்
சித்தத்து) அடங்குவரே.

இயல் இசை நாடகமாய் ஏழுகடல்களாய்
வழுவாப் புயலியல் விண்ணொடு மண் முழுதாய்ப்
பொழுதாகி நின்ற மயில்கள் அசைகின்ற திருமறைக்
காட்டில் எழுந்தருளியிருந்த வரும் வெண்காடரும்
வண்தில்லை - மல்கு அம்மையைப் பங்காக
உடையவரும் ஆன பெருமான் அடியார்களின்
மனத்துக்குள் அடங்குவர்.

வெண்பா

559. அடங்காதார் ஆரொருவர் அங்கொன்றை துன்று
மடங்காதல் என்வளைகொள் வார்த்தை-நுடங்கிடையீர்
ஊரூரன் சென்றக்கால் உண்பலிக்கென்று அங்ஙனே
ஆரூரன் செல்லுமாறு அங்கு. 25

யார் ஒருவர் அடங்காதவர்? (எல்லாரும்
அடங்குவர் என்றபடி) அழகிய கொன்றை மலர்
பொருந்திய காதலினால் வளைகளை இழந்த பெண்
மக்களே! ஊர் ஊராகப் பிச்சை ஏற்றுச் சென்றால்
அப்படியே திருவாரூர் இறைவன் நீங்கள் இருக்கும்
இடத்திற்கும் வருவான்.

கட்டளைக் கலித்துறை

560. அங்கை மறித்தவ ரால்அவி
உண்ணும்அவ் வானவர்கள்
தங்கை மறித்தறி யார்தொழு
தேநிற்பர் தாழ்சடையின்
கங்கை மறித்தண வப்பண
மாகணக் கங்கணத்தின்
செங்கை மறித்துஇர விற்சிவன்
ஆடுந் திருநட்டமே.

அங்கை மறித்தவரால் அவி உண்ணும் வான
வர்கள் வணங்காமல் இரார். தொழுதே நிற்பர். நீண்ட
சடையில் உள்ள கங்கை திரும்பிப் பாய, படத்தை
யுடைய பாம்பு கங்கணத்தின் செங்கை மறித்து, இரவில்
சிவபெருமான் திருநடனம் ஆடுவார்.

வெண்பா

561. நட்டம்நீ ஆடும் பொழுதத்து நல்லிலயம்
கொட்டக் குழிந்தொழிந்த வாகொல்லோ - வட்டுக்
கடுங்குன்ற மாலயானைக் காருரிவை போர்த்த
கொடுங்குன்ற பேயின் கொடிறு.

27

நீ நடனம் செய்யும் போது நல்ல தாளம் கொட்ட
முடியாமற் போயிற்றோ? ஆடை கொடிய மலையைப்
போன்ற மால் யானையின் தோலாகும். கொடுங்குன்ற
பேயின் கன்னம் போர்த்திருக்கும்.

கட்டளைக் கலித்துறை

562. கொடிறு முரித்தன்ன கூன்தாள்
அல்லன் குருகினம் சென்று
இடறுங் கழனிப் பழனத்
தரசை எழில் இமையோர்
படிறு மொழிந்து பருகக்
கொடுத்துப் பரவை நஞ்சம்
மிடறு தடுத்தது வும்அடி
யேங்கள் விதிவசமே.

28

கன்னம் முரிந்தது போன்ற வளைந்த காலை
யுடைய நண்டுகளைப் பறவைக் கூட்டம் சென்று
இடறும் கழனிகளையுடைய அரசை, எழில் இமை
யோர் வஞ்சக மொழிகளைச் சொல்லி உண்ணும்

படியாகக் கொடுத்த கடலின் விடத்தைக் கண்டம்
தடுத்ததுவும் எங்கள் விதிவசமே.

கொடி - கன்னம், குறடு; விதிவசம் - நல்லகாலம்.

வெண்பா

563. விதிகரந்த செய்வினையேன் மென்குழற்கே வாளா
மதுகரமே எத்துக்கு வந்தாய் - நதிகரந்த
கொட்டுக்காட் டான்சடைமேல் கொன்றைக் குறுந்
தெரியல்
தொட்டுக்காட் டாய்கழல்வாய் தொக்கு. 29

விதி மறைத்த செய்வினையேன் மென்மையான
கூந்தலுக்கு வீணாக வண்டே! எதற்காக வந்தாய்?
கங்கையை மறைத்த சுடுகாட்டில் நடனமாடுகின்ற
சிவனது சடைமேல் உள்ள கொன்றை மாலையைத்
தொட்டுக் காட்டுவாயாக. தொக்குச் சுழல்வாயாக.

தொக்கு - ஒரு சேர.

கட்டளைக் கலித்துறை

564. தொக்கு வருங்கணம் பாடத்தொல்
நீறணிந் தேநிலவும்
நக்கு வருங்கண்ணி குடிவந்
தார்நறும் புன்னைமுன்னம்
அக்கு வருங்கழிக் கானலை
யாறரைக் காணஅன்பு
மிக்கு வரும்அரும் போதவ
ரைக்காண வெள்குவனே. 30

ஒரு சேர வரும் பூதக் கூட்டம் பாட,
பழைமையான திருநீறு அணிந்து நிலவும் ஒளி
பொருந்திய மாலையைச் சூடிவந்தார். மணமுள்ள

புண்ணை முன்பு சங்கு வரும் கழிக்கானல் ஆற்றை
உடையவரைக் காண அன்பு மிக்கு வரும் போது
அவரைக் காண நாணம் உறுவேன்.

வெண்பா

565. வெள்காதே உண்பலிக்கு வெண்டலை கொண்டு
ஊர்திரிந்தால்
எள்காரே வானவர்கள் எம்பெருமான் - வள்கூர்
வடதிருவீ ரட்டானத் தென்அதிகை மங்கைக்
குடதிருவீ ரட்டானங் கூறு. 31

நாணாமல், பிச்சையேற்க கபாலத்தைக்
கொண்டு ஊர் திரிந்தால் வானவர்கள் இகழ்ந்து கூற
மாட்டார்களா? எம் பெருமானே! வளப்பம்
பொருந்திய வட வீரட்டானத்துத் தென் அதிகை
மங்கை மேற்குத் திருவீரட்டானங் கூறு.

கட்டளைக் கலித்துறை

566. கூறு பெறுங்கண்ணி சேர்கருங்
கூந்தல்சண் ணந்துதைந்து
நீறு பெறுந்திரு மேனி
நெருப்புப் புரைபெயருப்பொத்து)
ஆறு பெறுஞ்சடை அங்கொன்றை
யந்தேன் துவலைசிந்த
வீறு பெறுஞ்சென்று சென்றெம்
பிரானுக்கு வெண்ணிறமே. 32

கூறுபெறும் கண்ணிசேர் கருங்கூந்தல் பொடி
யாக நெருங்கி, திருநீறு பூசிய திருமேனி நெருப்பு மலை
போன்று பெறுஞ்சடை அங்கொன்றை அந்தேன்

துளிகள் சிந்த, பெருமை பொருந்திய எம்பெருமானுக்கு
வெண்ணிறமே வாப்த்தது.

வெண்பா

567. நிறம்பிறிதாய் உள்மெலிந்து நெஞ்சருகி வாளா
புறம்புறமே நாள்போக்கு வாளோ - நறுந்தேன்
படுமுடியாப் பாய்நீர் பரந்தொழுகு பாண்டிக்
கொடுமுடியாய் என்றன் கொடி.

33

இது நற்றாய் கூற்று. என்னுடைய இளம்பெண்
நிறம் வேறுபட்டு, உள்ளம் மெலிந்து, நெஞ்சு உருகி,
வீணாகத் திரிந்து நாள் போக்குவாளோ? நறுந்தேன்
பாய்கின்ற, நீர்பரந்து ஒழுகுகின்ற திருப்பாண்டிக்
கொடுமுடி என்னும் சிவப்பதியாய்! அவளுக்கு
ஆறுதல் கூறுவீராக.

கட்டளைக் கலித்துறை

568. கொடிக்குல வும்மதிற் கோவலூர்
வீரட்டக் கோளரவம்
பிடிக்கில அம்முடிப் பூணலை
யத்தொடு மால்விடையின்
இடிக்குரல் கேட்டிடி என்றிறு
கக்கடி வாளெயிற்றால்
கடிக்க லுறும்அஞ்சி நஞ்சம்
இருந்தநின் கண்டத்தையே.

34

(விடையின் பலத்த குரலைக் கேட்ட பாம்பு
இடியென்று அஞ்சிக் கண்டத்தைக் கடித்துவிடும்
என்க.)

கொடி வீசுகின்ற உயர்ந்த மதிலை யுடைய
கோவலூர் வீரட்டத்து, தீமை இழைக்கும் பாம்பு

சிவபெருமானது முடியில் இருப்பதைப் பிடிக்காமல் பெரிய விடையின் இடி போன்ற குரலைக் கேட்டு, முழக்கம் செய்து இறுக, கூரிய பற்களால் கடித்துவிடும் என்று அஞ்சி நஞ்சு பொருந்திய நின்கண்டம் நடுங்கிற்று.

வெண்பா

569. கண்டம் நிறங்கறுப்பக் கவ்வைக் கருங்கடல்நஞ்சு
உண்டல் புரிந்துகந்த உத்தமற்குத் - தொண்டடைந்தார்
கூசுவரே கூற்றைக் குறுகுவரே தீக்கொடுமை
பேசுவரே மற்றொருவர் பேச்சு. 35

கண்டம் நிறங்கறுப்ப ஒலிமிகுந்த கரிய கடலின் விஷத்தை உண்ட உத்தமருக்குத் தொண்டாற்று கின்றவர்கள் எமனைக் கண்டு அஞ்சுவார்களோ? தீக் கொடுமையைக் குறுகுவரோ? மற்றொருவர் பேச்சைப் பேசுவார்களோ?

கட்டளைக் கலித்துறை

570. பேய்ச்சுற்றம் வந்திசை பாடப்
பிணமிடு காட்டயலே
தீச்சுற்ற வந்துநின் றாடல்என்
னாஞ்செப்பு முப்பொழுதும்
கோச்சுற்ற மாக்குடை வானவர்
கோனயன் மால்முதலா
மாச்சுற்றம் வந்திறைஞ் சுந்திருப்
பொற்சடை மன்னவனே. 36

பேய்களாகிய உறவினர்கள் வந்து இசை பாடப் பிணத்தை இடுகின்ற சுடுகாட்டில் தீச்சுற்ற வந்து ஆடுகின்ற ஆடல் எதற்காக என்று சொல்வாயாக!

மூன்று நேரத்திலும் இந்திரன், பிரமன், திருமால் முதலான பெருமை தங்கிய உறவு வந்து துதிக்கின்ற பொற் சடை மன்னவனே செப்பு என்று முடிக்க.

செப்பு - சொல்வாயாக.

வெண்பா

571. மன்னும் பிறப்பறுக்கும் மாமருந்து வாளரக்கன்
துன்னும் சுடர்முடிகள் தோள்நெரியத் - தன்னைத்
திருச்சத்தி முற்றத்தான் சித்தத்துள் வைத்தான்
திருச்சத்தி முற்றத்தான் தேக.

37

திருச்சிற்றம்பலம்

இராவணன் துன்னும் சுடர் முடிகளும் தோளும்
நெரிய அழகிய ஆண்மை முழுவதுமாகத் தன்
சித்தத்துள் வைத்தான். திருச்சத்தி முற்றம் என்னும்
சிவப்பதியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவனது
தேசை, நிலை பெற்ற பிறப்பறுக்கும் மாமருந்து என
வைத்தான் என்க.

தேக - ஒளி, அழகு, ஞானம், பெருமை, பொன்.

கபிலதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

22. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

இவ் அந்தாதியில் திருவாரூர், திருவொற்றியூர், திருவண்ணாமலை, ஆவூர், திருவாமாத்தூர், திருவேங்கடம், கூடல், திருவெண்காடு, திருமறைக்காடு, சிராமலை, பூம்புகார், திருக்கானப்பேர், இடுமணல், ஆக்கூர், புறந்தை, காரோணம், திருவாடானை, திருப்பழனம், திருப்புன்கூர், மண்டளி, கோகரணம், கோப்பாடி, குற்றாலம், புகலூர், களந்தை, தலையாலங்காடு, செங்குன்றூர் முதலிய பல திருவூர்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. பலபாடல்களின் பொருள்கள் இதுதான் என்று உறுதிபெற உரைக்க முடியாத நிலையில் உள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

572. ஒன்று முதலாக நூறளவும் ஆண்டுகள்வாழ்ந்து
ஒன்றும் மனிதர் உயிரையுண் - டொன்றும்
மதியாத கூற்றுதைத்த சேவடியான் வாய்ந்த
மதியான் இடப்பக்கம் மால்.

1

ஒன்று முதலாக நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து சேர்ந்
திருக்கும் மனிதர்களது உயிரையுண்டு,

யாதொன்றையும் மதியாமல் இருக்கும் காலனை உதைத்த செம்மையான பாதங்களையுடைய சிவபெருமான், சடையில் திங்களையுடையவன். இடப் பக்கத்தில் திருமாலை யுடையவன்.

573. மாலை ஒருபால் மகிழ்ந்தானை வண்கொன்றை
மாலை ஒருபால் முடியானை - மாலை
ஒளியானை உத்தமனை உண்ணாநஞ்சு உண்டற்கு
ஒளியானை ஏத்தி உளம். 2

திருமாலை இடப்பாகத்தில் கொண்டிருப்பவனை, வண்கொன்றை மாலையை முடியில் உடையானை, மாலைப் பொழுதைப் போன்ற ஒளியுடையவனை, உத்தமனை, உண்ணத்தகாத நஞ்சை உண்டற்கு மறைந்து கொள்ளாதவனை, மனமே! நீ துதிப்பாயாக.

574. உளமால்கொண்டு ஓடி ஒழியாது யாமும்
உளமாகில் ஏத்தாவாறு உண்டே - உளம்மாசற்று
அங்கமலம் இல்லா அடல்வெள்ளேறு ஊர்ந்துமூலம்
அங்கமல வண்ணன் அடி. 3

உள்ளம் மயக்கம் கொண்டு ஓடாமல் நாமும் இருந்தால் நம்மையும் புகழ்வாருண்டு. மனம் குற்றங்களினின்று நீங்கி, வலிமைமிக்க வெள்ளேறு ஊர்ந்து உழலும் அழகிய தாமரை மலர் போன்ற நிறமுடைய சிவபெருமானது பாதங்களை வணங்குவோமாக.

575. அடியார்தம் ஆருயிரை அட்டழிக்கும் கூற்றை
அடியால் அருவாகச் செற்றான் - அடியார்தம்
அந்தரத்தால் ஏத்தி அகங்குழைந்து மெய்யரும்பி
அந்தரத்தார் குடும் அலர். 4

அடியார்களுடைய ஆருயிரைக் கொன்றழிக்கும் காலனைத் தம் பாதங்களால் உருவம் இல்லாதபடி அழித்தவனை, அடியார்கள் மனதினால் தியானித்து, உள்ளம் உருகி, மெய் சிலிர்த்து, மனத்தினால் மலர் மாலை சூட்டி வழிபடுவர்.

576. அலராளுங் கொன்றை அணியல் ருரற்கு)
அலராகி யானும் அணிவன் - அலராகி
ஓதத்தான் ஓட்டினேன் ஓதுவன்யான் ஓங்கொலிநீர்
ஓதத்தான் நஞ்சுண்டான் ஊர். 5

கொன்றைமாலையை அணியும் ஆருரற்கு நான் பழிச்சொல் ஆகி அணிவன், பேரொலி யுடையானை விரும்பினேன். கடலிலிருந்து எழுந்த நஞ்சை உண்டவனது ஊரை நான் துதிப்பேன். இது தலைவி கூற்று.

577. ஊரும(து) ஒற்றியூர் உண்கலனும் வெண்தலையே
ஊரும் விடையொன்று உடைதோலே - ஊரும்
படநாகம் மட்டார் பணமாலை ஈதோ
படநாகம் அட்டார் பரிசு. 6

அவனது ஊர் திருவொற்றியூர். அவன் உண்ணும் பாத்திரம் பிரம சுபாலம், வாகனமாக உள்ளது காளை, ஆடை தோல், ஊர்ந்து செல்லும் படத்தையுடைய பாம்பு அவனது மாலையாகும். இறந்து படும்படியானையைச் சங்கரித்தது அவனது பரிசாகும்.

பரிசு - தன்மை.

578. பரியானை ஊராது பைங்கண் ஏறு) ஊரும்
பரியானைப் பாவிக்க லாகா - பரியானைக்

கட்டங்கம் ஏந்தியாக் கண்டுவாழ் நன்னெஞ்சே
கட்டங்கம் ஏந்தியாக் கண்டு.

7

குதிரையையும் யானையையும் வாகனமாகக்
கொள்ளாமல் பசுமையான கண்களையுடைய
காளையை ஏறி நடத்தும் பெரியவனை, கட்டிய
எலும்பை ஆபரணமாக ஏந்தியவனை மனமே! மழு
ஏந்திய அவனைக் கண்டு வாழ்வாயாக.

கட்டுவாங்கம் - மழு; யோகியர் தண்டு.

579. கண்டங் கரியன் உமைபாலும் தன்பாலும்
கண்டங் கரியன் கரிகாடன் - கண்டங்கள்
பாடியாட் டாடும் பரஞ்சோதிக்(கு) என்னுள்ளம்
பாடியாக் கொண்ட பதி.

8

அவன் நீல கண்டன்; (கழுத்துக் கருமையாக
அமையப் பெற்றவன்) உமையின் பாகமும் தன்பாகமும்
தன்னிடத்தே தங்கிய அருமையானவன். சுடுகாட்டில்
ஆடுபவன். கண்டங்கள் பாடி ஆட்டாடும் பரஞ்
சோதிக்கு என்னுள்ளம் தங்கும் இடமாயிற்று.

580. பதியார்-பழிதீராப் பைங்கொன்றை தாவென்
பதியான் பலநாள் இரக்கப் - பதியாய்
அம்மானார் கையார் வளைகவர்ந்தார் அஃதேகொல்
அம்மானார் கையார் அறம்.

9

ஊரார் அலர் உரையைத் தீர்க்காத பைங்
கொன்றைதா என்று யான் பல நாளும் யாசிக்
கின்றேன். தலைவராகிய அழகிய மான் பொருந்திய
கையை உடையவர் என் வளையைக் கவர்ந்தார்.
இதுதான் அந்த இறைவரது ஒழுக்கம் போலும்.

581. அறமானம் நோக்கா(து) அநங்கனையும் செற்றங்(கு)
அறமாநஞ் கண்ட அமுதன் - அறமான
ஒதியான் பாகம் அமர்ந்தான் உயர்புகழே
ஒதியான் தோற்றேன் ஒளி. 10

அறமானவைகளைப் பாராமல் மன்மதனை
எரித்து அறத்துக்காக நஞ்சை அமுதமாகக் கருதி
உண்டவன். அறமே கூந்தலாக உடையவளைத் தனது
இடப்பாகத்தில் உடையவன். உயர்புகழையே உரைத்து
நான் என் அழகை இழந்தேன்.

582. ஒளியார் கடர்மூன்றும் கண்மூன்றாக் கோடற்(கு)
ஒளியான் உலகெல்லாம் ஏத்தற்(கு) - ஒளியாய்
கள்ளேற்றான் கொன்றையான் காப்பிகந்தான்
நன்னெஞ்சே
கள்ளேற்றான் கொன்றை கடிது. 11

ஒளியுடைய ஞாயிறு, திங்கள், தீ ஆகிய
மூன்றையும் கண் மூன்றாகக் கொள்ளுதலுக்கு மறைக்
காதவன். உலகெல்லாம் புகழ்வதற்கு ஒளியாய் தேன்
பொருந்திய கொன்றை மாலையை அணிந்தான்
கட்டுப் பாட்டை இழந்தான். நன்னெஞ்சே! விரைவில்
கொன்றை மாலையைத் தா என்று கேள்.

583. கடியரவர் அக்கர் கரிதாடு கோயில்
கடியரவர் கையதுமோர் சூலம் - கடியரவர்
ஆனேற்றார்க்(கு) ஆட்பட்ட நெஞ்சமே அஞ்சல்நீ
ஆனேற்றார்க்(கு) ஆட்பட்டேம் யாம். 12

கடிக்கும் இயல்பை யுடைய பாம்பை யுடையவர்.
உருத்திராக்கத்தை அணிந்தவர். சுடுகாடே அவரது
கோயில். சுடுமையானவர். சூலத்தைக் கையில்
ஏந்தியவர். இடப வாகனத்தை உடையவருக்கு

452 ♦ பதினோராம் திருமுறை

ஆட்பட்ட நெஞ்சமே, நீ பயப்படாதே அவர் நம்மைக்
கைவிடமாட்டார் என்பதாம்.

584. யாமான நோக்கா(து) அலர்கொன்றைத் தார்வேண்ட
யாமானம் கொண்டங்கு) அலர்தந்தார் - யாமாவா
ஆவூரா ஊரும் அழகா அனலாடி
ஆவூரார்க்கு) என்னுரைக்கோம் யாம். 13

யாம் மானத்தை நோக்காமல் (நாம் பெருமையைப் பொருட்படுத்தாமல்) அலர்ந்த கொன்றை
மாலையை வேண்ட, அவர் நம்முடைய மானத்தை
எடுத்துக் கொண்டு ஊரார் பழிச் சொல்லைத் தந்தார்.
யாம் விரும்புகின்ற ஆவூரா, அழகா, தீயின் நடுவில்
நின்று ஆடுகின்றவனே! யாம் ஊரார்க்கு என்ன பதில்
சொல்வது?

585. யானென்றங்கு) அண்ணா மலையான் அகம்புகுந்து
யானென்றங்கு) ஐயறிவும் குன்றுவித்து-யானென்றங்கு)
ஆர்த்தானே ஆயிடினும் அம்பரன்மேல் அங்கொன்றை
ஆர்த்தானேல் உய்வது) அரிது. 14

யான் என்று அங்கு அண்ணாமலையான் வீடு
புகுந்து, அன்று என் ஐயறிவையும் குறையச் செய்து,
ஆர்த்தானே ஆயிடினும் விண்வெளியை உடையவன்
தனது கொன்றை மாலையைத் தராவிட்டால்
பிழைப்பது அரிது என்றவாறு.

586. அரியாரும் பும்பொழில்குழ் ஆமாத்தார் அம்மான்
அரியாரும் பாகத்து) அமுதன் - அரியாரும்
வேங்கடத்து மேயானை மேவா உயிரெல்லாம்
வேங்கடத்து நோயால் வியந்து. 15

வண்டுகள் பொருந்திய பூம்பொழில்கள் சூழ்ந்த திருவாமாத்தூர் அம்மான், திருமாலை இடப்பாகத்தில் உடையவன். சிங்கங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற திருவேங்கடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் பெருமானைப் பொருந்தாத உயிரெல்லாம் உடல் நோயால் வேம் என்று கூட்டுக.

587. வியந்தாழி நன்னெஞ்சே மெல்லியலார்க்கு(கு) ஆளாய்
வியந்தாசை யுள்மெலிய வேண்டா - வியந்தாய்
கண்ணுதலான் எந்தைகா பாலி கழலடிப்பூக்
கண்ணுதலாம் நம்பாற் கடன்.

16

நன்னெஞ்சே! புகழ்ந்து ஆழ்வாயாக, மெல்லிய
லார்க்கு ஆளாய் வியந்து ஆசையுள் மெலிய வேண்டா,
வியந்தாய் கண்ணுதலான், எந்தை, மண்டை
யோட்டை ஏந்தியவன் கழலடியை எண்ணுதல்தான்
நம் கடன் என்பதாம்.

588. கடனாகம் ஊராத காரணமும் கங்கை
கடனாக நீகவர்ந்த வாறும் - கடனாகப்
பாரிடந்தான் மேவிப் பயிலும் பரஞ்சோதி
பாரிடந்தான் மேயாய் பணி.

17

பூமியைத் தோண்டிய திருமாலை ஒருபாகமாக
வைத்துப் பயிலும் பரஞ்சோதி இவ்வுலகைப் பொருந்தி
யிருப்பதால் அவனைப் பணி. கடல் நாகம் ஊர்ந்து
செல்லாத காரணமும் கங்கையை நீ கவர்ந்த செயலும்
யாது கருதி?

589. பணியாய் மடநெஞ்சே பல்சடையான் பாதம்
பணியாத பத்தர்க்குஞ் சேயன் - பணியாய்
ஆகத்தான் செய்துமேல் நம்மை அமரர்கோன்
ஆகத்தான் செய்யும் அரன்.

18

மடநெஞ்சே! பல்சடையான் பாதங்களைப் பணிவாயாக. அவ்வாறு பணியாத பக்தர்களுக்கு அவன் தொலைவில் உள்ளவன். பாம்புகள் பொருந்திய உடம்பை உடையவன். அவனை வணங்கினால் அவன் நம்மை இந்திரனாகச் செய்வான்.

590. அரன்காய நைவேற்கு) அநங்கவேள் அம்பும்
அரன்காயும் அந்தியும்மற்று) அந்தோ! - அரன்காய
வெள்ளில்சேர் காட்டாடி வேண்டான் களிறுண்ட
வெள்ளில்போன்று) உள்ளம் வெறிது. 19

அரன் வருத்த வருந்துகின்ற எனக்கு மன்மதனது அம்பும் மாலைப் போதும் ஐயோ; அரன்காகப் பொருந்திய வெள்ளியம்பலத்தில் சேர்ந்த இடுகாட்டில் ஆடுபவன் வேண்டான். யானை நோயால் உள்ளீடற்ற விளாங்கனி போல் ஆனேன் என்பதாம்.

591. வெறியானை ஊர்வேந்தர் பின்செல்லும் வேட்கை
வெறியார்பூந் தாரான் விமலன் - வெறியார்தம்
அல்லல்நோய் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் ஆரூர்க்கோன்
அல்லனோ நெஞ்சே அயன். 20

மதம் பிடித்த யானையைத் தொடர்ந்து ஊர் வேந்தர் பின் செல்லும் வேட்கை உடையவர்கள். அதுபோல மணம் பெருருந்திய மலர் மாலையை யுடைய விமலன் பித்துப் பிடித்தவர்கள் துன்ப நோயைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாகும். திருவாரூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அந்த இறைவனை நெஞ்சே வணங்குவாயாக.

592. அயமால்ஊண் ஆடரவம் நாண்அதளகு) ஆடை
அயமாவகு) ஆனேறுர் ஆரூர் - அயமாய

என்னக்கன் தாழ்சடையன் நீற்றன் எரியாடி
என்னக்கன் றாழும் இவள்.

21

பிச்சை எடுக்கும் சோறு உணவாகும். ஆடுகின்ற
பாம்பு நாணாகும். தோலே ஆடையாகும். குதிரை
யைப் போன்ற வாகனமாக இருப்பது காளை. ஊர்
திருவாரூர். என் தலைவனாகிய சிவபெருமான்
தொங்குகின்ற சடையை உடையவன் திருநீறு
அணிந்தவன். தீயில் ஆடுபவன். அவனிடத்தில் இவள்
விருப்பம் கொண்டவள்.

593. ஆழும் இவளையும் கையகல ஆற்றேனென்று)
ஆழும் இவளை அயராதே - ஆழும்
சலமுடியாய் சங்கரனே சங்கக் குழையாய்
சலமுடியாது) இன்றருள்உன் தார்.

22

துன்பத்தில் ஆழும் இவளையும் கைவிட
மாட்டேன் என்று அயராமல் ஆழும் கங்கையை
முடியில் வைத்த சங்கரனே சங்கக் குழையாய்
துன்பத்தைத் தாங்க முடியாது. குண்டலத்தால் தாங்க
முடியாது என்க.

594. தாராய தண்கொன்றை யானிரப்பத் தானிதனைத்
தாராதே சங்கம் சரிவித்தான் - தாராவல்
ஆனைமேல் வைகும் அணிவயல்ஆ ரூர்க்கோன்நல்
ஆனையும் வானோர்க்கு) அரசு.

23

குளிர்த் த கொன்றை மாலையைத் தருமாறு நான்
வேண்டிக் கேட்க, அந்த அவன் தாராமல் என்
கைவளையல்களைக் கழலச் செய்தான். தாராவல்
யானைமேல் வைகும் நிலவள மிக்க திருவாரூர்
எம்பெருமான் தேவர்க்குத் தலைவனாவான்.

595. அரகமாய் ஆள்விக்கும் ஆட்டட்டார்க்(கு) அம்மான்
அரகமாம் அங்கொன்று மாலுக்(கு) - அரகமான்
ஊர்தி எரித்தான் உணரும் செவிக்கின்பன்
ஊர்தி எரித்தான் உறா.

24

மான் ஊர்தி - காமன்; ஊர்தி - முப்புரங்கள்.

அடியவர்களுக்கு அவன் அரசாய் இருந்து ஆள்
விப்பான் உமாதேவிக்கும் திருமாலுக்கும் அரசாவான்.
மன்மதனை எரித்தான். செவிக்கு இன்பமானவன்.
பகையாய் திரிபுரங்களையும் எரித்தவன் அவன் என்க.

596. உறாவேயென் சொற்கள் ஒளிவளைநின் உள்ளத்து)
உறாவேதீ உற்றனகள் எல்லாம் - உறாவேபோய்க்
காவாலி தார்நினைந்து கைசோர்ந்து மெய்மறந்தாள்
காவாலி தானின் கலை.

25

காவாலி - காபாலி - கபாலத்தைக் கையில்
ஏந்தியவன்.

என் சொற்கள் பொருந்த மாட்டா, பெண்ணே!
நான் சொல்வது உன்மனத்தில் பொருந்தவில்லையே!
நீ நினைப்பவை யாவும் கைகூடிவரா அந்தக்
காபாலியிடம் மையல் கொண்டு ஆடை நெகிழ
கைசோர்ந்து மெய்மறந்தாள் என்க.

597. கலைகாமின் ஏர்காமின் கைவளைகள் காமின்
கலைசேர் நுதலிர்நாண் காமின் - கலையாய
பான்மதியன் பண்டரங்கன் பாரோம்பு நான்மறையன்
பால்மதியன் போந்தான் பலிக்கு.

26 ,

பிறைத் திங்களைப் போன்ற நெற்றியை
உடையவர்களே! கலைகளையுடைய வெள்ளிய
பிறைத் திங்களைச் சூடியவன். பாண்டரங்கம் என்னும்

சிவபுரக் கூத்தை ஆடுபவன்; இவ் உலகைக் காக்கும் நான்மறையன்; அவன் பிச்சைக்குப் புறப்பட்டு விட்டான். உங்கள் ஆடைகளையும் அழகையும், கைவளைகளையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

598. பலிக்குத் தலையேந்திப் பாரிடங்கள் சூழப்
பலிக்கு மனைபுகுந்து பாவாய் - பலிக்குநீ
ஐயம்பெய் என்றானுக்கு ஐயம்பெய் கின்றேன்மேல்
ஐயம்பெய் தான்அநங்கன் ஆய்ந்து. 27

ஐ + அம்பு + எய்தான் - ஐந்து மலர்க் கணை
களைச் செலுத்தினான்.

பிச்சைக்கு மண்டை யோட்டை ஏந்தி, பூதங்கள் சூழ வீடுகளுக்குச் சென்று, பாவாய்! பிச்சை போடு என்றான். நான் பிச்சை போட்ட போது மன்மதன் என்மேல் ஐந்து மலர் அம்புகளைச் செலுத்தினான்.

599. ஆயம் அழிய அலர்கொன்றைத் தார்வேண்டி
ஆயம் அழிய அயர்வேன்மேல் - ஆயன்வாய்த்
தீங்குமூலம் தென்றலும் தேய்கோட்டு இளம்பிறையும்
தீங்குமூலம் என்னையே தேர்ந்து. 28

தோழியர்கள் கூட்டம் அங்கிருந்து செல்ல, அவர் கொன்றைத் தார் வேண்டி நான் வருந்திய போது இடையன் இனிமையாக ஊதும் வேயங் குழலும் தென்றலும் தேய்பிறையும் என்னைத் தேர்ந்தெடுத்து, தீமையைச் செய்து திரிகின்றன.

600. தேரோன் கதிரென்னும் செந்தழலால் வெந்தெழுபேய்த்
தேரோன் கதிரென்னும் செய்பொருள்நீ - தேராதே
கூடற்கா வாலி குரைகழற்கா நன்னெஞ்சே
கூடற்கா வாலிதரக் கூர். 29

தேரையுடைய கதிரவனின் ஒளி வெப்ப மிகுதியால் வெந்தெழுகின்ற கானலின் எழுச்சி கானலைப் போன்றது. நெஞ்சமே! நீ ஆராயாமல் கூடற் பெருமானைச் சேரும் பொருட்டு, உருகிக் கண்ணீர் ஒழுக வருந்துகின்றாய்.

601. கூரால மேயாக் குருகோடு நைவேற்குக்
கூரார்வேற் கையார்க்காய்க் கொல்லாமே - கூரார்
பனிச்சங்காட் டார்சடைமேற் பால்மதியைப் பாம்பே
பனிச்சங்காட் டாய்கடிக்கப் பாய்ந்து. 30

பிறையைப் பொருந்திய நஞ்சேயாக, வளையலோடு வருந்துகின்றவளாகிய எனக்கு, கூர்மையான சூலபாணியே! குளிர்ந்த சடையின் மேல் உள்ள வெண்மையான பிறையைப் பாம்பு கடிக்குமாறு எனக்கு வேடிக்கை காட்டுகின்றாய்! பிறை என்னை வருத்துவதை நீ அறியாயா என்றபடி.

602. பாயும் விடையூர்தி பாகபதன் வந்தெனது
பாயிற் புகுதப் பணை முலைமேல் - பாயில்அனற்
கொன்றாய் குளிர்சடையாற்(கு) என்நிலைமை கூறாதே
கொன்றாய் இதுவோ குணம். 31

பாயும் தன்மையுள்ள இடபத்தை ஊர்தியாக உடைய சிவபெருமான் வந்து எனது பாயில் புகுந்த அளவில், பருத்த முலைமேல் பொருந்தினால் நல்ல கொன்றை மாலையே! குளிர்ந்த சடையை யுடையவர்க்கு என் நிலைமையைக் கூறாமல் விட்டு விட்டாயே! உன்னுடைய குணம் இதுதானா?

603. குணக்கோடி கோடாக் குளிர்சடையான் வில்லின்
குணக்கோடிக் குன்றம்குழ் போகிக் - குணக்கோடித்

தேரிரவில் வாரான் சிவற்(கு)ஆளாம் சிந்தனையே
தேரிரவில் வாழும் திறம்.

32

குணக்கோடி கோணாத குளிர் சடையான்
வில்லின் கிழக்காய் ஓடி மலையைச் சுற்றிச் சென்று
குணம் வேறுபட்டு இரவில் தேரில் வரமாட்டான்.
அத்தகைய சிவபெருமானுக்கு ஆளாகும் நினைவையே
கொள்வாயாக! அதுதான் நீ இரவில் துன்பப்படாமல்
வாழும் திறமாகும்.

604. திறங்காட்டும் சேயாள் சிறுகிளியைத் தான்தன்
திறங்காட்டும் தீவண்ணன் என்னும் - திறங்காட்டின்
ஊர்அரவம் ஆர்த்தானோடு என்னை உடன்கூட்டின்
ஊர்அரவம் சால உடைத்து.

33.

அழகு காட்டும் செந்நிறமுடையவன் இந்தச் சிறு
கிளியை நோக்கி, தன் திறத்தைக் காட்டும் தீ வண்ணன்
என்பான். அந்தத் திறத்தைக் காட்டினால் ஊர்ந்து
செல்லும் பாம்பைக் கட்டியவனோடு என்னைச்
சேர்த்து வைத்தால் ஊரார் தூற்றும் பழிச் சொல்
அதிகரிக்கும் என்பான்.

605. உடையோடு காடாடி ஊர்ஜயம் உண்ணி
உடையாடை தோல்பொடிசந்த்ரு) என்னை-உடையாணை
உன்மத் தகமுடிமேல் உய்த்தாணை நன்னெஞ்சே
உன்மத் தகமுடிமேல் உய்.

34

தோலாடையோடு சுடுகாட்டில் நடனமாடு
கின்றவன். ஊரார் இடும் பிச்சையை உண்பவன்.
திருநீறே பூசும் சந்தனம். என்னை அவன்
ஆட்கொண்டான். ஊமத்தை மலர் சூடிய சடையை
உடையவன். நன்னெஞ்சே! உன்மத்தக முடிமேல்
அவனை வைத்து உய்தி பெறுவாயாக.

606. உய்யாதென் ஆவி ஒளிவளையும் மேகலையும்
உய்யா(து) உடம்பழிக்கும் ஒண்திதலை - உய்யாம்
இறையானே ஈசனே எம்மானே நின்னை
இறையானும் காண்கிடாய் இன்று.

35

என் உயிர் பிழைக்காது. ஒளிவளையும்
மேகலையும் உடம்பிலிருந்து நழுவி விடும், ஒளியுள்ள
பசலை மார்பில் படரும். இறைவனே! ஈசனே!
எம்மானே! உன்னை இன்று கொஞ்ச நேரமாகிலும்
காண அருள் செய்வாயாக.

607. இன்றியாம் உற்ற இடரும் இருந்துயரும்
இன்றியாம் தீர்தும் எழில்நெஞ்சே - இன்றியாம்
காட்டாநஞ் சேற்றாஅன் காமரு வெண்காட்டான்
காட்டான்அஞ் சேற்றான் கலந்து.

36

இன்று யாம் உற்ற துன்பமும். பெருந் துயரமும்
இல்லாமல் யாம் போக்குவோம். எழில் நெஞ்சே!
திருநீல கண்டனும் திருவெண் காட்டை யுடைய
வனுமாகிய அவன் அருள் பாலிப்பான். அஞ்சாதே
என்பதாம்.

சேற்றாஅன் - உயிரள பெடை.

608. கலம்பெரியார்க்கு(கு) ஆம்சிரம்காய் வில்மேரு என்னும்
கலம்பெரிய ஆல்கீழ் இருக்கை - கலம்பிரியா
மாக்கடந்நஞ் கண்டார் கழல்தொழார்க்கு(கு) உண்டாமோ
மாக்கடனஞ் சேரும் வகை.

37

உண்கலம் நான் முகனுடைய தலையோடு,
பகைவரைக் காயும் வில் பெரிய மேரு என்னும் மலை,
இருப்பிடம் அழகிய பெரிய ஆலமரத்தின் கீழ் இடம்
மரக்கலம் பிரியாத பெரிய கடலில் இருந்து எழுந்த

விடத்தை உண்டவரது கழலைத் தொழாதவர்க்குப் பிறவிக் கடலைக் கடக்கும் வகை உண்டோ? இல்லை என்பதாம்.

609. கையாறு) ஆவாவெகுளி அச்சம் கழிகாமம்
கையாறு செஞ்சடையான் காப்பென்னும் - கையாறு
மற்றிரண்ட தோளானைச் சேர்நெஞ்சே சேரப்போய்
மற்றிரண்ட தோளான் மலை. 38

(திருக்குறள்) அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, அச்சம், அளவு கடந்த காமம் இவைகளைக் கடிந்தவனும் செஞ்சடையை உடையவனுமாகிய இறைவன் காப்பான் என்னும் ஒழுக்க நெறியுடன் மற்றோருக்கு ஏற்றவாறு திரண்டுள்ள தோள்களை யுடையவனை, நெஞ்சமே! நீ சேர்வாயாக! அதுவே அவனை அடையும் வழியாகும்.

610. மனையாய் பலிக்கென்று வந்தான்வண் காமன்
மனையா சறச்செற்ற வானோன் - மனையாய்
என்பாவாய் என்றேனுக்கு) யானல்லேன் நீதிருவே
என்பாவாய் என்றான் இறை. 39

மனைக்கு, பிச்சைக்கென்று வந்தான், மன்மதனை எரித்த வானோன். என்பு மாலையை அணிந்தவனே, என்றேனுக்கு யான் அல்லன். நீ திரு; என்னுடைய பெண்ணே என்றான் இறைவன்.

மனையாசற - மன்மதனுடைய மனைவி வருந்த.

611. இறையாய் வெண்சங்கு) இவைதருவேன் என்னும்
இறையாகம் இன்றருளாய் என்னும் - இறையாய்
மறைக்காட்டாய் மாதவனே நின்னுருவம் இங்கே
மறைக்காட்டாய் என்னும்இம் மாதது. 40

முன்கை இடத்தவாய வெள்ளிய வளையல்
ஆகிய இவை தருவேன். கொஞ்ச நேரம் உன் மார்பை
அருளாய் என்னும். இறைவனே! திருமறைக் காட்டை
யுடையவனே! மாதவனே! நின் உருவம் இங்கே
காட்டாது ஒழி என்று இம்மாத கூறுவாள்.

612. மாதரங்கம் தன்னரங்கஞ் சேர்த்தி வளர்சடைமேல்
மாதரங்கக் கங்கைநீர் மன்னுவித்து - மாதரங்கத்
தேராணை யூரான் சிவற்காளாம் சிந்தனையே
தேராணை யூராணைத் தேர்.

41

உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் வைத்து,
சடைமேல் கங்கையைப் பொருத்துவித்து காவிரி
யாற்றின் அலை வீசுகின்ற திருவானைக்காவில்
எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு ஆளாகும்
எண்ணத்தையே கொள்.

613. தெருளிலார் என்னாவார் காவிரிவந் தேறும்
அருகில் சிராமலையெங் கோமான் - விரியுலகில்
செல்லுமதில் மூன்றெரித்தான் சேவடியே யாம்பரவிச்
செல்லும்எழில் நெஞ்சே தெளி.

42

தெளிவில்லாதவர்கள் என்னாவார்கள். அருகில்
காவிரி வந்து மோதுகின்ற திரிசிராமலையில் கோயில்
கொண்டிருக்கும் எம்பெருமான் சுற்றித் திரியும்
இயல்புள்ள மூன்று மதில்களையும் எரித்த சேவடியே
யாம் பரவிச் செல்லும் எழில் நெஞ்சே! தெளிவாயாக.

614. தெளியாய் மடநெஞ்சே செஞ்சடையான் பாதம்
தெளியாதார் தீநெறிக்கண் செல்வர் - தெளியாய
பூவார் சடைமுடியான் பொன்னடிக்கே ஏத்துவன்நந்
பூவாய வாசம் புனைந்து.

43

மட நெஞ்சே! நீ தெளிய மாட்டாய். செஞ்சடையான் பாதம் தெளியாதார் தீ நெறிக்கூண் செல்வர். தெளிவு அமைந்த பூவார் செஞ்சடையான் பொன்னடிக்கே நற்பூவாய வாசம் புனைந்து ஏத்துவன் என்றபடி.

615. புனைகடற்குப் பொன்கொடுக்கும் பூம்புகார் மேயான்
புனைகடுக்கை மாலைப் புராணன் - புனைகடத்து
நட்டங்கம் ஆட்டயரும் நம்பன் திருநாமம்
நட்டங்க மாட்டினேன் நக்கு. 44

புனை கடற்குப் பொன்னியென்னும் காவிரியைக் கொடுக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் மேவியிருக்கும் கொன்றை மாலையை யணியும் பழமையானவன். சுடுகாட்டில் நடனமாடும் நம்சிவன் திருப்பெயரைப் பொருந்த அழுத்தி வைத்தேன்.

616. நக்கரை சாளும் நடுநாளை நாரையூர்
நக்கரை வக்கரையோம் நாமென்ன - நக்குரையோம்
வண்டாழங் கொன்றையான் மால்பணித்தான்
மற்றவர்க்காய்
வண்டாழங் கொண்டான் மதி. 45

விரும்பி அரசாளும் நடுநாளை நாரையூரில் மேவியிருக்கும் சிவபெருமானை இகழ்ந்துரையோம். வண்டு படிகின்ற அழகிய கொன்றை மாலையை உடையவன். மற்றவர்க்காக மயக்கத்தைத் தந்தான். நீ அவனை மதித்து வணங்குவாயாக.

617. மதியால் அடுகின்ற தென்னும்மால் கூடும்
மதியாதே வைதுரப்பார் என்னும் - மதியாதே
மாதெய்வம் ஏத்தும் மறைக்காடா ஈதேகொல்
மாதெய்வம் கொண்ட வனப்பு. 46

திங்கள் வருந்துகின்றது என்று சொல்வாள். மயக்கத்தை அடைவாள். பொருட் படுத்தாமல் ஏசு கின்றார்கள் என்பாள். தேவர்கள் போற்றும் திருமறைக் காடனே! பெரிய தெய்வத்தின் அழகிய செயல் இதுதானோ?

618. வனப்பார் நிறமும் வரிவளையும் நாணும்
வனப்பார் வளர்சடையான் கொள்ள - வனப்பாற்
கடல்திரையும் ஈரும்இக் கங்குல்வா யான்கண்
கடல்திரையும் ஈருங் கனன்று.

47

அழகுள்ள என் நிறத்தையும் வரிகளையுடைய வளையல்களையும் நாணத்தையும் அழகுள்ள வளர் சடையான் கவர்ந்து கொள்ள, வனப்பாற் கடல் அலையும் உயிரைப் பிளக்கும். இரவு முழுவதும் யான் விடும் கண்ணீரும் சினந்து என் உயிரைப் பிளக்கும்.

619. கனன்றாழி நன்னெஞ்சே கண்ணுதலார்க்கு(கு) ஆளாய்க்
கனன்றார் களிற்றுரிமால் காட்டக் - கனன்றோர்
உடம்பட்ட நாட்டத்தர் என்னையந்தன் ஆளா
உடம்பட்ட நாட்டன் உரு.

48

கோபித்துக் காமனுடைய உடலை எரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் என்னையும் ஆளாக ஏற்றுக் கொள்ள உடன்பட்ட நாட்டனது உருகனன்று ஆழ்ந்திருக்கின்ற நன்னெஞ்சே! கண்ணுதலார்க்கு ஆளாய் இருப்பாயாக.

620. உருவியலும் செம்பவளம் ஒன்னார் உடம்பில்
உருவியலும் சூலம் உடையன் - உருவியலும்
மாலேற்றான் நான்முகனும் மண்ணோடு விண்ணும்போய்
மாலேற்றாற்(கு) ஈதோ வடிவு

49

வடிவம் செம்பவளத்தை ஒத்திருக்கும். பகைவர் உடம்பில் உருவிச் செல்லும் சூலத்தை உடையவன். உருவும் திருமாலை இடபமாகக் கொண்டவன். பிரமனும் மண்ணும் விண்ணும் சுற்றிப் பார்த்தாயிற்று. அவருக்கு வடிவு இதுதானா?

621. வடிவார் அறப்பொங்கி வண்ணக்கச் சுந்தி
வடிவார் வடம்புனைந்தும் பொல்லா - வடிவார்மேல்
முக்கூடல் அம்மா முருகமரும் கொன்றையந்தார்
முக்கூட மாட்டா முலை. 50

வடிவார் அறப் பொங்கி வண்ணக்கக் கோட் சொல்வோள் அழகு பொருந்திய மாலை புனைந்தும் சிறந்த வடிவாராகிய சிவபெருமான் மீது முக்கூடல் அம்மா வாசனை வீசும் கொன்றை மாலை பொருந்த முலை கூடமாட்டா என்றபடி.

கூட மாட்டா - உடன்பட மாட்டா.

622. முலைநலஞ்சேர் கானப்பேர் முக்கணான் என்னும்
முலைநலஞ்சேர் மொய்சடையான் என்னும் -
முலைநலஞ்சேர்
மாதேவா என்று வளர்கொன்றை வாய்சோர
மாதேவா சோரல் வளை. 51

(என்னும்-என்று சொல்லுவாள்; என்று சொல்லுவான்) இது செய்யும் என்னும் முற்று.

முலை நலஞ் சேர்ந்த திருக்கானப்பேர் என்னும் பதியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் முக்கணான் என்னும். முலை நலஞ்சேர்மாதே! வா என்று வளர் கொன்றை சொல்ல மாதின் கையிலிருந்த வளைகள்

கழன்றன. இது இறைவனுக்கும் அவன் மீது மையல் கொண்ட மாதுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடல்.

623. வளையாழி யோடகல மால்தந்தான் என்னும்
வளையாழி நன்னெஞ்சே காணில் - வளையாழி
வன்னஞ்சைக் கண்டமரர் வாய்சோர வந்தெதிர்ந்த
வன்னஞ்சைக் கண்டன் வரில்.

52

வளை பொருந்திய கடலில் இருந்து எழுந்த
கொடிய விடத்தைக் கண்டு தேவர்கள் நடுங்க, அதை
ஏற்றுக் கொண்ட நீல கண்டன் வந்தால் வருவான்.
வளையல்கள் கணையாழியோடு கழல, முன்பு
மயக்கத்தைத் தந்தான். ஆகவே நன்னெஞ்சே
விழிப்பாய் இரு என்று சொல்லுவாள்.

வளை - சங்கு.

624. வரிநீல வண்டலம்பு மாமறைக்காட் டங்கேழ்
வரிநீர் வலம்புரிகள் உந்தி - வரிநீர்
இடுமணல்மேல் அந்நலங்கொண்(டு) இன்னானோய்
செய்தான்
இடுமணல்மேல் ஈசன் எமக்கு.

53

வரிகளையுடைய கருவண்டு ஒலிக்கின்ற
திருமறைக் காட்டுக் கடல் நீரில் வலம்புரிச் சங்குகள்
மோதிய இடு மணல்மேல் என்னைச் சேர்ந்து, துன்பத்
தைத் தரும் நோயைச் செய்தான். அவன் அப்பதியில்
கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவன்தான்!

625. அக்காரம் ஆடரவம் நாண்அறுவை தோல்பொடிசாந்(து)
அக்காரம் தீர்ந்தேன் அடியேற்கு - வக்காரம்
பண்டரங்கன் எந்தை படுபிணஞ்சேர் வெங்காட்டுப்
பண்டரங்கன் எங்கள் பவன்.

54

அவனுக்கு எலும்பே மாலை. ஆடுகின்ற பாம்பே நாண். தோலே ஆடை. திருநீறே பூசுகின்ற சந்தனம். பாண்டரங்கம் என்னும் கூத்தை ஆடும் எந்தை. சுடுகாட்டில் எங்கள் சிவபெருமான் அருள் செய்வான். அதுவே அவனது அரங்கம்.

626. பவனடிபார் விண்நீர் பகலோன் மதிதீப்
பவனஞ்சேர் ஆரமுதம் பெண்ணாண் - பவனஞ்சேர்
காலங்கள் ஊழி அவனே கரிகாட்டிற்
காலங்கை ஏந்தினான் காண். 55

இறைவனது பாதம் பூமி; ஆகாயம், நீர், சூரியன், சந்திரன், தீ, காற்று சேர்ந்த ஆரமுதம். பெண்ணாகவும் ஆணாகவும் இருப்பவன். பவனம் சேர்காலங்கள், ஊழி எனப்படும். அவன் சுடுகாட்டிற் காலங் கழித்து, பிச்சைக்குக் கை ஏந்துவான். நீ அறிவாயாக என்பதாம்.

627. காணங்கை இன்மை கருதிக் கவலாதே
காணங்கை யால்தொழுது நன்னெஞ்சே - காணங்கை
பாவனையாய் நின்றான் பயிலும் பரஞ்சோதி
பாவனையாய் நின்ற பதம். 56

கையிலே பொருள் இல்லாமையை எண்ணிக் கவலைப் படாதே. நன்னெஞ்சே! கை கூப்பி அவனை வணங்கு! அவன் அருள் செய்யும் பாவனையாய் நிற்கின்றான். அவன் பேரொளியாய் நின்றவன் என அறிக.

628. பதங்க வரையுயர்ந்தான் பான்மகிழ்ந்தான் பண்டு
பதங்கன் எயிறு பறித்தான் - பதங்கையால்
அஞ்சலிகள் அன்பாலும் ஆக்குதிகாண் நெஞ்சேகூர்ந்(து)
அஞ்சலிகள் அன்பாலும் ஆக்கு. 57

பதங்க வரை உயர்ந்தான்பால் பண்டு
மகிழ்ந்தான். பின்பு சூரியன் பல்லைப் பிடுங்கினான்.
ஆகவே உன் கைகளைக் கூப்பி வணங்குவாயாக.
நெஞ்சே! அவனை அன்போடு அஞ்சலி செய். நலம்
பெறுவாய் என்பதாம்.

பதங்கள் - சூரியன்.

629. ஆக்கூர் பனிவாடா ஆவிசோர்ந்து ஆழ்கின்றேன்
ஆக்கூர் அலர்தான் அழகிதா - ஆக்கூர்
மறையோம்பு மாடத்து மாமறையோ நான்கு
மறையோம்பு மாதவர்க்காய் வந்து.

58

திருஆக்கூர் என்னும் சிவப்பதியில் பனியால்
வாடி, ஆவி சோர்ந்து, துன்பத்தில் ஆழ்கின்றேன்.
ஆக்கூரில் எழுந்துள்ள பழிச்சொல் கேட்டு
அமைதியாய் உள்ளாயே! இது உமக்கு அழகிதோ!
ஆக்கூர், வேதம் ஓதுகின்ற மாடத்து மாமறையோ
நான்கு மறை யோம்பும் மாதவர்க்காய் வந்து அருள்
செய்வாயாக.

630. வந்தியான் சீறினும் ஆழி மடநெஞ்சே
வந்தியா உள்ளத்து வைத்திராய் - வந்தியாய்
நம்பரனை யாடும் நளிர் புன் சடையானை
நம்பரனை நாள்தோறும் நட்டு.

59

மடநெஞ்சே! வந்தியான் சீறினும் வருந்தாதே.
வந்தியா உள்ளத்து வைத்திராய். நம்முடைய
இறைவனை வணங்குவாயாக. ஆடும் நளிர் புன்
சடையானை நம்சிவனை - நாள் தோறும் உள்ளத்தே
பதித்துத் துதி. நம்பரனை - சிவனை நம்புவாயாக.

நம்பு + அரனை

631. நட்டமா கின்றன வொண்சங்கம் நானவன்பால்
நட்டமா நன்னீர்மை வாடினேன் - நட்டமா
டயான் எரியாடி எம்மான் இருங்கொன்றை
ஈயானேல் உய்வது இலம்.

60

ஒள்ளிய வளையல்கள் இழக்கப்படுகின்றன. நான்
அவன்பால் கொண்ட நன்னீர்மை நஷ்டமாகின்றன.
வாடினேன். அவன் நடன மாடுகின்றவன். தீயில்
நின்றாடுகின்ற எம்மான். குளிர்ந்த கொன்றை
மாலையைத் தாரானேல் நான் இறந்து படுவேன்
என்பதாம்.

நட்டமாடி + ஈயான் எனப்பிரிக்க.

632. இலமலர்அஞ் சேவடியார் ஏகப் பெறாரே
இலமலரே யாயினும் ஆக - இலமலரும்
ஆம்பல்சேர் செவ்வாயார்க்கு ஆடாதே ஆடினேன்
ஆம்பல்சேர் வெண்தலையார்க்கு ஆள்.

61

இலவ மலர் போன்ற அழகிய திருவடிகளை
யுடையவர் போகாமல் இருக்க மாட்டாரா? பழிச்
சொல் இல்லாதவர்கள் ஆனோம். என்றாலும்
செவ்வல்லிசேர் செவ்வாயார்க்கு ஆடாமல் ஆம்பல்
சேர் வெண்தலையார்க்கு ஆளாய் ஆடினேன்.

633. ஆளானம் சேர்களிறும் தேரும் அடல்மாவும்
ஆளானார் ஊரத்தான் ஏறாரும் - தாளான்பொய்
நாடகங்கள் ஆட்டயரும் நம்பன் திருநாமம்
நாடகங்கள் ஆடி நயந்து.

62

மற்றவர்கள் யானை, தேர், குதிரை ஆகியவற்றின்
மீது ஏறிச் செல்ல, இடபத்தின் மீது ஏறிச் செல்வது
பொய் நாடகங்கள் ஆடி அயரும் நம்பன் கூத்தாகும்.

அவருடைய திருநாமத்தை நாடு. மனம் விரும்பி வழிபடு என்பதாம்.

634. நயந்தநாள் யானிரப்ப நற்சடையான் கொன்றை
நயந்தநாள் நன்னீர்மை வாட் - நயந்தநாள்
அம்பகலம் செற்றான் அருளான் அநங்கவேள்
அம்பகலம் பாயும் அலர்ந்து.

63

நாள்தோறும் விரும்பி யான் யாசிக்க, நற்சடை
யான் கொன்றை மாலையின் நலம் வாட, மன்மதன்
என் மார்பில் மலர் அம்பை எய்தான். இதைக் கண்டும்
இறைவன் அருள் செய்யாமல் செல்கின்றான்.

635. அலங்காரம் ஆடரவம் என்புதோல் ஆடை
அலங்கார வண்ணற்(கு) அழகார் - அலங்காரம்
மெய்காட்டு வார்குழலார் என்னாவார் வெள்ளேற்றான்
மெய்காட்டும் வீடாம் விரைந்து.

64

அழகு செய்தல், ஆடுகின்ற பாம்பும் எலும்பும்.
ஆடை, தோல். அசைகின்ற மாலையை உடைய
தலைவர் அவர். அவருக்கு அழகார் அலங்காரம் மெய்
காட்டும் வார்குழலார். அவர்கள் என்னாவர்?
வெள்ளேற்றான் விரைந்து வீடாம் மெய் காட்டும்
என்க.

636. விரையார் புனற்கங்கை சேர்சடையான் பொன்னார்
விரையார் பொழில்உறந்தை மேயான் - விரையாநீ(று)
என்பணிந்தான் ஈசன் இறையான் எரியாடி
என்பணிந்தான் ஈசன் எனக்கு.

65

விரையார் புனற்கங்கை சேர்சடையான்
பொன்னார் விரையார் பொழில்கள் நிறைந்த
உடையூரில் மேவியவன். திருநீறும் எலும்பும் அணிந்த

ஈசன். எப்போதும் தீயில் ஆடுபவன். நீ விரைந்து சென்று அவனைப் பணிவாயாக என்பதாம்.

விரையார் பொழில் - மணந்தங்கிய சோலை.

637. எனக்குவளை நில்லா எழில்இழந்தேன் என்னும்
 எனக்குவளை நில்லாநோய் செய்தான் -
 இனக்குவளைக்
 கண்டத்தான் நால்வேதன் காரோணத்து) எம்மானைக்
 கண்டத்தான் நெஞ்சேகாக் கை. 66

கைவளையல் நிற்க மாட்டாது. அழகை இழந்தேன் என்று சொல்லுவாள். எனக்குக் காதல் நோயைத் தந்தான். அவன் நீலகண்டன். நான்கு வேதங்களையும் ஒதுபவன். நாகைக் காரோணத்தில் எழுந்தருளிய தலைவன். நெஞ்சமே! அவனைத் தஞ்சமாகக் கொள் என்பதாம்.

638. காக்கைவளை என்பார்ப்பார்க்கு) அன்பாப்பா னையாதே
 காக்கைவளை யென்பார்ப்பான் ஊன்குரக்குக்-
 காக்கைவளை
 ஆடானை ஈருரியன் ஆண்பெண் அவிர்சடையன்
 ஆடானை யான(து) அமைவு. 67

இப்பாடலில் குரக்குக்கா, திருவாடானை என்ற இரண்டு தலங்கள் போற்றப்படுகின்றன (காக்கைவளை - வளையைக் காத்தல்) என்பை அணிகின்றவனுடைய ஊர் குரக்குக்கா. அசையும் இயல்புள்ள ஆனையை உரித்த தோலை உடையவன். ஆண் பெண் உருவும் அவிர் சடையும் உடையவன். திருவாடானை அவன் இருக்கும் இடம்.

639. அமையாமென் தோள்மெலிவித்(து) அம்மாமை
கொண்டிங்(து)
அமையானோய் செய்தான் அணங்கே - எமையாளும்
சாமத்த கண்டன் சடைசேர் இளம்பிறையன்
சாமத்தன் இந்நோய்செய் தான். 68

மூங்கில் போன்ற மென்மையான தோள்களை
மெலிவித்து, மாமை என்னும் தணியாத நோயைச்
செய்தான், எமையாளும் நீலகண்டன். சடையில்
இளம்பிறையைத் தரித்தவன். சாமகானம் பாடுபவன்.
நள்ளிரவில் கூத்தியற்றுபவன் எனினுமாம். அவனே
இந்நோயைச் செய்தான்.

640. தானக்கன் நக்க பிறையன் பிறைக்கோட்டுத்
தானக் களிற்றூரியன் தண்பழனன் - தானத்
தரையன் அரவரையன் ஆயிழைக்கும் மாற்கும்
அரையன் உடையான் அருள். 69

சிவன் விளங்குகின்ற பிறையை உடையவன்.
பிறையைப் போன்ற தந்தங்களையுடைய யானையின்
தோலை உடுத்தியவன். குளிர்ந்த திருப்பழனம் என்னும்
சிவப்பதியை உடையவன். பாம்பை இடையில்
கட்டியவன். உமாதேவிக்கும் திருமாலுக்கும் அரைப்
பாகத்தைக் கொடுத்தவன். அவன் அருளுடையவன்.

641. அருள்நம்பால் செஞ்சடையன் ஆமாத்தூர் அம்மாள்
அருள்நம்பால் நல்கும் அமுதன் - அருள்நம்பால்
ஓராழித் தேரான் எயிறட்ட உத்தமனை
ஓராழி நெஞ்சே உவ. 70

திருவாமாத்தூரில் எழுந்தருளிய தலைவன்,
நம்பால் அருள் உடையவன். செஞ்சடையை
உடையவன். அமுதம் போன்றவன். கதிரவன் பற்களை

உகுத்த உத்தமனை நெஞ்சே! மகிழ்ந்து வழிபடு
என்பதாம்.

642. உவவா நறுமலர்கொண்டு உத்தமனை உள்கி
உவவா மனமகிழும் வேட்கை - உவவாறு)
எழுமதிபோல் வாள்முகத்து) ஈசனார்க்கு) என்னே
எழுமதிபோல் ஈசன் இடம். 71

உவத்தல் செய்யும் நறுமணமுள்ள மலர்களைக்
கொண்டு உத்தமனை எண்ணி, உவவா மனமகிழும்
பற்றுள்ளம் கொண்டு எழுமதி போல் ஒளி பொருந்திய
முகத்தையுடைய ஈசனார்க்கு (எழுமதி போல் ஈசன்
இடம் இதுவாகும்) எழுகின்ற மதியே இதுதான் ஈசன்
இருக்கும் இடம் என்பதாம்.

643. இடமால் வலமாலை வண்ணமே தம்பம்
இடமால் வலமானஞ் சேர்த்தி - இடமாய்
மூளா மதிபுரையும் முன்னிலங்கு மொய்சடையான்
மூவா மதியான் முனி. 72

இடப்பக்கம் கரிய நிறம். வலப்பக்கத்தில் மாலை.
வானத்தைப் போன்ற சிவந்த நிறம். தம்பம் இடமால்
வலமானஞ் சேர்த்தி, இடமாய் முதிராத சந்திரனை
ஒத்திருக்கும் முன்னிலங்கு மொய் சடையான். மூவா
மதியான் முனி. யோக முறையில் சொல்லப்படும்
இடைகலை பங்கலையைக் கையாண்டு அறியா
மையை முனி என்பாரும் உளர்.

644. முனிவன்மால் செஞ்சடையான் முக்கணான் என்னும்
முனிவன்மால் செய்துமுன் நிற்கும் - முனிவன்மால்
போற்றார் புரம்எரித்த புண்ணியன்தன் பொன்னடிகள்
போற்றாநாள் இன்று புலர்ந்து. 73

செஞ்சடையான் மயக்கத்தைப் போக்குவான், மூன்று கண்களையுடையவன் என்று சொல்லுவான். அத்தகையவன் மயக்கத்தையும் செய்வான். திரிபுரங்களை எரித்த புண்ணியன். அவனைப் போற்றாத நாள் இன்று புலர்ந்தது. விரைந்து போற்றுவாயாக என்பதாம்.

புலர்தல் - ஊடியிருத்தல் என்பதுமாம்.

645. புலர்ந்தால்யான் ஆற்றேன் புறனுரையும் அஃதே
புலர்ந்தானார் புன்கூரான் என்னும் - புலர்ந்தாய்
மண்டளியன் அம்மான் அவர்தம் அடியார்தம்
மண்டளியன் பின்போம் மனம்.

74

ஊடி யிருந்தால் என்னால் தாங்க முடியாது என்பான். வெளியே இருக்கும் அதுவே திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளியவன் ஊராகும். திருப்புன்கூரான் என்று அழைப்பான். புலர்வதற்குக் காரணமாய் அருளுடையவன் அவன். அவனுடைய அடியார்களை நோக்கிச் செல்கின்றது என் மனம்.

646. மனமாய் நோய்செய்தான் வண்கொன்றை தாரான்
மனமாய் உள்ளார் வாரான் - மனமாய்ப்
பொன்மாலை சேரப் புனைந்தான் புனைதருப்பைப்
பொன்மாலை சேர்சடையான் போந்து.

75

மனம் அழிய மையல் நோய் செய்தான். அவன் வண்கொன்றை மாலை யணிந்தவன். (தரமாட்டான் என்பதுமாம்) மனம் உள்ளார் பொருந்துமாறு வரமாட்டான். மனமாய் பொன்மாலை சேரப் புனைந்தான். தருப்பையாகிய பொன்மாலை சேர் சடையான் வந்து போனான்.

647. போந்தார் புகவணைந்தார் பொன்னேந்தார்

பொன்னாமை

போந்தார் ஒழியார் புரமெரித்தார் - போந்தார்
இலங்கோல வாள்முகத்து ஈசனாற்கு எல்லே
இலங்கோலம் தோற்பகு இனி.

76

வந்தார்; புகுந்து என்னை அணைந்தார்.
என்மார்பில் பசலை பூத்தது. (பொன்னிற மாயிற்று)
அவர் திரிபுரங்களை எரித்தவர். இலங்கோல வாள்
முகத்து ஈசனாற்கு, இளம் பெண்ணே! இனிதோற்பது
ஏது? இனி நான் தோற்க மாட்டேன் என்றபடி.

648. இனியாரும் ஆளாக எண்ணுவர்கொல் எண்ணார்
இனியானஞ்சு ஊணிருக்கைக்கு உள்ளான் -

இனியானைத்

தாளங்கை யாற்பாடித் தாழ்சடையான் தானுடைய
தாளங்கை யால்தொழுவார் தாம்.

77

இனிமேல் எவரும் ஆளாக எண்ணுவார்களோ.
எண்ணமாட்டார்கள். இனிமை யுடையவன். (இனிமை
யில்லாதவன் எனினுமாம்) கையால் தாளம் போட்டுப்
பாடி, தாழ் சடையானது திருவடிகளை அழகிய
கையினால் வணங்குபவர் நற்கதி அடைவர்
என்பதாம்.

நஞ்சு + ஊண் + இருக்கைக்கு எனப்பிரிக்க.

649. தாமரைசேர் நான்முகற்கும் மாற்கும் அறிவரியார்
தாமரைசேர் பாம்பர் சடாமகுடர் - தாமரைசேர்
பாணியார் தீர்ந்தளிப்பர் பாரோம்பு நான்மறையார்
பாணியார் தீர்ந்தளிப்பர் பார்.

78

தாம் + அரைசேர் என்றும், தாம் + மரை + சேர் என்றும் பிரிக்க.

தாமரை மலரில் சேர்தலையுடைய பிரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் அறிய மாட்டாதவர். தமது அரையில் பாம்பைக் கட்டியுள்ளவர்; சடா மகுடத்தர். தாவுகின்ற மாணை ஏந்திய கையை உடையவர். நல்ல அருளினைச் செய்பவர். உலகை ஒம்புகின்ற நான்மறையாளர். காலந்தாழ்த்த மாட்டார். நல்லதையே செய்வார் என்றபடி.

650. பார்கால்வான் நீர்தீப் பகலோன் பனிமதியோன்
பார்கோல மேனிப் பரனடிக்கே - பார்கோலக்
கோகரணத் தானறியக் கூறுதியே நன்னெஞ்சே
கோகரணத் தானாய கோ.

79

பூமி, காற்று, ஆகாயம், நீர், தீ, சூரியன், சந்திரன் இவைகளோடு கூடிய பரமனது அடிகளுக்கே, அழகிய திருக்கோகரணம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளிய இறைவன் அறியுமாறு கூறுவாயாக. நன்னெஞ்சே! அவனை நீ வணங்குவாயாக என்பதாம்.

651. கோப்பாடி ஓடாதே நெஞ்சம் மொழி கூத்தன்
கோப்பாடிக் கோகரணங் குற்றாலம் - கோப்பாடிப்
பின்னைக்காய் நின்றார்க்கு இடம்கொடுக்கும்
பேரருளான்
பின்னைக்காய் எம்பெருமான் பேர்.

80

திருமகள் பொருட்டாக அமைந்த திருமாலுக்கு இடம் கொடுக்கும் அதாவது வலப்பாகத்தைக் கொடுக்கும் பேரருளாளன். பிற்காலத்திற்கு அதாவது இறக்குங் காலத்திற்கு அவன் திருநாமம் பயன்படும். நெஞ்சமே வேறு எங்கும் அலையாமல் திருக் கோகரணத்திற்கும் குற்றாலத்திற்கும் செல்வாயாக.

652. பேராணை ஈருரிவை போர்த்தாணை ஆயிரத்தெண்
 பேராணை ஈருருவம் பெற்றாணைப் - பேராநஞ்சு
 உண்டாணை உத்தமனை உள்காதார்க்கு எஞ்ஞான்றும்
 உண்டாம்நாள் அல்ல உயிர். 81

பெரிய யானையைப் பிளந்து உரித்த தோலை
 போர்த்தவனை, ஆயிரத் தெட்டுப் பெயர்களை
 உடையவனை, ஆண் பெண் என்ற இரண்டு
 உருவத்தினைப் பெற்றவனை, நஞ்சுண்டவனை,
 உத்தமனை எண்ணாதவர்களுக்கு எப்போதும்
 இருக்கும் நாள் அல்ல; இறந்த நாளே.

653. உயிராய மூன்றொடுக்கி ஐந்தடக்கி உள்ளத்து
 உயிராய ஒண்மலர்த்தாள் ஊடே - உயிரான்
 பகர்மனத்தான் பாசுபதன் பாதம் பணியப்
 பகர்மனமே ஆசைக்கண் பட்டு. 82

உயிராகிய மும்மலத்தைத் தடுத்து, ஐம்பொறி
 களைப் புலன்வழி செல்லாதவாறு மடக்கி உள்ளத்தில்
 உயிர் போன்ற ஒளி பொருந்திய மலர்த்தாளின் ஊடே
 பாசுபதன் பாதம் பணிய, மனமே! நீ ஆசைப்
 படுவாயாக, இறைவனை உள்ளத் திருத்தி வழிபடு
 வாயாக என்பதாம்.

654. பட்டாரண் பட்டரங்கன் அம்மான் பரஞ்சோதி
 பட்டார் எலும்பணியும் பாசுபதன் - பட்டார்ந்த
 கோவணத்தான் கொல்லேற்றன் என்றென்று நெஞ்சமே
 கோவணத்து நம்பனையே கூறு. 83

இறந்தொழிந்த நான்முகன் திருமால் ஆகியோ
 ருடைய எலும்புகளை அணியும் பாசுபதன்.
 பட்டினால் பொருந்திய கோவணத்தைக் கட்டியவன்.
 கொல்லுந் தன்மையுள்ள இடபத்தை ஊர்தியாக

உடையவன் என்று நெஞ்சமே! அந்தக் கோவணத்து நம்பனையே நீ துதிப்பாயாக, அவன் பரஞ்சோதி.

655. கூற்றும் பொருளும்போற் காட்டியென் கோல்வளையைக்
கூற்றின் பொருள்முயன்ற குற்றாலன் - கூற்றின்
செருக்கழியச் செற்ற சிவற்கடிமை நெஞ்சே
செருக்கழியா முன்னமே செய். 84

சொல்லும் பொருளும் போல் காட்டி, என் (கோல் வளையை அணிந்த) பெண்ணை, நமனுடைய ஆணவத்தை அழித்த குற்றாலநாதன் தன் சொல்வன்மையினால் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான். ஆகையால் நெஞ்சமே! செருக்கழியாமுன் அவனை அடைக்கலமாகக் கொள் என்க.

656. செய்யான் கருமிடற்றான் செஞ்சடையான்
தேன்பொழில்குழ்
செய்யான் பழனத்தான் மூவுலகும் - செய்யாமுன்
நாட்டுணாய் நின்றானை நாடுதும்போய் நன்னெஞ்சே
நாட்டுணாய் நின்றானை நாம். 85

அவன் செம்மேனியை உடையவன். நீலகண்டன் செஞ்சடையன் நிலவளம் உள்ளவன். மூன்று உலகங்களையும் படைத்து முன் நாட்டுணாய் நின்றானை, நன்னெஞ்சே! நாம் போய் நாடுவோமாக, அதுதான் உய்யும் வழி.

657. நாவாய் அகத்துளதே நாமுளமே நம்மீசன்
நாவாய்போல் நன்னெறிக்கண் உய்க்குமே - நாவாயால்
துய்க்கப் படும்பொருளைக் கூட்டுதும் மற்றவர்க்கான்
துய்க்கப் படுவதாம் குது. 86

நாவானது வாயினுள்ளே உள்ளது. நம் ஈசன் நாவாய் போல் நாம் உள்ளோம். அவன் நம்மை நன்னெறிக் கண்ணெழுத்துவான். தோணியினால் நுகரப் பெறும் பொருளை நமக்கு அளிப்பான். மற்றவர்கள் நமக்குத் தீ நெறியைத்தான் காட்டுவார்கள்.

658. குதொன்றூ) உனக்கறியச் சொல்லினேன் நன்னெஞ்சே
குதன் சொலற்கரிய சோதியான் - குதின்
கொழுந்தேன் கமழ்சோலைக் குற்றாலம் பாடிக்
கொழுந்தே இழந்தேன் குருகு. 87

சூழ்ச்சி ஒன்றை உனக்கறியச் சொன்னேன். நன்னெஞ்சே! கதிரவன் சொலற்கரிய சோதியான். மாமரத்தின் கொழுந்தேன் கமழ்கின்ற சோலைகளை யுடைய குற்றாலத்தைப் பாடிக் கொழுந்தே, வளையலை இழந்தேன். குற்றாலம் ஒரு சிவத்தலம்.

குருகு - வளையல்.

659. குருகிளவேய்த் தோள்மெலியக் கொங்கைமார் புல்கிக்
குருகிளையார் கோடு கொடாமே - குருகிளரும்
போதார் கழனிப் புகலூர் அமர்ந்துறையும்
போதாநின் பொன்முடிக்கண் போது. 88

மூங்கில் போலும் தோள் மெலிய, கொங்கை மாரைத் தழுவி அவர்களுடைய வளையல்களைத் தராமல், புகழ் விளங்கும் வயல்கள் நிறைந்துள்ள திருப்புகலூரில் கோயில் கொண்டுள்ள மெய்யறிவுடையவனே! உன் முடியிலுள்ள மலரைத் தருவாயாக.

660. போதரங்க வார்சூழலார் என்னாவார் நன்னெஞ்சே
போதரங்க நீர்கரந்த புண்ணியனைப் - போதரங்கக்

கானகஞ்சேர் சோதியே கைவிளக்கா நின்றாடும்
கானகஞ்சேர் வாற்கு) அடிமை கல்

89

மலரினை அணிந்த மிக நீண்ட கூந்தலை
யுடையவர் என்னாவர்? நன்னெஞ்சே! அலையோடு
கூடிய கங்கையைச் சடையில் மறைத்த புண்ணியனை,
போதரங்கக் கானகஞ்சேர் சோதியே கைவிளக்காகக்
கொண்டு நின்றாடும் சேர்வார்க்கு அடிமை செய்.
நற்கதி பெறுவாய் என்பதாம்.

661. கற்றான்அஞ் சாடுகா வாலி களந்தைக்கோன்
கற்றாணைக் கல்லாத நாளெல்லாம் - கற்றான்
அமரர்க்கு) அமரர் அரர்க்கு)அடிமை பூண்டார்
அமரர்க்கு) அமரர்ஆ வார்.

90

கன்றையுடைய பசுவினிடத்திலிருந்து பெற்றும்
ஐந்து பொருள்களால் அபிடேகம் கொள்ளும்
இறைவன் திருக்களந்தையில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.
அவனை வணங்காத நாள் எல்லாம் வீணாகக் கழியும்
நாளாகும். அவன் யாவற்றையும் கற்றவன். அவனுக்கு
அடிமை பூண்டவர்கள் தேவர்களுக்குத் தலைவர்
ஆவார்கள். அவன் தேவதேவன்.

662. ஆவா மனிதர் அறிவிலரே யாதொன்றும்
ஆவார்போற் காட்டி அழிகின்றார் - ஆஆ
பகல்நாடிப் பாடிப் படர்சடைக்குப் பல்பூப்
பகல்நாடி ஏத்தார் பகர்ந்து.

91

அவனுக்கு அடிமையாகாத மனிதர்
அறிவில்லாதவர் ஆவர். எல்லாச் சிறப்பும் பெற்று
உயர்ந்தவர்களைப் போல் தங்களை உலகத்துக்குப்
புலப்படுத்தி அழிகின்றார்கள். ஐயோ! பகலில்

அவனைப் புகழ்ந்துபாடி, படர் சடைக்குப் பகல் நாடி
ஏத்தாதார் வருந்துவர் என்றபடி.

663. பகனாட்டம் பாட்டயரும் பாட்டோ(டு)ஆட்(டு) எல்லி
பகனாட்டம் பாழ்படுக்கும் உச்சி - பகனாட்டம்
தாங்கால் தொழுதெழுவார் தாழ்சடையார் தம்முடைய(து)
தாங்கால் தொழுதல் தலை. 92

பகல் எல்லாம் பாட்டுப் பாடி காலங் கழித்து
இரவில் தூங்கிக் கழிக்கும் மாந்தர், தாழ் சடையார்
திருவடிகளை வணங்கி எழுந்தால் நற்கதி பெறு
வார்கள். அதுதான் அவர்களுடைய தலையாய
கடமை, மற்ற முயற்சிகள் பலன்தரா என்பதாம்.

664. தலையாலங் காட்டிற் பலிதிரிவர் என்னும்
தலையாலங் காடர்தாம் என்னும் - தலையாய
பாகீ ரதிவளரும் பல்சடையீர் வல்விடையீர்
பாகீ ரதிவளரும் பண்பு. 93

தாருகாவனத்தில் அழகைக் காட்டும் வீடுகளில்
கபாலத்தில் பிச்சையேற்றுத் திரிவார். அவர்
தலையாலங்காடு என்னும் சிவப்பதியில் எழுந்தருளி
யிருப்பவர். கங்கை வளரும் பல்சடையீர்!
வல்விடையீர்! பாகீரதி வளரும் பண்பு எத்தகையது?

665. பண்பாய நான்மறையான் சென்னிப் பலிதோந்தான்
பண்பாய பைங்கொன்றைத் தாரருளான் - பண்பால்
திருமாலு மங்கைச் சிவற்கு(கு)அடிமை செய்வான்
திருமாலு மங்கைச் சிவன். 94

பிரமதேவனது கபாலத்தைக் கையிலேந்திப்
பிச்சை எடுத்தான். கொன்றை மாலையைத் தராமல்
காலங் கடத்துகின்றான். திருமாலும் சிவற்கு அடிமை

செய்வான். திருமாலையும் சிவன் தன் உருவில்
கொண்டுள்ளான்.

666. சிவன்மாட் டுகவெழுதும் நாணும் நகுமென்னும்
சிவன்மேய செங்குன்றார் என்னும் - சிவன்மாட்டங்(கு)
ஆலிங் கனம்நினையும் ஆயிழையீர் அங்கொன்றை
யாலிங் கனம்நினையு மாறு. 95

சிவன்பால் மையல் கொண்டு அவனை அடைய
இவள் அவன் உருவை எழுதுவாள், நாணுவாள்;
சிரிப்பான் என்பாள். சிவன் எழுந்தருளியிருக்கும்
செங்குன்றம் என்பாள். சிவனைத் தழுவிக்கொள்ள
எண்ணுவாள். கொன்றை மாலையால் இவ்வாறு
நினைக்கிறாள் என்பதாம்.

667. ஆறாவெங் கூற்றுதைத் தானைத்தோல்
போர்த்துகந்தங்(கு)
ஆறார் சடையீர்க்(கு) அமையாதே - ஆறாத
ஆனினைத்தார் தாந்தம் அணியிழையி னார்க்கடிமை
ஆனினைத்தார் தாந்தவிர்ந்த தாட்டு. 96

கோபமிக்க காலனை உதைத்து, யானைத்
தோலைப் போர்த்து, கங்கையைச் சடையில்
வைத்தவர்க்கு அமையாதோ? ஆனினைத்தார் தாம் தம்
அணியிழையினார்க்கு அடிமை. ஆனினைத்தார் தாம்
ஆட்டு தவிர்ந்தது.

668. ஆட்டும் அரவர் அழிந்தார் எலும்பணிவார்
ஆட்டும் இடுபலிகொண் டார்அமரர் - ஆட்டுமோர்
போரேற்றான் கொன்றையான் போந்தான் பலிக்கென்று
போரேற்றான் போந்தான் புறம். 97

பாம்பை ஆட்டும் இறைவன், இறந்தவருடைய எலும்பை அணிவார். பலியேற்று உண்பார். அமரர்களை நடத்தும் எருதை வாகனமாக உடையவர். கொன்றை மாலையை அணிபவர். அவர் பிச்சைக்காக வந்தார். மன்மதனும் வெளியே வந்து நின்றான்.

669. புறந்தாழ் குழலார் புறனுரைஅஞ் சாதே
புறந்தாழ் புலிப்பொதுவுள் ஆடி - புறந்தாழ்ப்பொன்
மேற்றளிக்கோன் வெண்பிறையான் வெண்கடர்போல்
மேனியான்
மேற்றளிக்கோன் என்றுரையான் மெய். 98

புறத்தே தொங்குகின்ற கூந்தலை உடையவர் பழிச் சொல்லை அஞ்சாமல் பொன்னம்பலத்தில் நடனமாடுகின்ற இறைவன், திருமேற்றளி என்னும் கோயிலில் உள்ளவன். வெண்பிறையை அணிந்தவன். வெண்கடர் போல் திருமேனியை உடையவன் தான் இன்னான் என்று சொல்லவில்லை.

670. மெய்யன் பகலாத வேதியன் வெண்புரிநூல்
மெய்யன் விரும்புவார்க்கு(கு) எஞ்ஞான்றும் - வெய்ய
துணையகலா நோக்ககலா போற்றகலா நெஞ்சே
துணையிகலா கூறுவான் நூறு. 99

உண்மையான அன்பு அகலாத வேதியன். வெண்மையான முப்புரி நூலை உடலில் அணிந்தவன். தன்னை விரும்பியவர்களுக்கு எப்போதும் துணையாய் இருப்பவன், நெஞ்சமே! அவன் நூறு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறுவான்.

671. நூறான் பயன்ஆட்டி நூறு மலர்சொரிந்து
நூறா நொடிஅதனின் மிக்கதே - நூறா

உடையான் பரித்தளிர் உத்தமனை வெள்ளேறு)
உடையானைப் பாடலால் ஒன்று.

100

திருச்சிற்றம்பலம்

நாறு பசுவினுடைய பாலைப் பொழிந்து, நாறு
மலர்களை அருச்சித்து, நாறு தோத்திரங்களைச் சொல்
வதைக் காட்டிலும் சிறந்தது. மழுவேந்திய உத்தமனை,
வெள்ளேறு உடையானை ஒரு பாடலால் ஒன்று
படுவதேயாம்.

பரணதேவ நாயனார்

அருளிச் செய்த

23. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

பரணர், இவர் கபில பரணர் என இலக்கண நூல்களில் சிறப்பாகக் கூறப்படும் பெருமை உடையவர். கபிலரும் பரணரும் இணை பிரியா நண்பர்கள். சங்கப் புலவர் ஆலவாய் அவிர்சடைக் கடவுளின் அடியவராய்த் திகழ்வதில் ஐயமோ வியப்போ இல்லை. உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் சிவபெருமானைப் பாடியது அவர்தம் நிலைக்கு ஏற்புடையதே. இந்நூலை ஒதுவார் சிறந்த பயன் எய்துவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

672. ஒன்றுரைப்பீர் போலப் பலஉரைத்திட்டு ஓயாதே
ஒன்றுரைப்பீர் ஆயின் உறுதுணையாம் - ஒன்றுரைத்துப்
பேரரவம் பூண்டு பெருந்தலையில் உண்டுமூலும்
பேரரவம் பூணும் பிரான்.

1

சிறந்த ஒன்றைச் சொல்லுவார் போல பொதுவானவற்றைச் சொல்லி சோர்வுறாது, ஒப்பில்லாத திருஐந்தெழுத்தை அருளினால் உறுதுணையாக இருக்கும். ஒன்றைச் சொல்லி பாம்பை அணிந்து கபாலத்தில் பிச்சை ஏற்று உண்டு உழலுகின்ற எம் தலைவன் பேரொலி செய்யும்.

673. பிரானிடபம் மால்பெரிய மந்தாரம் வில்லுப்
பிரானிடபம் பேரொலிநா ணாகம் - பிரானிடபம்
பேணும் உமைபெரிய புன்சடையின் மேலமர்ந்து
பேணும் உமையிடவம் பெற்று. 2

பிரான் ஊர்வது ஆனேறு; மேரு மலையே வில்;
பாம்பு நாண்; பிரானது இடப்பாகத்தில் உள்ளவள்
உமாதேவி; பொன் போன்ற சடையில் இருப்பது
கங்கை; (ஆதிசக்தி); திரிபுரங்களை எரித்தபோது
மந்தரம் என்ற மேருமலை வில்லாக உதவியது. மந்தரம்
என்பது மந்தாரம் என நின்றது.

674. பெற்றும் பிறவி பிறந்திட்(டு) ஒழியாதே
பெற்றும் பிறவி பிறந்தொழியின் - பெற்றும்
குழையணிந்த கோளரவக் கூற்றுதைத்தான் தன்னைக்
குழையணிந்த கோளரவ நீ. 3

பிறந்து பிறந்து ஓய்வின்றி உழலும் நெஞ்சே! பிறவி
நீங்கப் பார்ப்பாயாக. சிவபெருமான் காதணி பாம்பு,
அவன் காலனைக் கடிந்தவன். குண்டலியாகிய
மாயையை ஈற்றடியில் குறிக்கிறார்.

675. நீயேயா ளாவாயும் நின்மலற்கு நன்னெஞ்சே
நீயேயா ளாவாயும் நீள்வாளின் - நீயே
ஏறார் புனற்சடையா எங்கள் இடைமருதா
ஏறார் புனற்சடையா என்று. 4

நன்னெஞ்சமே! நீயே உலக ஆசையைக்
கொள்ளாதே. ஆய்ந்து நீ அவாக் கொள்ள வேண்டுவது
எங்கள் இடைமருதனே என்றும், கங்கைச் சடையானே
என்றும் விரும்பு. என்னை ஆண்டுகொள் என்பதாம்.

676. என்றும் மலர்தூவி, ஈசன் திருநாமம்
என்றும் அலர்தூற்றி யேயிருந்தும் - என்றும்
.....
புகலூரா புண்ணியனே என். 5

நீ நாள்தோறும் மலர் தூவி ஈசன் திருநாமமாகிய
ஐந்து எழுத்தைத் (நமசிவய) துதிப்பாயாக. தலைவியின்
காதலைப் பிறர் வெளிப்படுத்தினாலும் திருப்புகலூரா
என்றும் புண்ணியனே என்றும் கூறி வணங்குவாயாக.

என் - என்று சொல்வாயாக என்பதாம்.

677. என்னே இவளுற்ற மாலென்கொல் இன்கொன்றை
என்னே இவள்ஒற்றி யூரென்னும் - என்னே
தவளப் பொடியணிந்த சங்கரனே என்னும்
தவளப் பொடியானைச் சார்ந்து. 6

இவளுற்ற காதல் நோய் சொல்லும் தரமோ!
கொன்றை மலரையே நினைந்து வாடுகிறாள்.
திருவொற்றியூரா என்பாள். திருநீறு அணிந்த
சங்கரனே என்பாள். எப்போதும் அந்தத் திருநீறு
அணிந்த சிவபெருமானையை நினைந்து வருந்துவாள்.

சங்கரன் - இன்பத்தைச் செய்பவன்.

678. சார்ந்துரைப்பது ஒன்றுண்டு சாவாமு வாப்பெருமை
சார்ந்துரைத்த தத்துவத்தின் உட்பொருளைச்-
சார்ந்துரைத்த
ஆதியே அம்பலவா அண்டத்தை ஆட்கொள்ளும்
ஆதியேன்றி) என்பால் அருள். 7

சார்ந்துரைப்பது ஒன்றுண்டு; அது யாதெனில்
இறந்து போகாத, மூப்படையாத உண்மையாகும். இது
உட்பொருள். உயிர் அடிமையாய் ஆண்டவனோடு

ஒட்டி வாழ்வதைக் குறிக்கும் அறிவு அடையாளமாகிய சின்முத்திரை. முதற்காரணமே! அம்பலத்தில் நடனம் ஆடுபவனே! அண்டத்தை ஆட்கொள்ளும் பரனே! அருள் செய்வாயாக.

679. அருள்சேரா தாருர்தீ ஆறாமல் எய்தாய்
அருள்சேரா தாருர்தீ யாடி - அருள்சேரப்
பிச்சையேற் றுண்டு பிறர்கடையிற் கால்நிமிர்த்துப்
பிச்சையேற் றுண்டுமூல்வாய் பேச்சு. 8

(அருள் சேராதார் ஊர்) திரிபுரத்தை அணைந்து விடாதபடி எரித்தாய். (அருள்சேர் + ஆதார் + ஊர்) ஆதரம் உடையார் விருப்பப்படி மெய்யுணர் ஒளியாகிய தீயை ஒழுக்கமெனும் திருக்கையில் வைத்து ஆடுபவனே! அருள் சேரப் பிச்சையேற்று உண்டு நடந்து சென்று உழல்பவனே! சொல்வாயாக. அருள் சேராதார் ஊர் எனப் பிரிக்க.

680. பேச்சுப் பெருகுவதென் பெண்ஆண் அலியென்று
பேச்சுக் கடந்த பெருவெளியைப் - பேச்சுக்கு
உரையானை ஊனுக்கு உயிரானை ஒன்றற்கு
உரியானை நன்னெஞ்சே உற்று. 9

பேச்சைப் பெருக்குவானேன்? பெண், ஆண், அலி என்று பேச்சுக்கு எட்டாத திருச்சிற்றம்பலத்தைச் சொல்லுக்கு உரையாய் இருப்பவனை, உயிருக்கு உயிராய் இருப்பவனை, பொருந்துதற்கு உரியானை, நன்னெஞ்சே பொருந்தியிரு.

681. உற்றுரையாய் நன்னெஞ்சே ஓதக் கடல்வண்ணன்
உற்றுரையா வண்ணம்ஒன் றானானை - உற்றுரையா

ஆனை உரித்தானை அப்பனை எப்பொழுதும்
ஆனையுரித் தானை அடைந்து. 10

திருமால் தேடியும் காணாமல் ஒப்பில்லாத
தீப்பிழம்பாக அடிமுடி அறியா வண்ணம் நின்றானை,
யானையைக் கொன்றவனை, அப்பனை,
நன்னெஞ்சே! உற்றுரையாய். உம்மையானை இடப்
பாகத்தில் கொண்ட இறைவனை அடைந்து நற்கதி
பெறுவாயாக.

682. அடைந்துன்பால் அன்பாய் அணிமணிகொண்டு
அர்ச்சித்து) அடைந்துன்பால் மேலுகுத்த மாணிக்(கு) -
அடைந்துன்பால்
அவ்வமுதம் ஊட்டி அணிமலரும் சூழ்ந்தன்று
அவ்வமுதம் ஆக்கினாய் காண். 11

உன்னிடத்து அடைந்து அன்பால் மலரிட்டு
அருச்சித்து பால் அபிடேகம் செய்த சண்டேசுவரருக்கு
இறைவன் திருவடி இன்பம் நுகர்வித்து சிவபிரானுக்கு
ஊட்டிய மலரும் அன்றிலிருந்து அவருக்கு உரியதாகு
மாறு செய்யும் என்பதாம்.

அமுதம் ஊட்டி - தன்னுடைய நிவேதனத்தைப் பெறச் செய்து.

683. காணாய் கபாலி கதிர்முடிமேல் கங்கைதனைக்
காணாய்அக் காருருவில் சேருமையைக் - காணாய்
உடைதலைகொண்டு ஊரூர் திரிவானை நச்சி
உடைதலைகொண்டு ஊரூர் திரி. 12

மண்டை ஓட்டைத் திருக்கையில் தாங்கியவன்
கதிர் முடிமேல் கங்கையைக் காண்பாயாக. அந்தக்
காருருவில் உமாதேவியைக் காண்பாயாக. அந்தக்

கபாலத்தைக் கொண்டு ஊர் ஊராகத் திரிவானை
விரும்பி உள்ளம் உடைந்து கலங்குதலைக்கொண்டு
நீயும் அவன் பின்னால் திரிவாயாக.

684. திரியும் புரமெரித்த சேவகனார் செவ்வே
திரியும் புரமெரியச் செய்தார் - திரியும்
அரியான் திருக்கயிலை என்னாதார் மேனி
அரியான் திருக்கயிலை யாம்.

13

முப்புரங்களை எரித்த வீரன், செம்மையாக
வேதிப்பு வகையால் மாற்றும் உயிர் உடல் மாறுபடும்.
அருமையானவனது திருக்கயிலை என்று
வணங்காதவர் மேனியைத் திருக்கை மூவிலையால்
நீக்கான். அவனை வணங்காதவர் நற்கதி பெறார்
என்பதாம்.

சேவகன் - வீரன்.

685.
ஆம்பரிசே செய்தங் கழியாக்கை - ஆம்பரிசே
ஏத்தித் திரிந்தானை எம்மானை அம்மானை
ஏத்தித் திரிந்தானை ஏத்து.

14

தோன்றி மறையும் தடத்தத்திருமேனி இதன்
தன்மை. ஆம் பரிசே ஏத்தித் திரிந்தானை,
உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் வைத்துத்
திரிந்தானை நீ வணங்கு.

தடத்தம் - நடுநிலை; சார்பு பற்றிப் பொருட்கு உளதாம் இலக்கணம்;
கிருத்திய நிலை, கிருத்தியம் - தொழில்.

686. ஏத்துற்றுப் பார்த்தன் எழில்வான் அடைவான்போல்
ஏத்துற்றுப் பார்த்தன் இறைஞ்சுதலும் - ஏத்துற்றுப்

பாகபதம் அன்றளித்த பாகுரான் பால்நீற்றான்
பாகபதம் இன்றளியென் பால்.

15

அருச்சுனன் தவம் புரிந்து எழில் வான்
அடைவான் போல் வழிபாட்டை ஏற்று வணங்கவும்,
வழிபாட்டை ஏற்று, பாசுபதப் படையை அன்றளித்த
திருப்பாகுரில் கொண்டிருப்பவன் எங்கும் நிறைந்த
தூய திருவடிப் பேற்றை இன்று எனக்கு அளிப்பானாக.

687. பாலார் புனல்வாய் சடையானுக்கு அன்பாகிப்
பாலார் புனல்பாய் சடையானாள் - பாலாடி
ஆடுவான் பைங்கண் அரவூர்வான் மேனித்
ஆடுவான் என்றென்றே ஆங்கு.

16

பராசக்தியின் கூறாகிய திரோதான சத்தியாகிய
கங்கை நிறைந்த பால் போலும் தூய நீர் முழுகாத
தன்மையினால் சடை பிடித்தவள் ஆனாள். பசுவின்
பாலால் அபிடேகம் பெறும், பைங்கண் பாம்பு
அணிந்தவன் மேனி தீ செந்நிறம். ஆட்டுவிப்பான்
என்று துதிப்பாயாக.

திரோதம் - மறைத்தல்.

688. ஆங்குரைக்க லாம்பொன் மலர்ப்பாதம் அஃதன்றே
ஆங்குரைக்க லாம்பொன் அணிதில்லை -

ஆங்குரைத்த
அம்பலத்தும் அண்டத்தும் அப்பாலு மாய்நின்ற
அம்பரத்தும் அண்டத்தும் ஆம்.

17

பொன்மலர்ப் பாதத்தை உரைத்துப் பார்க்கலாம்.
அஃதன்றே புகழ்ந்து போற்றலாம். அணிதில்லையிலும்
பொன்னம்பலத்தும் அடைத்தும் அப்பாலுமாய் நின்ற

அம்பரத்தும் வெளியிலும் இருப்பான். அப்பாலும் -
முப்பத்தாறு தத்துவம் கடந்த இடத்தும்.

பரத்தும் - திருவருள் வெளியிலும்.

689. மாயனைஓர் பாகம் அமர்ந்தானை வானவரும்
மாயவரு மால்கடல்நஞ்சு உண்டானை - மாய
வருவானை மாலை ஒளியானை வானின்
உருவானை ஏத்தி உணர்.

18

ஆதியில் தன்பால் தோற்றுவித்த காத்தற் கடவுள்
இறந்து பட்டுப் போக, பெரிய பசை மலமும் அடங்க,
தேவர்களும் மாய, கடலில் இருந்து எழுந்த நஞ்சை
உண்டவனை மாயவருவானை மாலையில் தோன்றும்
செவ்வானம் போன்ற நிறமுடையவனை, வானின்
உருவானைத் துதி செய்து உணர்வாயாக.

690. உணரா வளைகழலா உற்றுன்பாற் சங்கம்
உணரா வளைகழல ஒட்டி - உணரா
அனைந்தான மேனி அணியாரு ரேசென்றா)
அனைந்தானை ஆமாறு கண்டு.

19

உணர்ந்து, வளை சோர, பொருந்தி உன்பால்
சங்கத்தாராலும் உணர முடியாத சூழ்ந்த ஐயம் நீங்கும்
படியாகச் செய்து, ஒட்டிய பொன் (தருமிக்குப் பொன்
கொடுத்த குறிப்பு) ஐந்து நிறமான மேனி ஆரூர் சென்று
அனைந்தானை ஆமாறு கண்டு விளங்கு என்பதாம்.

691. கண்திறந்து காயெரியின் வீழ்ந்து கடிதோடிக்
கண்டிறந்து காமன் பொடியாகக் - கண்டிறந்து
கானின் உகந்தாடும் கருத்தர்க்குக் காட்டினான்
கானினுகந் தாடுங் கருத்து.

20

நெற்றிக் கண்ணை விழித்து, காமன் எரியும் படியாகச் செய்து சுடுகாட்டில் விரும்பி நடனமாடும் முதல்வர்க்கு, கருத்தால் ஐந்தொழிலும் புரிபவன் என்பதாம்.

692. கருத்துடைய ஆதி கறைமிடற்றெம் ஈசன்
கருத்துடைய கங்காள வேடன் - கருத்துடைய
ஆனேற்றான் நீற்றான் அனலாடி ஆமாத்தூர்
ஆனேற்றான் ஏற்றான் எரி.

21

ஆதி சத்தியை உடைய மூலகாரணன்; நீல கண்டன் (இஃது ஆறெழுத்து அருந்தமிழ் மந்திரம்) முழு எலும்புக் கூடாகிய வேட உருவம். ஆன்மாவை அடிமையாக ஏற்றருவானவன். திருநீறு அணிந்தவன்; தீயில் ஆடுபவன்; திருவாமாத்தூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் காளை வாகனன், தீயைக் கையிலேந்தினான்.

693. எரியாடி ஏகம்பம் என்னாதார் மேனி
எரியாடி ஏகம்ப மாகும் - எரியாடி
ஈமத்(து) இருங்காடு தேரும் இறைபணிப்ப
ஈமத் திடுங்காடு தான்.

22

சிவபெருமான் என்றும், கச்சி ஏகம்பம் என்றும் சொல்லி வணங்காதவருடைய உடம்பு துன்பத் தீப்பற்றி நடுங்கும். எரியாடிப் பிணம் சுட விறகு அடுக்கும் கடவுளின் திருத்தொண்டு புரி.

ஈ + மத்திடும் = ஈமத்திடும் - இடைக்குறை. காடுதான் மிச்சம்.

694. தானயன் மாலாகி நின்றான் தனித்துலகில்
தானயன் மாலாய தன்மையான் - தானக்

கரைப்படுத்தான் நான்மறையைக் காய்புலித்தோ

ஆடைக்

கரைப்படுத்தான் தன்பாதஞ் சார்.

23

தானே அயனாகவும் மாலாகவும் இருந்து செயல் பட்டான். தனித்து உலகில் அவர்களாக இருக்கும் தன்மையுடையவன் அவன். நான்மறை ஆனவன் அவன். புலித்தோல் ஆடையை அரையில் கட்டிக் கொண்டான். அவனுடைய பாதங்களைச் சார்வாயாக.

695. சாராவார் தாமுளரேல் சங்கரன் தன் மேனிமேல்
சாராவார் கங்கை உமைநங்கை - சார்வாய்
அரவமது செஞ்சடைமேல் அக்கொன்றை ஒற்றி
அரவமது செஞ்சடையின் மேல்.

24

சார்ந்திருப்பவர் யார் என்னில், சங்கரன் தன் மேனிமேல் உள்ள பாம்பு, கங்கை, உமாதேவி, கொன்றை ஆகியவரே. சடையின் மீது அரவம் ஏறிக் கொன்றையை ஒற்றிச் சீறும் என்க.

ஒற்றி - பொருந்தி, மோதி எனினுமாம்.

696. மேலாய தேவர் வெருவ எழுநஞ்சம்
மேலாயம் இன்றிவே றுண்பொழுதில் - மேலாய
மங்கை உமைவந் தடுத்திலளே வானாளும்
மங்கை உமைவந் தடுத்து.

25

மேலுலக தேவர்கள் அஞ்ச, கடலில் இருந்து எழுந்த ஆலகாலவிடத்தை மேல் விளைவைப் பற்றிச் சிந்தியாமல் நீ உண்டபோது, தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் மேலாக வீற்றிருக்கும் உமையம்மை தடுத்திரா விட்டால் நீ இறந்துபட்டிருப்பாய் என்பதாம்.

வந்து + அடுத்து எனப் பிரிக்க.

697. அடுத்தபொன் அம்பலமே சார்வும் அதனுள்
அடுத்த திருநட்டம் அஃதே - அடுத்ததிரு
ஆனைக்கா ஆடுவதும் மேலென்பு பூண்பதுவும்
ஆனைக்கா வான்தன் அமைவு.

26

பொன் அம்பலத்தைச் சார்ந்து அதனுள்
திருநடனம் ஆடுவதுதான் உன் தொழிலாகும். அதனை
அடுத்த திருவானைக்காவில் குளிப்பதும், என்பு
மாலையைப் பூண்பதும், விடையை ஊர்ந்து
செல்வதும் உனக்கு இயல்பாகும். பிறை
குடியிருப்பதால் தாங்குபவனாகியும், ஆனேற்றை
ஊர்வதால் தாங்கப்படுவோன் ஆகியும் ஒங்கியுள்ளான்
என்பதாம்.

698. அமைவும் பிறப்பும் இறப்புமாம் மற்றாங்கு)
அமைவும் பரமான ஆதி - அமையும்
திருவால வாய்சென்று சேராது மாக்கள்
திருவால வாய்சென்று சேர்.

27

பிறப்பும் இறப்பும் இயல்பாகும். மேலான ஆதி
காரணனே! பொருத்தமான மதுரை சென்று ஆற்றிவு
பெறாதார் ஐயறிவு உடையவரே, நஞ்சொத்த வினைப்
பிறப்பையே அடைவர்.

திரு - திருக்கு - மாறுபாடு; ஆலம் - நஞ்சு.

699. சென்றுசெருப் புக்காலாற் செல்ல மலர்நீக்கிச்
சென்று திருமுடிவாய் நீர்வார்த்துச் - சென்றுதன்
கண்ணிடந்தன்(று) அப்பும் கருத்தற்குக் காட்டினான்
கண்ணிடந்தன்(று) அப்பாமை பார்த்து.

28

கண்ணப்ப நாயனார் சரிதம் இது. ஆலயத்துள்
செருப்புக் காலோடு சென்று, அதைக் கொண்டே

சுவாமியின் முடியில் இருந்த மலரை நீக்கி, வாயில் கொண்டு சென்ற நீரை வார்த்து, தன் கண்ணையே தோண்டி எடுத்து அப்பியவர் கண்ணப்பர்; ஞான சம்பந்தர் கண்ணப்பர் திருவடியில் விழுந்து வணங்கினார்.

கண்ணிடம் - தன் திருவடி நீழல் தப்பாமை.

700. பார்த்துப் பரியாதே பால்நீறு பூசாதே
பார்த்துப் பரிந்தங்கம் பூண்டதே - பார்த்திட்டு
உடையானஞ் சோதாதே ஊனாரைக் கைவிட்டு
உடையானஞ் சோதாதார் ஊண்.

29

பார்த்து வணங்காமல், திருநீறு பூசாமல், சிவ மணியைப் பூணாமல் திருஐந்தெழுத்தை ஒதாமல் ஊண் உணவைக் கைவிட்டு, சிவபெருமானுடைய அழகிய திருவடி வேட்கையே இன்பம் என்று இருப்பாயாக.

701. ஊனொன்றும் இல்லை உறக்கில்லை உன்மாலின்
ஊனென்று பேசுவோர் சங்கிழந்தாள் - ஊனென்றும்
விட்டானே வேள்வி துரந்தானே வெள்ளநீர்
விட்டானே புன்சடைமேல் வேறு.

30

சிவபெருமானின் திருவடி வேட்கையை இன்பம் என்று இடையறாது பேசுவதால் ஊண் உறக்கம் விட்டாள். சிறந்த சங்கு வளையலும் இழந்தாள். தக்கன் வேள்வியுன் தீது என்று ஓட்டினான், கங்கையை; பகிரதன் வேண்டுகோளுக்காக நிலத்தே போகச் செய்தான். இதுவே அவனது சிறப்பு.

702. வேறுரைப்பன் கேட்டருளும் வேதம்நான் காறங்கம்
வேறுரைத்த மேனி விரிசடையான் - வேறுரைத்த

பாதத்தாய் பைங்கண் அரவூர்வாய் பாருரும்
பாதத்தாய் என்னும் மலர்.

31

வேறொன்று சொல்வேன் கேள். நான்கு வேதம், ஆறு அங்கம் வேறு உரைத்த மேனி விரிசடையான். வேறு உரைத்த பாதத்தாய். பைங்கண் பாம்பை உடையவனே! நிலவுலகத்தோர் ஊரும் திருவடியினை நிலைத்த உறையுளாகக் கொள்ளும் திருவடியை உடையாய். அதுவே சின்முத்திரையாம்.

ஊரும் - பரவும்.

703. மலரணைந்து கொண்டு மகிழ்வாய் உன் பாத
மலரணைந்து மால்நயன மாகும் - மலரணைந்து
மன்சக் கரம்வேண்ட வாளா அளித்தனையால்
வன்சக்க ரம்பரணே வாய்த்து.

32

மலருக்கு ஒப்பாகத் திருமால் கண்ணை இடந்து வைத்தான். அதனை மலர் போல் கொண்டு மகிழ்வாய். அவனுக்குச் சக்கரம் கருணையால் அளித்தாய் என்பதாம். செந்நிற மேனியனே, உனக்குக் கதி என்று உணர்வாயாக.

704. வாய்த்த அடியார் வணங்க மலரோன்மால்
வாய்த்த அடிமுடி யுங்காணார் - வாய்த்த
சலந்தரனைக் கொன்றிட்டுச் சங்கரனார் என்னோ
சலந்தரனாய் நின்றவா தாம்.

33

வாய்த்த அடியார் வணங்க, பிரமனும் திருமாலும் வாய்த்த அடியையும் முடியையும் காண இயலாதவராயினர். வாய்த்த சலந்தரன் என்ற அசுரனைக் கொன்றுவிட்டு, கங்கையை முடியில்

தாங்கி நிற்கின்றாய். இது யாது காரணம் கருதி என்ற வாறு.

வாய்த்த - சேர்ந்த, நன்கமைந்த.

705. தாமென்ன தாமென்ன வேறில்லை தத்துறவில்
தாமென்னை வேறாத் தனித்திருந்து - தாமென்
கழிப்பாலை சேரும் கறைமிடற்றார் என்னோ
கழிப்பாலை சேரும் கடன்.

34

தாங்கப்படும் பொருளாகிய நாமும், தாங்கும் பொருளாகிய சிவமும் வெவ்வேறு இடங்களில் இருப்பதற்கில்லை. வான் கலந்திருக்கும் ஏனைப் பூதங்கள்போல் கலந்து ஒன்றாய் இருப்பதால் வேறில்லை. ஒருவரும் உண்ணாத நஞ்சைக் கண்டத்தில் உடையவர். எதற்காகத் திருக்கழிப்பாலையில் எழுந்தருளினார்? தெரியவில்லையே! கழிப்பாலை - ஒருவரும் உண்ணாத நஞ்சு.

ஆலை - ஆலம் - நஞ்சு.

706. கடனாகக் கைதொழுமின் கைதொழுவல் லீரேல்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேயார் - கடநாகம்
மாளவுரித் தாடுவார் நம்மேலை வல்வினைநோய்
மாளஇரித் தாடுமால் வந்து.

35

கடமையாக எண்ணிக் கைதொழுங்கள். அவ்வாறு வணங்க வல்லீரேல், கடற்கரையிலுள்ள திருநாகைக் காரோணம் என்னும் சிவப்பதியில் எழுந்தருளி இருப்பவரும், மத யானை மாள, தோலை உரித்து ஆடுவாராகிய சிவபெருமான் நம் வல்வினை நோய் மாள வந்து ஆடுவான் என்க.

இரித்து - ஓட்டி.

707. வந்தார் வளைகழல்வார் வாடித் துகில்சோர்வார்
வந்தார் முலைமெலிவார் வார்முழல்கள் - வந்தார்
கரிதருவார் ஐங்கொன்றைத் தாராரைக் கண்டு
கரிதருவார் ஐங்கொன்றைத் தார். 36

வளையை இழப்பர்; வருந்தித் துகில் சோர்வர்.
முலை மெலிவர். நீண்ட குழல்கள் சோர்வர்
(சுருங்குவர்). அழகிய கொன்றை மாலை அணிந்த
வரைக் கண்டு சூழ்ந்திருப்பர். ஐம்பொறிகளை
அடக்கியவர் வந்தார்.

வந்தார் - என்பன வினாப் பொருட்டாய் யாருமில் என்பதாம்.

708. தாரான் எனினும் சடைமுடியான் சங்கரனந்
தாரான் தசமுகனைத் தோள்நெரித்துத் - தாராய்
நாளும் கொடுத்தந்த வானவர்கள் தம்முன்னே
வாளும் கொடுத்தான் மதித்து. 37

சங்கரன் மாலையணிந்தவன் எனினும் சடை
முடியை உடையவன். அழகிய மாலை அணிந்த
இராவணனைத் தோள் நெரித்து நீண்டதாய வாழ்
நாளும் கொடுத்து, அந்தத் தேவர்கள் முன்னிலையில்
வாளும் கொடுத்தான். இராவணன் செய்த சிவபூசை
யைத் திருவுள்ளத்தமைத்து முக்கோடி வாழ்நாளை
அளித்தான் என்க.

709. மதியாரும் செஞ்சடையான் வண்கொன்றைத் தாரான்
மதியாரும் மாலுடைய பாகன் - மதியாரும்
அண்ணா மலைசேரார் ஆரோடுங் கூடாகி
அண்ணா மலைசேர்வ ரால். 38

பிறைச் சந்திரன் பொருந்திய செஞ்சடையான்;
வண்கொன்றைத் தாரான். உமாதேவியை இடப்

பாகத்தில் கொண்டவன். அவனைச் சேராதவர் பிறவித் துன்பத்திலிருந்து மீளார். அண்ணாமலையைச் சேர்வரேல் நற்கதி பெறுவர் என்பதாம்.

710. ஆல நிழற்கீழ் இருப்பதுவும் ஆய்வதறம்
ஆலம் அமுதுசெய்வ தாடுவதீ - ஆலந்
துறையுடையான் ஆனை உரியுடையான் சோற்றுத்
துறையுடையான் சோராத சொல்லு. 39

இருப்பது கல்லால மரநிழலில்; ஆய்வது அறமாகும்; அமுது செய்வது ஆலகால விடம்; ஆடுவது தீயின் மத்தியில். ஆலந்துறை என்னும் சிவப்பதியில் வாசம் செய்பவன்; யானையின் தோலைப் போர்த்திருப்பான். திருச்சோற்றுத் துறை என்னும் சிவப்பதியை உடையவன், திருஐந்தெழுத்தை ஒதுவாயாக.

711. சொல்லாயம் இன்றித் தொலைவின்றித் தூநெறிக்கண்
சொல்லாய்ப் பெருத்த சுடரொளியாய்ச் - சொல்லாய
வீரட்டத் தானை விரவார் புரம்புட்ட
வீரட்டத் தானை விரை. 40

சொல் ஆதாயம் இல்லாமல், தொலைவில்லாமல் தூநெறிக்கண் சொல்லாய், பெருத்த சுடரொளியாய் திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவன், பகைவர்களின் திரிபுரத்தை எரித்தவன். அவனை விரைந்து வழிபடுவாயாக. இங்குதான் அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

712. விரையாரும் மத்தம் விரகாகச் சூடி
விரையாரும் வெள்ளெலும்பு பூண்டு - விரையாரும்
நஞ்சுண்ட ஆதி நலங்கழல்கள் சேராதார்
நஞ்சுண்ட வாதி நலம். 41

மணமுள்ள ஊமத்த மலரை மகிழ்ந்து சூடி, விரையாரும் வெள்ளெலும்பு பூண்டு விரையாரும் விடத்தை உண்ட முதல்வனது கழல்களைச் சேராதார், பிறப்பு இறப்பை வெல்ல முடியாதவர் ஆவர் என்பதாம்.

713. நலம்பாயும் ஆக்க நலங்கொண்டல் என்றல்
 நலம்பாயும் மான்நன்(கு) உருவ - நலம்பாய்செய்து)
 ஆர்த்தார்க்கும் அண்ணா மலையா னிடந்
 தார்த்தார்க்கும் அண்ணா மலை. 42

நலம் பாயும் ஆக்கந்தரும் மேகம் பெருமை தரும் நெற்பயிர் நன்கு வளர நலம் பாயுமாறு செய்தார்க்கும், எட்டாத மலையானிடம் உண்ணத்தக்க சோறு இல்லாமல் போகுமோ? அமலை என்பது ஆமலை என நீண்டது.

714. மலையார் கலையோட வாரோடக் கொங்கை
 மலையார் கலைபோய்மால் ஆனாள் - மலையார்
 கலையுடையான் வானின் மதியுடையான் காவாத்
 தலையுடையான் என்றுதொழு தாள். 43

யானைத் தோலைப் போர்வையாக உடையவன், வேட்கையுற்ற பெண்ணைக் காவாத தலைமைப் பாருடையவன்மேல் இவள் ஆடை நெகிழ மையல் கொண்டாள். கையில் மானை உடையவன். வானின் மதியை உடையவன். பிரமாவின் கபாலத்தை ஏந்தியவன் என்று தொழுதாள்.

715. தாளார் கமல மலரோடு தண்மலரும்
 தாளார வேசொரிந்து தாமிருந்து - தாளார்
 சிராமலையாய் சேமத் துணையேயென் றேத்தும்
 சிராமலையார் சேமத் துளார். 44

பாதமாகிய கமல மலரோடு குளிர்ந்த மலரும்
பொருந்துமாறு அருச்சித்து, திருச்சிராமலையில்
எழுந்தருளி இருப்பவனே! பாதுகாப்பாக உள்ளவனே!
என்று துதிபாடி சிரம்மாலையை தலைமாலையாகக்
கொண்டாள். மாலை மலையெனக் குறுகி நின்றது.

716. ஆர்துணையா ஆங்கிருப்ப தம்பலவா அஞ்சலுமை
ஆர்துணையா ஆனை உரிமூடி - ஆர்துணையாம்
பூவணத்தாய் பூதப் படையாளி பொங்கொளியாய்
பூவணத்தாய் என்னின் புகல்.

45

அம்பலவா! உமையம்மை அஞ்சதல் செய்ய நீ
யார் துணைகொண்டு அங்கு இருக்கின்றாய்? யானைத்
தோலைப் போர்த்தவனே! திருப்பூவணம் என்னும்
தலத்தில் உனக்கு யார் துணை? பூதங்களைப் படை
யாகப் பெற்றவனே! பேரொளியுடையாய்!
செந்தாமரைப் பூவின் நிறத்தாய்! நீயே என்னுடைய
புகலிடம்.

717. புகலூர் உடையாய் பொறியரவம் பூணி
புகலூர்ப் புனற்சடையெம் பொன்னே - புகலூராய்
வெண்காடா வேலை விட முண்டாய் வெள்ளேற்றாய்
வெண்காடா என்பேனோ நான்.

46

புகலூர் என்னும் சிவத்தலத்தில் உள்ளவனே!
புள்ளிகளையுடைய பாம்பைப் பூண்டுள்ளவன்.
புகலாக ஊரும் கங்கையைச் சடையில் வைத்துள்ள
பொன்னே! திருவெண்காடா! கடல் நஞ்சை
உண்டாய். வெண்மையான காளையை ஊர்தியாகக்
கொண்டாய். நான் உன்னை மிக்க பெரு வெளி
என்பேனோ?

718. நானுடைய மாடேன். ஞானச் சுடர்விளக்கே
நானுடைய குன்றமே நான்மறையாய் - நானுடைய
காடுடையாய் காலங்கள் ஆனாய் கனலாடும்
காடுடையாய் காலமா னாய்.

47

என் செல்வமே! என் ஞானச் சுடர் விளக்கே!
என்னுடைய குணக் குன்றமே! நான்கு வேதங்களை
உடையாய். கால தத்துவங்கள் ஆனாய். சுடுகாட்டை
உடையாய்; அழகிய திருவடியை உடையாய். எனக்கு
அருள் செய்வாய் என்பதாம்.

719. ஆயன்றூ அமரர் அழியா வகைசெய்தாய்
ஆயன்றூ அமரர் அழியாமை - ஆயன்
திருத்தினான் செங்கண் விடையூர்வான் மேனி
திருத்தினான் சேதுக் கரை.

48

அந்நாளில் உனக்குத் துணையாய் இருந்த தேவர்
அழியாவண்ணம் காப்பாற்றினாய். தேவர்களுக்குத்
தலைவன் ஆனாய். சிவந்த கண்களையுடைய
காளையை வாகனமாக உடையாய். கடலில் இராமன்
கட்டிய அணையைத் திருத்தினாய். (சேதுக்கரை
இராமேஸ்வரத்திற்கு அருகில் உள்ளது.)

720. கரையேனு மாதர் கருவான சேதுக்
கரையேனு மாது கரையாம் - கரையேனும்
கோளிலியெம் மாதி குறிபரவ வல்லையே
கோளிலியெம் மாதி குறி.

49

திருக்கோளிலி என்பது ஒரு சிவத்தலம்
(அவிநாசி); குற்றமில்லாத தலம். ஆதி-முதற் கடவுள்;
காரணக் கடவுள். திருக்கோளிலியில் எழுந்தருளி
யிருக்கும் இறைவனைக் குறியாகக் கொண்டு வழிபடு
வாயாக. சேதுக்கரையில் உள்ள சிவபெருமானது

504 ♦ பதினோராம் திருமுறை

சிறப்புக் கூறியவாறு. பிறவிக் கடலைக் கடக்க அந்த இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக.

721. குறியார் மணிமிடற்றுக் கோலஞ்சேர் ஞானக்
குறியாகி நின்ற குணமே - குறியாகும்
ஆலங்காடு எய்தா அடைவேன்மேல் ஆடரவம்
ஆலங்காடு எய்தா அடை.

50

ஞானக்குறி - திருவருட் குறி - இலிங்கம்.
நீலகண்டப் பெருமான் இலிங்க உருவாகியுள்ளான்.
அவன் எண் குணத்தான். நான் சுடுகாட்டை
அடையாமல் இருக்கப் பாம்பை யணிந்த பெருமான்
அருள் பாலிப்பானாக. அவன் திருஆலங்காட்டில்
எழுந்தருளியிருக்கின்றான். அவனை அடைவாயாக.

722. அடையும் படைமழுவும் சூலமில் பங்கி
அடையும் இறப்பறுப்ப தானால். - அடைய
மறைக்காடு சேரும் மணாளரென்பாற் சேரா
மறைக்காடு சேர்மக்கள் தாம்.

51

தாக்கும் படையாகிய மழுவும் சூலமும்
ஆடையும் இறப்பு அறுப்பதானால் வந்து பொருந்தும்.
நீங்காப் புகலாக மறுக்கும் சுடுகாடு. இறைவனை
அடைய திருமறைக்காட்டிற்கு (வேதாரண்யத்திற்கு)
மக்கள் வந்து சேர்வார்கள். பிறப்பு அறுத்தவர்க்குச்
சுடுகாடு இல்லை என்பதாம்.

723. தாமேய ஆறு சமய முதற்பரமும்
தாமேய வாறு தழைக்கின்றார் - தாமேல்
தழலுருவர் சங்கரவர் பொங்கரவம் பூண்ட
தழலுருவர் சங்கரர்என் பார்.

52

ஆறு சமயங்களாக உள்ளவரும் இவரே. அவர் தீ உருவினர்; அவர் சங்கரர்; பொங்கு அரவம் பூண்ட தழலுருவர். இது அவராகக் கொண்ட உருவம். தாமே ஆறு சமயங்களாக இருந்து தழைக்கின்றார் என்க. ஆறு சமயங்களாவன: சைவம், வைணவம், சாக்தம், காணாபத்யம், கௌமாரம், செளரம் என்பனவாம்.

724. பார்மேவு கின்ற பலருருவர் பண்டரங்கர்
பார்மேவு கின்ற படுதலையர் - பார்மேல்
வலஞ்சுழியைச் சேர்வர் மலரடிகள் சேர்வார்
வலஞ்சுழியைச் சேர்வாகு வார்.

53

இவ்வுலகம் பொருந்துகின்ற பல உருவினை உடையவர்; பாண்டரங்கம் என்னும் கூத்தை ஆடியவர்; பருந்து வழிபட்ட திருவலஞ்சுழியைச் சேர்பவர்கள் இறைவனது மலரடிகளைச் சேர்வார்கள் என்பதாம்.

725. வாரணிந்த கொங்கை உமையாள் மணவாளா
வாரணிந்த கொன்றை மலர்கூட - வாரணிந்த
செஞ்சடையாய் சீர்கொள் சிவலோகா சேயொளியாய்
செஞ்சடையாய் செல்ல நினை.

54

கச்சணிந்த கொங்கைகளையுடைய உமாதேவி யின் மணவாளா! நீண்ட கொன்றை மாலையை அணிந்தவனே. நீண்டு தொங்குகின்ற சடையினை உடையாய். சிவலோகத்தில் இருப்பவனே! செம்மை நிறம் உடையவனே. எங்களுக்கு அருள் செய்வாயாக.

711. நினைமால் கொண்டோடி நெறியான் தேடி
நினைமாலே நெஞ்சம் நினைய - நினைமால்கொண்(டு)
ஊர்தேடி உம்பரால் அம்பரமா காளாஎன்றா
ஊர்தேடி என்றுரைப்பான் ஊர்.

55

நினைத்தபடி மயக்கம் கொண்டு ஓடி, அறமான வற்றைத் தேடி, பேரன்பு கொண்டு, ஊர் தேடி திரு அம்பரம், திரு அம்பர்மாகாளம் என்று தேவர்களால் தேடி அலைகின்ற ஊரைச் சேர்வாயாக.

727. ஊர்வதுவும் ஆனேறு) உடைதலையில் உண்பதுவும்
ஊர்வதுவும் மெல்லுரக மூடுவர்கொல் - ஊர்வதுவும்
ஏகம்பம் என்றும் இடைமருதை நேசித்தார்க்கு)
ஏகம்ப மாய்நின்ற ஏறு.

56

ஏறிச் செல்வது இடபமாகும். கபாலம் உண்கலமாகும். மேலே ஊர்ந்து செல்வது பாம்பாகும். குடியிருக்கும் ஊர் ஏகம்பம் திருஇடை மருதை நேசித்தவர்க்குப் பற்றுக் கோடாக உள்ள தூண் ஆகும்.

728. ஏறேய வாழ்முதலே ஏகம்பா எம்பெருமான்
ஏறேறி யூரும் எரியாடி - ஏறேய
ஆதிவிடங் காகாறை அண்டத்தாய் அம்மானே
ஆதிவிடங் காலுமைநன் மாட்டு.

57

ஆனேற்றை வாழ்முதலாகக் கொண்டவனே! ஏகம்பனே! எம்பெருமான் தீயில் ஆடுபவன். ஆதிவிடங்கப் பெருமானே! திருக்காறை என்னும் தலத்தில் உள்ளவனே! உளியால் செய்யப்படாதவனே. (சுயம்பு வாய்த் தோன்றியவன் என்றபடி) நான் உன்னை அடையச் செய்வாயாக.

729. மாட்டும் பொருளை உருவை வருகாலம்
வாட்டும் பொருளாய் மறையானை - வாட்டும்
உருவானைச் சோதி உமைபங்கா பங்காய்
உருவான சோதி உரை.

58

தந்தருளிய உலகியற் பொருளை, உடம்பை, எதிர் காலத்தில் வாட்டும் பொருளாய்ச் செய்பவனே. சோதி வடிவானவனே! உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் வைத்துள்ளவனே. நீ சோதி உருவாய் மாறியதைப் பர்ங்காய் உரைப்பாயாக.

730. உரையா இருப்பதுவும் உன்னையே ஊனின்
உரையாய் உயிராய்ப் பொலிந்தாய் - உரையாய்
அம்பொனே சோதி அணியாரூர் சேர்கின்ற
அம்பொனே சோதியே ஆய்ந்து.

59

ஓதிக் கொண்டிருப்பதுவும் உன்னையே. உடம்பின் போர்வையாய்க் கொண்டிருப்பதுவும், உயிருக்கு உயிராய் விளங்குகின்றதுவும், மாற்றுரைக்குப் பொருந்திய அம்பொன் சோதியாக இருப்பதுவும், அழகிய திருவாரூர் சேர்கின்ற அம்பொன் சோதி யென்று நீ ஆய்ந்து உணர்வாயாக.

731. ஆய்ந்துன்றன் பாதம் அடையவரும் என்மேல்
ஆய்ந்தென்றன் பாச மலம் அறுத் - தாய்ந்துன்தன்
பாலணையச் செய்த பரமா பரமேட்டி
பாலணையச் செய்த பரம்.

60

திருமுறை மெய்கண்ட நூல்வழி நின்று, திருவருளால் ஆராய்ந்து உன் பாதம் அடையவரும் என்மேல் நுணுகி என் பாச மலம் அறுத்து ஆய்ந்து உன்தன்பால் அணையச் செய்த பரமா! பரமேட்டி, திருவடிப் பேரின்பம் அடையச் செய்வாயாக.

732. பரமாய பைங்கண் சிரமேயப் பூண்ட
பரமாய பைங்கண் சிரமே - பரமாய
ஆறடைந்த செஞ்சடையாய் ஐந்தடைந்த மேனியாய்
ஆறுடைந்த செஞ்சடையாய் அன்பு.

61

ஐந்தொழில்களாவன: ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன.

பாம்பு சிரத்தில் பொருந்த, பரமாய அபயம் சிரத்தில் அமைய கங்கையையுடைய செஞ்சடையாய்; பஞ்சகௌவிய அபிடேகம் கொண்ட திருமேனியை உடையாய். உன் அன்பையே நாடி நிற்கிறேன் என்பதாம். ஐந்து - ஐந்து தினைகளுக்கும் உரியவன். ஐந்து முகத்தை உடையவன்; ஐந்து தொழில்களைச் செய்பவன் என்பதாம்.

733. அன்பே உடைய அரனே அணையாத
அன்பே உடைய அனலாடி - அன்பே
கழுமலத்து ளாடும் கரியுரிபோர்த் தானே
கழுமலத்து ளாடும் கரி.

62

ஆருயிர்கள் உய்ய வேண்டுமெனக் கருதும் உள்ளம் உடையவனே! அணையாத அன்பே உடைய அனலாடி. கழுமலம் என்னும் சீகாழிப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆடுங் கடவுளே! யானைத் தோலைப் போர்த்தவனே! மிக்க மலத்தில் ஆடும் தெய்வம் என்பதற்கும் நீயே சான்று.

734. கரியார்தாம் சேரும் கலைமறிகைக் கொண்டே
கரியார்தாம் சேரும் கவாலி - கரியாகி
நின்ற கழிப்பாலை சேரும் பிரான்நாமம்
நின்ற கழிப்பாலை சேர்.

63

கரிய நிறம் சேர்ந்த மான் கன்றைக் கையில் ஏந்தியவர்தாம் சான்றாவார். பிரமனது தலை ஓட்டைக் கையில் கொண்டவர். பாலை நிலத்தில் சேரும் பிரான் திருநாமத்தைச் சொல்லுகின்ற திருக்

கழிப்பாலை என்னும் தலத்தைச் சென்று
அடைவாயாக.

735. சேரும் பிரான்நாமம் சிந்திக்க வல்லீரேல்
சேரும் பிரான்நாமம் சிந்திக்கச் - சேரும்
மலையான் மகளை மகிழ்ந்தாருர் நின்றான்
மலையான் மகளை மகிழ்ந்து.

64

சிவபிரான் திருப்பெயரைச் சிந்திக்க வல்லீரேல்,
அவனுடைய திருப்பெயரைக் கொண்ட கயிலை
மலைக்குச் செல்லுங்கள். மலைமகளைச் சேர்ந்து
மகிழ்ந்திருக்கும் திருவாரூரில் நின்றான். அவன் மலை
வில்லாதவன். அவனை வழிபடுங்கள்.

736. மகிழ்ந்தன்பர் மாகாளம் செய்யும் மகளிர்
மகிழ்ந்தம் பரமாகி நின்றார் - மகிழ்ந்தங்கம்
ஒன்றாகி நின்ற உமைபங்கன் ஒற்றியூர்
ஒன்றாகி நின்ற உமை.

65

(அம்பரம் - வான், திசை, கடல், சீலை, ஆடை,
துயிலிடம்) அன்பர்களுக்குப் பெருங் களிப்பைச்
செய்பவன். மகளிர் மகிழ்ந்து அவன் மயமாகி
நின்றனர். விரும்பி அர்த்தநாரீஸ்வர உருவாய்
உள்ளவன். உமையை இடப்பாகத்தில் கொண்டவன்.
திருவொற்றியூரில் உமையோடு ஒன்றாகி நின்றவன்.

737. உமைகங்கை என்றிருவர் உற்ற உணர்வும்
உமைகங்கை என்றிருவர் காணார் - உமைகங்கை
கார்மிடற்றம் மேனிக் கதிர்முடியான் கண்மூன்று
கார்மிடற்றம் மேனிக்(கு) இனி.

66

உமையும் கங்கையும் இறைவன் கையில் வைத்
திருக்கும் பிரம கபாலத்தை அறியார். அவ்விருவரும்

ஒருவரையொருவர் அறியார். இறைவன் நீலகண்டன். செந்நிறச் சடையை உடையவன். கண் மூன்று உடையவன். அவன் அவ்விருவர் உணர்வுகளை அறியான்.

738. இனியவா காணீர்கள் இப்பிறவி எல்லாம்
இனியவா ஆகாமை யற்றும் - இனியவாறு
ஆக்கை பலசெய்த ஆமாத்தூர் அம்மாளை
ஆக்கை பலசெய்த அன்று.

67

இந்த உடம்பு இதுவரை துன்பமாகக் காணப் பட்டாலும் இனியாவது இன்பமாக இருக்கப் பல உயிர்களைப் படைத்த திருஆமாத்தூர் பதியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அம்மாளை இனியாவது நற்கதி காட்ட வேண்டுவாயாக.

739. அன்றமரர் உய்ய அமிர்தம் அவர்க்கருளி
அன்றவுணர் வீட அருள்செய்தோன் - அன்றவுணர்
சேராமல் நின்ற அடிகள் அடியார்க்குச்
சேராமல் நின்ற சிவம்.

68

அந்நாளில் தேவர் வாழ்வதற்காக அமுதத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவுணர் மாள அருள் செய்தவன். மாறுபட்ட அசுரர்களோடு சேராமல் நின்ற இறைவன், அடியார்க்கும் இன்று சேராமல் இருக்கின்றான் என்பதாம்.

740. சிவனந்தஞ் செல்கதிக்கோர் கண்சேர்வ தாக்கும்
சிவனந்தஞ் செல்கதிக்கோர் கண்ணாம் - சிவனந்தம்
சேரும் உருவுடையீர் செங்காஅட் டங்குடிமேல்
சேரும் உருவுடையீர் செல்.

69

சிவனை அடைவதற்குரிய வழி யாதெனில் அடியார்கள் நற்கதி பெறுவதற்காகச் செல்லும் திருச் செங்காட்டங்குடியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவனை வழிபடுங்கள். அதுவே அவனை அடைவதற்குரிய கண்போன்ற நெறியாகும்.

741. செல்லு மளவும் சிதையாமல் சிந்திமின்
செல்லும் மளவும் சிவனும்மைச் - செல்லும்
திருமீச்சூர்க்கு(கு) ஏறவே செங்கணேறு ஊரும்
திருமீச்சூர் ஈசன் திறம்.

70

உயிர் பிரியும் வரையில் சிதையாமல் அவனை நினையுங்கள். திருமீச்சூரில் உள்ள இறைவன்தான் கடைசிவரை வழி நடத்திச் செல்வான். இடபத்தை ஊரும் ஈசன் திறம் அதுவாகும். அதுவே நற்கதி பெறுவதற்குரிய மார்க்கமாகும்.

742. திறமென்னும் சிந்தை தெரிந்தும்மைக் காணும்
திறமென்னும் சிந்தைக்கும் ஆமே - திறமென்னும்
சித்தத்தீர் செல்வத் திருக்கடவூர் சேர்கின்ற
சித்தத்தீ ரே செல்லும் நீர்.

71

திறம் என்னும் சிந்தை தெரிந்து உம்மைக் காணும் திறம் என்னும் சிந்தைக்கும் ஆமே. திறம் என்னும் நெஞ்சுடையீர்! செல்வமிக்க திருக்கடவூர் சேர்கின்ற அறிவுடையீர்! நீரே செல்லும், சித்து - அறிவு. நான் கடைத் தேறும் வழியைக் காட்டுவீராக.

743. நீரே எருதேறும் நின்மலனார் ஆவீரும்
நீரே நெடுவானில் நின்றீரும் - நீரே
நெருப்பாய தோற்றத்து நீளாரும் பூண்டு
நெருப்பாய தோற்றம் நிலைத்து.

72

நீர் இடபத்தை வாகனமாக உடையவர். நின்மல
மரணவர். நீரே தீப்பிழம்பாய் நெடுவானம்வரை
நிமிர்ந்து நின்றீர். பிரமனும் திருமாலும் அறிய முடியாத
படி (அடிமுடி காணாதவாறு) நின்றனை. உம்மை
யாரே காண வல்லார்? இது திருவண்ணாமலையில்
நிகழ்ந்தது.

744. நிலைத்திவ் வுலகனைத்தும் நீரேயாய் நின்றீர்
நிலைத்திவ் வுலகனைத்தும் நீரே - நிலைத்தீரக்
கானப்பே ரீர்க்கங்கை சூடனீர் கங்காளீர்
கானப்பே ரீர்க்கங்கை யீர்.

73

நிலைத்து இவ்வுலகனைத்தும் நீரேயாய் நின்றீர்.
இவ்வுலகனைத்தும் நீரே நிலைத்தீர். திருக்கானப்பேர்
என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளீர். கங்கையைத்
தலையில் சூடனீர். மண்டை ஓட்டைக் கையில்
ஏந்தினீர். கானப்பேர் - காடு போன்ற பெரிய நீர்.

745. ஈரம் உடைய இளமதியம் சூடனீர்
ஈரம் உடைய சடையினீர் - ஈர
வருங்காலம் ஆயினீர் இவ்வுலகம் எல்லாம்
வருங்கால மாயினீர் வாழ்வு.

74

குளிரந்த பிறைமதியைத் தலையில் சூடனீர்.
கங்கையைச் சடையில் வைத்தீர். முழுவதையும்
அழிக்க எதிர் காலத்தை நோக்குகின்றீர். இவ்வுலக
மெல்லாம் வருங்காலமாக வாழ்வு நடத்தப் போகிறீர்.
உம்முடைய திருவிளையாடல்களை யார் அறிவார்
என்பதாம்.

746. வாழ்வார் மலரணைவார் வந்த வருநாகம்
வாழ்வார் மலரணைவார் வண்கங்கை - வாழ்வாய

தீயாட வானாள்வான் வான்கழல்கள் சேராதார்
தீயாட வானாளு மாறு. 75

உன்னுடைய மலர் போன்ற பாதங்களை
அடைந்தவர்கள் எல்லா நலன்களையும் பெற்று
வாழ்வார். கயிலாய மலையில் வாசம் செய்யும் உன்
பாதங்களைப் பெற்றவர்கள் கங்கையைப் போல நல்
இன்பத்தைப் பெறுவர். உன் பாதத்தைச் சேராதவர்
நெருப்புக்கு இரையாகித் துன்புறுவர்.

747. மாறாத ஆனையின்தோல் போர்த்து வளர்ச்சடைமேல்
மாறாத நீருடைய மாகாளர் - மாறா
இடுங்கையர் சேரும் எழிலவாய் முன்னே
இடுங்கையர் சேர்வாக ஈ. 76

பகையாக வந்த யானையைக் கொன்று அதன்
தோலைப் போர்த்து, வளர் சடைமேல் வற்றாத
கங்கையை உடையவர்; கையில் கபாலத்தை
ஏந்தியவர். மாறாத ஒழுக்கமுடையவரைச் சேருங்கள்.
தானம் செய்யுங்கள் அதுவே இறைவனை அடையும்
வழியாகும்.

748. ஈயும் பொருளே எமக்குச் சிவலோகம்
ஈயும் பொருளே இடுகாட்டில் - நீயும்
படநாகம் பூணும் பரலோகீர் என்னீர்
படநாகம் பூணும் படி. 77

நீங்கள் பிறருக்குத் தானமாகக் கொடுக்கும்
பொருளே சிவலோகம் நமக்குத் தரும் அருள் கொடை
யாகும். சுடுகாட்டில் நீயும் படத்தையுடைய பாம்பை
அணியும் இறைவனைத் துதியுங்கள். அப்போதுதான்
உங்கள் ஆணவம் அழியும்.

749. படியேறும் பார்த்துப் பரத்தோடும் கூட்டிப்
படியேறும் பார்த்துப் பரனெப் - படியேனைப்
பாருடையாய் பைங்கண் புலியதளாய் பால்நீற்றாய்
பாருடையாய் யானுன் பரம். 78

இறைவனே, என்னைப் பார். பசுமையான கண்
களையுடைய புலித்தோலை ஆடையாக உடையாய்.
திருநீற்றை அணிந்தவனே! இவ்வுலகை உடையாய்.
நான் உன் பொறுப்பில் வந்து விட்டேன். நீ என்னை
ஆட்கொண்டால் துன்பங்கள் என்னை விட்டு நீங்கும்.
அது தவிர வேறு வழியில்லை.

750. பரமாய விட்டுநின் பாதம் பணிந்தேன்
பரமாய ஆதிப் பரனே - பரமாய
நீதியே நின்மலனே நேரார் புரமூன்றும்
நீதியே செய்தாய் நினை. 79

வினைச் சுமைகளை விட்டு, உன் பாதங்களை
வணங்கினேன். மேலான முதல்வன் நீயே. மேலான
அறவடிவினனே. குற்றமற்றவனே. பகைவர்களின்
திரிபுரங்களை நீ எரித்தாய். நீ தீயே என்பது நீதியே
எனக் குறைந்தது. நினைத்துப் பார்.

751. நினையடைந்தேன் சித்தம் நிலையாகும் வண்ணம்
நினையடைந்தேன் சித்த நிமலா - நினையடைந்தேன்
கண்டத்தாய் காளத்தி யானே கனலாரும்
கண்டத்தாய் காவாலி கா. 80

உன்னைப் புகலிடமாக அடைந்தேன்.
என்னுடைய மனம் நேர் வழியில் செல்லும் வண்ணம்
உன்னைப் பற்றுக் கோடாகத் தேர்ந்தேன். மனத்தில்
குற்றமில்லாதவனே! தாய் போன்றவனே. திருக்

காளத்தியில் உள்ளவனே! திருநீலகண்டனே.
என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக.

752. காவார் பொழிற்கயிலை ஆதீ கருவேயெம்
காவாய்ப் பொலிந்த கடுவெளியே - காவாய்
ஏறுடையாய் என்னை இடைமருதி லேயென்றும்
ஏறுடையாய் நீயே கரி. 81

சோலைகள் சூழ்ந்த கயிலையில் வீற்றிருக்கும்
ஆதியெம் பொருளே! உலகக் காரணனே. எம்மைக்
காத்தருள்வாய். அறிவுப் பேரொளியே. எருதாகிய
ஊர்தியை உடையாய். என்னைத் திருவிடைமருதூரில்
எப்போதும் இருக்கச் செய்வாய். நீயே சான்றாவாய்.

753. கரியானும் நான்முகனு மாய்நின்ற கண்ணன்
கரியாரும் கூற்றங் கனியே - கரியாரும்
காடுடையாய் காலங்கள் ஆனாய் கனலாடும்
காடுடையாய் காலமா னாய். 82

திருமாலும் பிரமனுமாய் நின்ற கண்ணன்;
கரியாருங் கூற்றம் கனியே, சுடுகாட்டில் இருப்பவனே;
பல யுகங்களைக் கண்டவன் நீ; கனலாடும்
சுடுகாடாகவும் காலமாகவும் இருக்கின்றவன் நீ.

754. ஆனாய் னாய் அடலேறே ஆரூர்க்கோன்
ஆனாய் னாவழுத மேயானாய் - ஆனாய்
கவரெலும்போ டேந்தி கதநாகம் பூணி
கவரெலும்பு தார்கை வளை. 83

ஆனாய் னாய் வலிமை பொருந்திய சிங்கமே.
திருவாரூர் இறைவன் உயிர்களுக்கு அமுதம்
போன்றவன். பிளவுபட்ட எலும்பு ஓடு ஏந்தி, கோப
முள்ள பாம்புகளை அணிந்தவனே! கை வளையல்

516 ♦ பதினோராம் திருமுறை

களைக் கழலுமாறு செய்பவனே! உன் எலும்பு
மாலையைத் தா.

755. வளைகொண்டாய் என்னை மடவார்கண் முன்னே
வளைகொண்டாய் மாசற்ற சோதி - வளைகொண்டாய்
மாற்றார் கதுவ மதிலாரூர் சேர்கின்ற
மாற்றாரூர் கின்ற மயல். 84

உன்மீது மையல் கொண்ட என் கை வளை
களைப் பறித்துக் கொண்டாய். என்னைப் பெண்கள்
முன்னே வளைத்துக் கொண்டாய். குற்றமற்ற சோதி
வடிவானவனே! பகைவர்கள் மாள மதில்களை
உடைய திருவாரூர் சேர்கின்ற மாற்றாருடைய ஊரின்
மீது மயல் கொண்டாய் போலும்.

வளை - சங்கு முற்றுகை.

756. மயலான தீரும் மருந்தாகும் மற்றும்
மயலானார் ஆரூர் மயரார் - மயலான
கண்ணியர்தம் பாகா கனியே கடிக்கொன்றைக்
கண்ணியலான் பாதமே கல். 85

மயலானது நம்மைப் பற்றி ஈர்க்கும் மருந்தாகும்.
அப்படியிருந்தும் மயல் கொண்டவர்களைக் கண்டு
திருவாரூர் பெருமான் மயங்க மாட்டார். மயல்
கொண்ட உமையைப் பாகமாகக் கொண்டவரே. கனி
போன்றவனே என்று போற்றி, மனமே! மணமுள்ள
கொன்றையைத் தலை மாலையாகக் கொண்டவரது
பாதங்களை அடையும் வழியைக் கற்பாயாக.

757. கலைமான்னை ஏனப்பூண் காண்கயிலை மானின்
கலைமான் கறைகாண் கவாலி - கலைமானே

ஆடுவதும் பாடுவதும் காலனைப்பொன் அம்பலத்துள்
ஆடுவதும் ஆடான் அரன். 86

கையில் உள்ளது மான் கன்று பன்றிக் கொம்பு
ஆபரணம், அவனைக் கயிலையில் காண்பாயாக.
அவன் கழுத்தில் கறையுள்ளவன். பொன்னம்பலத்துள்
ஆடுவான் பாடுவான். அவன் காலனை அழித்தவன்
என்க. அடுவது, ஆடுவது என நீண்டது.

758. அரனே அணியாரூர் மூலட்டத் தானே
அரனே அடைந்தார்தம் பாவம் - அரனே
அயனார்தம் அங்கம் அடையாகக் கொண்டாய்
அயனாக மாக அடை. 87

அரனே, அணி திருவாரூர் மூலட்டத்தானே!
தம்மை அடைந்தவர்களது பாவத்தை அழிப்பவனே!
பிரமனது உடம்பை அடைக்கலமாகக் கொண்டாய்
என்று துதித்து அத்தகையவனை மனமே!
அடைக்கலமாகக் கொள்வாயாக.

759. அடையும் திசைசன் திண்தோளா காசம்
அடையும் திருமேனி அண்டம் - அடையும்
திருமுடிகால் பாதாளம் ஆடைகடல் அங்கி
திருமுடிநீர் கண்கள்குடர் மூன்று. 88

இது சிவபெருமான் உலகமே உருவமாகக்
கொள்ளும் நிலையை உணர்த்துகின்றது. திசைகளே
தோள்; ஆகாயமே மேனி; அண்டமே திருமுடி;
பாதாளமே திருவடி; கடலே ஆடை; திருமுடியில்
இருப்பது கங்கையாகிய நீர்; மூன்று சுடர்களும் மூன்று
கண்கள்.

760. மூன்றரணம் எய்தானே மூலத் தனிச்சுடரே
மூன்றரண மாய்நின்ற முக்கணனே - மூன்றரண
மாய்நின்ற சோதி அணியாரூர் சேர்கின்ற
வாய்நின்ற சோதி அறம். 89

திரிபுரங்களை அழித்தவனே! எல்லாவற்றிற்கும்
மூலகாரணமாகிய ஒப்பற்ற ஒளிச்சுடரே. மூன்று
காவலாய் நின்ற முக்கணனே. மூன்று கோட்டைகளை
உடையவனே! அவன்தான் திருவாரூரில் கோயில்
கொண்டுள்ள சோதி வடிவினன். அவனே அறக்
கடவுள்.

761. அறமாய்வ ரேனும் அடுகாடு சேர
அறமானார் அங்கம் அணிவர் - அறமாய
வல்வினைகள் வாரா எனமருக லாரென்ன
வல்வினைகள் வாராத வாறு. 90

தருமத்தை ஆராய்ச்சி செய்பவரேனும் சுடுகாடே
கதியாய் உள்ளவர். இறந்தவர்களின் எலும்பை
அணிபவர். அருவினைகள் நம்மைச் சேராவண்ணம்
காப்பவர். வல்வினைகள் நம்மை அணுகாமல் இருக்க
அவன் அருள் பாலிப்பானாக.

762. ஆறுடையர் நஞ்சுடையர் ஆடும் அரவுடையர்
ஆறுடையர் காலம் அமைவுடையர் - ஆறுடைய
சித்தத்தீர் செல்வத் திருக்கயிலை சேர்கின்ற
சித்தத்தீர் எல்லார்க்கும் சேர்வு. 91

தலையில் கங்கையாற்றை உடையவர்; கழுத்தில்
விடத்தை உடையவர்; உடம்பில் பாம்பை அணிந்தவர்;
பெரும்பொழுது சிறுபொழுது எனக் காலம் ஆறு
உடையவர்; நன்னெறியை உடைய மனமுடை

யவர்களே, செல்வத் 'திருக்கயிலையைச் சென்று வழிபடுங்கள்.

763. சேர்வும் உடையர் செழுங்கொன்றைத் தாரார்நஞ்
சேர்வும் உடையர் அரவுடையர் - சேரும்
திருச்சாய்க்காட் டாடுவரேல் செய்தக்க என்றும்
திருச்சாய்க்காட் டேநின் உருவு.

92

திருச்சாய்க் காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை நீங்கள் வழிபடுங்கள். அவர் செல்வம் உடையவர். செழுங்கொன்றைத் தாருடையவர். நீலகண்டர். பாம்பு அணிபவர். திருகல் சாயும் இடம் அப்பதியேயாகும்.

திருகல் - திருக்கம் - வஞ்சகம்.

764. உருவு பலகொண்டு ஒருவராய் நின்றார்
உருவு பலவாம் ஒருவர் - உருவு
பலவல்ல ஒன்றல்ல பைஞ்ஞீலி மேயார்
பலவல்ல ஒன்றாப் பகர்.

93

திருப்பைஞ்ஞீலி என்னும் சிவப்பதியின் சிறப்பைக் கூறுகின்றார். அங்குள்ள இறைவன் ஒருவரே பல உருவங்களைக் கொண்டவர். உருவு பலவாயினும் அவர் ஒருவரே. உருவு பலவும் அல்லன் அவன் எங்கும் நிறைந்தவன் என்பதாம். தடத்த வடிவம் கலப்பால் பலவாம் பான்மையர் என்க. தடத்தம் - நடுநிலை தொழில் நிலை.

765. பகரப் பரியானை மேலூரா தானைப்
பகரப் பரிசடைமேல் வைத்த - பகரப்
பரியானைச் சேருலகம் பல்லுயிர்கள் எல்லாம்
பரியானைச் சேருலகம் பண்.

94

520 ♦ பதினோராம் திருமுறை

சொல்லப்படும் குதிரை, யானை ஆகியவற்றை
ஊர்தியாகக் கொள்ளாதவன். அழகிய சடையை
உடையவன். அவன் இன்ன தன்மையன் என்று
சொல்ல ஒண்ணாதவன். மனமே! இந்த இறைவனை
அடையத் துதிப்பாயாக.

766. பண்ணாகப் பாடிப் பலிகொண்டாய் பாரேழும்
பண்ணாகச் செய்த பரஞ்சோதி - பண்ணா
எருதேறி யூர்வாய் எழில்வஞ்சி எங்கள்
எருதேறி யூர்வாய் இடம்.

95

இசையோடு பாடி, பிச்சை ஏற்கின்றாய். ஏழு
உலகங்களையும் பண்ணுதலாகச் செய்த ஒளி மயமான
வனே! அலங்காரம் செய்த இடபத்தை வாகனமாகக்
கொண்டவனே. அழகிய வஞ்சி என்னும் சிவத்தலம்
நாம் வணங்கும் இறைவனுக்கு உகந்த இடமாகும்.

767. இடமாய் எவ்வுயிர்க்கும் ஏகம்பம் மேயார்
இடமானார்க்கு(கு) ஈந்த இறைவர் - இடமாய்
ஈங்கோய் மலையார் எழிலார் சிராமலையார்
ஈங்கோய் மலையார் எமை.

96

தனது இருப்பிடமாகத் திருவேகம்பத்தைக்
கொண்டவர். இடப்பாகத்தை உமாதேவியார்க்கு
அளித்தவர். தனக்கு இடமாக ஈங்கோய் மலையையும்
திருச்சிராப்பள்ளியையும் உடையவர். நமக்கு வரும்
துன்பங்களை இங்கு ஓயும்படி செய்வார்.

768. எமையாள வந்தார் இடரான தீர்
எமையாளும் எம்மை இமையோர் - எமையாளும்
வீதிவிடங் கர்விடம(து) உண்டகண் டர்விடையூர்
வீதிவிடங் கர்விடையூர் தீ.

97

நமது துன்பங்களைப் போக்க வந்தவர். இவர் இமையோர் தலைவன், வீதிவிடங்கப் பெருமான். நீலகண்டர். திருவிடைமருதூரில் எழுந்தருளியிருப்பவர். அவரே நமக்குக் கதியாவார் என்க.

769. தீயான மேனியனே செம்பவளக் குன்றமே
தீயான சேராமற் செய்வானே - தீயான
செம்பொற் புரிசைத் திருவாரு ராயென்னைச்
செம்பொற் சிவலோகம் சேர்.

98

செந்நிற மேனியனே! செம்பவளக் குன்றமே. தீமைகள் நம்மை வந்து அடையாமல் செய்பவன் இவனே. செம்பொன் மதில்களையுடைய திருவாருராய் என்னைச் செம்பொற் சிவலோகத்தில் சேர்ப்பாயாக.

770. சேர்கின்ற சிந்தை சிதையாமல் செய்வானே
சேர்கின்ற சிந்தை சிதையாமல் - சேர்கின்றோம்
ஒற்றியு ரானே உறவாரும் இல்லையினி
ஒற்றியு ரானே உறும்.

99

உயிர்களுடன் புணர்ப்பாய்! ஒற்றியுர்பவனே! மனம் ஒன்றுபடும்படி செய்ய வல்லவனே! உன்னைப் புகலிடமாகக் கொள்ள நாங்கள் வருகின்றோம். எங்களுக்கு வேறு உறவினர்கள் இல்லை. நீயே கதி என்பதாம். திருவொற்றியுரானே நீங்காப் பேருறவு.

உறும் - மிகுதி.

771. உறுமுந்த முன்னே உடையாமல் இன்னம்
உறுமுந்த முன்னே உடையாமல் - உறுமுந்தம்
ஓரைந் துரைத்துற்று) உணர்வோ(டு) இருந்தொன்றை
ஓரைந் துரைக்கவல்லார்க்கு) ஒன்று.

100

பஞ்சாட்சர மகிமை கூறியவாறு. இந்த உடம்பு அழிவதற்கு முன்பாக ஐந்தெழுத்தை உரைப்பாயாக. உயிரோடு இருக்கும்போதே நாம் ஒதினால் நற்கதி பெறலாம் என்றபடி. ஓர் ஐந்து - ஓர்ந்து உணர்தற்கு உரிய அவ்வைந்து,

772. ஒன்றைப் பரணர் உரைத்தஅந் தாதிபல
ஒன்றைப் பகரில் ஒருகோடி - ஒன்றைத்
தவிரா(து) உரைப்பார் தளரார் உலகில்
தவிரார் சிவலோகந் தான்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பரணர் பாடிய இந்தச் சிவபெருமான் திரு அந்தாதியை முறைப்படி ஒதினால் சிவலோகத்தைத் தவறாமல் பெறலாம். மற்ற நூல்கள் பலவற்றை ஒதுவதை விட இது சிறந்தது என்பதாம்.

இளம்பெருமான் அடிகள்

அருளிச் செய்த

24. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை

திருமும்மணிக்கோவையை திருவாய் மலர்ந்து அருளிய இளம் பெருமான் அடிகளுடைய ஊர், குலம் முதலியன தெரியவில்லை. பெருமான் அடிகள் என்பது சிவ பெருமானைக் குறித்து வழங்கும் பெயராகும். இளம் என்னும் சொல்லும் சேர்ந்திருத்தலின் இப்பெயர் முருகக் கடவுளைக் குறிக்கக்கூடும். கடவுட் பெயரை மக்களுக்கு இட்டு வழங்கும் முறைப்படி இந் நூலின் ஆசிரியரும் இவ்வாறு பெயரிட்டு அழைக்கப் பட்டிருத்தல்கூடும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணுகின்றனர்.

இம்மும்மணிக்கோவையின்கண் உள்ள பாடல்கள் யாவும் செறிவு உடையன. இறைவனை முன்னிலைப் படுத்தி உரையாடி மகிழும் நிலையில் பாடிய பாடல்களும், இறைவனைக் கண்டு காமுற்ற தலைவியின் துயர் உரைக்கும் அகத்துறைப் பாடல்களும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருச்சிற்றம்பலம்

அகவல்

773. முதல்வன் வகுத்த மதலை மாடத்து
இடவரை ஊன்றிய கடவுட் பாண்டிற்
பள்ளிச் செம்புய லுள்விழு துநீஇப்
புத்தேள் நிவந்த முத்த மாச்சுடர்
5 எறிவளி எடுப்பினும் சிறுநடுக் குறாநின்

அடிநிழல் அளியவோ வைத்த முடிமிசை
இலங்குவளைத் தனிப்போது விரித்த
அலங்குகதிர் ஒலியல்நீ அணிந்ததென் மாறே. 1

நான்முகன் படைத்த தூண்களை உடைய
மாடத்தில் இடப் பக்கத்திலுள்ள மலையில்
பொருந்திய தெய்வத்தன்மையுள்ள தகழியில் பள்ளிச்
செம்புயலுள் விழுந்த தேவருலகம், உயர்ந்த
முத்தமாகிய பேரொளி. காற்று வீசினாலும் சிறிதும்
அசையாத உன் பாத நிழல் அளியுமாறு வைத்த
உச்சியின்மீது விளங்குகின்ற வளைந்த திங்களாகிய
மலர்மாலையை நீ அணிந்ததன் காரணம் யாது?

வெண்பா

774. மாறு தடுத்த மணிக்கங்கை திங்களின்
கீறு தடுப்பக் கிடக்குமே—நீறடுத்த
செந்தாழ் வரையின் திரள்போல் திருமேனி
எந்தாய்நின் சென்னி இடை. 2

நீறு பூசிய செந்தாழ் வரையின் திரள்போல்
திருமேனியை உடைய எம் தந்தையே! தலை முடியில்
இருக்கும் கங்கையாறு பிறைச் சந்திரனின் இரு பக்கக்
கீற்றுக்கள் தடுத்ததனால் தேங்கிக் கிடக்கிறதோ?

தாழ்வரை - பக்கமலை.

கட்டளைக் கலித்துறை

775. இடைதரில் யாமொன்று) உணர்த்துவது)
 உண்டிமை யோர்சிமையத்
 தடைதரு மூரிமந் தாரம்
 விராய்நதி வெண்ணிலவின்
 தொடைதரு துண்டங் கிடக்கினும்
 தொண்டர் ஒதுக்கியிட்ட
 புடைதரு புல்லெருக் குஞ்செல்லு
 மோநின் புரிசடைக்கே.

3

இடம் தந்தால், யாம் உணர்த்துவது ஒன்று உண்டு. அது யாது எனில், தேவர்கள் உச்சியில் இருந்த பெருமையுள்ள மந்தார மலர் விரவிவரும் நதியாகிய வெண்ணிலவின் மாலைத் துண்டம் கிடந்தாலும் தொண்டர்கள் ஒதுக்கியிட்ட நிறைந்த எருக்க மலர்கள் நின் புரிசடைக்கு ஏற்புடையனவோ?

அகவல்

776. சடையே, நீரகம் ததும்பி நெருப்புக் கலிக்கும்மே
 மிடறே, நஞ்சகம் துவன்றி அமிர்து பிலிற்றும்மே
 வடிவே, முளியெரி கவைஇத் தளிர்ந்தயங் கும்மே
 அடியே, மடங்கல்மதம் சீறி மலர்பழிக் கும்மே

5 அஃதான்று, இணையஎன்று) அறிநிலம் யாமே

முனைதவத்

தலைமூன்று வகுத்த தனித்தாட்
 கொலையூன்று குடுமி நெடுவே லோயே.

4

கூர்மையான முத்தலைகளை அமைத்த முத்தலைச் சூலத்தை ஏந்தியவரே! உமது கூடை நீர்ப்பாகம் ததும்பி நெருப்பு கொழுந்துவிடும். கழுத்து

விடம் பொருந்தி அமிழ்தம் வெளிப்படுத்தும்.
உம்முடைய வடிவம் மூண்டெரியும். தீ கிடைவிட்டுத்
தளிர் தயங்கும். பாதம் கூற்றுவன் செருக்கை அழிக்கும்.
அதுவும் அல்லாமல் இவைபோன்றவை இனியும்
உளவோ? அறியோம். முத்தலைச் சூலம்
தனித்தாளையும் கொலையூன்று குடுமியையும்
உடையது.

வெண்பா

777. வேலை முகடும் விகம்பகடும் கைகலந்த
காலைநீர் எங்கே கரந்தனையால் - மாலைப்
பிறைக்கீறா கண்ணுதலா பெண்பாகா ஐயோ
இறைக்கூறாய் எங்கட்கு) இது.

5

மாலையில் பிறைக்கீற்றையும் நெற்றிக்
கண்ணையும், இடப் பாகத்தில் உமா தேவியையும்
கொண்டுள்ளவரே! கடலின் உச்சியையும்
ஆகாயத்தின் வயிற்றையும் ஊழிக் காலத்துப் பெரு
நீரையும் எங்கே மறைத்து வைத்தீர்? இதற்கு
எங்களுக்குப் பதில் சொல்வீராக.

கட்டளைக் கலித்துறை

778. இதுநீர் ஒழிமின் இடைதந்
துமையிமை யத்தரசி
புதுநீர் மணத்தும் புலியத
ளையுடை பொங்குகங்கை
முதுநீர் கொழித்த இளமணல்
முன்றில்மென் றோட்டதிங்கள்
செதுநீர் ததும்பத் திவளஞ்செய்
செஞ்சடைத் தீவண்ணரே.

6

உமாதேவி உம்மை மணந்த காலத்தும், இடையில் இந்தப் புலித்தோல் ஆடையை யா அணிந்திருந்தீர்? பொங்கு கங்கை முதுநீர் கொழித்த இளமணல் முன்றிலில் மென்றோட்ட திங்கள் நீர் ததும்ப திவளும்செய் செஞ்சடையையும் தீ வண்ணத்தையும் உடையவரே! இந்த ஆடை வேண்டாம். நீக்கி விடுங்கள்.

அகவல்

779. வண்ணம், ஐஞ்சுதலை கவைஇப் பவள மால்வரை
மஞ்சுமி விலகிப் பகல்செருக் கும்மே
என்னைப் பழமுடைச் சிலகலத் திடுபலி பெய்வேள்
நெஞ்சகம் பிணிக்கும் வஞ்சமோ உடைத்தே
5 அஃதான்று, முளையெயிற்றுக் குருளை இன்துயில்
எடுப்ப
நடுங்குதலைச் சிறுநிலா விதிர்க்கும்
கொடும்பிறைத்
தேமுறு முதிர்ச்சடை இறைவ
மாமுறு கொள்கை மாயமோ உடைத்தே. 7

நிறம், ஐந்து தலைகளாகப் பிரிந்துள்ள பவள மால் வரை மேகத்தை விலக்கி பகல் போல் பிரகாசிக்கும். பழைய புலால் நாற்றத்தையுடைய கபாலமாகிய சிறிய பிச்சைப் பாத்திரத்தில் பிச்சை போடுகிறவள் நெஞ்சத்தை ஈர்க்கும் வஞ்சம் என்னிடம் உண்டாகிறது. அஃதல்லாமல், முளைக்கின்ற சிறிய பற்களையுடைய முயல்குட்டி தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து நடுங்குதலைச் சிறுநிலா விதிர்க்கும் வளைந்த பிறை தவழும் முதிர்ச்சடையை உடைய இறைவ இந்தக் கொள்கை மாயம் உடையது.

வெண்பா

780. உடைதலையின் கோவை ஒருவடமோ கொங்கை
புடைமலிந்த வெள்ளெருக்கம் போதோ - சடைமுடிமேல்
முன்னநாள் பூத்த முகிழ்நிலவோ முக்கணா
இன்னநாள் கண்டது இவள். 8

இறந்தவர்களின் தலைகளைக் கொண்டு கட்டிய
மாலையே கொங்கைகளின் இடையில் பொருந்திய
வெள்ளெருக்கும் பூவோ. உன் சடை மேல் பண்டைக்
காலத்தில் பூத்த முகிழ் நிலவோ, மூன்று கண்களை
உடையவனே! இவள் இன்று கண்டது எது?

கட்டளைக் கலித்துறை

781. இவளப் பனிமால் இமையத்து
அணங்குகற் றைச்சடைமேல்
அவளப்புத் தேளிர் உலகிற்(கு)
அரசி அதுகொண்டென்னை
எவளுக்கு நீநல்ல தியாரைமுன்
எய்திற்றெற் றேயிதுகாண்
தவளப் பொடிச்செக்கர் மேனிமுகம்
கண்ணுடைச் சங்கரனே. 9

வெண்மையான திருநீறு அணிந்து, செவ்வானம்
போன்ற மேனியையும் மூன்று கண்களையும் உடைய
சங்கரனே! உமையாள் அப்பனிமால் இமயத்து
அணங்கு. கற்றைச் சடைமேல் உள்ள கங்கை அந்த
தேவர் உலகத்து அரசி. இவர்கள் இருவருள் யாரை நீ
முதலில் அடைந்தாய்? சொல்வாயாக என்பதாம்.

அகவல்

782. கரதலம் நுழைத்த மரகதக் கபாடத்து
 அயில்வழங்கு குடுமிக் கயிலை நாடநின்
 அணங்குதுயில் எடுப்பிற் பிணங்குநிலாப் பிணையல்
 யாமே கண்டதும் இலமே தாமா
 மூவா எஃகமும் முரணும்
 ஓவாது பயிற்றும் உலகமால் உளதே. 10

கரதலம் நுழைந்த மரகதம் பதித்த கதவுகளையும்
 உயர்ந்த சிகரங்களையும் உடைய கயிலை நாடனே!
 அணங்கு துயின்ற எடுப்பில் கோபித்துக் கொண்ட
 திங்களாகிய மாலையை யாம் பார்த்ததில்லை.
 அழியாத சூலமும் முரணும் ஒழியாமல் பயிற்றும்
 உலகம் மயங்குகின்றதே. அது ஏன்?

கரதலம் நுழைத்த - வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த.

வெண்பா

783. உளரொளிய கங்கை ஒலிதிரைகள் மோத
 வளரொளிதேய்ந்து) உள்வளைந்தது) ஒக்கும்-
 கிளரொளிய
 பேதைக் கருங்கண் பிணாவின் மணாளனார்
 கோதைப் பிறையின் கொழுந்து. 11

ஒளி பொருந்திய கங்கையின் ஒலி பொருந்திய
 திரைகள் மோதுவதால் சந்திரன் வளர்கின்ற ஒளி
 தேய்ந்து உள் வளைந்து காணப்படுகிறது. ஒளி மிகுந்த
 பேதைக் கருங்கண் பிணாவின் மணாளனார் கோதை
 பிறையின் கொழுந்து ஒக்கும் என்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

784. எழுந்திரள் தெண்ணில வஞ்சிநின்
 கூரிருள் வார்பளிங்கின்
 செழுந்திரட் குன்றகஞ் சென்றடைந்
 தாலொக்கும் தெவ்வர்நெஞ்சத்
 தழுந்திரள் கண்டத் தவளப்
 பொடிச்செக்கர் மேனிநின்றோர்
 எழுந்திரட் சோதிப் பிழம்புமென்
 உள்ளத்து இடங்கொண்டவே.

12

சந்திரனின், ஒளி மிகுதியால் கயிலை மலையின்
 பளிங்கின் செழுந்திரள் குன்று அகம் சென்று
 அடைந்தது போல் இருக்கும். பகைவர் நெஞ்சத்தில்
 அழுந்திரள் நீலகண்டமும் திருநீறும் செக்கர் வானம்
 போன்ற உன் மேனியின் சோதிப் பிழம்பும் என்
 மனத்தில் இடம் கொண்டன.

அகவல்

785. கொண்டற் காரெயிற்றுச் செம்மருப்பு இறாலின்
 புண்படு சிமையத்துப் புலவநாறு குடுமி
 வரையோன் மருக புனலாள் கொழுந்
 இளையோன் தாதை முதுகாட்டுப் பொருநநின்
 நீறாடு பொலங்கழல் பரவ
 வேறாங்கு கவர்க்குமோ வீடுதரு நெறியே.

13

கொண்டல் கார் எயிற்றுச் செம்மருப்பு தேனடை
 புண்படுகின்ற உச்சியில், புலவ நாறுகின்ற சிகரங்களை
 உடைய பர்வத ராஜனின் மருக! கங்கா தேவியின்
 மணாளனே! முருகப் பெருமானின் தந்தையே!
 சுடுகாட்டில் கூத்தாடுபவனே! நின் நீறாடு

பொலங்கழல் வீடு அடைவதற்குரிய வழியைப் பெற,
துணை செய்வதாக.

இறால் - தேன் கூடு; கொண்டல் - மேகம். மேகம் இடித்து, தேன்
கூடு உடைந்தது என்கிறார்.

வெண்பா

786. நெறிவிரவு கொன்றை நெடும்படற்கீழ்க் கங்கை
எறிதிரைகள் ஈர்த்தெற்ற ஏறிப்—பொறிபிதிர
ஈற்றராக் கண்படுக்கும் இண்டைச் சடைச்செங்கண்
ஏற்றரால் நீரும் இடர். 14

கொன்றை மலர் பொதிந்த சடையில் கங்கை
வீசுகின்ற அலைகள் இழுத்து மோத, ஏறி நிலை
தடுமாறிய பாம்பு உறங்கும் தலை மாலை பொருந்திய
சடையை உடைய இறைவனை வணங்கினால் இடர்
நீங்கும்.

செங்கண் ஏற்றர் - காளை ஊர்தியை உடையவர்.

கட்டளைக் கலித்துறை

787. இடர்தரு தீவினைக்கு எள்கிறை
வார்க்குநின் ஈரடியின்
புடைதரு தாமரைப் போதுகொ
லாம்சரண் போழருவிப்
படர்தரு கொம்பைப் பவளவண்
ணாபரு மாதையுங்கு
அடைதரு செஞ்கடர்க் கற்றையொக்
குஞ்சடை அந்தணனே. 15

துன்பத்தைக் கொடுக்கிற தீவினைக்கு மிகவும்
வருந்துகின்றவர்களுக்கு, உன்னுடைய இரண்டு
பாதங்களில் அருச்சிக்கப்பட்ட தாமரை மலர்களே

சரணாகும்! அருவிப் படர்கின்ற கொம்பு
போல்பவளை, முயங்குகின்ற பவள வண்ணன்
செஞ்சுடர்க் கற்றையொக்கும் அந்தணனே.

அகவல்

788. அந்த ணாளர் செந்தொடை ஒழுக்கமும்
அடலோர் பயிற்றும்நின் கடர்மொழி ஆண்மையும்
அவுணர் நன்னாட்டு இறைவன் ஆகிக்
குறுநெடுந் தானை பரப்பித் தறுகண்
5 மால்விடை அடரத் தான்நிமிர்ந் துக்க

காய்சின அரவநாண் பற்றி நீயோர்
நெடுவரை நெளிய வாங்கிச்
சடுகணை எரிநிமிர்த்துத் துரந்த ஞானே.

16

அந்தணர்களுடைய செந்தொடையாகிய
ஒழுக்கமும் ஆண்மையுடையோர் பயிற்றுகின்ற உன்
ஒளி மிகு சொல் ஆண்மையும், அரக்கர்களுடைய
நன்னாட்டிற்கு இறைவனாகி சிறிய பெரிய
சேனையைப் பரப்பி அஞ்சாமையுடைய மால்விடை
அடரத் தான் நிமிர்ந்து செலுத்த கோபமிக்க பாம்பை
நாணாகக் கொண்டு, மேரு மலையை வளைத்து
சடுகணை எரி நிமிர்த்து செலுத்திய போது,

வெண்பா

789. ஞான்ற புனமாலை தோளலைப்ப நாண்மதியம்
ஈன்ற நிலவோடும் இவ்வருவான்—மூன்றியங்கு
மூதூர் வியன்மாடம் முன்னொருகால் துன்னருந்தீ
மீதூரக் கண்சிவந்த வேந்து.

17

அந்தச் சமயத்தில் புனமாலை தோளில் இலங்க
பூர்ண சந்திரன் அளித்த நிலவோடும் வருவான்;
திரிபுரங்களை முன்னொரு சமயம் தீக்கு
இரையாக்கினான். கண்சிவந்து மீதூர — மிகவும்
கோபங்கொண்டு இறைவன் இச்செயலைச் செய்தான்
என்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

790. வேந்துக்க மாக்கடற் சூரன்முன்
னாள்பட வென்றிகொண்ட
சேந்தற்குத் தாதையிவ் வையம்
அளந்ததெய் வத்திகிரி
ஏந்தற்கு மைத்துனத் தோழனின்
தேன்மொழி வள்ளியென்னும்
கூந்தற் கொடிச்சிதன் மாமன்வெம்
மால்விடைக் கொற்றவனே.

18

நம் இறைவன், கடல் மத்தியிலிருந்த சூரபத்மன்
அழியக் காரணமாயிருந்த வெற்றியுடைய முருகப்
பெருமானுக்குத் தந்தை; இவ்வுலகை அளந்த, சக்கரப்
படையை ஏந்திய திருமாலுக்கு மைத்துனன்;
தேன்மொழி வள்ளி என்னும் கொடி போலும்
இடையை உடையவளுக்கு மர்மன்; வெம்மால்
விடைக் கொற்றவன் என்க. இத்தகைய சிறப்புக்களை
உடையவன் சிவபெருமான் என்பதாம்.

அகவல்

791. கொற்றத் துப்பில் ஒன்றை ஈன்ற
துணங்கையஞ் செல்வத்(து) அணங்குதரு முதுகாட்டுப்
பேய்முதிர் ஆயத்துப் பிணவின் கொழுநநின்
நேர்கழல் கவைஇ இலங்கிதழ்த் தாமம்

தவழ்தரு புனல்தலைப் படுநர்
அவல மாக்கடல் அழுந்தலோ இலரே.

19

கொற்றத்துப்பில் ஒன்றை ஈன்ற துணங்கைக்
கூத்தை ஆடுகின்ற சுடுகாட்டில், பேய்களின் கூட்டத்
திற்குத் தலைவியாகிய துர்க்கையின் கணவனே!
உன்னுடைய வீரக் கழலைக் கட்டி இலங்குகின்ற
மாலையை அணிந்து ஆடுதலை மேற்கொண்டவர்
துன்பக் கடலில் அழுந்த மாட்டார்கள் என்பதாம்.

வெண்பா

792. இலர்கொலாம் என்றிளைஞர் ஏசப் பலிக்கென்று)
உலகெலாம் சென்றுழல்வ ரேனும் — மலர்குலாம்
திங்கட் குறுந்தெரியல் தேவர்க்காட் செய்வதே
எங்கட் குறுந்தெரியின் ஈண்டு.

20

இவர் யாதும் இல்லாதவரோ என்று இளைஞர்
பழி சொல்ல, பிச்சைக்கு என்று உலகமெல்லாம் சுற்றித்
திரிவரேனும், மலர் நிறைந்த பிறையாகிய சிறிய
கண்ணியை அணிந்த தேவனாகிய சிவபெருமானுக்கு
ஆட்செய்வதே எங்களுடைய கடமையாகும்.

கட்டளைக் கலித்துறை

793. ஈண்டுமுற் றத்(து)ஒற்றை மால்விடை
ஏறியை அம்முனைநாள்
வேண்டிமுற் றத்திரிந்(து) எங்கும்
பெறாது வெறுங்கைவந்தார்
பூண்டஒற் றைச்செங்கண் ஆரமும்
கற்றைச் சடைப்புனலும்
நீண்டஒற் றைப்பிறைக் கீளும்எப்
போதும்என் நெஞ்சத்தவே.

21

இப்போது நம் முற்றத்தில் வந்துள்ள ஒற்றை மால் விடை ஏறியை (இறைவனை), முன்பு அவனைக் காண வேண்டி எங்கும் திரிந்து காணப் பெறாது வெறும் கையோடு வந்தார். எனினும், அவர் பூண்ட ஒற்றைச் செங்கண் ஆரமும், கற்றைச் சடை புனலும், நீண்ட ஒற்றைப் பிறைக் கீளும், எப்போதும் என் நெஞ்சத்தை விட்டு விலகவில்லை.

முன்பு தேடியும் காணாதவர், இன்று என் வீட்டு முற்றத்தில் வந்துள்ளார் என்பதாம்.

அகவல்

794. நெஞ்சிற் கொண்ட வஞ்சமோ உடைத்தே
மடவோர் விரும்புநின் விளையாட் டியல்போ
மருள்புரி கொள்கைநின் தெருளா மையோ
யாதா கியதோ எந்தை நீதியென்று
உடைதலை நெடுநிலா வெறியல்
கடைதலென் றருளிச் சூடிய பொருளே.

22

உன் நெஞ்சில் வஞ்சத்தைக் கொண்டுள்ளீர். அறிவில்லாதவர் அறிய முடியாதவாறு விளையாடுவது உன் இயல்போ. மயக்கத்தைப் புரிகிற உன் கொள்கை தெளிவில்லாமையாலா? யாதானும் ஆகுக. எந்தை நீதியென்று கபாலத்தையும் பிறைச் சந்திரனையும் மயக்கத்தை நீக்கும் பொருள்கள் என்று சூடுகின்றாயோ அறியேன்.

வெண்பா

795. பொருளாக யானிரந்தால் புல்லெருக்கின் போதும்
அருளான்மற் றல்லாதார் வேண்டின் - தெருளாத

பான்மறா மான்மறிக்கைப் பைங்கண் பகட்டுரியான்
தான்மறான் பைங்கொன்றைத் தார்.

23

நான் விரும்பி யாசித்தால், புன்மையான
எருக்கம் பூவையும் தாரான். மற்றவர்கள் கேட்டால்
தெருளாத பால் மறா மான் கன்றைக் கையில் உடைய
பைங்கண் யானைத் தோலைப் போர்த்தவன், தான்
அணிந்திருக்கும் பைங்கொன்றை மாலையை
மறவாமல் தருவான். இது வஞ்சனை அல்லவா?

கட்டளைக் கலித்துறை

796. தாரிளங் கொன்றைநல் ஏறு
கடாவித் தலைமைமிக்க
ஏரிள மென்முலைப் பொன்மலை
யாட்டிக்(கு)ஏற் றேயிவனோர்
பேரிளங் கொங்கைப் பிணாவொடுங்
கூடிப் பிறைக்கொழுந்தின்
ஓரிளந் துண்டம் சுமந்(கு)ஐயம்
வேண்டி உழிதருமே.

24

இளங்கொன்றைத் தார் அணிந்து, இடப
வாகனத்தில் ஏறி, தலைமை மிக்க இளமுலை
நாயகியாகிய பார்வதி தேவிக்கு, இவன் ஓர் பேரிளம்
கொங்கைப் பிணாவாகிய கங்கையோடும் கூடி பிறைச்
சந்திரனைச் சுமந்து பிச்சை ஏற்று எதற்காக அலைய
வேண்டும் என்று தெரியவில்லையே!

அகவல்

797. உழிதரல் மடிந்து கழுதுகண் படுக்கும்
இடருறு முதுகாட்டுச் சீரியல் பெரும
புகர்முகத் துளைக்கை உரவோன் தாதை

நெடியோன் பாகநின் கடர்மொழி ஆண்மை
பயிற்று நாவலர்க்கு)

இடர்தரு தீவினை கெடுத்தலோ எளிதே.

25

பேய் உறங்கும் துன்பம் மிகுந்த சுடுகாட்டில்
இருக்கும் பெருமானே! விநாயகப் பெருமானின்
தந்தையே! திருமாலை இடப்பாகத்தில்
கொண்டவனே! நீர் திரிவதை விட்டுவிட்டு, உன்
சுடர்மொழி ஆண்மை பயிற்றும் நாவலர்க்கு,
துன்பத்தைக் கொடுக்கிற தீவினைகளை அழிப்பது
எளிதாகும்.

வெண்பா

798. எளியமென்றா) என்கி இகழாது நாளும்

அளியம்ஆட் செய்தாலும் ஐயோ — தெளிவரிய

வள்கயிலை நீள்பொருப்ப வான்தோய் மதிச்சடையாய்

கொள்கையிலை எம்மாற் குறை.

26

வளப்பம் பொருந்திய கயிலை மலையை
உடையவனே! ஆகாயத்தில் உறையும் சந்திரனைச்
சடையில் வைத்துள்ளவனே! நாங்கள் எளிமையான
வர்கள் என்று எள்ளி இகழாமல் அருள் செய்ய
வேண்டுகிறோம். இதுவே எங்கள் குறையாகும். வேறு
நினைவு ஒன்றுமில்லை.

கட்டளைக் கலித்துறை

799. குறையாப் பலியிவை கொள்களன்

கோல்வளை யும்கலையும்

நிறையாக்கொண் டாயினிச் செய்வதென்

தெய்வக்கங் கைப்புனலில்

பொறைபாய் ஒருகடல் நஞ்சுண்ட

கண்டா பொடியணிந்த

இறைவா இடுபிணக் காட்செம்
மேனியெம் வேதியனே.

27

தெய்வ கங்கைப் புனலில் பொறைபாய் கடல்
விஷத்தை உண்டாய். நீலகண்டப் பெருமானே! திருநீறு
அணிந்த இறைவா! சுடுகாட்டில் வாசம் செய்பவனே!
செம்மேனி எம் வேதியனே! என் வளையல்களையும்
ஆடையையும் கப்பமாகக் கொண்டாய். இனிச்
செய்வது என்ன இருக்கிறது? குறையாத இந்தப்
பிச்சையை ஏற்றுக் கொள்வாயாக என்பதாம்.

அகவல்

800. வேதியர் பெரும விண்ணோர் தலைவ
ஆதி நான்முகத்து) அண்ட வாண
செக்கர் நான்மறைப் புத்தேள் நாட
காய்சின மழவிடைப் பாகநின்
மூவிலை நெடுவேல் பாடுதும்
நாவலம் பெருமை நல்குவோய் எனவே.

28

வேதியர் பெரும! தேவர்களுக்குத் தலைவனே!
ஆதியில் நான்கு முகத்தையுடைய அண்டவாண!
சிவந்த நான்மறையோதும் தேவர் நாட! கோபமிக்க
காளையை வாகனமாக உடையவனே! உன்
முத்தலைச் சூலத்தைப் பாடுவோம். நீ நாவன்மை
யாகிய சிறப்பை நல்குவோன் என்பதற்காகப் பாடுதும்
என முடிக்க.

வெண்பா

801. எனவே உலகெலாம் என்றிளைஞர் ஏச
நனவே பலிதிரிதி நாளும் — சினவேங்கைக்

கார்க்கயிலை நாட களிற்றீர் உரியலாற்
போர்க்கையிலை பேசல்நீ பொய்.

29

பொய் பேசுகின்றாய் என்று இளைஞர் இகழ், உண்மையாகவே நீ நாள்தோறும் பிச்சை ஏற்றுத் திரிகின்றாய். சின வேங்கைக் கார்க்கயிலை நாடனே! யானைத் தோல் அல்லாமல் வேறு போர்வையில்லை என்று பொய் பேசாதே என்பதாம்.

சின வேங்கைக் கார்க்கயிலை - கோபமிக்க வேங்கை வாழ்வதும் மேகம் படிந்திருப்பதுமாகிய கயிலை.

கட்டளைக் கலித்துறை

802. பொய்நீர் உரைசெய்தீர் பொய்யோம்

பலியெனப் போனபின்னை
இந்நீர் கடைக்கென்று வந்தறி
யீர்இனிச் செய்வதென்னே
செந்நீர் வளர்சடைத் திங்கட்
பிளவொடு கங்கைவைத்த
முந்நீர்ப் பவளத் திரட்செக்கர்
ஒக்கும் முதல்வனே.

30

திருச்சிற்றம்பலம்

நீர் பொய் வார்த்தை சொன்னீர். யாம் பொய் கூற மாட்டோம். பிச்சைக்கென்று போன பிறகு இந்த நீண்ட வாசலுக்கு நீர் வந்ததில்லை. இனி என்ன செய்யப் போகிறீர். செம்மையான தன்மை கொண்ட வளர் சடைத் திங்கட் பிளவொடு கங்கை வைத்த, கடலில் உண்டாகும் பவளம் போன்ற செந்நிறமாகக் காட்சியளிக்கும் முதல்வனே!

அதிராஅடிகள்

அருளிச் செய்த

25. மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

இம் மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவையினைப் பாடிய அதிராவடிகளுடைய வரலாறு தெரியவில்லை. மூத்தபிள்ளையார் என்பது ஆனை முகக் கடவுளைக் குறிக்கும். சிவபிரானுடைய மக்கள் இருவரில் இவர் முதற்கண் தோன்றியமையால், ஆனைமுகக் கடவுள் இவ்வாறு குறிக்கப் பெறுகிறார். தம்மை அன்பினால் வழிபடும் மெய்யடியார்களின் பிறவிப் பிணியைப் போக்க வல்லவர் ஆனைமுகக் கடவுள். அவருடைய திருவடிகளை எண்ணி வாழ்வார்க்கு மனக்கவலை இல்லை.

திருச்சிற்றம்பலம்

நேரிசை ஆசிரியப்பா

803. ஒருநெடுங் கங்கை இருங்குறும் பைம்புகர்
மும்முகச் செந்நுதி நாலினர் வெள்நிணக்
குடற்புலவு கமழும் அடற்கழுப் படையவன்
மதலை மாமதந் துவன்றிய கதனுடைக்

5 கடதடக் கபோலத்து) ஓரிட மருப்பிற்

கரண்டக உதரத்து முரண்தரு குழவிதன்
சேவடி யுகளம் அல்லது
யாவையும் இலமினி இருநிலத் திடையே.

1

ஒரு நெடுங் கங்கை இருங்குறும் பசுமையான
புள்ளிகளை உடைய மும்முகமும் செந்நுதி நாலினர்
வெண்மையான குடலின் புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற
கொல்லும் தன்மையுள்ள சூலப் படையையுடைய
சிவபெருமானது மகன் விநாயகன். மாமதம்
பொருந்திய கோபமுடைய கடதடக் கபோலத்தில்
இடப் பக்கத் தந்தத்தில் குடலைப் போன்ற வயிற்றை
உடைய முரண்பாடு உடைய குழவியினது இரண்டு
பாதங்களை வணங்குவதல்லாது வேறு எதுவும் இந்தப்
பெரிய நிலத்தில் இனிப் பெற்றிலோம் என்பதாம்.
சூலப்படை முன்று கிளைகளாகப் பிரிந்து நுனி
கூர்மையாக உள்ளது.

யுகளம் - இரட்டை.

வெண்பா

804. நிலந்துளங்க மேருத் துளங்க நெடுவான்
தலந்துளங்கச் சப்பாணி கொட்டும் - கலந்துளங்கொள்
காமாரி ஈன்ற கருங்கைக் கடதடத்து
மாமாரி ஈன்ற மணி.

2

பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்தில் சப்பாணிப் பருவம்
நான்காவதாகும்.

பூமி நடுங்க, மேரு மலை நடுங்க, ஆகாயம்
முழுவதும் நடுங்க கை கொட்டும். கலந் துளங்கொள்
காமனை எரித்த சிவபெருமான் பெற்றெடுத்த
கருங்கையையும் மதச்சவட்டிலிருந்து பெருகும் மத

542 ♦ பதினோராம் திருமுறை

மழையையும் உடைய விநாயகப்பெருமான் கை
கொட்ட இவை அனைத்தும் நடுங்கும் என்க.

கருங்கை - வலிய கை - துதிக்கை; சப்பாணி - கை கொட்டுதல்.

கட்டளைக் கலித்துறை

805. மணிசிந்து கங்கைதன் மானக்
குருளையை வாளரக்கர்
அணிசிந்த வென்றஎம் ஐயர்க்கு
இளங்கன்றை அங்கரும்பின்
துணிசிந்த வாய்ப்பெய்த போதகத்
தைத்தொடர்ந்(து) ஓர்பிறவிப்
பிணிசிந்து கார்முளை யைப்பிடித்
தோர்க்கில்லை பேதுறவே.

3

மணியைச் சிந்துகின்ற கங்கையினுடைய சிறந்த
குழந்தையை வாள் ஏந்திய அரக்கர் அழிய வென்ற
சிவபெருமானுக்கு மகனாகிய இளங் கன்றைக்
கரும்பின் துணி இந்த வாய்ப்பெய்த யானையைப் பின்
தொடர்ந்தோர்க்கு இனி பிறப்பில்லை என்பதாம். இனி
பிறவியுண்டோ என்ற மயக்கம் இல்லையென்க.
விநாயகப் பெருமானை வணங்கியோர்க்கு இனி,
பிறவித் துன்பம் இல்லை என்று கூறியவாறு.

பேதுறவு - மயக்கம்; துன்பம்.

அகவல்

806. பேதுறு தகையம் அல்லது தீதுறச்
செக்கர்க் குஞ்சிக் கருநிறத் தொக்கல் நாப்பண்
புக்கவண் இரும்பொறித் தடக்கையும்
முரணிய பெருந்தோட்

கொட்ட நாவி தேவிதன்

மட்டுகு தெரியல் அடிமணந் தனமே.

4

மயங்கும் இயல்பையுடையேம். அல்லது தீதுறச் செக்கர் குஞ்சிக் கருநிற உறவினர் மத்தியில் புகுந்த இரும்பொறித் தடக்கையும் முரணிய பெருந்தோள் கொட்ட கஸ்தூரி மணம் வீசும் தேவிதன் மணமிகுந்த மாலையின் அடி மணந்தனம்.

செக்கர் - செவ்வானம்; முரணிய - மாறுபட்ட;

குஞ்சி - ஆண்களின் தலை மயிர்.

வெண்பா

807. மேய கருமிடற்றர் வெள்ளையிற்றர் திண்சேனை
ஓய மணியூசல் ஆடின்றே — பாய
மழைசெவிக்காற் றுந்திய 'வாளமர்க்கண் எந்தை
தழைசெவிக்காற் றுந்தத் தளர்ந்து.

5

பொருந்திய கரிய கழுத்தையும், வெள்ளிய பற்களையும் உடைய சிவபெருமானது திண்சேனை ஓய மணியூசல் ஆடியது. விநாயகப் பெருமானது மழை செவிக்காற்று உந்திய வாளமர்க்கண் எந்தை தழை செவிக்காற்று உந்தத் தளர்ந்து ஆடியது என்க.

மழை - குளிர்ச்சி, மேகம், நீர், கருமை; ஊசல் - ஊஞ்சல், கருமிடறு; வெள்ளையிறு - முரண்டுதொடை.

கட்டளைக் கலித்துறை

808. உந்தத் தளரா வளைத்தனம்
முன்னம்மின் ஓடைநெற்றிச்
சந்தத் தளரா ஒருதனித்
தெவ்வர்தந் தாளிரியூர்

விந்தத் தளரா மருங்கில்
 கிளிபெற்ற வேழக்கன்றின்
 மந்தத் தளரா மலர்ச்சர
 ணங்கள் வழத்துமின்னே.

6

நெட்டித் தள்ளியதால் முன்னம் வளைத்தனம்.
 மின்னுகின்ற முகபடாத்தை அணிந்த நெற்றி சந்தத்
 தளரா ஒப்பற்ற பகைவர் நடுங்க கிளியைப் போன்ற
 உமாதேவியார் தந்தார். அவர் யாரெனில், யானைக்
 கன்றின் உருவாய் அமைந்த விநாயகப் பெருமான்.
 அவரது பாத கமலங்களை வணங்குவோமாக.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

809. மின்னெடுங் கொண்டல் அந்நெடு முழக்கத்து
 ஓவற விளங்கிய துளைக்கைக் கடவுளை
 யாம்மிக வழத்துவது) எவனோ அவனேல்
 பிறந்தது)இவ் வுலகின் பெருமூ தாதை
 உரந்தரு சிரம்அரிந் தவற்கே வரைந்தது
 மேருச் சிமையத்து மீமிசை
 வாரிச் செல்வன் மகள்மகன் மொழியே.

7

மின்னலோடும் கூடிய பெரிய மேகம் செய்த
 பெருமுழக்கத்தில் (இடி) ஒழிவில்லாமல் விளங்கிய
 யானை முகக் கடவுளை (விநாயகனை) யாம் மிகவும்
 துதிப்பதற்குக் காரணம் யாதென்றால், அவன்
 இன்றேல் பாரதக் கதை தோன்றியிராது. பிரமனது
 தலையை அரிந்த சிவபெருமானுக்காக மேரு
 மலையின் மீது பரதவன் மகளாகிய பரிமளகந்தியின்
 மகளாகிய வியாசர் பாரதத்தைச் சொல்லிக்
 கொண்டே வர விநாயகர் எழுதினார் என்க.

வெண்பா

810. மொழியின் மறைமுதலே முந்நயனத்து) ஏறே
கழிய வருபொருளே கண்ணே — தெழிய
கலாலயனே எங்கள் கணபதியே நின்னை
அலா(து)ஐயனே குழாதென் அன்பு.

8

பாரதத்தை எழுதிய முதற்கடவுளே! மூன்று
கண்களை உடைய இடியேறு போன்றவனே! கழிய
வருபொருளே! கண் போன்றவனே! கல்விக்கு
அதிபதியே! எங்கள் கணபதியே! உன்னைத் தவிர
வேறு எவரையும் என் அன்பு குழாது என்க.

கழிய வரு பொருள் - பாவ நீக்கம் செய்பவனே!

கட்டளைக் கலித்துறை

811. அன்பு தவச்சுற்று காரழல்
கொண்டெயில் மூன்றெரிய
வன்புத வத்துந்தை மாட்டுகின்
றாம்மதஞ் சூழ்மருப்பிற்(கு)
அன்பு தவக்கரத் தாளமிட்
டோடிக் கடுநடையிட்டு)
இன்பு தவச்சென்று நீயன்று
காத்த(து) இயம்புகவே.

9

அன்பு தவச்சுற்று ஆரழல் கொண்டு
திரிபுரங்களை எரித்த உன் தந்தைக்காக
வணங்குகின்றோம். தந்தத்துக்கு கைத்தாளமிட்டு ஓடி,
விரைந்து சென்று நீ உதவி செய்தாய். நீயல்லவா
அதைச் செய்தாய் சொல்லுக என்பதாம்.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

812. கவவுமணிக் கேடகக் கங்கணக் கரவனா
அறைகழல் அவுணரோடு பொருத ஞான்றுநீள்
புழைக்கரம் உயிர்த்த அழற்பேர் ஊதை
விரைநனி கீறி மூரி
அஞ்சேறு புலர்த்தும் என்பர்
மஞ்சேறு கயிலை மலைகிழ வோயே.

10

வளைத்த மணிக் கேடகமும் காப்பும் கரவோசை
யோடு வீரக் கழல் ஒலிப்ப, அரக்கரோடு போர் செய்த
பொழுது நீண்ட துதிக்கையை உயர்த்த நெருப்பு என்று
சொல்லத் தக்க பெருங்காற்று விரைந்து நன்றாகக் கீறி
மூரி அஞ்சேற்றைக் காயச் செய்யும். முகில்கள்
ஏறுகின்ற கயிலை மலையில் வாழும் தெய்வமே!

புழைக்கை - துதிக்கை. (துளையை உடைய கை);
கரவோசை - கை தட்டுவதால் உண்டாகும் ஒசை.

வெண்பா

813. மலைசூழ்ந்து இழிகின்ற மாகணப்பொற் பாறை
தலைசூழ்ந்து தானினைப்பது ஒக்கும் — கலைசூழ்
திரண்டகங்கொள் பேரறிவன் திண்வயிற்றின்
உம்பர்க்கு)
அரண்டகங்கொள் காலுயிர்க்கும் கை.

11

மலையைச் சூழ்ந்து இறங்குகின்ற பெரும் பாம்பு
போன்ற பொற் பாறை தலையிலிருந்து தொங்குகின்ற
துதிக்கை, கலைசூழ்ந்து திரண்டு அகங்கொண்டு
பேரறிவன்; திண் வயிற்றன்; தேவர்களது பூக்குடலை;
காற்றை உயிர்க்கும் துதிக்கை. துதிக்கையின் சிறப்புக்
கூறியவாறு.

கட்டளைக் கலித்துறை

814. காலது கையது கண்ணது
 தீயது கார்மதநீர்
 மேலது கீழது நூலது
 வெற்பது பொற்பமைதீம்
 பாலது தேனது தானது
 மென்மொழிப் பாவைமுப்பூண்
 வேலது வாளது நான்மறைக்கு
 ஈன்ற விடுசுடர்க்கே.

12

நான்மறைக்கு அளித்த பேரொளியாகிய விநாயகருக்கு உள்ளது காலளவும் நீண்ட துதிக்கை. கண் தீயைப் போன்றது. முப்புரி நூல் மேலும் கீழுமாக உள்ளது. ஆனைமுகக் கடவுளின் வடிவமோ அழகிய மலையைப் போன்றது. அதன்றியும் மேகம் போன்று மத நீர் பொழிவது; இனிய பால்போலும் தேன்போலும் மொழியினை உடைய பாலையின் முப்பூண் சேர்ந்த வேலும் வாளும் உடையது.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

815. சுடர்ப்பிழம்பு தழைத்த அழல்தனி நெடுவேல்
 சேய்மூ வுலகம் வலம்வர வேயக்
 கொன்றையம் படலை துன்றுசடைக் கிடந்த
 ஓங்கிருந் தாதையை வளாஅய் மாங்கனி
 அள்ளல் தீஞ்சுவை அருந்திய
 வள்ளற்கு) இங்கென் மனங்கனிந் திடுமே.

13

சிவபெருமானிடமிருந்து விநாயகன் மாங்கனி பெற்ற செய்தி சொல்லப்படுகிறது. ஒளி வீசுகின்ற நீண்ட வேலையுடைய முருகப் பெருமான் மூன்று உலகங்களையும் சுற்றி வந்தார். ஆனால், கொன்றை

மாலை அணிந்த சடையினையுடைய தந்தையாகிய
சிவபெருமானை இந்த விநாயகர் வலம் வந்து
மாங்களியைப் பெற்று அதன் தீஞ்சுவையை
அருந்தினார். அத்தகைய வள்ளற்கு இங்கு என் மனம்
கனிந்திடும்.

வெண்பா

816. இக்கயங்கொள் மூவலயம் குழேழ் தடவரைகள்
திக்கயங்கள் பேர்ந்தாடச் செங்கீரை — புக்கியங்கு
தேனாட வண்டாடச் செங்கீரை ஆடின்றே
வானாடன் பெற்ற வரை.

14

(இது செங்கீரைப் பருவ நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கிறது.
கைகளையும் முழங்கால்களையும் ஊன்றிக்கொண்டு
ஐந்தாம் திங்களில் பிள்ளைகள் தலை நிமிர்ந்தாடும்
பருவம்.) வான நாடனாகிய சிவபெருமான் பெற்ற
மலையைப் போன்ற ஆனைமுகக் கடவுள்,
இவ்வுலகைச் சுற்றியுள்ள பெருமலைகள் போன்ற
திக்கு யானைகள் பெயர்த்து செங்கீரை ஆட,
புக்கியங்கு தேனாட, வண்டாட, செங்கீரை ஆடியது.
விநாயகக் கடவுளாகியவரை, செங்கீரை ஆடியது என
முடிக்க.

கட்டளைக் கலித்துறை

817. பெற்றமெல் லோதி சிலம்பின்
மகள்பெறப் பிச்சகந்த
மற்றவன் பிச்சன் மயங்கன்முன்
னோன்பின் னிணைமைமிகக்
கற்றவன் ஐயன் புறங்காட்
டிடைநடம் ஆட்டுகந்தோ

செற்றவெண் தந்தத் தவன்நம்மை
ஆட்கொண்டு செய்தனவே.

15

மலையரசனாகிய பர்வதராஜன் மகளாகிய
உமாதேவி மகனைப் பெற, பொறாமை
கொண்டவளை மகிழ்விப்பான் வேண்டி
சிவபெருமான் சுடுகாட்டில் நடனமாடியதைக் கண்டு
மகிழ்ந்த விநாயகப் பெருமான், நம்மை ஆட்கொண்டு
இவனும் நடனமாடினன் என்க. வெண்மையான
தந்தங்களை உடைய விநாயகன் என்பதாம்.

மெல் ஒதி - மென்மையான கூந்தலையுடைய.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

818. செய்தரு பொலம்படை மொய்தரு பருஉக்குருளை
வெள்ளெயிறு பொதிந்த வள்ளுகிர்த் திரள்வாய்ப்
பெருந்திரள் புழைக்கை
மண்முழை வழங்கும் திண்முரண் ஏற்றின்
பனையடர்ப் பாகன் றனதிணையடி
நெடும்பொற் சரணம் ஏத்த
இடும்பைப் பெளவம் இனிநீங் கலமே.

16

செய்தரு பொலம்படை மொய்தரு பருஉக்
குருளை வெள்ளிய தந்தமும் கூரிய நகங்களையும்
திரண்ட வாயையும் பெரிய திரண்ட துளைக்கையெ
யும் (துதிக்கை) மண்முழை முழங்கும் திண்முரண்
காளையை ஊர்தியாக உடையவனது இரண்டு
பாதங்களாகிய பொற் சரணங்களை ஏத்தத் துன்பக்
கடலை நீங்கலாம்.

பொலம்படை - பொன்போல் பிரகாசிக்கும் ஆயுதம்.
பருஉ - உயிரளபெடை.

வெண்பா

819. அலங்கல் மணிகனகம் உந்தி அருவி
விலங்கல் மிசையிழிவது) ஒக்கும் — பலங்கனிகள்
உண்டளைந்த கோன்மகுடத் தொண்கடுக்கைத்

தாதளைந்து

வண்டளைந்து சோரும் மதம்.

17

மாலை போன்று மணியையும் பொன்னையும்
கொழித்துக் கொண்டு மலையிலிருந்து விழும் அருவி
போன்றது. அது எது எனில், பழங்களை உண்டு
அளைந்த கோன் மகுடத்து ஒளி பொருந்திய
கொன்றை மலரின் தாதளைந்து வண்டளைந்து
ஒழுகும் மதம். அருவி போன்று மதம் பொழிந்தது.

கோன் - விநாயகப் பெருமான்; கடுக்கைத்தாது - கொன்றைப்
பூந்தாது. அதற்குப் பொன்னும் மதத்துக்கு நீலமணியும் உவமை.

கட்டளைக் கலித்துறை

820. மதந்தந்த மென்மொழி மாமலை
யாட்டி மடங்கல்கொன்ற
மதந்தந்த முக்கண் ணாற்குமுன்
ஈன்றவம் மாமலைபோல்
மதந்தந்த கும்பக் குழவிமந்
தாரப்பொன் னாட்டிருந்து
மதந்தந்த செம்மலன் றோவையம்
உய்ய வளர்கின்றதே.

18

மதந்தந்த மென்மொழி உமாதேவியிடம்
சிங்கத்தைக் கொன்ற மதந்தந்த மூன்று
கண்களையுடைய சிவ பெருமானுக்கு முதல்
மகனாகப் பிறந்தவன் விநாயகன். மந்தாரமரம்
பொருந்திய பொன் உலகத்திலிருந்து மதந்தந்த அந்த

விநாயகப் பெருமான் அல்லவோ இவ்வுலகம்
உய்யுமாறு வளர்கின்றார்.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

821. வளர்தரு கவட்டின் கிளரொளிக் கற்பகப்
பொதும்பர்த் தும்பி ஒழிகின் றோச்சம்
பாரிடைக் குறுநடைத் தோடி ஞாங்கர்
இட்ட மாங்கனி
முழுவதும் விழுங்கிய முளைப்பனைத் தடக்கை
எந்தை அல்லது மற்று யாவுள
சிந்தை செய்யும் தேவதை நமக்கே. 19

வளர்கிற கிளைகளை உடைய கற்பகச்
சோலையில் விநாயகப் பெருமானாகிய யானை
இடைவிடாது அரசு செய்யும். இவ்வுலகில்
குறுநடையோடு எல்லா இடங்களிலும் இட்ட
மாங்கனி முழுவதும் விழுங்கிய பனை மரம் போன்ற
பெரிய கையை உடைய எமது தந்தையாகிய விநாயகப்
பெருமானை அல்லது வணங்குவதற்கு உரிய வேறு
தெய்வம் யாவுள. இவரைத் தவிர நமக்கு வேறு
தெய்வம் இல்லை என்பதாம்.

வெண்பா

822. கேளுற்றி யான்தளர ஒட்டுமே கிம்புரிப்பூண்
வாளுற்ற கேயூர வாளரக்கர் — தோளுற்று
அறுத்தெறிந்து கொன்றழித்த அங்கயங்கண் மீண்டே
இறுத்தெறிந்து கொன்றழித்த ஏறு. 20

உறவு உற்றி யான் தளருமாறு செய்யுமோ?
யானைத் தந்தத்திற்கு உரிய அணியைப் பூண்டு
வாளுற்ற தோளணியை உடைய வாளேந்திய அரக்கர்

552 ♦ பதினோராம் திருமுறை

தோள்களை அரிந்து கொன்றழித்தவன் ஆண் சிங்கம்
போன்ற கணபதி என்றபடி.

கட்டளைக் கலித்துறை

823. ஏறு தழீஇயவெம் புத்தேள்
மருகவெங் குந்தவள
நீறு தழீஇயஎண் தோளவன்
செவ்வவண் ணண்ணநெக்க
ஆறு தழீஇய கரதலத்(து)
ஐயநின் றன்னைஅல்லால்
வேறு தழீஇத்தொழு மோவணங்
காத வியன்சிரமே.

21

ஏறு தழுவிய திருமாவின் மருக! கங்கையைத்
தழுவிய வெண்ணீறு பூசிய எண்தோள் எம்மானாகிய
சிவபெருமானது செல்வ! வண்டுண்ண மதநீர் தழுவிய
துதிக்கையை உடைய ஐய! உன்னை அல்லாமல் வேறு
யாரையாவது என் சிரம் தொழுமோ? தொழாது
என்க.

நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகக் கண்ணன் ஏறு
தழுவிய நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கிறார்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

824. சிரமே, விகம்பு போத உவரி இரண்டகம்பு பொழியும்மே
கரமே, வரைத்திரண் முரணிய விரைத்து விழும்மே
புயமே, திசைவிளம்பு கிழியச் சென்று செறிக்கும்மே
அடியே, இடுந்தொறும் இவ்வுலகம் பெயரும்மே
ஆயினும், அஞ்சுடர்ப் பிழம்பு தழீஇ
நெஞ்சகத்(து) ஒடுங்குமோ நெடும்பணைச் சூரே. 22

உன்னுடைய தலை ஆகாயம் வரை உயர்ந்து
இரண்டு துளிகளைப் பொழியும். கைகளோ
மலைகளோடு மோதி விழுமாறு செய்யும்.
தோள்களோ திக்குகளின் எல்லை கிழியுமாறு செய்து
செறிக்கும். பாதங்களோ பதியும்போது இவ்வுலகம்
பெயரும். என்றாலும், அஞ்சுடர் தழுவி நெடும்
பணைச்சூர் நெஞ்சத்து ஒடுங்குமோ? ஒடுங்காது என்க.

வெண்பா

825. சூர்தந்த பொற்குவட்டின் சூளிகையின் வானயிர்த்து
வார்தந்(து) எழுமதியம் மன்னுமே — சீர்தந்த
மாமதலை வான்மதியம் கொம்பு வயிறுதித்த
கோமதலை வாண்மதியம் கொம்பு.

23

திருச்சிற்றம்பலம்

சூர்தந்த பொன் போன்ற நிலா முற்றத்தைவிட
மிக உயர்ந்து வளர்ந்து எழுகின்ற சந்திரன், உமாதேவி
பெற்றெடுத்த விநாயகப் பெருமானது ஒளி பொருந்திய
தந்தத்தைவிட உயர்ந்து பொருந்தியிருக்குமோ? இராது
என்றபடி.

இப் பிரபந்தத்தில் இதற்குமேல் உள்ள பாடல்கள்
(24 - 30) கிடைக்காதவை.

பதினோராம் திருமுறை
முதல் தொகுதி முற்றிற்று.

